

УЧИТЕЛЪТЪ
ПЕТЪРЪ ДЭНОВЪ

ПРАВЪ ПЭТЪ

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ
ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
XX ГОДИНА
(1940 - 1941)

ТОМЪ II
ПЪРВО ИЗДАНИЕ

С о ф и я 1998

Дэновъ, Петъръ Константиновъ
Правъ пътъ

Общъ Окултенъ класъ, год. XX (1940-1941)
томъ II, лекции 18-39
Първо издание

Координаторъ по отпечатването на неиздаденото до
момента Слово на Учителя Дэновъ: *Вергилий Кръстевъ*
Правописъ и компютъренъ наборъ: *Доброслава Гълэбова*
Коректори: *Любомиръ Гълэбовъ, Доброслава Гълэбова*
Графично оформление: *Станиславъ Пухлевъ*

© Издателство “УРАНИЯ”
© Издателство “АСК - 93”
тел. 893 897

ISBN 954-9590-02-X

*Издателскиятъ екипъ изказва благодарностъ на
всички, които съ цената на лишения, граничещи съ
героизъмъ, запазиха за поколенията безценното
Слово на Учителя. Благодаримъ на стенографкиты
Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева
(1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на
съхранявалиты го презъ годиниты българи.*

*Да бэде благословенъ самоотвержениятъ имъ
трудъ.*

**АВТЕНТИЧНОСТЪТА НА СТЕНОГРАФСКИТЫ
ЗАПИСКИ Е ЗАПАЗЕНА**

Уважаемий читателю,

Въ рѣцеты ти е първото издание на окултни лекции отъ ХХ година (1940-1941) на Общия Окултенъ класъ, томъ II, което е Словото на Всемировия Учителъ Беинса Дуно - Учителътъ Петъръ Дъновъ.

Издаването на тази годишнина не е просто една необходимостъ, а дългъ и признателностъ къмъ Словото на Великиятъ Учителъ, Коего е Слово на Бога за шестата раса на идното човѣчество и за духовното въздигане на човѣшкиты души.

Въ изпълнение и приложение на методиты, дадени отъ Учителя, въ които се посочва пътя какъ и по какъвъ начинъ да се издава Словото Му, Коего е свещено и неприкосновено, ние го предоставяме на васъ така, както То е записано, разчетено и съхранено отъ стенографкиты. Съ настоящето първо издание на годишнината се прави и първи опитъ за издаване на Словото, съгласно официалниятъ правописъ на българския езикъ отъ 1925 г. до 1945 г. Това се налага не само отъ желанието ни да отпечатаме Словото въ пълната Му автентичностъ, но и отъ потрѣбността да възстановимъ въ печатаното Слово изхвърлениты отъ сегашния правописъ букви Ъ и Э.

Учителътъ въ една отъ своиты беседи посочва, че буквата Ъ е свалена отъ Константинъ отъ Невидимия свѣтъ и, че тази буква представлява единъ отъ кардиналниты небесни знаци, която е знамето на славянската писменостъ и на славянството. Буквата Ъ е Небесниятъ знакъ на Кирилицата и е печатъ на ангелъ Елохилъ, който довежда двамата братя Кирилъ и Методий отъ края на Вселената, за да имъ даде славянската писменостъ.

Учителътъ казва: “Кирилъ и Методий, Свѣтилата на Славянския родъ, ви измъкнаха отъ тъмнината и ви облыкоха съ Свѣтлина. Кирилъ и Методий свързаха българския народъ съ Небето”. (Вж “Изгрьвѣтъ”, т.IV, стр.14-

20, изд.1995 г., София)

Учителят казва: “Като изучавате български езикъ, дохождате до буквиты Ъ и Э, които искатъ да изхвърлятъ. Буквата Ъ е хубава. Ако се изхвърли отъ употреба, българиты ще закэсатъ. Буквата Э казва, че преди да говори, човыкъ трыбва да мисли. Преди да тръгнеиш на пѣть, мисли. Буквата Э съществува само въ български езикъ. Богатъ е българскиятъ езикъ, но българиты още не могатъ да си служатъ съ него. Въ буквата Ъ сѣ свързани заедно Божествениятъ и човышкиятъ принципъ. Въ думата славянинъ, сричката “Ава” означава Богъ, Баща. Значи, Богъ живые въ славяниты, въ ония, които Го славятъ. Бѣдещето е на славяниты. Бѣдещето е и на българиты. Ты ще оправятъ всички народи, понеже въ тяхния езикъ е буквата Ъ - крѣстътъ, тѣрпението. Тая буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинътъ казва: “Азъ зная да събирамъ доброто и злото, да ги примирявамъ”. Ныкои пишатъ тая буква по два начина - Ъ и Ъ̇. Както и да се пише, тя означава едно и също ныщо. Знакътъ Ъ е на сърдцето, а Ъ̇ - на ума”. (Вж Младежски Окултенъ класъ, XXIII година, 14 Лекция, стр.245-246, изд.1947 г., София)

Другъ пѣть, Учителятъ казва: “Защо въ българския езикъ изхвърлиха ? И други букви изхвърлиха. Питатъ: “Защо е въ български този малъкъ еръ - Ъ?” Ныкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но ныкои букви не трыбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шестъ струни е по-хубава. Ако имашъ една арфа, не четири, но 36 струни трыбватъ”. (Вж Общъ Окултенъ класъ, XX година, 6 Лекция, 1997 г., София)

Учителятъ дойде въ България и предаде Словото Божие чрезъ Небесния знакъ и писа съ Небесния знакъ. Ето защо днесъ, повече отъ всыкога, е потрыбно Словото на Великия Учителъ да бѣде предадено чрезъ Небесниты знаци,

за да дойде Божието благословение и Божията рѣка да закриля българския народъ.

“Въ началото бы Словото. И Словото бы у Бога. И Словото бы Богъ”.

За Словото, Учителятъ казва: “Противоречията въ живота идатъ ту отъ новия граматически строежъ на нашата речъ, ту отъ онызи логични възприемания на нашиятъ умъ, ту отъ онызи етични мырила, съ които мыримъ ныщата, ту отъ онызи педагогични правила, съ които си служимъ съ живота. Всички тия ныща водятъ къмъ невѣрни изяснения. Помнете, че въ това, което ви говоря, всыка дума има определенъ смисълъ. Ако азъ употребявамъ определена дума, то азъ тѣрся нейниты вибрации, защото думиты се определятъ, както се определятъ слѣнчевиты лѣчи. Вие не можете да произведете определенъ цвятъ, ако не можете да произведете вибрацииты, които отговарятъ. Напримыръ, ако говорите за една добродетель, то вие трыбва да възпроизведете вибрацииты, които отговарятъ на тази добродетель, и тогава чакъ ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна реална Истина, която се проявява въ живота. Великиты Истини ще бѣдатъ тогава достѣпни за човыка, когато той ще изучи закониты на Свѣтлината и нейниты влияния върху човышкия организъмъ, както влиянието на различниты цытыве”. (Вж “Изгывѣтъ”, т.ІІ, стр.28, изд.1995 г., София)

Вывае и се надяваме, че ще ни подкрепите духовно въ начинанието ни да издаваме Словото споредъ официалния правописъ на българския езикъ до 1945 година. Необходимо е едно уточнение: въ лекцииты отъ настоящето издание сѣ използувани скобиты (), въ които коректориты, безъ да измынятъ смисъла на изреченията или мисълъта, а само за изясняване сѣ допълвали съюзи, частици, членувания и пр., съ което да не се нарушава автентичността на Словото. Съ знакътъ * сѣ отбелязани рыдки, остарыли и чужди думи, които сѣ пояснени въ речникъ накрая на

книгата.

Забележка: Въ първи томъ на годишнината “Всяки денъ по една добра мисъл”, навсякъде думата “карамфилче” да се чете “каламфирче”.

Отъ издателиты

Всяко Божие Слово е опитано.
То е щитъ за тызи, които уповаватъ на него.
Не притуряй на неговиты думи,
а да те не обличи и се покажешъ лъжець.

Прит. 30; 5, 6.

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

*Добрата молитва.
Мисли, право мисли.
Махаръ Бену Абa.*

Ще говоря за Учение и служение.

Трябва да се освободите отъ превзети възгледи. Запримър: къртътъ има превзетъ възгледъ, че кэдето ходи - мисли, че трябва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човыкъ, който не знае да се учи, не знае какъ да служи. Сега ныщата, които сѣ вънъ и вѣтре въ човыка, сѣ две ныща различни. Като се говори за любовъта, казвате: "Външна любовъ и вѣтрешна любовъ". Но нито външната, нито вѣтрешната любовъ е още съвършената любовъ, която се проявява. Физическата любовъ е отвънъ, духовната е отвѣтре, Божествената е и отвънъ и отвѣтре - обединява и дветы въ едно. Ныкои мислятъ, че е лесна работа, но и мѣчна работа е. Вие правили ли сте разлика въ говора? Запримър: като говорите - да давате внимание на всыка дума, която произнасяте. Ныкой пѣтъ говорите за любовъта, но толкозь обикновена е тази дума, че няма никакъвъ смисълъ. После, разлика има между любовъта и обичъта. Любовъта дава потикъ, а обичъта дава условия. Да обичашъ и да любишъ - то сѣ две различни ныща. Но то е пакъ неразбрано. Сега ти не може да учишъ, ако нымашъ любовъ. Какво значи да нымашъ любовъ? За да ядешъ, трябва да имашъ ныщо, да ти е дадено. Какъ ще ядешъ, ако нымашъ какво да ядешъ? Казвашъ: "Да ядемъ". Трябва да има ныщо. Не е, каквото и да е да ядешъ. Ако ядешъ - да ядешъ на свытъ, каквото е най-хубаво, което Богъ е създалъ.

Сега ученициты отъ двата пола правятъ по една пог-

рышка. Адамъ направи една погрышка и Ева направи една погрышка. Адамъ стана причина да се яви Ева въ рая, когато още не й быше времето за рая. Ти влизашъ въ училището да учишъ музика, но умътъ ти е на друго мысто. Ныкой, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мѣчно е да се свири? Знаете колко мѣчно е да се говори. Всыкога думиты, съ които си служимъ, не ги избираме. Азъ често слушамъ една сестра, която казва: "Всыко ныщо си има причина". Но казвамъ и обратното: Всыка причина има свои последици. Всыко ныщо си има причина, но това не е цылата истина, всыка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвънъ отъ последствията. И последствията не може да се познаятъ отъ причината.

Сега на всички ви трябва единъ методъ за работа. Да се учи и да служи човыкъ. Има единъ обикновенъ процесъ въ яденето. Ти не може да ядешъ, ако нымашъ единъ потикъ отвѣтре, ако гладътъ не идва у тебе - яденето ще бѣде безпредметно. Трябва да имашъ единъ вѣтрешенъ потикъ, че онова, което ядешъ, да ти е приятно. Щомъ ядешъ и не ти е приятно - нымашъ гладъ. Често казватъ: "Да служимъ на Бога". Но служенето на Бога, днесъ го считатъ единъ товаръ. Всыки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като единъ, който се е оженилъ, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другиты мѣже. Само единъ мѣжъ трябва да гледа. Възможно ли е само единъ мѣжъ да гледа? Ще й се роди едно мѣжко дете, после - този мѣжъ има баща, има братя. Казва: "Другъ мѣжъ да не гледашъ". Какъ? Баща му ще погледне, брата му ще погледне. Каква е философията "другъ мѣжъ да не погледне"? Правъ е мѣжътъ. Какво подразбира мѣжътъ "други мѣже да не гледа"? Мѣжътъ казва, че той не иска тя да гледа други мѣже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирамъ същността каква е на идеята. Сега погрышката, отъ какво прозтича, на Адама? Азъ съмъ каз-

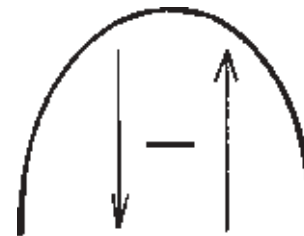
валъ и другъ път. Адамъ беше голымъ зоологъ. Първиятъ зоологъ въ свѣта беше Адамъ. Понеже беше авторитетъ, когото Богъ създаде, всичкиты животни ги прекара предъ него като предметно учение и веднага той имъ тури имена. Той избра отъ тия животни кои да му служатъ и си създаде цъли стада. Но той забеляза, че животниты сѣ по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че ты живиятъ две по две, пкъ той е самъ. Започна да се чуди, да философствува, да мисли защо Господъ е направилъ животниты по две, а него направилъ самъ въ рая. "Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ?" - започналъ да философствува. Но една мисълъ се явила въ него. Тогава Писанието казва:"И виды Богъ, че не е добро човыкъ да бѣде самъ". Той имаше работа да се разговаря съ Господа, но той пожела пътя на животниты, забрави Господа. Казва:"Господи, има ныщо, което мене не ми достига. Ако туй ми го даде Господъ - всичко ще тръгне напредъ". Животниты, които ходятъ две по две, щастливи ли сѣ? Всичкиты нещастия произтичатъ отъ дветы. Фаталното, скандалното число е дветы. II - какво е това? За да стане две, какво му трябва? $I - I = 0$; $I + I = 2$ Тия въпроси, които засыгамъ, сѣ щекотливи. Изисква се трезвъ умъ. Всички мислите, че този е съвършенъ животъ, че не искате да се освободите отъ него. Малкото дете не трябва ли да се освободи отъ живота на първата година? Каквото прави на майка си първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Казва:"Моето ангелче". Но какво ангелче? Ангелчето прави ныща, които не сѣ благоприлични. Погрѣшкиты, които прави нейното ангелче, тя ги покрива. Майката казва:"Ныколко години съмъ му прала пелениты". Не само човыкъ, но и птициты, лястовичката, като измѣти малкото пиленце, бащата дойде, и майката сѣщо, турятъ човката на задницата на малкото, взематъ нечистотията въ устата и го изнесатъ вьнъ отъ гныздо-то. Майката учи малкото, че не трябва да оставятъ нечистотии въ положката*.

Всыка една мисълъ, която не е добре организирана, всыко чувство, всыка постѣпка, която не е добре организирана, иматъ известни нечистотии, които образуватъ всичкиты тия отрови, отъ които съвременното човычество страда. При сегашниты условия, какво трябва да правимъ? Трябва да се прави ныщо. Къртътъ, като го пита-шъ какво трябва да се прави, той казва, че трябва да се рови. Ако пита-шъ птицата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се хвърка. Ако пита-шъ рибата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се плава. Човыкъ, ако хване занаята на кърта, той по ныкой път прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждатъ. Но се ще намырятъ ныкое извинение, че е потрѣбно. Да кажемъ, че сега изравятъ възглица отъ земята. Казватъ, че сѣ необходимы за неговата индустрия. Не е само това. Ако човыкъ беше подигнатъ, нымаше защо да рови земята. Горѣ пространството е пълно съ енергия. Ако знаеше да снесе тази енергия, пкъ тя толкоз лесно може да се снесе, нымаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбиралъ закониты, нымаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онызи, които взематъ това жито, искатъ да се подигнатъ съ 10-20 стотинки цениты на житото и като иматъ милиони килограми жито - да забогатятъ и да си уредятъ живота. Отъ хиляди години хората се си уреждатъ живота. Казватъ:"Да се уредимъ". Сега и вие имате сѣщата идея. И вие се уреждате. Знаете ли следъ 100 години кѣде ще бѣдете? Сега казвате:"Да си поживыемъ". Хубаво е да се живые, но трябва да знаемъ какъ да живыемъ. Наскоро четохъ една психология въ младиты момичета, (които), като се отчаятъ отъ живота, иде имъ на умъ да взематъ сода каустикъ и да я изпиятъ. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустикъ? Мисли, че като погълне тази сода - ще се уредятъ работиты. Знаешъ колко мѣчно се умира, като е погълналъ човыкъ сода каустикъ. Вие, като ви стане ло-

шо, току вземате сода каустикъ. Васъ по ныйкой пѣтъ ви харесвамъ. Толкозъ промынчиви сте въ характера. Има ныщо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държатъ мекичко - хубаво, но шомъ ви пипнатъ ныйкъде - обърнете цылия свѣтъ, веднага обърнете другия листъ. Често дойде ныйкая сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: "Азъ съмъ се лъгала, тя е такава, тя е онакава". Дойде другата, тя пѣкъ ми казва: "Тя е такава, тя е такава". Казвамъ: Че е такава - такава е. Такива быхте въ рая, такива сте сега. Всыка жена, която е учила ботаника, знае отровниты растения и може да те отрови. Всыки мъжъ, който е зоологъ - той знае да коли. Той, като те хване, не се спира. Започне, на това отрыже гърлото, на онова отрыже, на този извади маслото. Казваме: "Човыкъ е много благороденъ, направенъ е отъ Бога по образъ и подобие Божие". Той казва: "Нека да имаме любовь. Съ любовь трыбва да се яде една кокошка". Хубаво, "съ любовь" какво азъ разбирамъ? Че като ямъ кокошката, тя да ме обича и азъ да я обичамъ. Азъ ямъ съ любовь, но кокошката не ме обича. Тя, като влызе въ мене, започне да рови въ мене. После въ всички вырвания, навсыкъде има една лъжа. "Была лъжа" азъ я наричамъ. Наблюдавалъ съмъ и въ града, навсыкъде заколятъ една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце дадатъ шията, понеже най-малко месо има. Казватъ: "Ти яжъ шията, за да се научишъ да шиешъ". Тя, горката, чопли, чопли. Питамъ: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роденъ съ дарба да шие, ако не е роденъ съ дарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивачъ не става. Казватъ: "Ти, като се помолишъ - всичко ще стане". Така не се вырва. Той трыбва да е роденъ. Какво значи молитва? Молитвата е вѣтрешенъ потикъ на една вѣтрешна любовь. Туй, което обичашъ, ти като насочишъ погледа си къмъ него - молитвата е отиване, слизане къмъ онзи

предметъ, когото обичашъ. Ти не може да обичашъ единъ човыкъ, ако не може да влызешъ въ неговото положение, да разгледашъ живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичашъ, си горе, ти седишъ по-високо. Ако ти не слызешъ при него - не го обичашъ и, ако долниятъ не се качи горе - и той не те обича. Ти седишъ високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно отъ качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посадате едно семе въ земята. Какъвъ резултатъ дава? Значи, слизате - туряте семето въ земята. Семето вече има желание да възлызе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слызалъ, ако не възлызе - то не те обича. Щомъ те обича - то ще израстне нагоре. Иде вече подражанието. Ныйкой те подражава. Какво ще подражавашъ? Ще подражавашъ любовьта на онзи, който вече те обича не въ сѣщия смѣлъ ти да слызашъ по-долу, но трыбва да се качвашъ нагоре. Единъ трыбва да слыза, другъ трыбва да се качва. Разбирайте този законъ.

Сега представете си, че имате едно келяво*, това е колелото, долу имате вода и по това колело сѣ наредени кофиты. Като се напълнятъ тия кофи, качатъ се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщатъ надолу. Този, който слыза - слыза, за да почерпи ныщо и да изнесе. Този, който възлыза нагоре, е почерпилъ ныщо. За да слызашъ при бедниты, не само ще слызашъ, но трыбва да вземешъ ныщо, като излызашъ нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите ныщо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слызане. Вие сте млади, ще остарѣете. Не знаете защо быхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари. Не знаете защо се оженихте, защо народихте деца. Казвате: "Господъ така наредилъ свѣта".

Хубаво азъ направихъ две ныща. Казвамъ: $1+2+3+4+5=15$. Този резултатъ какво означава въ дадения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трыбва да даде ныщо отъ себе си. Имате човышката устна - горната бърна* е положителна, долната е отрицателна. Често хората обичатъ да се цылуватъ. Говоримъ за цылувката. За мене цылувката е обмына на енергии въ природата. Горната устна е на мъжа, долната е на жената. Долната е женска, горната е мъжка. Когато се цылувате - мъжъ съ мъжъ се цылува и жена съ жена се цылува. Ти, като цылувашъ единъ мъжъ - цылувашъ неговата жена, и мъжътъ, като те цылува - той цылува мъжа. Сега вие мислите, че трыбва да се жените. Какво разбирате подъ думата “женене”? На български тази дума “женене” значи посылото, което е узрыло, трыбва да ожене, да се събере плода. Вие подразбирате “да се ожени” - да вземе една жена. Единъ мъжъ, като вземе една жена и една жена, като вземе единъ мъжъ - какво добиватъ? Ако цигуларътъ вземе цигулката - той свири. Когато цигулката я взематъ - тя иска да свирятъ на нея. Трыбва да се образува една вътрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка въ какво седи? Че азъ трыбва да зная да разклащамъ жициты на цигулката. Жициты трыбва да знаятъ какъ да разклащатъ въздуха. Тогава се образува единъ тонъ, може да го възприемешъ чрезъ уши. Казватъ, че този е единъ добъръ свирецъ. Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мѣчно да вземете выренъ тонъ. Вие имате вашия ларингсъ*, имате и жици тамъ, трыбватъ ви години да се научите какъ да ги съкратявате. Защото, ако не знаешъ какъ да съкращавашъ, няма да можешъ да пыешъ. И тогава другиты няма да бѣдатъ доволни. Има известни думи, следъ като ги изкажешъ - иматъ точно отрицателенъ характеръ. Запримырь: Щомъ на единъ човыкъ вие не сте му говорили нищо за любовта. Казвате: “Азъ ви обичамъ”. Този човыкъ обърне грѣбъ. Щомъ ка-

жешъ нькому, че го обичашъ - този човыкъ започва да се съмнява въ тебе. Защото вие отделяте любовта отъ живота. Дави се единъ човыкъ, ти го извадишъ, няма какво да му говоришъ, че го обичашъ. Той самъ съзнава. Боледува единъ човыкъ, ти му помагашъ. Ныма защо да му казвашъ, че азъ те обичамъ - затова ти помагамъ. Ты съ праздни работи. Ще хванешъ здравия човыкъ, казвашъ: “Азъ те обичамъ”. Здравиятъ човыкъ, като го обичашъ, каква нужда има отъ тебе? Здравиятъ винаги подразбира, че ти искашъ да вземешъ ныщо отъ него. Като говоришъ за любовта, винаги разбира: “Имашъ ли ныщо да ми дадешъ?” Сега въ синца ви се зараждатъ противоположни процеси. Заражда се единъ вътрешенъ процесъ. Казваме, че всичкиты хора съ създадени отъ Бога. Въ Писанието се казва: “Въ началото Богъ създаде небето и земята, а земята быше неустроена”. Ние подразбираме, понеже човыкъ е създаденъ отъ Бога - мислимъ, че е съвършенъ. Не е така. Човыкъ не е устроенъ. Човыкъ въ днешната форма е неустроенъ. Мислимъ, че е създаденъ отъ Бога. Това не показва, че е съвършенъ. И земята Господъ създаде, но быше неустроена. Тогава дойде процесътъ на усъвършенствуването и Богъ започна да устройва земята. Богъ създаде човыка. Два начина има. Единиятъ го създаде по образъ и подобие, следъ туй създаде другиятъ отъ прѣстъ, отъ една по-проста материя. После въ Писанието има и друго положение. Родениятъ отъ Бога. Роденъ отъ Бога и създаденъ отъ Бога съ две различни идеи. Създаденъ отъ Бога, но има още дълго време работа. Всичкиты страдания, които изпитвате, съ, защото още не сте устроени. Сега Господъ строи този свытъ. Минавате презъ нькои страдания и казвате: “Защо е туй изкушение?” Да допуснемъ, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голымото изкушение въ свыта, съ париты. Яденето е голымо изкушение и жениты съ голымо изкушение. Три ныща има за изкушение. Мѣжеты съ изкушение, и жениты съ изкушение, и децата съ голымо изкушение. Три ныща има, които

сэ изкушение: мъжеты сэ голымо изкушение, жениты сэ голымо изкушение и децата сэ голымо изкушение. Трыбва да намыримъ вѣтрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение въ свѣта - умъ. Ако човыкъ стане много уменъ, мисли, че всичко разбира, казва: "Този невежа, онзи невежа". Тызи работи азъ ги разбирамъ. Ако дойде до любовта, се заражда друго противоречие. Казва: "Като мене няма другъ да обича". Съгласенъ съмъ, че другъ като васъ няма да обича. Както ти мислишъ, другъ няма да мисли като тебе. Ти си единственото цвѣте, като тебе няма друго. Другъ казва: "Както азъ постѣпвамъ, другъ няма да постѣпва". Ако азъ съ своиты постѣпки влизамъ постоянно въ дисхармония съ окръжаващиты, кѣде е причината - или въ мене, или въ сръдята? Може да има и въ сръдята, не може само азъ да съмъ причината. Ако единъ човыкъ, който няма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятностъ. Ако азъ съмъ въ училището и той дойде, и каже: "Я напусни това училище, азъ съмъ намислилъ да ти купя дрехи, да се облычешъ". Кое е по-хубаво: да идешъ дрехи ли да ти купуватъ или да учишъ? Мнозина ще напуснатъ класа да си купуватъ дрехи. Мислите ли, че като се облычете хубаво, ще учите? Най-способниты ученици не сэ онызи, които сэ хубаво облычени. Най-добриятъ цигуларъ не е, който е хубаво облыченъ съ фракъ*, съ была жилетка, съ была връзка, съ прѣстени. Може да има всичко туй, но като тегли лѣка - не може да свири. Като тегли лѣка - няма тонъ. Напѣва се, напѣва се - нищо не излиза. Казвамъ: То не помага. Гледашъ другъ - скромничко облыченъ, но свири хубаво. Като свири този музикантъ, само музиката седи въ съзнанието му. Миналата вечеръ бихъ на единъ концертъ, свири две парчета отъ Паганини, майсторъ, младъ цигуларъ. Но казвамъ: Колко време му е взело да взема вырни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди* тѣй вырно, пѣкъ и подражанието изважда различни тонове. Ныкой мислятъ, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвамъ: Ако всичкиты

хора (сэ) такива майстори, като него да свирятъ. Най-първо излиза непознатъ цигуларъ, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да рѣкопльскатъ. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тѣй хубаво, публиката няма да се отвори. Свърши се концерта, не ставатъ, седятъ всичкиты, не си отиватъ. Единъ седи до мене и казва: "Българинътъ, докато не извади нищо вънъ отъ програмата, не си отива". Тамъ имаше единъ господинъ, доста благороденъ човыкъ, но потиснатъ отъ жена. Толкозъ чувствителенъ, толкозъ нервненъ. Тя седи, по мъжка линия върви, единъ генералъ. Следъ като свири този цигуларъ, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да рѣкопльска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвамъ: Божествената мисълъ трыбва да дойде, както този цигуларъ, да влызе и да се отвори човыкъ. Но трыбва ушиты да се отворятъ, да не сэ тѣй заглѣхнали. Азъ бихъ желалъ да се учите. Като говоримъ за любовта - да ти е приятно. Като говоришъ за любовта, този човыкъ да ти каже: "Я ми кажи думата какъ быше?" Ти слушалъ ли си ныкой да казва думата "Любовъ" и тебе да ти е приятно? Ныкой говори за Господа, но думата не е приятна. Какъ се произнася думата "Любовъ"? Първо: Въ Любовта, ако ти не слизашъ надолу - не може да любишъ. Ако седишъ на стола и казвашъ: "Азъ не ви любя" - никаква любовъ не е това. Ти трыбва да станешъ отъ стола и по стѣлбата нагоре, надолу - това е любовъ. Ако ти не си готовъ да слизашъ надолу - никаква любовъ не е. То може да е всыкакво чувство. Щомъ като кажешъ "Любовъ", трыбва да имашъ разположение, да бѣдешъ готовъ да слизашъ въ най-долниты мыста да служишъ. Не само да имашъ желание, казвашъ: "Азъ ще слыза долу". Още като кажешъ първата сричка "лю" - долу да слызешъ. Сега вие може да направите едно възражение: "Като слыза, какво ще права?" Човыкъ, който започва да слиза, още като въз-

приеме първия знак на любовта, Л-то показва, че разбира любовта - това са два Божествени лъча, които излизат от него. Тия два лъча ще ме занесат в най-хубавото място. Любовта никога няма да ви заведе в никакво мрачно място. Дето иде тя - подобрява всичко. Любовта, дете мине - всичко изглажда, всичко подобрява. Любовта, като те зърне в ада, адът не е ад. Адът се превръща в рай. Отдето любовта излиза - всичко се превръща на ад. Там, дете любовта влиза, всичко става рай. (Ныкой) казва: "Аз вече не го обичам". Ад е вече. Казваш: "Аз го обичам". Рай е. Ти казваш, че го обичаш, а раят не е в тебе. Питам: Любов ли е това? Любовта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казваш: "Как да обичам?" Тъй, както искате вас да обичат. Всеки от вас може да ви даде. Всеки има програма. Ако ви попитам, как трябва да ви обичам - ще ми покажете програмата. Ще ми кажете да си отворя обятията, тъй да ви приема, къщата да бъде осветена, с най-хубави думи да ви посрещна, да ви дам вода да си измиете краката, да ви дам хубаво угощение, през цялото време, докато сте били на гости, аз да бъда доволен, от вашето присъствие да бъда доволен.

Разправяше ми един българин. Един евангелски проповедник иде в село, той го приемат много добре. Това (е) действителен примир, само за изяснение на идеята. (И) престои цяла седмица. (Българинът) казва: "Отивам му на гости, той ме посреща и ми казва: "От къде дойде?" - "От село". - "Кога ще си ходиш?" - "Кога дойдохте и кога ще си ходите?! (Аз), като дойде в село, не го питам кога ще си ходи. Да остане (и) за по-дълго време". Сега има една малка погрешка. То е необмисленост. Проповедникът не е далновиден. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да приготви нещо.

Питам: Когато слънчевата свитлина слиза от слънцето, ще питаш ли кога (е) излизала от слънцето и

кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовта на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при вас ще седи. Законът седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подир него, че дете се спре той - и вие подир него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти - градината ще се полива. Туй е фигура на речта. Сега, ако дойде някой при вас, ще ви носи подарък. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идат при мене, влизло е като вода, всеки, който иде - носи ми нещо, понеже са празни ръце да се идвало не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съм съдия, дойде някой и ми даде една звонкова*, каже: "Господин съдия, имайте ме пред вид". Опасна работа. На един адвокат, като му турят в реката - опасна работа е. Хубаво е подаръкът. Сега, като ми донесат нещо, някой път не гледам, някой път се интересувам. Отворя пакета, гледам какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по някой път има и бонбони. Сега започвам да човъркам какви са ябълките. Някой път виждам - сбутани са, намирам че е скържав*. Той, като ходил, гледал да намери най-евтините ябълки. Някой донесе много хубави, царски. Казвам: На този се е отворило сърдцето. Тогава започна да ги чета колко са. Аз предполагам, че този е търсил най-евтините, възможно е да е търсил, но възможно е да е нямало по-хубави. Казвам: Ние правим заключението тъй, но може тя да са най-хубавите, които (е) намирал. Казвам: В човика има доста съветници, които постоянно ти дават съвети. Казвам: Онази Божествена Любов, която се струи, която ни потиква към учение - то е първото нещо. Чрез учението, чрез

храната, чрезъ въздуха, чрезъ Божествената свитлина, чрезъ пипането - то сѣ елементарни работи, отъ които човыкъ започва да учи. После идатъ по-сложниты процеси. Иде ныкой човыкъ, казвате: "Какво ми е донесълъ?" Всыки човыкъ, когато (го) срыщате, ако разбирате закона - всыки човыкъ е носителъ на Бога. Но този, който е носителъ, може да бѣде положителенъ и отрицателенъ. Всыки човыкъ, като дойде въ кѣщи, като че донася благословение. Всыки, като дойде, донася отъ тия влияния, които носи съ себе си. Ныкой човыкъ, който е боленъ или го гонятъ, той е недоволенъ въ себе си. Щомъ дойде въ кѣщи, той оставя своето недоволство.

Казвамъ сега: Първото ныщо - трыбва да се освободите отъ вашето недоволство. Една сестра ме пита и ви давамъ обяснение. Тя ме пита: "Защо ме нападатъ тия нещастия?" Да ви дамъ едно малко обяснение. Представете си, че имате 4-5 орыхъ, и тамънъ сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде единъ и казва: "Моля, дай ми тызи орыхъ да ги посадя". Ако вие сте човыкъ на любовта - ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство въ васъ. Той казва: "Дайте всичкиты орыхъ, вие може и съ хлыбъ само да прекарате". Тия орыхъ ще израснатъ и следъ години ще дадатъ плодъ. Въ васъ може да влызе съмнението: "Дали ще ги посые?" Въ Божествения свытъ ныщата другояче седятъ. Ти като дадешъ ныщо отъ себе си, ти придобивашъ. Всыко страдание, което е минало презъ тебе - ти си първиятъ, който ще опиташъ неговия плодъ. Всыко добро, което ти си направилъ - (ти си), който ще опиташъ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първиятъ човыкъ, който ще се ползувашъ. Ако сега страдате, отъ тия страдания вие ще се ползвате. Ако сега се радвате, пакъ вие ще се ползвате. Само че отъ какво произтичатъ страданията? Много просто. Азъ да ви дамъ едно обяснение. Страданията произтичатъ, че ние перемъ дрехиты на нашиты заблуждения, които сѣ се окалыли. Що е страданието? Да оперешъ дре-

хиты на заблуждението. Що е радостта? Да об(л)ичашъ опраната дреха. Радостта е да об(л)ичашъ опраната дреха. Страданието е да перешъ кирливата* дреха. Въ моя умъ тази идея така седи. Ти обичашъ ныкого - ще му перешъ ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата сѣ еднакви - любовта е съвършена. Ако при прането имашъ едни чувства, при обличането други - любовта ти не е съвършена, защото въ кира* на любовта, този киръ* ти носи благословение. Азъ бихъ желалъ да имамъ характера на любовта. Като оперешъ една любовна риза, тази вода няма да я хвърлишъ, но като оперешъ ризата отъ онзи, който обича, кѣдето туришъ водата - благословение носи. Ако едно общество наръсишъ - всичко ще трѣгне. Съ нищо не може да се сравни. Такова е моето разбиране. На една риза опрана, (водата), макаръ да е кирлива, е по-чиста въ сравнение съ другата вода. Въ сравнение съ Божественото има ныщо дисхармонично, но въ сравнение съ другата вода - тя е най-чиста отъ най-чистата вода на земята. Та казвамъ: При моиты условия, както азъ разбирамъ ныщата, когато пера ризата на любовта - радвамъ се. Когато обличамъ - пакъ се радвамъ. И едното, и другото носи благословение. Понеже, следъ като я нося тази риза, следъ като (е) седыла у мене - тя е изтеглила онова, което ми е непотрыбно. Всыка Божествена риза ще извади отъ тебе онова, което е непотрыбно и ще остави потрыбното. Този, който пере любовната риза - той се ползува. Всичкиты гении сѣ станали гении, понеже знаеха какъ да ператъ. Всичкиты талантливи станаха талантливи, понеже знаеха какъ да ператъ ризата на любовта. Обикновениты хора сега се учатъ какъ да ператъ дрехата на любовта. Две ныща да знаешъ: да перешъ и да обичашъ. Адамъ не се научи какъ да си облича ризата и Ева не се научи какъ да облича ризата на любовта. Всичката погрышка (тамъ) седеше. Вие представяте ли си какъ занесе Ева плода на Адама? Каква идея имате - какъ му занесе? Рѣката ѣ быше нечиста. Погрыш-

ката быше тамъ, че тя, преди да занесе плода, трыбваше да си измие рэцеты и после да го занесе. И мъжътъ не си изми рэцеты. Всыки, който прави престэпление - той го прави съ немити рэце. Когато рэцеты сѣ мити - престэплението не се прави. Но и доброто не можешъ да направишъ, ако вашиты рэце не сѣ мити. Щомъ сѣ мити рэцеты - ще направишъ добро, щомъ не сѣ мити - престэплението е неизбежно. При Ева престэплението е микроскопическо. Въ какво седеше престэплението? Ева само погледна този плодъ и като го погледна - изкушението дойде. То дойде отъ очиты. (Тя) казва: "Хубавъ е този плодъ. Има ныщо тукъ". И второто престэпление седи, че тя го попипала, погледнала го, пипнала го и го изыла. Занесе на мъжа си и той яде. Вие казвате: "Защо Ева направи това?" Азъ ви питамъ: Защо носите въ сърдцето си едно неприязнено чувство къмъ ныкого? Не е ли този плодъ на познанието (на) доброто и злото? Имате вътре едно чувство лошо, то е отъ плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безвырие - то е сѣщиятъ плодъ. Туй, което мислите за единъ човыкъ, да е вырно. Туй, което мислите за единъ човыкъ, когото обичате, да е истина. Какъ ще му кажешъ? Имате едно малко подозрение. Какъ ще му кажете? Ако не знаете какъ да му кажете - мълчете. Ако искате да му кажете, какъ ще му кажете? Представете си единъ, който направилъ едно малко престэпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на былата му дреха. Питамъ: Какво трыбва да кажете на този, който носи това петно? Азъ, ако быхъ на вашето мысто, ще минемъ покрай единъ изворъ, ще извадя кърпичката си, ще (я) потопя въ извора и ще кажа: "Чакайте малко". Ныма да му кажа: "Ще ви направя една малка услуга". Ще го изчистя безъ да му кажа, че муха е кацнала. Като изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. "Какъ тѣй мухата да кацне и да остави петно? Кѣде е тази муха? Азъ ще ѝ откэсна главата". Мухата направила едно престэпление, че кацнала.

Но ти, като ѝ откэснешъ главата, ще направишъ по-голымо. Ти си въ едно изкушение. Въ духовния свытъ сѣществува друго. Азъ като облыка былата дреха, има една течность, (съ която) като наквася дрехата - мухиты сѣдятъ на около два-три метра, не се приближаватъ. Не може да кацатъ. Щомъ мухиты кацатъ на дрехата, показва, че съмъ нымалъ тази течность. Щомъ ти направишъ една погрышка - ти се извинявашъ. Като облычешъ новата дреха, ще туришъ тази течность отгоре.

Наскоро ми разправыха единъ опитъ. Две сестри има тукъ, не се обичатъ. Не че не се обичатъ, но и дветы сѣ користолюбиви, дылятъ една ябълка, не искатъ да я раздылятъ. Едната казва: "Тази ябълка е заради мене". Другата казва: "Тази ябълка е заради мене". Казвамъ на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започне да плаче, казвамъ: Направихъ една погрышка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето ѝ просвытне. Нито въ единия, нито въ другия случай е права. Азъ ви давамъ това само за изяснение, психологически гледамъ на ныщата, тѣй както Богъ гледа. Докато дойде да проникне въ васъ Божествената мисль, презъ колко срыди ще мине, тази мисль ще се пречупи. Една мисль считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, презъ което минава Божествената мисль. Вие трыбва да знаете какъ да освободите Божествената мисль отъ нейниты опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трыбва да отворите книгата. Да знаете какъ да четете тази книга. Да има, да намырите коментаторъ, да намырите смисъла на думиты. Първото ныщо: Щомъ искате да учите - свытлина ще дойде въ васъ. Щомъ служите - силата ще дойде въ васъ. Ако не иде свытлината - значи вие не учите. Ако сила не придобивате - вие не служите. Въ служенето на Бога, човыкъ силенъ става. Въ учението свытлината се придобива. Безъ уче-

ние свѣтлина не може да имате. Подъ думата “учение” вземамъ всичко въ живота, което трябва да научимъ. Да научишъ какъ да мислишъ, какъ да чувствувашъ, какъ да постѣпвашъ, какъ да готвишъ, какъ да се обличашъ, да ходишъ, да разбирашъ предмета. То е учение да оценявашъ малкиты работи.

Единъ день пѣтувамъ съ единъ и приказвамъ върху единъ философски въпросъ. Минахме презъ една поляна съ цвѣты и азъ го спрѣхъ. Да внимаваме, да не стѣпчемъ тия цвѣты, ще ни държатъ отговорни. Престѣпленieto нима да бѣде голымо, нима законъ, който да ни сѣди, но невидимиятъ свѣтъ ще каже, че сме хора невежи, не се учимъ. Спрѣхъ се. (Той) казва: “Какво сѣ намырили тукъ да цѣвнатъ? Тукъ ли се намыри да цѣвнатъ на този пѣтъ, презъ който ние минаваме?” - Ние пѣкъ презъ този ли пѣтъ трябвахе да минемъ? Презъ друго мѣсто не можеше ли да минемъ?

Българиты, като казватъ “лю” - много омекчение има. “Лю” изразява учудване. Какъ бихте произнесли “лю”? “Любовъ”? Ами какъ бихте изпыли думата “любовъ”? Сега целта е правилно да се научимъ да учимъ. Съ какъвъ тонъ бихте започнали? Да кажемъ, имаме една пѣсенъ, която започва съ “Любовъ”. Имамъ една пѣсенъ “Любовъ ме озари”. Съ какъвъ тонъ почва? */Една сестра започна пѣсенъта. Изпы само думиты “Любовъ ме озари”/*. Така не се пѣе. Въ любовта ти слизашъ надолу, а той възлиза нагоре. */Учительтъ пѣе “Любовъ ме озари”/*. Като пѣешъ думата “любовъ” нима да възлизахъ нагоре, но ще слизашъ. На горниты нима какво да имъ пѣешъ. На тызи, при които слизашъ, ще пѣешъ. Съ всѣки тонъ ще слизашъ. Като слизашъ, пѣсенъта ти ще покаже. Като слизашъ, показва, че имашъ целъ. Ти сега имашъ две противоположни идеи. Ти слизашъ надолу. Казвашъ: “Надолу слизамъ”. Азъ казвамъ: Азъ слизамъ долу, за да ви помогна. Това е тщеславие. Надолу слизамъ, нося ти вѣжето. Тази работа ще се уреди. Всыкога, когато сме спѣнати отъ известна ми-

сль, защото спѣнати сме въ ума, спѣнати сме ныкой пѣтъ въ сърдцето, спѣнати сме въ своята воля. Всыкога да имашъ единъ изходенъ пѣтъ. Да кажемъ: Ако азъ бихъ ви казалъ така - всѣкога, когато ще правите ныщо, да ме питате - колко отъ васъ ще ме питатъ? Ще ме питате, когато ще направите една погрѣшка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрѣшката, хичъ нима да ме питате. Като направишъ погрѣшка, ще питаешъ още веднажъ, както въ музиката има камертонъ*. Не като направишъ погрѣшката, но преди да си направилъ погрѣшката - да си взелъ тона правилно. Всѣкиты тонове иматъ съотношения. Ако всѣкиты тонове не сѣ върни, каква музика е? Въ истинската музика не можешъ да вземешъ първия тонъ фалшивъ. Другиты, ако ги вземешъ фалшиви, първиятъ трябва да е върненъ. Ако първиятъ е правиленъ, и другиты ще бѣдатъ правилни. Ако първиятъ тонъ не е правиленъ, и другиты нима да бѣдатъ правилни. Когато говоря за мисълта, разбирамъ, ако първата мисълъ ти е права и другиты мисли ще бѣдатъ прави. Ако първото ти чувство е правилно, и другиты ти чувства ще бѣдатъ правилни. Ты си хармониратъ. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансътъ* дисонансъ привлича. Българиты иматъ една поговорка, която не е много хубава. Ты казватъ: “Краставиты магарета презъ деветъ баира* се намиратъ”. То е отрицателната страна.

/Учительтъ пѣе “Любовъ ме озари”. “Право, братко, мисли. Стани, стани, ти отъ леглото стани, така болестта ще изгонишъ”/. Всѣки трябва да се отличавае съ една мисълъ. Никога не допускайте въ себе си една лъжлива мисълъ, която нарушава мирътъ ви. Щомъ имате една фалшива мисълъ, тя понижава температурата. Щомъ имате едно фалшиво чувство, то понижава температурата. Може погрѣшката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щомъ дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосѣждате,

азъ не съмъ за самоосъждането, но за постепенното подобрене и изправление. Сутринь, като станете, какъ започвате? Казвашъ: "Азъ искамъ да бѣда добъръ ученикъ". Каквото и да ви се случи, ще кажешъ: "За добро е". Станешъ, времето е облачно. Кажи: "За добро е". Станешъ сутринь, духа вытъръ. "За добро е". Станешъ сутринь, кучетата лаятъ. "За добро е". Станешъ сутринь, петлиты пиятъ. "За добро е". Станешъ сутринь, температурата се промънила. "За добро е". Тамъ, дето Богъ присѣствува, всичко се измъня. Ако кажешъ, че всичко е за добро, за добро ще се измъни. Духа северень вытъръ, студено става. Духа юженъ вытъръ, ще кажешъ: "За добро е". Щомъ кажешъ: "За добро е", веднага любовта започва да действува. Въ свѣта, ако вие не се научите да имате довырие въ любовта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още нямате довырие въ любовта. Не че нямате довырие, но по нѣкой пѣтъ казвате: "Дали моята любовъ е правилна?" Казвамъ: Не си възприелъ любовта, както трыбва. Не че имашъ лошото желание. Нѣкой пѣтъ на нѣкои казвамъ така: Почакайте, имамъ работа. Казва: "Много бързамъ, работа имамъ". Казвамъ: И азъ имамъ бърза работа. Ти бързашъ и азъ бързамъ. Коя работа е по-бърза? Мисля, че моята е по-бърза, ще почакашъ. Той иска азъ да направя една жертва. Казвамъ: Може да направя една жертва, но нищо нѣма да ти дамъ. Туй, което искашъ, нѣма да го получишъ, ако ти не си готовъ да чакашъ. Ако и азъ не съмъ готовъ да чакамъ - и азъ нѣма да получа. Господь ти каже: "Чакай, чакай". Може да мислишъ, че много време ще мине. Нѣма да мине много време, ние сами продължаваме Божието благословение съ нашето колебание и недовырие. Той е много точень. Ако нѣма никакво раздвояване въ любовта, ныщата ставатъ навреме. Щомъ започнешъ да се колебаешъ, Божията любовъ се забавя. Ние сме причина, контактъ не може да стане, Божието благословение не може да работи. Понеже законътъ е: Ти не можешъ да учишъ, ако не си свободень. Учението трыбва да

произтича отъ пълната свобода, да имашъ любовъ къмъ всичкиты преподаватели. Да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да уча". Като си боленъ - пакъ ще идешъ. И пари като нѣмашъ - пакъ ще идешъ. Нѣма препятствие въ свѣта, което може да те спъне. Всыкога трыбва да учишъ. То е учение. И за закона на служението да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да служа". Стариты хора могатъ по-добре да служатъ, отколкото младиты. Първото ныщо, за да се подмладите, трыбва да знаете какъ да учите. Второ ныщо, за да се подмладите, трыбва да знаете какъ да служите. Човыкъ, който не знае какъ да се учи и какъ да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичкиты хора постигатъ. Онызи, които сѣ се научили да учатъ, туй, което ви казвамъ, трыбва да го разбирате отвѣтре. Не само веднажъ, дважъ, десетъ, 10-15 пѣти да ви говоря. Не да опровыргавамъ, защото сегашниятъ ви животъ е изразъ на выруюто, на учението на миналото, каквото хората сѣ учили. Писанието казва, че всички ще бѣдатъ научени отъ Бога. За да се научатъ всички отъ Бога, трыбва да се учатъ и да служатъ. Запримырь: Ако азъ идвамъ и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, нѣма да ме разбератъ. Вие станете сутринь отъ леглото и кажете: "Пакъ трыбва да се ходи". Като станешъ, да ти е приятно, че отивашъ. Да не кажешъ, че имамъ болка въ крака си. Ако и краката навсыкъде болятъ, да ти е приятно. Като вървишъ и като имашъ болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, быха я заблудили. Казватъ й: "Ти си стара, да не ходишъ, стой си". Изпоплашила се тя и седи въ кѣщи. Казвамъ на една млада сестра: Да й кажешъ да стане отъ леглото. Тя се оплаква, че имало ныщо, нѣкъде я болыло. Тя като стане, казвамъ: Всичко ще се свърши. (Тя) казва: "Той, Учителътъ, да ме излыкува". Какво ще я лыкувамъ. Казвамъ й: Стани, стани, нищо повече. (Тя) казва: "Да се премахне (болката)". Като ти кажатъ "Стани" - стани. Ако Господь ти тури цылата

земя на гърба и ти каже “Стани” - стани, ще дигнеш земята. Щом ти направиш думата Му на две, тогава тази тежест ще те свърже. “Стани!” - и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господь. Господь ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станеш, и земята става. Всичкиты мѣнотииты, които сега носите, като станете - и мѣнотииты ставатъ и ты се подчиняватъ. Ныма болестъ въ свѣта, ныма неприятность, която да се не подчинява на този законъ. Вѣтре въ себе си не се колебайте. Казвате:”За друго прераждане, като дойдемъ втори пътъ на земята”. Оставете за друго прераждане, днесъ се преродете. Днесъ, въ единъ моментъ цѣль единъ животъ може да го измыните. (Ныкой) казва:”Сега не може, на 40 години съмъ, остарѣль съмъ”. Земята се е въртыла 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикалыла. Ти колко пѣти си обикалыль около слънцето? Още една обиколка не си направиль.

Имайте съвършената любовъ на съвършениты мѣже. Имайте съвършената любовъ на съвършениты жени. Жени, които не се женятъ. Да имате съвършената любовъ на Духа. Да имате съвършената любовъ на душата. За мене, като кажа “съвършената любовъ на жената”, е се едно - или съвършената любовъ на мѣжа, или съвършената любовъ на Духа, или съвършената любовъ на душата, или съвършената любовъ на Бога и съвършената любовъ на Господа. Или казвамъ: Съвършената любовъ на Вычния, Безпредылния.

Понеже заставаме предъ лицето на Господа - да благодаримъ за всичкиты Негови блага, колко е билъ внимателенъ къмъ насъ. Ако Той не би ни пазиль, не зная какво би станало. Да Му благодаримъ не общо, но всыки единъ отъ насъ да благодари колко богатство Господь е внесль въ вашиты главы. Какво богатство носите въ вашето сърдце и какво богатство седи въ вашиты тыла - ще Му благодаримъ. Тогава ныма да бѣдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличенъ умъ, отлично сърдце и има-

те отлично тыло.

Учение и служение. /Учительтъ ны “Любовь ме оза-ри”/.

Да изречемъ онзи стихъ: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИ-НАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЬ. /Три пѣти/.

XX година

18. Лекция на Общия Окултенъ класъ

5 февруарий 1941 г., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

ПРАВЪ ПЪТЪ

Отче нашъ.

Вениръ Вениръ.

Разликата между правият и кривият път. По какво се различават?

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, ами не е била? Ныкой път не е хубаво да работиты съ были дрехи, защото, ако речешъ да работишъ съ были дрехи, трябва да ги перешъ по десетъ пѣти на день. А пѣкъ черниты, не е така. Има ныщо, което е полезно въ дадения случай. Казвате: "Черенъ цвытъ". Черниятъ цвытъ е полезенъ, едно ограничение. Имате една материя, която е прозрачна. Полезниты ныща сѣ относителни. Имате една прозрачна материя и имате друга, непрозрачна. Кажете въ какво седи лошевината? Лошевината е, че като дойде свѣтлината, едната материя я задържа и казва: "Тукъ нима да влизашъ". Прозрачната материя казва: "Тукъ ще влезешъ". Питамъ: Тази, прозрачната, материя има ли съзнание? Тукъ вече се е намысилъ човышкиятъ духъ. Природата създала тия неудобства на човыка, иска да развие неговия умъ.

Сега религиозниты хора казватъ: "Господъ ще нареди всичко". Всичкиты хора казватъ: "Ние ще наредимъ всичко". Казвате: "Ты не сѣ прави". Прави сѣ. Ние ще наредимъ всичко и Господъ ще нареди всичко. Господъ ще нареди всичко, което Господъ е създалъ. Ние ще наредимъ всичко, което ние сме създали. Ти създавашъ ныщо, искашъ Господъ да го нареди. То е твоя работа. Кое то Господъ е създалъ, Той него ще нареди. Често човыкъ влиза въ стѣлкновеніе съ себе си. Исканый работи Господъ да ги нареди. Пѣкъ ты сѣ човышки работи. Казвамъ: По ныкой път вие не знаете какъ да си създадете занимание. Запримырь: въ какво седи заниманието на кърта? Цѣль день ходи и рови. Еднообразіе. Нему му е дотыгнало, но и той не знае какво да прави. Къртътъ, като философствува, казва: "Защо Господъ

ме е турилъ тукъ да ровя, дотыгна ми. Нымаше ли друго ныщо да правя, друго ныщо да стане отъ мене?" Кой му е кривъ? Другъ примырь, ты сѣ специални примыри. Ныкой път има специални ныща, които не трябва да ги вземаме за общи. Ныкоя мома, като душа се моли на Господа да се яви красива на земята. Щомъ е красива, започва да се приближаватъ хората. Погледнешъ - подиръ красивата мома тръгнали. Ако тръгнатъ красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не тръгнали ныкои черни, сополиви, своенравни. Ты мислятъ, като погледне на тыхъ, че ще ѝ стане приятно. Кой е кривъ? Тя се чуди защо сѣ тръгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генералъ, князь, разполага. Всички мислятъ, че красивата мома разполага. Понеже е толкозъ красива, има какво да даде. Но тя има само вѣншна красота, която привлича. Има една красота, която не се губи. Има красота, която се губи. Често читы и ты иматъ такава красота. Като погледнешъ читы на ныкого, ныматъ никаква привлекателность. Казва: "Не си струва човыкъ да бѣде красивъ, но не си струва да бѣде и грозенъ". Какъвъ трябва да бѣде? Всичко въ природата се стреми къмъ красота. Красотата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота сѣществувала. Но красотата се дава, тя е единъ изводъ. Не може човыкъ да бѣде красивъ, ако той не е работилъ. Въ красотата умътъ трябва да е вземалъ участие, сърдцето трябва да е вземало участие, волята да е взела участие, човышкиятъ духъ и човышката душа - сѣщо. Хиляди години трябва да е работилъ човыкъ, за да постигне тази красота. Да кажемъ Господъ най-първо ви създалъ единъ правъ носъ. Перспективно така се гледа - правъ. Човыкъ може да изкриви носа. Започва носътъ да се изгърбва или да се извива надолу. Носътъ не става правъ, но се изкриви. Изкривениятъ носъ показва, че вътре въ човышкиты чувства и способности станала ныкаква промына. Отъ тази промына се изкривява носътъ. Ако сърдцето на човыка се развие повече, отколкото трябва, носътъ става широкъ. Ако човыкъ стане повече уменъ, отколкото трябва, носътъ става много дългъ, по-дългъ, отколкото трябва. Но кога имате кѣсъ носъ? Кѣсиятъ носъ е детински. Кѣсиятъ носъ се занима-

ва само съ дребни работи. То сѣ определени физиономически определения. Отъ части сѣ вырни. Разправяше ми една жена, казва: "Като погледна отдалече, вижда ми се дългъ носьтъ му. Като го погледна отблизо, носьтъ ми се вижда късъ". Казва: "Обясни ми защо". Рекохъ: Отдалече ти го сравнявашъ носа съ други, по-къси носове, вижда ти се дългъ. Като дойдешъ наблизо, няма съ какво да го сравнявашъ, ти се вижда късъ носьтъ. Казвате, че носьтъ е дългъ. Имате една мырка, съ какво мырите носьтъ. Ако дойдете до тия хора, които иматъ валчести лица, носьтъ имъ трыбва да съответствува. Ако лицето е продълговато, носьтъ трыбва да съответствува. Но то е вече специалность. Имаме една мырка, съ която мыримъ. Казвамъ: Този човыкъ е добъръ. Съ какво го сравнявамъ? За всичкиты ныща имаме мырки.

Да кажемъ, различавате единъ тонъ. Единъ пые и другъ пые. Капелмайсторътъ различава тоноветы. Единъ диригентъ има хоръ отъ двеста души, ныкои въ алта*, тенора* или баса* направи погрышка и той веднага намыри погрышката. Обикновениятъ човыкъ хичъ не подозира, но който е специалистъ - веднага познава. Има ныкои, които разбиратъ какво ныщо е красота и може да покаже къде е именно. Художникътъ, който рисува, ще покаже къде е погрышката. Казватъ: "Тази картина е добра". Често съмъ ги питалъ: Къде е добрината, я ми кажете? Казвате, че единъ човыкъ е добъръ. По какво се отличава добриятъ човыкъ? Де седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които определятъ добрия човыкъ. Има известни линии на лицето, които определятъ честния човыкъ. Има известни линии на лицето, които определятъ умния човыкъ. Художникътъ ги рисува и не ги знае. Ныкои художници сѣ набарали тия картини, ныкои не ги знаятъ. И безъ да ги знаятъ, пакъ ги рисуватъ. Той рисува, както вижда. Линииты на лицето на единъ човыкъ сѣ хармонични. Казвамъ: Ти казвашъ, че една постѣпка е права и друга не е права, по какво познавашъ? Значи имашъ специфично чувство, което определя. Както единъ музикантъ познава кой тонъ е правиленъ и кой не. Единъ правиленъ тонъ има определенъ брой трептения. Да кажемъ, вземе *до* отъ първата октава*, той съдържа определенъ брой трептения. Когато се взематъ тия

трептения, тонътъ е правъ. Щомъ липсватъ едно, две, три трептения - тонътъ не е правъ. Или ныкой пѣтъ ныкой отъ васъ не следите какви сѣ причиниты. Говорите ныщо, но не следите какви сѣ причиниты. Разправяше ми единъ български свещеникъ, какъ човыкъ самъ си създава своето нещастие. Като билъ свещеникъ, билъ добъръ пывецъ, разбиралъ службата въ църквата, всичкиты потънкости на службата ги знаелъ. Иде единъ младъ дяконъ да служи. Сбъркалъ ныщо въ литургията и кипва свещеникътъ, и му удря една плысница, какъ тъй да сбърка. Ударилъ му една плысница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този дяконъ станалъ владика. И той трыбвало да служи при него. 20 години плащалъ за плысницата. Ти ще кажешъ ныкоя дума, но ще плыснешъ ныкоя дума ныкому, но той ще стане владика и после ще плащашъ.

Та първото ныщо: сега искамъ да си изправите езициты. На ныкои езикътъ е много късъ, на ныкои е много дългъ, на ныкои е много широко, на ныкои сѣ много грапави, на ныкои сѣ много изкривени, на ныкои сѣ много остри, на ныкои сѣ много сухи езициты ви, често засъхватъ. Това не се позволява. Трыбва да имате единъ езикъ мекъ, който да разтопява и желызо, и златото да разтопява. То сѣ алегии*. И въ Писанието, тамъ има една глава, Яковъ разправя за езика. Опасенъ удъ* е той.

По ныкой пѣтъ ныкои учени хора и ныкои религиозни мислятъ, че няма какво да учатъ, пѣкъ ты едва започватъ. Той мисли, че всичко му е казано, знае. То е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдатъ за създаването на свѣта. Сега, ако васъ ви попитатъ колко голымо е слънцето, колко голымы е Меркурий, Венера, Земята колко е голыма, Марсъ колко е голымы, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ колко е голымы, ако ви питатъ 19-ты звезди отъ първа величина колко сѣ голыми, знаете ли? Ты сѣ елементарни работи. Вие ще се намырите въ чудо. Сега ныкои отъ васъ, които сте много набожни, ако ви питатъ колко пѣти Сатурнъ е по-голымы отъ Земята, единиятъ ще каже: "Колко простъ човыкъ". Религиозниятъ ще каже, че ты сѣ малки работи. Казва, че Господъ му открилъ. Казвамъ: Като ти открилъ Господъ, я ми кажи, следъ хиляда години какво ще

бэде? - "То не е моя работа, не го знаа". Какво знаеш? Знаеш малки, обикновени работи. Синца религиозни минават за знаещи. Според мене онзи човък, който познава себе си, знае въ всеки даден случай как да постэпи. Той минава за умен човък. Умният човък не ходи съ главата си да търкаля камъни. Азъ имамъ единъ примырь, отдавна съмъ го наблюдавалъ въ Варна. Едно дете, като се разсърди на майка си или баща си, удря си главата въ стената, половинъ-единъ часъ си блъска главата. Азъ съмъ ви превеждалъ примырь. Единъ търсилъ една много хубава мома, кротка. Най-после намырилъ една и казва: "Намырихъ единъ ангелъ, много благородно същество. Да я видишъ какъвъ характеръ има. Ще се живые добре съ нея". Завежда приятеля си да я види. Тя иде съ таблата, носи сладко и кафе да имъ даде. Той си туря крака, тя се препъва и пада. Простира се съ таблата, разлива кафето. Става и казва: "Нищо". Пакъ отива да направи ново кафе. Казва: "Видишъ, какво благородно същество е. Друга да быше, щыше да окрыка хорталъка*". Като се оженилъ обаче, видылъ, че тази работа не е така. Казва: "Ти каква быше по-рано. Ти, като се спъна, какъ постэпи, пкъ сега какъ постэпвашъ". - "Ти трыбва да быше влызалъ въ кухнята, да видишъ какво правыхъ". Като хванала масата съ зэбиты си. Другъ минава и нищо не казва. Като онзи българинъ, който ходилъ въ Варна да си купи еминии*. Голымъ пазаръ отъ еминджии*. Отива при единъ отъ най-голымиты еминджии, турчинъ. Човыкътъ му изважда, изважда много еминии, но никой не му става. Най-после турчинътъ му казва: "Калъпсъзъ*, върви си, няма за тебе еминии". Обидилъ се българинътъ, но нищо не му казалъ, претърпылъ. Излызалъ навънъ и като излызалъ далече отъ града на Аджамлеръ, се обърналъ и казалъ: "Ти си калъпсъзъ", далечъ, единъ-два часа отъ Варна. Вие, като се върнете дома поныкога, казвате: "Ти си калъпсъзъ". Значи - безъ калъпъ е кракътъ ти. Този човыкъ разбъркалъ въздуха. Ако човыкъ започне съ една прчка да разбърква водата, грехота ли е? Ако е кално дъното, като разбутва водата, може малко да се размэти водата.

Но въпросътъ седи на друго мысто. Каквото мисли човыкъ, каквото чувствува и както постэпва, всичко това се отразя-

ва на неговото тыло. И човыкъ съ своиты мисли, съ своиты чувства и съ своиты постэпки, той създава своето бэдеще. Сегашниятъ ни животъ, тъй както тылото ни е създадено, зависи отъ нашиты миналы условия. Каквото сме правылы въ миналото, каквото сме чувствували въ миналото и каквото сме мислылы въ миналото - туй е сега създадено. За бэдеще има много да се работи. Още хиляди години има да се работи. Вие по ныкой пэть искате да бэдете ангели. Докато станете ангели, пкъ и докато станете светии. Вие имате погрышно разбиране за светииты. Светията, дето и да го туришъ, веднага може да се приспособи на условията. Дето и да го турите, и при най-мэчниты условия, веднага се справя. Знание има. Знае въ дадения случай какъ да постэпи. Ние сега светията го вземаме като богаташъ, да онаследи-мъ ныщо, да разполага съ милиони. Такова светийство няма. Има добродетели, които сэ онаследени, има добродетели, които човыкъ самъ е добилъ. Казвамъ: Ония добродетели, които сами добивате, ты сэ ценни. Онызи, които не може да ги добиете, вие нымате знание какъ трыбва да се употрыбятъ. Запримырь: ако сега на васъ ви дадатъ една хубава цигулка на Страдивариусъ, която струва ныколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите една-две години, после ще кажете: "Толкозъ пари струва, я да я продадемъ, да си уредимъ живота". Ще я продадете.

По този начинъ като се говори, не искамъ да критикувамъ работиты. Казвамъ: Този е добъръ, онзи е добъръ. Всички хора сэ създадени да бэдатъ добри, но всички не сэ добри. Всички хора сэ създадени да бэдатъ богати, но всички не сэ богати. Всички хора сэ създадени да бэдатъ здрави, но всички не сэ здрави. Причината е въ самиты тяхъ. Сега мнозина отъ васъ не сте здрави. Ныкой ще каже, че го боли рамото. Влызли сэ ныкакви неорганизираны вещества между ставиты и ставиты, като се движатъ, ты образуватъ възпаление, спъватъ кръвообращението. Или пкъ става свиване на вашиты капилярни сэдове, кръвта не може да функционира. Има много причини, сега азъ имамъ цыръ* за всичкиты хора. Туй е много казано. Панацея* имамъ. Ако се приложи туй, което азъ знаа, на васъ, тогава всичкиты лыкари какво ще правятъ. Има цыръ да направя всичкиты хора добри.

Какво ще правят тогава адвокатиты, кого ще защитават? Хората няма да се съдят, какво ще правят тогава съдииты? Имам знание да направя хората да не gryшатъ. Но щомъ не gryшатъ, няма да се раждатъ на земята. Какво ще правятъ майкиты, какво ще правятъ бащиты? Въ единъ gryшенъ свѣтъ има много бащи, понеже свѣтъ е gryшенъ. Щомъ хората станатъ праведни, няма вече да има нужда отъ бащи и майки. Първиятъ баща създаде доброто, вториятъ баща създаде злото. Първиятъ баща прояви любовта, вториятъ баща прояви омразата. Първата майка прояви любовта, втората майка прояви омразата. Че какъ тъй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овца и го изыда? Защо ходи да взема другиты деца? Кой я научи сега? Казвате: "Господъ". Значи на Господа му остана работа да иде да я учи какъ да яде децата на другиты. Казвате: "Господъ направи това". Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. То е изкуство. То е цѣль адвокатъ, прокурорътъ завежда дѣло, казва: "На основание на това направилъ туй, направилъ онова". Искашъ да го оправдаешъ, говоришъ добро за човыка. Пакъ си прокуроръ. По ныкой пѣтъ хората съдятъ другиты, но по ныкой пѣтъ осѣждатъ себе си. Значи това сѣ положения въ природата, които ни заставятъ да влиземъ въ едно неестествено състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: "Господъ ме е създалъ добре. Ако има никакъвъ дефектъ, той е отъ мене". Ще търсишъ причината въ себе си. Ако ти намеришъ истинската причина оттамъ, отдето си се отклонилъ, веднага недоразуменията, които имашъ въ себе си, ще изчезнатъ. Всыкога, когато човыкъ се е отклонилъ отъ правия пѣтъ, веднага наставя една вътрешна тъмнота, започва да не разсѣждава. Недоглежда работиты. Най-първо става внимателенъ къмъ себе си. Своиты погрышки не вижда, вижда погрышкиты на другиты. Всички външни погрышки на хората, ты сѣ твои погрышки. Ако Адамъ сега дойдеше въ свѣта, всичкиты погрышки, които сега съществуватъ, на кого сѣ? Ако Ева дойдеше, всичкиты погрышки сѣ тяхни. Ты ги направила. Ты сѣ се скрила сега ныкѣде и децата страдатъ. Пакъ ты сѣ причината. Причината сме ние. Единъ веднажъ ме пита: "Кой

е причината на gryха?" Казвамъ: Ти си причина. Ти си първиятъ Адамъ, който съгрыши въ рая заедно съ Ева. Ти сега оправи себе си, да се оправи цѣлия свѣтъ. Цѣла бъркотия има. Били ли сѣ всичкиты хора съ Адама, или не въ рая - цѣль философски въпросъ е, който не е разрешенъ. Единъ приематъ, че всичкиты хора съ Адама сѣ съгрышили. Други твърдятъ, че всички не сѣ съгрышили, но по причина на Адама, и ты съгрышили после. Сега въпросътъ е били ли сте въ рая да съгрышите или не сте били. Сега нищо не помните. Ныкой отъ васъ помните ли да сте били въ рая? Не помните.

Да дойдемъ до научната страна. Имате линията АВ, права ли е? Не е права. Гърбава е. Азъ я чертахъ за права, но тази АВ е права. Защо линията, теглена съ линия, е по права отъ тая, теглена само съ рѣка? Коя бихте предпочели? Имате линия 1 и 2. Коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата, линия ще те бутне, ще каже: "Право трыбва да вървишъ, какво ще се огъвашъ". Сега това сѣ тълкувания.

Казвамъ: Въ васъ има едни линии, които не сѣ събудени. Казвамъ: Да ги събудите сега. Вие досега сте работили съ ныкой отъ вашиты способности и чувства, не работите съ цѣлия си умъ, не работите съ цѣлото си сърдце и не работите съ цѣлото си тыло. Много ныща въ васъ има спыщи. Ныкой казва: "Като умремъ, ще идемъ въ оня свѣтъ, че като се преродимъ, за бѣдеще". Не е лошо това. Една работа може да я свършишъ за 10 години, за една година, за единъ месецъ, за единъ день. До слънцето съ краката на свѣтлината се отива за 8 минути, съ краката на единъ най-бързъ тренъ*, който имаме, се отива за 250 години, а съ биволска кола - за ныколко милиона години. Ныкой казва: "Милиони години се движа". Казвамъ: Съ биволска кола си се движилъ. Не че много е направено. Казва: "Дълтъгъ животъ живыхъ, сто години". Ако съ една биволска си се движилъ, какво си свършилъ? 120 години си живылъ, 120 пѣти земята обиколила около слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходилъ човыкъ. После, въ 120 години колко слънцето е изходило? Това трыбва да изчислимъ. Сега ныкой отъ васъ започватъ да мисля-

тъ, че сз закэсныли. Хората казватъ: "Ние остарыхме". Казвамъ: Остарыли сте, но не сте поумныли. Всыки, който не е поумнылъ, споредъ мене на хакерене* е остарылъ. Старостъта е единъ процесъ и младостъта е единъ процесъ. Човыкъ е извънъ старостъта и извънъ младостъта. Въ началото на пѣтя е младиятъ, въ края на пѣтя е стариятъ. Седите ныкой пѣтъ и ви нападне тѣга,

А — 1 — В обезсърдчение, обезмисли се животътъ.

Въ своиты изследвания, веднажъ се спрыхъ при една стара баба, 85 годишна. Виждамъ едно правилно лице, много хубавъ носъ, хубава брадичка, хубава уста. Виждамъ млада, като е била, е била хубава. Сега е стара, но пакъ има една свежестъ. Зная какъ да й говоря. Тя седи и ми разправя: "Обезмислилъ се животътъ ми, няма какво да ме интересува. Едно време млада бяхъ, играехъ на хорото, момциты ме интересуваха. Като погледна очиты, носа на всички, знаехъ какъ да се въртя, знаехъ какъ да си турямъ китката, знаехъ какъ да си завързвамъ чумбера*. Пъкъ всичко мина. Онзи момъкъ замина за другия свытъ, пъкъ другиты момци, които едно време хвърлыха очи на мене, сега не може да ходятъ, не може да дойдатъ при мене. Азъ да ида, да ги търся, срамъ ме е". Казвамъ: Хубавъ писателъ би станалъ отъ нея. Казва: "Да си замина за другия свытъ". Азъ искамъ да събудя интересъ въ нея. Казвамъ й: Знаешъ, че азъ зная едно изкуство за подмладяване. Изведнажъ тя се заинтересува, казва: "Да не би да ме изпитвашъ?" Не, зная. Може да те направя на 19 години. Тя изведнажъ започна да мисли. Рекохъ: Азъ може да те подмладя. Азъ може да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направишъ? Ще идешъ ли на хорото? Понеже туй си го правила вече. Сега ще те подмладя, ако ми кажешъ какво ще правишъ. - "Остави ме да помисля". Не, не, сега ми кажи. - "Не зная какво ще правя. Може да обещаю ныщо и да не мога да го направя, може да съгрыша". Казвамъ: Затова и азъ няма да ви подмладя.

Старостъта е едно противоречие на ума, на нашето сърдце и на нашиты постѣпки. Даже ако човыкъ би живылъ споредъ

Божия законъ и 120 години, той пакъ щыше да бѣде свежъ. Ще си заmine безъ да има нужда да му помагатъ хората. Той ще бѣде като имотенъ човыкъ, който ще си продаде имането и ще иде въ другия свытъ. Ако няма срыдства, тогава ще търси срыдства отъ другиты.

Та сега какъ трыбва да се подобри положението? Ныкой казва: "То се видыло". Ако сте единъ грънчаръ, трыбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ шивачъ, трыбва да проявите вашето изкуство. Ако сте единъ говорителъ, трыбва да проявите вашата речъ. Ако сте единъ художникъ, трыбва да проявите вашето художество. Трыбва да проявите каквото да е, занаятъ, трыбва да направите едно подобрение. Ако сте единъ финансистъ, трыбва да проявите изкуството си. Но опасностъта ето кѣде седи. Онзи финансистъ цылия день като молецъ като заста не надъ книгата, цифриты ги събира. Ако го питате ныщо за природата отвънъ, него не го интересува. Интересуватъ го само числата на бюджета. Че то не е нито въ клинъ, нито въ рѣкавъ. Този бюджетъ нищо няма да му донесе. Вие седите и разрешавате единъ вашъ плюсъ, недоволни сте. Вие сте финансистъ, занимавате се съ себе си. Какво има хубаво въ природата, не си подигате главата нагоре. Казвате: "Господъ ме е забравилъ". Действително глухиты хора, на които Господъ говори и ты не разбирашь, Господъ ги е забравилъ. Слыпиты хора, които не виждатъ, Господъ ги е забравилъ. Всички, които осакащатъ себе си, Господъ ги е забравилъ. Турилъ ги е за ремонтъ. Слыпиты - за ремонтъ, болниты - за ремонтъ, всички тия ги е турилъ за ремонтъ. Здравиты, които оставатъ, на тыхъ казва: "Дайте имъ работа". Та сега за какво сте - за ремонтъ или за работа? Азъ ви говоря за работа. За ремонтъ има много.

Сега има много ныща, които трыбва да се събудятъ въ васъ. Трыбва да се събудятъ нови интереси. Защото, ако сега ви попитамъ: Какво бихте поискали отъ мене? Ако ви кажа: Поискайте една дарба отъ мене, какво ще поискате? Ще поискате като всичкиты хора, повечето ще искате да станете богати. Ныкои отъ васъ ще искатъ да станатъ красиви, силни и т.н. Не зная колцина отъ васъ ще поискатъ това, което ви трыбва. Ние сме изправени

предъ Бога. Казва Господь: "Какво искаш?" Ти искаш това, което не ти трябва. Ти искаш здраве, но здравето е въ тебе. Тебе ти трябва умение как да пазиш здравето си. Искаш да бъдеш умен. Имаш въ себе си всичките условия да бъдеш умен човък, имаш отлична глава. Тази глава не си я турил на работа. Искаш да бъдеш добър. Имаш отлично сърдце, туря сърдцето си на работа. Разсждаваме ние и казваме: "Този човък е лош". Лошити хора, това са материалъ, от който ще направите вашите грънци. Ако не знаете да направите грънци, вие ще се окаляте. Ако знаете да правите грънци, ще си уредите работити си. Лошото въ свята е онова, което не е организирано. Онази материя, която не е организирана, е лоша. Организирана (та) материя е добра материя. Организирания човък, въ този смисъл, е добър човък.

Сега всички трябва да се впръгнете на работа. На някои от вас паметта е слаба. Защо? Защото умът и сърдцето са въ противоречие. Никой от вас не знаят да пият, защото слухът не е развит. Никой от вас не могат да бдят художници, защото недовиджат. Знаете, колко добре е човък да вижда? Мнозина са ми казвали: "Много ми хареса този човък". Питам: Какви са очити? - "Не видях". Какви са веждити? - "Не видях". Лицето, носът какъв е? - "Не зная". Като срещнете един човък, да видите лицето му, очити, носа, брадата, пръстити му какви са. То е същественото. Като срещнете един човък, най-първо питам: Съ какви дрехи беше обличен? Той бил въ были дрехи, казва: "Съ червени дрехи беше". Никой пък ще разправи дрехата как била направена, яката, всичко ще види. Всичките хора еднакво не гледат. Има хора специалисти само за шапки. Наблюдавал съм жени въ своити наблюдения - ще види всяка жена съ каква шапка е била, ще види формата й. Друг не наблюдава шапки, тя е специалистка по шапки. Друг е специалист по ръкавици, какви са шапки - не знае. Трети е специалист за роклети какви са. Малко хора съм срещал да обръщат внимание на цялия човък. Шапки какви са, ръкавици, лицето - на тях обръщат внимание.

Та най-първо създайте въ себе си, като видите един да-

ровит човък, един музикант, той ще събуди въ вас едно музикално чувство; един художник ще събуди художествено чувство; един оратор - едно ораторско чувство; един добродетелен човък ще събуди добродетел. Не е нищо външно. Всяки човък, когото вие срещате въ свята, той ще ви предаде нищо. Добрите, умните хора ви предават, ты са, чрез които Божественото начало се явява, не само външно да бдем добри. Добродетелта е като изворъ, който (е за) тебе. Като срещнеш добър човък, той дава, нищо не взема. Тызи, които нямат, всякога искат да бдят добри, да бдят умни, ты само вземат. Онызи, които имат, раздават. Като срещнете праведен, вземете от него. Казват: "Да съм като него". Ти да си като него, значи постоянно да даваш. Трябва да мислиш като него, да не вземаш. Ще работиш. Човък трябва да работи върху себе си. Срещате един умен човък, вие не знаете да се ползвате. Въ вас влизе едно състезание: "Защо да не съм умен като него?" Или музикантът свири, художникът прави картини. Ако вие събудите въ себе си новити нища, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влезе въ вас. Има някои мистикути въ вас. Трябва да ги разбутате, за да се подмладите. Опитвали ли сте се никой път да се върнете въ живота си? Онызи, които заминават въ другия свят, 45 години им взема само да се занимают съ живота си. Онова, което е непотребно, го изхвърлят и малкото, което остава, съ него го пращат на земята пак. Раждат се и пак започват живота си изново. Другото остава въ архивата, той го носи съ себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казват: "Дете няма да бда". Значи не трябва да бъдеш едно глупаво дете, но трябва да бъдеш един глупав старец. Защото за глупавото дете има шанс да се поправи на земята, за глупавия старец няма шанс. Глупавото дете се поправя въ живота, но глупавият старец само смъртта може да го поправи. Затуй ви препоръчвам да станете деца, за да имате шанс. Ако сте от глупавити старци, смъртта ще ви поправи. Казва: "Ако не станете като децата, не можете да влезете въ Царството Божие". Ако ти въ себе нямаш онова любопитство на детството да учи-

шъ, да ти е приятно. Вие стариты ныкой пѣтъ, като видите младото момиче, обърне ви се сърдцето. Може да искате да бѣдете млади, но радвайте се на младото момиче, като че вие сте. Вие не може да бѣдете тѣй радостни. Обичайте младиты, за да се подмладите. Обичайте добриты стари, за да поумныете. Ти не може да се подмладишъ, ако не обичашъ. Ти не може да поумныешъ, ако не обичашъ. Ще обичашъ младия, ще обичашъ стария. Стариятъ, въ умствения свѣтъ, е младъ. Младиятъ, въ свѣта на любовта, е младъ. Три вида младостъ има. Тази любовъ, за която ви говоря, то е онази вычната Божествена младостъ на любовта. Вычната Божествена младостъ на любовта, вычната Божествена младостъ на мъдростта и вычната Божествена младостъ на истината. Та въ дадения случай ти въ всички свѣтове не може да се подмладишъ. Ти ще се подмладишъ или въ любовта, или въ мъдростта, или въ истината. То е законътъ на обновяването. Вычно подмладяване трыбва да има. Сега започнете съ закона на подмладяването. Случи ви се ныщо много неприятно. Въ себе си трыбва веднага да се справите. Казвате, че живыете въ Господа. Туй поправете, което срыщате, което ви е спънало. Него Господъ ви го турилъ на пѣтя, то е една задача. Единъ лошъ човыкъ ви турилъ на пѣтя. Въ този лошия човыкъ е Господъ. Казва ти: "Кѣде ти трыгна?" Господъ ти казва. Ако Го познаешъ, ще кажешъ: "Господи, кажи ми какво трыбва да правя?" Какво ще ти каже лошиятъ човыкъ? - "Я върви съ мене". Единъ разбойникъ казва: "Я върви съ мене". Сега теоретически говорятъ, че Господъ е въ всичкиты хора, но, като дойдете до лошия човыкъ, забравяте теорията. Тамъ, въ лошия човыкъ, защо не Го виждате?

Тукъ преди години дойдоха на Изгрыва да преглеждатъ отъ Обществена безопасностъ. Дойдоха горе, седнаха, носятъ оръжие, извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пѣкъ се поусмихна. Азъ го гледамъ. Казва: "Какво ще се прави? Държава, трыбва да се служи. Тукъ сме дошли, не сте вие нито разбойници, но туй го носимъ само да плашимъ хората". Като го погледнахъ, Господъ говори сега, да не те е страхъ, привидно е това. Бащата, който иска да сплаши детето си, нали привидно

става сериозенъ. Отвѣтре не е, но отвѣнь. Детето, като погледне баща си сериозенъ, то го гледа мило и бащата се отваря, започва да го глади. Детето познава, казва: "Татко, няма какво да ми се сърдишъ, признавамъ погрышката си. Каквото ми кажешъ, думата ти на две няма да я направя, ще изпълня волята ти". И тѣй, не се противете на Божиты работи. Имашъ ныщо въ себе си, изправи погрышката. Не се извинявай, да кажешъ: "Условията, че беднотия". Но кажи: "Ще изправа погрышката си", нищо повече. Туй е законътъ на подмладяването. Навсыкъде, въ всыко общество нарочатъ ныкого. Ныкого нарочатъ, направятъ го подобъръ, другия го нарочатъ лошъ и го направятъ по-лошъ. Казватъ: "Много лошъ быше, поправи се човыкътъ". Кой знае? "Много лошъ быше" - не забравятъ хората, се помнятъ миналото. Сега онова, което правимъ, то важи за бѣдеще. Сега градимъ новото бѣдеще.

По ныкой пѣтъ азъ ви говоря за любовта. Първото ныщо: човыкъ трыбва да премахне ония препятствия, които съществуватъ между Бога и него. То е първото ныщо. Не трыбва да уреждате вашиты въпроси съ хората, но първото ныщо - препятствията, които седятъ между неговия умъ, неговата душа, неговото сърдце, тия препятствия трыбва да се махнатъ. Само тогава може да разберемъ онази Божествена любовъ въ насъ. Въ Божествената любовъ лыгашъ обремененъ, и умътъ ти е обремененъ, и сърдцето ти е обременено, и животътъ се е обезсмислилъ. Ставашъ сутриньта, ныщо проведрено, има изходенъ пѣтъ, показва се една надежда. Сега този пѣтъ трыбва да се подобрява постепенно.

Сега на васъ, сестриты, казвамъ да намырите отъ Библията всичкиты стихове за подмладяването. Извадете всичкиты стихове за поумняването, извадете всичкиты стихове за подобряването. Та казвамъ: Изваждайте всыки день ония стихове, които се отнасятъ до подмладяването. Или всыки день внасяйте по една хубава мисль за подмладяването. Кажи си: "Ако съмъ богатъ, какво бихъ направилъ днесъ?" Последенъ сиромакъ си, нымашъ петь пари. Представи си, че си богатъ. Казвашъ: "То не е право". Че като представятъ тамъ, на сцената, една драма, право ли е?

Онзи, който представя на сцената, че нкой умира, лъже хората. Не умира ни най-малко. Нкой представя, че краде, но не краде. Нкой е прокурор на сцената, нкой, че е никакъв цар, но не е. Туй върно ли е? Ако ты иматъ право да си представятъ тия работи, защо да нямаме право да си (представяме), че сме царе или богати хора. Сега, ако бихте милиардери, какво щяхте да направите? Една тема ще ви дамъ: Ако бихъ милиардеръ, какво бихъ направилъ. Я напишете, да видимъ. Ако сте милиардеръ, какво ще направите. Да използваме Божествениты блага. Всеки день си има свои блага. Онова, което днесъ може да използвате, този хубавиятъ день при месечината, която се промъни. Нощта беше прекрасна. Въ такава нощ единъ астрономъ ще се радва, че може да наблюдава звездиты. Всеки хубавъ, красивъ день носи нщо красиво въ живота. Онова, което Богъ е вложилъ, развийте въ себе си. Колко дарби Богъ е вложилъ, на които не сте обърнали внимание. Много добродетели Богъ турилъ въ васъ и вие не сте обърнали внимание. Много способности Богъ ви далъ, на които не сте обърнали внимание. Азъ виждамъ нкой отъ васъ можеха да бѣдатъ отлични пѣвци. Нкой отъ васъ бихте били голыми художници, нкой бихте били оратори, да говорите. Нкой отъ васъ сте критици, тѣй на мѣсто критикувате. Критикъ наричамъ онзи, който знае да изчиства лекетата. Нкое леке така да го махне, да остане дрехата чиста. Критикуватъ на нкой човыкъ стила, нкая дума турилъ не на мѣсто, глаголътъ или мѣстоимението не е на мѣсто. Или запетаята, или точка и запетая, или нкъде две точки не сѣ турени на мѣсто. На български по-лесно се пише, но на български знаешъ колко мѣчно се пише. Съвременниты хора могатъ по онова, което пишете, да познаятъ вашиятъ характеръ. Ако пишете нщо и въ началото си писалъ тънко и после си го надебелилъ, или започналъ си дебело и свършвалъ тънко - по това ще сѣдятъ за тебе. Почеркътъ ти показва какъвъ е твоятъ характеръ, дали си щедъръ, дали си ученъ, дали си дребнавъ, дали можешъ да свършвалъ работата до край или не. Мнозина се оплакватъ, че изыдате по една буква. Нкой отъ васъ изыдате Ъ, туряте Е. Нкъде вмысто еръ малкъ туряте еръ голымъ. На английски какъ пишете Т-то, или

на български какъ пишете Е-двойно (Ь)? Отъ това кѣде пишете чертичката, по-горе или по-долу, пакъ показва характерътъ какъвъ е. Нкой пише Г-то главно голымо, какво показва това? Това означава голымо тщеславие. Нкой го пише много скромно. Нкой напише Б-то така, тогава тщеславието е и отзадъ и отпредъ. Това сѣ мнение на графолозиты. Не може безъ тщеславие, но да не е извънъ мырката, да е на мѣсто. "Не отъ човыциты, но търсете слава отъ Бога". Търси слава, която ще ти дава постоянно. Да търсимъ чувства и способности, които ще бѣдатъ постоянни, че като идемъ въ другия свѣтъ, ты да ни последватъ. Нкой ныща, следъ като заминемъ, ще ги напуснемъ. Има ныща, които насъ не ни сѣ потрыбни. Запримыръ: да обичашъ да се сърдишъ, то е непотрыбно. Ако идешъ нкъде между добриты хора, ти имашъ изкуството да критикувашъ, ти си голымъ критикъ. Живылъ си между невежи, критикувалъ си ги, влызалъ си между учени хора, всичкиты сѣ специалисти, нкой не прави погрѣшка, кого ще критикувашъ? Ти ще се учишъ отъ тыхъ. Като погледнешъ, всичко написано хубаво. Най-после ще кажешъ: "Вече тукъ няма мѣсто за критика". Започвате да живыете въ свѣта на умниты хора, какво ще критикувашъ? Щомъ се критикувате, вече азъ зная де живыете. Щомъ не се критикувате, всички сѣ умни. Какво ще критикувашъ художнициты? Казва: "Знаешъ какво нщо е старъ човыкъ". Рекохъ: Не зная. Казва: "Да ти не дава Господъ да знаешъ". Старецътъ прави смущение на хората. Казва, че е остарылъ, той е на 45 години, тамънъ човыкъ за работа. Или на 60 години е, тамънъ човыкъ за работа. На 120 години е, тамънъ ученикъ да бѣде. Казва: "Остарыхъ". За старостъ да не става дума. Ныма кандидати за старостъ. Голымъ цензъ се изиска за стари хора. Въ небето има едва 24 старци. Цыла една епоха отъ милиони години едва образува единъ старъ човыкъ. Вие сега всички сте станали кандидати стари да станете. За деца има мѣсто, но за стари няма. Съжалявамъ, че сте турили кандидатурата си, дето всички ще фалирате. Всички, като идете въ другия свѣтъ, ще ви скѣсатъ. Защото има шансъ да бѣдете деца, да бѣдете старци няма шансъ. За земята е тѣй. Въ далечното бѣдеще, въ вычността може би ще ви се даде нкога.

Малко музика сега. Да изпиемъ “Тэги, скърби”. /Учительтъ пие и ние пиемъ “Тэги, скърби”. Учителътъ свири “Братство, единство”, “Време е да вървимъ” и ние ги изпыхме. Следъ това изпыхме “Давай, давай”/. Тази пысень пьете по-добре. /Изпыхме и “Махаръ Бену Аба”/.

Човышката мисль върви по една музикална линия и човышкиты чувства вървятъ по музикална линия. Лошиты мисли, лошиты чувства оставятъ голыми отпечатьци, бразди вэтре. Видите ныкой човыкъ, счупилъ му се кракътъ, пукнала му се глава-та. Всичко туй оставя голыми отпечатьци. Много пэти хората сз свикнали да гледатъ, когато колятъ ныкоя кокошка или ныкое животно. То оставя едно впечатление. Видишъ ныкое цвыте откэснато. Всичкиты тия малки работи следъ време даватъ много лоши резултати. Хранете въ ума си красивото, което да остане въ ума ви. То е здравословно. Пъкъ има ныща, които не трыбва да ги държишъ въ съзнанието си. Ныкой пэть си недоволенъ. Изхвърли недоволството отъ себе си. Помисли, че ти живыешъ при едно същество, което е всыкога доволно, свършено, въ Бога живыешъ. Ти се мэчишъ. Ако въ Бога ние се мэчимъ, какво ни очаква тогава? Въ ума си дръжте хубавиты лица на всичкиты добри хора. Нека ты сз на първо мысто. Като влизете въ църквата, тамъ сз само образи на светии, няма престэпници. Въ тази църква дръжте най-хубавиты икони вэтре. Хубавиты мисли сз икони, хубавиты чувства сз икони, хубавиты постэпки сз икони. Ти направишъ ныкакво добро, то вече (е) цыль единъ образъ. Помогнешъ на единъ беденъ човыкъ отъ любовъ, то е вече цыль единъ образъ. И двамата сте нарисувани. Ти както си направилъ доброто, и двамата сте нарисувани. Единъ день ще видишъ кэде си направилъ доброто. Ти ще се измьнишъ, като се видишъ. Ще

мислишъ, че не си ти. За всички добри направени работи ныкой пэть казваме: “Не е мое”. И за лошиты работи казваме: “Не е мое”. Единъ день ще познаемъ, че доброто, което сме направили, сме ние и лошото, което сме направили, сме ние пакъ. Та лошото ще го хванете да ви даде сила, както сегашниты учени хора взематъ отровата на

змииты и лыкуватъ най-лошиты болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата, съ нея ще се лыкувате. Ще направите аптека. Тогава ще турите змииты на работа.

Да кажемъ следниятъ стихъ: “ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ”. /три пэти/.

Да познаемъ Този, Който ни е далъ всичко, е най-хубавото.

XX година

19. Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 февруарий, 1941 год., 5 ч.с., Срыда

Изгрьвъ.

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче нашъ.

Изпийте “Махаръ Бену Аба”.

Имахте темиты: “Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя?” и “Правиятъ и кривиятъ път”. Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя? Ако вие имате една свыщъ, какво ще направите? Да дадете конкретно определение. Или ако сте милиардеръ, какво ще направите? Вие мислите, че много може да направите. Но ако имате една свыщъ, какво ще направите? Ще запалите свыщъта да ви свыти. Ако сте единъ милиардеръ, имашъ единъ умъ, какво ще направихъ съ ума си? Ще запалихъ този умъ най-първо да ти свыти. Вие мислите, че изведнажъ ще направите ныщо, никакво подобрене въ свыта. Тогава хората ныматъ ясна представа какво ныщо е свытътъ. Всичкиты същества, които Богъ е създалъ, ги направилъ разумни. Нито едно същество няма нужда отъ васъ. Вълкътъ не се нуждае отъ никакъвъ моралъ, да го учишъ какъ да яде или какъ да се превива, нито да му кажешъ какъ да образува домъ, семейство. Той казва: “И безъ тебе мога да живыя като вълкъ”. Казватъ: “Искашъ ли човышка култура?” Казва: “Мене не ми трыбва човышка култура, азъ ще си живыя като вълкъ”.

Сега имате понятие за правъ и кривъ път. Каква е разликата? Единиятъ път е надолу, другиятъ път е нагоре. (*Въ оригинала липсва рисунката*). Щомъ слизашъ въ единъ кладенецъ, ти си въ кривия път. Щомъ излизашъ отъ кладенеца навънъ, ти си въ правия път. Щомъ влизашъ въ кладенеца, има възможность да се скэса възето ныкой път и да паднешъ. Щомъ си влизалъ въ кладенеца и искашъ да излызешъ, пакъ може да се скэса възето, като излизашъ и пакъ да се върнешъ. Като слизашъ, може да се скэса възето, и като излизашъ - пакъ може да се скэса.

Ныкой казва: “Азъ да му кажа”. Сега азъ, ако ви кажа, ще

стане ли ныкаква промына въ васъ? Не. Следъ като ви кажа, синца имате по една свыщъ, запалите свыщъта. Какво може да направите? Вие, и безъ туй, може да си запалите свыщъта. Следъ като ви кажатъ, да си запалите свыщъта, тогава какво може да ви кажатъ по съция път? Хубаво ги запалете, нека да горятъ хубаво. Гледайте да не димятъ тызи свыщи. Тя, свыщъта, е направена да дими. Казва: “Твоята свыщъ дими”. Не съмъ правилъ тази свыщъ азъ, държатъ те отговоренъ за дима. Държатъ те отговоренъ ныкой път, че не знаете какъ да говорите. Вие накарате ныкого да направи баница. Той никога не е правилъ баница, не знае пропорцията колко соль, колко сирене да тури. Замыси тесното и тури една шепа соль въ брашното. Тя солена се не яде, дори горчи. Кэде е погрышката? Че си турилъ повече соль. Когато вие критикувате единъ човыкъ, какво показва, когато турите една шепа соль на критиката? Та ныкой път ние се намираме въ положението на Настрадайнъ ходжа. Правилъ си кэца, качилъ се на покрива, падналъ и си изкълчилъ крака. Взема тояжка и започва да накуцва. Питатъ го: “Настрадайнъ ходжа, какъ стана?” - “Качихъ се на покрива, паднахъ, изкълчихъ си крака”. Започватъ да му говорятъ: “Че защо не внимаваешъ, бива ли така?” Единъ му казва, втори, трети, че защо не се вързалъ съ въже, че защо това не е направилъ, защо онова не е направилъ. Всыки го пита какъ е станала тази работа. Той, като разправялъ, разправялъ, казалъ: “Ныкой отъ васъ няма ли, който да е падалъ?”

Имате числото 10, съпоставено съ тия знаци: плюсь - знака на събирането, на умножението, на изваждането и на дълението. Значи 10-ты, за да се употреби въ свыта два начина има - положителенъ и отрицателенъ. Каква е разликата, ако съберете 5 5 10; 5 5 25 ? Каква е разликата между събиране и умножение? Разликата е, ако ти работи единъ човыкъ или ако ти работятъ петъ души изведнажъ. Ако ти работи единъ човыкъ - то е събиране. Ако ти работятъ петъ души - то е умножение. Значи процесътъ се ускорява. Работиты въ умножението ставатъ по-бързо, отколкото въ събирането. Сега синца имате желание да направите ныщо. Ныкой иска да стане поетъ, не знае какъ се става поетъ. Ныкой иска да стане музикантъ, не знае какъ се става музикантъ.

Или ныйкой иска да стане проповыдникъ, или свещеникъ, ныйкой иска да стане баща, ныйкой иска да стане майка. Знаете ли, какъ се става баща? Или знаете ли, какъ се става майка? Ныйкой иска да стане синъ или дъщеря. Знаете ли, какъ се става синъ или дъщеря? Има осиновени дъщери и осиновени синове. Каква е разликата между осиновениятъ синъ и осиновената дъщеря? Сега не искаме да показваме знанието си, какво ние знаемъ. Туй знание може да го разправяшъ на хората само веднажъ и тогава ще бѣде най-интересно. Ходилъ си ныйкъде въ странство, започвашъ да имъ разправяшъ, интересуватъ се. Втори пътъ, като имъ разправяшъ, интересътъ нима да бѣде така голымъ. Ако имъ разправяшъ трети и четвърти пътъ, интересътъ се намалява. Сега нима да се спирамъ върху въпроса защо се намалява този интересъ. Може да го обяснимъ по следния начинъ: ти си човыкъ, който си билъ гладенъ, огладнълъ си. Намыри се единъ твой приятель, нахрани те. Тамънъ излизешъ отъ него, намыри те другъ приятель, и той иска да те нахрани. Първиятъ, който те е нахранилъ, разправя своята история. Ако дойде други да разправя същата история, казвашъ: "Не ми се яде". Той ще каже: "На-ли ме обичашъ?" Въпросътъ не е за обичане. Тамънъ излизешъ, намыришъ трети приятель, и той иска да те угощава. Ти не си разположенъ да ядешъ. Направишъ една погрышка. Срещне те единъ, започва да ти чете моралъ. Тамънъ излизашъ, вече моралътъ ти е четенъ, срыщашъ другъ, и той започва да ти чете моралъ: "Ти защо направи така?" Трети, четвърти, се ти четатъ моралъ. Питамъ: Каква полза има да ти четатъ същиятъ моралъ? Едно дете ходило съ една стомна на извора и счупило стомната. Срещне го бащата, казва: "Защо счупи стомната?" Чете му бащата единъ моралъ. Иде при майката, и тя му чете другъ моралъ. Иде при голымия братъ, и той му чете единъ моралъ, и голымата сестра, и тя му чете единъ моралъ. Стомната е счупена, какво се ползувашъ отъ морала? На това дете всыки му чете моралъ: защо счупило стомната. Сега кѣде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му е далъ едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе ныйкъде. Туй дете върви до нейде и изгуби зърното. Не може да го намыри

вече. Това дете ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намыри. Туй дете трыбва да чака на това мысто и на следната година той ще намыри зърното, ще се покаже това зърно. Тамъ на мыстото му ще има 40 стърка израснали, на всыки по единъ класъ и всыки класъ по 40-50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна, 1600 зърна. Питамъ: Кѣде е погрышката? Туй дете, което изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете моралъ защо го изгубило. Изгубило това зърно, за да се увеличатъ 1600 пѣти. Като това дете изгубишъ зърното, само една година трыбва да чакашъ и ти ще имашъ 1600 зърна. Сега погрышката седи, че това дете, като паднало зърното, не го заринало, а пѣкъ минаватъ кокошки, намырятъ зърното, глътнатъ го. Тогава зърното отиде. Ако това зърно попадне въ стомаха на кокошката или попадне въ земята при благоприятни условия, то нима да произведе същиты резултати. Да допуснемъ сега, че хората се спиратъ върху свои погрышки. Спирашъ се върху погрышкиты да свиришъ. Вие, когато започнахте "Махаръ Бену Аба", понеже сте свикнали органътъ или цигулката да ви помага, понеже нима тия помощници, току изведнажъ "Махаръ Бену" не върви. Едно колебание има и къмъ края малко се пооправи. Започнахте съ едно колебание. Че и една цигулка, и тя нима да вземе вырно. Цигуларътъ трыбва да нагласи струниты, времето, ако е влажно, разпусчатъ се струниты. Ти може да туришъ на същото мысто на цигулката и тонътъ нима да бѣде выренъ. Казвамъ: Преди да пиете, човыкъ трыбва да се нагласи малко, всыки да си има по единъ камертонъ*. Често хората искатъ да знаятъ какво влияние има музиката. Ако една дума не знаешъ какъ да произнесешъ, ти ще си напакостишъ. Една добра дума нима да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаешъ какъ да я произнесешъ, ти ще си напакостишъ, много може да ти напакости. Ако знаешъ какъ (да) я произнесешъ, тогава нима да ти причини пакостъ. Често чувамъ бащата да казва: "Моето шопарче". Ама тый го казва, че не се оскърбява детето. Често бащата употребява думата "шопарче", като пипне детето, не казва, че е здраво, казва: "Шопарче". Понеже шопарътъ никога боленъ не може да бѣде, винаги е здравъ. Само здравиятъ може да го наречешъ "шопар-

ръ”. Този епитет е на място. Или пък нкой път ще кажеш “гълъбче”, или “моего пиленце” - има хубави качества.

Казвам: При сегашните условия трябва да научим ценностите. Всяка една дума, всяка една песен, всяка една поетика има своя ценност. Сега говорим за прав и крив път. Правият път в музиката е да знаеш да пишеш. Кривият път, ти влизаш в кривия път и, ако речеш да пишеш, няма кой да те слуша. Ако си артист и пишеш криво, нищо няма да ти дадат. Ще изгубиш всичките разноси, които направиш. Няма да имаш никакви постижения.

Та казвам: И в мисленето е същото. Ако човек през цялия си живот не се научи да мисли, той губи от себе си. Нкой път седим и се колебаем дали туй, което мислим, е право или не. Виждаш един човек и веднага си съставиш понятие. Но знаеш ли, колко мъчно е да си съставиш понятие за човек. Какво може да излезе от него? Има някои хора, които са силни на физическото поле, силно тяло имат, но чувствата у тях са слаби. Има хора, на които чувствата са силни, тялото е слабо. Има хора, на които умът е силен, и тялото, и чувствата са слаби. Ние разбираме един силен човек, на когото и тялото е силно, и чувствата са силни, и умът е силен. Разбираме, че тялото е здраво, и сърцето е здраво, и умът е здрав. Под думата “здрав” разбираме, когато сърцето функционира правилно. В правилното функциониране човек не се пресия (въ) работата. Щом пишеш и ти е приятно, то е здравословно. Щом пишеш и се безпокоиш, пиенето не може да ти даде това, което искаш. Или ако говориш. Да допуснем, че вие искате да произнесете думата “добър”. На какъв тон ще я произнесете? Сега всички произнасят думата “добър”. На какъв тон я произнасят? За да я произнесеш, какъв е музикалният тон на доброто? Доброто има свой цвят. Произнасяш думата “любов”. Любовта има свой тон, с който започва, има особен цвят. Вие ще произнесете “любов”, но не я произнасят с тона, който има. Онзи цвят, който има, и него не виждате. А пък искате да знаете какво нещо е любовта. Сега ето какво се разбира. Ако вие сте в едно разнебитено по-

ложение мислено, разнебитени са мислител, разнебитени са и чувствата ви, и тялото ви, вие това го чувствувате. Ако вие в дадения случай вземете върно основния тон на любовта, веднага ще се хармонира ума ви, сърцето ви и тялото ви, веднага ще стане една промяна. Всичко ще се хармонизира. Но преди да стане туй хармонизиране, вие ще изгубите вашето съзнание. Изгубване на съзнанието и ще минете от едно състояние в друго. В първия случай, ако вие сте болен, трябва да слезете надолу, т.е. трябва да престанете да мислите за вашата болка. Когато хората боледуват, нкой път минават през една криза, че изгубват съзнанието си. Тогава лекарят казва, че болният минава една криза, изгубва съзнанието, той не чувства болката. Казва: “Като мине тази криза, ако може да я мине, започва оздравяването. Ако не може да мине кризата, става влошаването”. Ако човек не може да мине нкоя криза добре, слиза в този процес надолу и може да слезе толкова надолу, че не може да излезе. Тогава казваме, че този човек е безнадежден. Казвам: Любовта е онзи вътрешен процес, който поставя мислител на техните места, поставя чувствата на техните места, поставя и здравословното състояние на човек на място. Ако дойде любовта в тебе, ще дойдеш в меки трептения, в тебе ще се зароди желание да ядеш и вече ти е сладко яденето. Искаш да пиеш, но след като пиеш вода, имаш един сладък вкус. По нкой път ядеш, но не ти се яде. Ти не си взел върен тон на любовта, не действуваш. Тогава става човек и казва: “Не ми се яде”. Канят го за едно, канят го за друго, не му се яде. Като дойде любовта, човек избира своята храна. Щом вземеш върен тон, веднага любовта ти пошушне каква храна ти трябва на тялото. Като вземеш върен тон, любовта веднага ти пошушне какво чувство ти трябва. Като вземеш върен тон, ще знаеш и коя мисъл е върна в дадения случай, с която трябва да започнеш. Щом се колебаеш, тонът не е върен. При туй разбиране ние щяхме да имаме съвсем друго възпитание. Станеш сутрин, не знаеш какво да правиш. Трябва да върваш. Върата е закон за ума. Казва: “Ти трябва да се надяваш”. Надеждата е закон за тялото на чов-

ка. Любовта е законъ за чувствата, за сърдцето на човыка. Ако вырата не може да нагласи твоя умъ, ако надеждата не може да нагласи твоето тыло, твоята воля, ако любовта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърдцето, защото често пулсътъ не е равномыренъ. Ныкой пѣтъ удря сърдцето два пѣти, после забави се и има единъ ударъ, пакъ удари два пѣти, не е хармонично биенето. Пулсътъ бие съ прескачане, не е онзи равномыренъ пулсъ - тупъ-тупъ. Казвамъ: Като станешъ сутринъ, ще пипнешъ пулса си, да видишъ какво е състоянието на сърдцето. Ако сърдцето не бие равномырно, ще се уплашишъ. Ныкъде сърдцето е стыгнато, ще се отпуснешъ. Има едно мысто въ мозъка, ако се бутне - сърдцето започва да бие много бързо. Има особень центъръ, поставенъ въ мозъка, който регулира движението на сърдцето нормално 72 удара. Ныкой пѣтъ този центъръ не регулира движението. Тогава сърдцето бие 80, 90, 100, 150 пѣти. Изобщо, когато се набере много нечиста кръвъ, нечистата кръвъ усилва движението на сърдцето, пулсътъ се усилва. То както единъ човыкъ вървылъ полекичка, пкъ закъснылъ, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава единъ юрушъ*, заморява се. Честотие, като не спазваме Божия законъ, по ныкой пѣтъ се сплашваме, че тази работа не върви. Като се уплашимъ, сърдцето започва да бие бързо. Като започне сърдцето бързо да върви, тебе ти се прекъсватъ краката. Освенъ, че бързо не може да вървишъ, но никакъ не може да вървишъ. Ныкой, като се уплаши, никакъ не може да върви. Ныкой, като се уплаши, като заякъ быга.

Та казваме: "Правиятъ пѣтъ". Въ туй отношение религията е една наука за урегулиране на човышкото сърдце. То е религия. Религия въ правата смисълъ е да бие сърдцето равномырно. Ти, ако си добъръ, сърдцето бие по единъ начинъ. Ако дойде любовта, гамата се измыня, пулсътъ не е същиятъ. Когато ти дойдешъ до въпроса на истината, сърдцето ти няма да бие по същия начинъ. Има различие въ пулса. Всичкиты състояния, това не е изследвано въ психологията, всичкиты състояния се различаватъ по пулса на човышкото сърдце. Въ даденъ случай различно число съ удариты на сърдцето при единъ любовенъ актъ, отъ удариты, когато искашъ да бѣдешъ добъръ. Сборътъ отъ уда-

риты на любовта се различава отъ сборътъ на удариты на доброто. Когато ставашъ лошъ, пакъ се различаватъ удариты. Отъ степенъта на погрышка се различаватъ удариты на сърдцето. Тѣй щото има една лента, на която се отбелязватъ удариты и по тая лента можешъ да знаешъ какво е било твоето състояние. За бѣдеще ще имаме цыли ленти, като погледнете на тыхъ, ще знаете какво е било вашето състояние. Та казвамъ: Въ възпитанието трыбва да се измынятъ удариты. Запримырь: вие сега, като си създадете любовно състояние, вие нымате ясна представа. Като ви говорятъ за любовта, вие се свените, защото имате за любовта едно чувство, което не е никаква любовъ. Знайте, че има една пресилена любовъ, цыла шепа соль е турена. Пкъ има една безсолна любовъ, никаква соль не е турена, забравили сте да турили соль. Тогава, ако на мене ми дадатъ една пресолена любовъ, какво ще направя? Ще я налия въ едно шише и като дойде ныкой, по една лѣжица ще я дамъ въ една тенждера. Като я туря, като размия любовта - става супа. Ако съвсемъ няма соль, тогава отъ мене зависи. Пакъ я турямъ въ шишето, ще й туришъ соль, колкото ти искашъ. Сега въ всичкиты хора има едно желание да поучаватъ любовта. Любовта не търпи никаква поука. Ние грышимъ. Като обичашъ единъ човыкъ, започвашъ постоянно да го учишъ туй да не прави, онуй да не прави. А пкъ любовта никакъ не обича да й даватъ съвети. Тя няма време да я морализиратъ. Времето й е така заето, че нито една хилядна отъ секундата няма време да й говоришъ. Ти искашъ да я спрешъ. Тогава тя оставя ныкой заместникъ, ныкой свой секретаръ, казва: "Каквото искашъ да ми кажешъ, кажи на него". Тя си върви по работата. Запримырь: вие се спирате и казвате: "Ти не ме обичашъ". Какво разбирате подъ думиты "Ти не ме обичашъ"? Нымате една ясна представа. Че азъ разбирамъ много конкретно. Казвамъ: Ти не ми давашъ хлыбъ. Далъ ми човыкътъ една филия. Казвамъ: Много малко ми давашъ. Законътъ на любовта е и колкото житено зърно да ти даде, няма да казвашъ, че малко ти е далъ. Любовта е магична. Малката хапчица, тя я прави цыль самунъ, винаги прави ныщата цыли. Половини работи няма, една малка частъ ще я направи цыла, половинъ не

дава. Ако дойде законът на любовта, всичко става цяло.

Най-първо вие седите и се съмнявате въ Бога. Ныкой път васъ ви е страхъ отъ Господа. Като се молите, охранявате се. “Господи”, казвашъ, но охранявашъ се да не би Той да направи една погрышка, криво да те разбере. Иде ми единъ разказъ, който разказваше Милаки Георгиевъ. Единъ българинъ, шопъ отъ софийскиты села, отишълъ въ Цариградъ и станалъ слуга при единъ отъ турскиты паши. Десетъ години му слугувалъ. Поискалъ отъ пашата да му даде отпускъ да види родниниты си. Далъ му отпускъ, но му порэчалъ да се върне точно навреме. Ако не дойде навреме, щылъ да го обеси. Обещалъ той да се върне навреме. Дошълъ въ софийско, яли, пили, минало времето, закэснулъ. Не може да стигне навреме въ Цариградъ. Като стигналъ до Пловдивъ, започналъ да се моли, да чуе Господъ молбата му и да му прати помощъ, да стигне навреме въ Цариградъ, да го не беси пашата. Мислылъ си да се намыри ныкой конь. Иде единъ турски суббашия*, качилъ се на коня и едно конче върви подиръ тяхъ. Настига българина и му казва: “Я вземи това конче да го носишъ”. Той си го турилъ на врата си и си казва: “Господи, азъ ли не знаехъ какъ да се моля или Ти не ме разбра?” Работата станала лоша. Освенъ, че коньтъ не дошълъ той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовта, натоварвате се съ конче на врата. Работата не върви. Когото обичате, съветъ не му давайте. Обичашъ ли, направи ли погрышка, затвори си очиты и на погрышката му не обръщай внимание. Щомъ дойдете до любовта, не търсете никаква погрышка. Всичкиты нещастия произтичатъ, че ние коригираме любовта въ дома. Че не се обичатъ хората, че братя и сестри не се обичатъ. Този начинъ, оставете го настрана. Извънъ любовта може да правите бележка, колкото искате, намысто сѣ. Въ любовта всичкиты бележки, които правите, не сѣ намысто. Разправяте, че въ любовта е Господъ. Какъвъ съветъ ще давашъ на Господа? Господъ, Който обича този човыкъ, ти ще идешъ да учишъ отъ него. “Господи, не става тѣй, ти много му давашъ”. Не давайте съветъ на Господа, учете се отъ него. Като идешъ тамъ, щомъ видишъ, че ныкой човыкъ нап-

рави погрышка въ любовта, трыбва да знаешъ, че си въ свещено мысто и ще чуешъ гласа на Господа, Който казва: “Изуи обучащата си, защото мыстото, на което седишъ, е свято”. Майката се чуди какъ дъщеря ѝ обикнала този момъкъ. Тя се чуди какъ е обикнала този момъкъ, пъкъ тя е забравила себе си. И тя обикна единъ момъкъ. Не правете никаква бележка въ тази работа, тя е Божия работа. Не се петнете. Майката да каже въ себе си: “Божия работа” или хичъ въпросъ да не подига. Казвамъ: Ако въ любовта се откажете да правите бележки, работиты ще вървятъ по-добре, отколкото да говоримъ, че любовъ нымало, любовъ ныма. Въ любовта живыемъ, пакъ любовъ нымало. Та щомъ ми кажатъ хората, че любовъ ныматъ, тия хора, които казватъ, че ныматъ любовъ, споредъ мене ты сѣ пробити шишета. Налыешъ вода, изтече. Вземи, тури воськъ на дупката, че шишето да не тече. Ныкой казватъ: “Учителю, я ни кажи какъ да се обичаме”. Азъ никога не давамъ съветъ на хората какъ да се обичатъ. Нымаме право да даваме съветъ на Господа. Когато ныкой ме пита за любовта, казвамъ: Ела да ядемъ. Казва: “Я ми кажи ныщо за любовта”. Казвамъ: Я да идемъ, да си купимъ нови дрехи на пазаря. Казва ми ныкой: “Какво е любовта?” Казвамъ: Да вземемъ автомобилъ, да се качимъ. За любовта не говоря. На автомобилъ ще се кача, на желызница ще се кача, на аеропланъ ще се кача. Като ме питатъ за любовта, казвамъ: Я да имашъ единъ милиардъ. Но за любовта не говоря, за науката ще говоря, но за любовта - мълча си. Любовта е огънь, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря. А пъкъ който я приема такава, каквата е, тя го пречиства. Любовта всичко разтапя. Ако имашъ захаръ и го туришъ въ водата, се разтапя. Тази захаръ ныма да я намыришъ никога. Казвамъ: При новото възпитание ще влызешъ въ себе си. Ти роптаешъ въ себе си по ныкой път. Много пѣти случи се ныщо, намыришъ, че причината е Господъ, че спрямо тебе Той не е такъвъ, както къмъ другиты. Казвашъ, че на другиты уредилъ работиты, на тебе не ги уредилъ. Виждашъ, че ныкой има по-добро тылосложение, по-хубавъ умъ, казвашъ: “Господъ го благословилъ”. Пъкъ не разсѣждавашъ правилно. Въ любовта всичко, което имашъ, радвай се на туй, ко-

ето имашъ въ дадения моментъ. Ако можехте да разберете любовта, даже въ единъ моментъ, ако само въ едно състояние може да постигнете трептенията на любовта, вие ще бъдете други. Любовта си има свои трептения. Ако единъ тѣпанъ барабаничкътъ не е билъ, набрала се много прахъ, налепналъ прахътъ, като го удари - всички пращинки отскачатъ. Тѣпанътъ се освободилъ отъ тяхъ. Любовта като дойде, всичкиты пращинки, които сѣ залеппали, които иматъ свойството да поядатъ, за бѣдеше ще отхвъркнатъ, ще изчезнатъ. Любовта е ныщо най-динамично. Като дойде любовта, пречиства всички утайки, които има въ човыка. Тя започва постепенно да ги пречиства. Ныкой пѣтъ имате едно чувство, ныщо потиснато, мракъ, тъмнота. Щомъ дойде любовта, веднага това чувство изчезне.

Но трыбва да схващате цылокупността. Ти ще кажешъ въ себе си: "Богъ не търпи никакъвъ съветъ да Му давамъ". Ти ще бѣдешъ благодаренъ на онова, което ти дава. Никакъвъ ропотъ нима да се яви въ тебе. Щомъ въ тебе се зароди чувството да имашъ повече, ти ще направишъ прегрышение, както направиха първиты хора. Богъ казва: "Всичко туй, което имате е достатъчно, нищо повече не ви трыбва". Да не търсишъ повече отъ това, което съмъ ти далъ. Да не ходите при онова дърво на познание добро и зло, да търсите знание отъ него. То е човышката алчностъ. Запримыръ: често въ васъ се зароди желание да бъдете чисти или да бъдете умни. Този процесъ е на мысто. Ти искашъ ученъ човыкъ да бѣдешъ. То е неразбрана работа. Единъ музикантъ, като свири, радвамъ се, понеже той училъ 30 години музика, знае да свири. Той, като ми свири, ползувамъ се отъ неговия трудъ, както той се ползува. Той, като свири, се радва на своя 30-годишенъ трудъ, слуша, възприема музиката и самъ се тонира. Той, като свири, азъ, който не съмъ свирилъ, и азъ се тонирамъ, и мене ми е приятно, както нему му е приятно. Разликата е, че азъ не може да свиря, но може да се ползувамъ отъ неговата музика. Той може да свири и може да се ползува. Това е разликата. Казвамъ му: Я ми направи една услуга, азъ не мога да свиря. Следъ като ми свири, онова, което съмъ приелъ чрезъ ухото си, азъ може да се ползувамъ, както той се ползува. Та

казвамъ: Ползуйте се отъ звука на музиката, а не да знаете закониты, да бѣдете този великъ музикантъ. Вие искате да бѣдете голыми артисти на любовта. Много малко артисти има въ свыта на любовта. Засега имаме само единъ артистъ на любовта - Христосъ. Той свири на хората. Никой не може да свири, както Христа. Той свири едно отъ най-мѣниты парчета. Кой отъ васъ е свирилъ такова мѣчно парче, както Той свири? Онова парче, което свири, и казва: "Въ твоиты рѣце предавамъ Духа си". Туй значи, че Той ще изсвири това парче, както Богъ иска. И го изсвири по всичкиты правила. Христосъ изсвири едно парче, както Богъ Му го предалъ. Казва: "Както Ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ". Сега вие по ныкой пѣтъ минавате въ любовта за голыми артисти. Мене сѣ ми разправыли: "Сърдцето ми гори". Кое сърдце не гори най-първо? Всички сърдца горятъ. Безъ горение не може да има животъ. Казва: "Сърдцето ми гори". Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Казва: "Както моето сърдце гори, другиты не горятъ". Правъ си. Всыки така мисли. Ти споредъ както съзнавашъ, е право. Горенето навсыкъде е едно въ любовта. Азъ какво разбирамъ? Изкуствено горение има. Въ любовта горението е пълно. Азъ наричамъ "любовъ" като нима никакъвъ излишъкъ, никаква пепель не остава. Само любовта е единствената сила, въ която горението не остава никаква пепель, никакъвъ димъ нима. Всичко е абсолютно чисто. Единствената сила въ свыта, въ която нима обратна реакция.

Казвамъ: Докато туй понятие въ васъ не го задържите, новата култура не може да дойде. Въ любовта ныщата моментално се възприематъ. Да допуснемъ, че имате една бучка захаръ и я турите на езика си, тя се стопява. Тази бучка захаръ ще стопи, но може да улесните процеса, намысто въ устата, да се стопи въ вода. Тъй разтопената захаръ нима отведнажъ да я глътнете. Първото ныщо, съ което хората се осакащатъ на физическото поле е, че ты иматъ желание винаги да ядатъ много бързо. Ныкои ядатъ много медлено*, но ныкои ядатъ много бързо. За да сдѣвчишъ храната си, изискватъ се определено количество трептения. Гладътъ показва едно количество трептения. Истинскиятъ гладъ се определя отъ известно количество трептения. Когато тызи треп-

тения съвпадатъ, гладътъ е на място. Храната, която трябва да дъвчишъ, и отъ нея се изисква да образува известно количество трептения. Ако не дъвчишъ право, ако мисълта не е съсредоточена, не е хармонична, ако за тази храна, която дъвчишъ, не мислишъ заради нея - ти няма да се ползувашъ. Ако имашъ свещеното чувство, че дъвчишъ една хубава ябълка, пазишъ красива мисълъ, после имашъ едно желание на тази храна да ѝ дадешъ най-хубавото място и после да ѝ дадешъ най-хубавата работа - яденето е на място. Човыкъ се поправя. Щомъ ти си ялъ и си недоволенъ, после чувствата ти не съответствуватъ на храната, ражда се онази дисхармония, отъ която сега се раждатъ всичкиты болезнени състояния. Казвамъ: При сегашниты условия човыкъ трябва да се учи да яде. То е цыла една наука. Ако знае правилно да яде, по този начинъ мисълта му да присъствува, неговиты чувства да присъствуватъ и неговата сила да присъствува - този човыкъ правилно може (да се) развива. Заложбиты, които Богъ е вложилъ въ него, правилно ще се развиватъ.

Та сега ние отлагаме работиты, казваме: "Като идемъ въ оня свытъ". Че ти оня свытъ никога не може да го видишъ, ако не го обичашъ. Въ оня свытъ искашъ да видишъ Христа. Не може да Го видишъ. Като умратъ ныкои хора и следъ 45 години, като седятъ въ оня свытъ, ныкой пътъ любовта е така малка, че само за 1-2 секунди проблысне да видятъ свытлината и после небето се затваря, свършва се. Това е тыхната любовъ. Умрылиты следъ туй трябва да се върнатъ на земята. Споредъ вашиты понятия вие мислите, като идете въ оня свытъ, ще се отворятъ вратиты, ще ви приематъ. Въ този свытъ имате примыръ. Може ли отъ първо отдыление да влызешъ и идешъ въ университета? Ще трябва да свършишъ отдыленията, прогимназията, ще минешъ въ гимназията и като я свършишъ, ще постѣпишъ въ университета. Знание трябва да имашъ, за да разбирашъ предметиты, които ти се преподаватъ.

Та първото ныщо: Когато обичате ныкого, попитайте се защо го обичате. Какви сѣ вашиты подбуждения за вашата обичъ? Ако ме попитатъ защо обичамъ ябълката, обичамъ ябълката и се задължавамъ, като я изямъ, да посыя семето ѝ въ земята. Щомъ

минавамъ покрай едно дърво, ябълката, още като ме види, казва: "Може ли да ми направишъ една услуга?" Въ мене се зароди едно желание да я изямъ, едно желание да ѝ помогна, понеже тя иска нейното семе да се посади. Тогава казвамъ: Ще услужа. Откъсвамъ ябълката, изыдамъ я и семето ѝ посаждамъ въ земята. Ако като изямъ ябълката и изямъ семето ѝ, ще направя една погрѣшка. Ти обичашъ ныкого, какво добро ще му направишъ, кажете ми сега? Ти обичашъ ныкого, ще му дадешъ ныщо. Какво ще му дадешъ? Ако онзи, когото обичашъ, ще му дадешъ здраве - то е на физическото поле. Да кажемъ онзи, когото обичашъ, той е съ разнебитени чувства, тѣженъ, скърбенъ. Щомъ го обичашъ, веднага ти ще измынишъ неговата скърбъ, неговата скърбъ ще се превърне на радостъ. Ти ще му дадешъ ныщо отъ себе си. Той ще е радостенъ. Той няма знание въ ума си. Ти, щомъ го обичашъ, ще му дадешъ свытлина. Ти, щомъ обичашъ ныкого, на ума му ще дадешъ свытлина. Като обикнешъ ныкого, на сърдцето му ще предадешъ чувства, топлина. Като обикнешъ тылото, ще предадешъ сила. Щомъ обичаме тылото, предаваме сила; щомъ обичаме сърдцето, предаваме топлина; щомъ обичаме ума, предаваме свытлина на ума. То е естествениятъ пътъ. Тамъ, дето няма свытлина въ ума, любовта на ума не е на място. Тамъ, дето няма топлина въ сърдцето, любовта не е на място въ сърдцето. Тамъ, дето няма сила въ тылото, любовта не е на място. То сѣ конкретни разбираия. Дойде ли свытлината, ще се радвашъ на свытлината. Имашъ едно приятно чувство, то е топлината, която го произвожда. Чувствувашъ една хубава приятностъ, готовъ си да се примиришъ съ цылия свытъ.

Разправяше ми единъ американецъ, той слушалъ Камила Русо да пые "Сънътъ на живота". Казва: "Въ дадения случай, като слушахъ, быхъ се примирилъ съ цылия свытъ. Така ми е приятно, че каквото имамъ, искамъ да го раздамъ. Следъ една седмица пакъ останахъ сѣщиятъ. Когато свиреше Камила Русо, имахъ това желание да се примиря съ цылия свытъ. Следъ една седмица изгубихъ това състояние".

Когато дойде любовта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовта, готови сме на всички жертви. Когато си зами-

не, пакъ се втвърдимъ. Постоянно трыбва Камила Русо да дава концерти, по единъ въ седмицата.

Свытлината въ ума е любовта; топлината въ сърдцето е любовта; силата въ тылото е любовта - правиятъ смисълъ. И когато човыкъ е здравъ, любовта действува правилно; когато чувствата сѣ добри, трыбва да разберемъ нормалното състояние на сърдцето, любовта е на мысто; когато просвытне умътъ, любовта е на мысто. Любовта едновременно трыбва да действува въ ума чрезъ свытлината; въ сърдцето - чрезъ добриты чувства и въ тылото - чрезъ силата, която да постави всыко ныщо на своето мысто. Всыко ныщо на мысто, разбирамъ да се поставятъ думиты на мысто. Единъ музикантъ трыбва да постави нотиты на мысто, той трыбва да предаде половини ли да бѣдаты, четвъртини ли, осмини ли, шестнайстини ли или въ точка. После тия ноти къмъ коя гама* спадаты да опредѣли. Всыки единъ тонъ въ една мажорна гама или въ една миньорна гама е. Мажорната гама* е за тылото, миньорната гама* е за сърдцето, а хроматическата гама* е за ума. Всичкиты тия гами, които минаватъ рызкиты промыни, съдържаты единственъ процесъ. Мелодийты изобщо, ты сѣ образцы за сърдцето ви. Въ съвременната хармония идемъ да съединимъ музиката на човышката воля, на човышкото сърдце и на човышкия умъ. Ты съставятъ съвременната хармония. Значи любовта изисква едно хармонизиране между силиты на ума, между силиты на сърдцето и силиты на тылото. Това не е единъ простъ процесъ. Говорите за любовта, да обичашъ ныкого. Да обичашъ ныкого, трыбва да се проявишъ. Най-първо трыбва да се прояви твоятъ умъ, трыбва да се прояви твоео сърдце, трыбва да се прояви твоята воля. Ти ще се проявишъ, като обичашъ. Това не значи да придадешъ ныщо на твоя умъ, но твоятъ умъ се простира въ онова нормално състояние, въ което Богъ те създалъ. Казва Писанието: "Като направи човыка Богъ отъ прѣстъ". Значи въ спыщо състояние билъ Адамъ, отъ прѣстъ билъ направенъ, нымалъ съзнание. Като вдъхналъ диханието - оживылъ. Диханието подразбира любовта на ума. Адамъ станалъ жива душа и почувствувалъ, че оживява вече, умътъ му и сърдцето му започватъ да се движатъ. Разбралъ, че

има ныкой въ свыта, който го обича, който му е далъ ныщо. И Адамъ почувствува въ себе си Божията любовь. Почувствува любовьта, която Богъ има къмъ него, че Той работи върху него. Трыбва да разбираме човышкото развитие. Човышкото развитие не може да стане, ако ние не почувствуваме това, което Богъ ни е далъ, тия вѣтрешны заложби.

Сега азъ не ви говоря да стане(те) съвършени. Съвършенството е една динамична цель на Божествения животъ. "Бѣдете съвършени". Непреривно* е туй. Човыкъ непреривно трыбва да се стреми къмъ съвършенство. Казвате: "Какво ще правятъ хората, като станатъ съвършени?" Съвършенството е непреривно желание да изучава човыкъ, да постигне онова, което Богъ е вложилъ вѣтре. Съвършениятъ човыкъ никога не се обезсърдчава, никога нима да каже: "Съ какво да се занимавамъ?" Представете си, че за бѣдеще вие ще се качите на небето, ще станете ангелъ. Очудвате се, съ какво ще се занимавате? Отъ небето Богъ ще ви прати да помогнете на единъ червей, който се дави ныкѣде. Господъ като ангелъ ще те прати да помогнешъ на единъ червей. Ако не разбирашъ, ти ще слизашъ. Ако разбирашъ, ти, като помогнешъ на този червей, ще видишъ какво е скрито въ червея. Ето азъ какво разбирамъ. Ти посаждашъ една семка, тя е единъ червей. Нищо почти нима. Но като посыешъ семката, ще видишъ, че отъ тази семка ще излызе цыло дърво съ най-хубавы плодове. Въ този червей Богъ е вложилъ известны заложби, които следъ време ще дадаты своиты плодове. Ако не знаемъ какъ да помагаме на червея, на една ваша погрышка, то е червеятъ. Ако знаете какъ да помагате на единъ червей, на една ваша погрышка, следъ време ще имате най-хубавиты плодове. Така седи. Казвате: "Защо сѣ тия червей?" Господъ ги създаде. Въ червейты сѣ възможноститы за вашето бѣдещо щастие на земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червей, значи ако не посыете тия семена - нымате подобрение. Сега трыбва нови възгледи на ныщата. Всички казвате въ себе си: "Защо сѣ тия погрышки?" За работата. Всыки день имате да помогнете на единъ червей. Често азъ слушамъ да казватъ: "Дотегна ми да помагамъ на тия червей". Да ви не дотыга. Писанието казва, че Богъ казва на Якова: "Не

бой се ти, червей”. Значи, нарича го “червей”. Онова, Божественото, което Богъ вложилъ въ васъ, Богъ иска да го събудите, да се използватъ новиты выняния. Като дойде Христосъ да помага на хората, въ какво положение ще се намырятъ хората? Въ положението на червей. Всъки единъ червей трыбва да има ныкой да му помага.

Сега азъ ще ви попитамъ: Какво разбрахте и какво може да приложите? Вие ще кажете:”Това ныщо е за бѣдеще, то е висока работа, непостижими ныща сѣ, понеже носимъ едно бреме”. Въ дадения случай ныщата сѣ постижими. Въ дадения случай васъ ви е потрыбна малко количество свытлина; васъ ви е потрыбно малко количество топлина; васъ ви е потрыбно малко количество сила. Другиты ныща сѣ вложени, ты сами по себе си ще дойдатъ. Ти посый въ земята семето и не мисли какъ то ще израстне, Богъ ще го възрасти. Ти посый семето на свытлината въ ума си, то ще израсте; ти посый семето на топлината въ сърдцето си, то само ще израсте, ти посый семето на силата въ тылото. Азъ употрыбывамъ фигури. Посый семето и не мисли заради него какъ ще израсте, какъ ще се развива. Отъ гледището на семето на свытлината, ти, като пуснешъ свытлината, ще видишъ какво е. Ти, като вкусишъ плода на топлината, ще видишъ какво е. Като вкусишъ отъ плода на силата, ще видишъ какво ныщо е самото семе. Всички ныща трыбва да се опитатъ. Реално е туй, което човыкъ опитва. Ти като опитвашъ, каквото можешъ да задържишъ за себе си, то е опитаното. Отъ всыки опитъ свытлината, която можешъ да задържишъ въ ума си, тя е опитана. Топлината, която можешъ да задържишъ въ тылото си, то е полезното за тебе.

Сега подъ думата “махаръ” азъ разбирамъ - посаждане. “Бену” е изникване. Въ цылата пысень имаме единъ процесъ. Туй, което сме посыли, какъ ще изникне, какъ ще се развиятъ листата, какви плодове ще даде? Какъвто плодъ даде, ще го ямъ. Азъ, въ дадения моментъ, като изпыя тази пысень, накрая вече имамъ единъ обыдъ. Единъ хубавъ обыдъ “махаръ” посадихъ, изниква, завърже, даде плодъ. Азъ съмъ първиятъ, който вкусва отъ този плодъ. Като вкусамъ този плодъ, азъ съмъ придобилъ

онази Божествена топлина. Затуй музиката е единствениятъ Божественъ методъ, чрезъ който можемъ да разберемъ ныщата най-лесно. Най-лесниятъ пѣтъ, по който можемъ да разберемъ Божествениятъ пѣтъ, е музиката. Вънъ отъ музиката хиляди години се изискватъ. Въ музиката процесътъ е съкратенъ. Казвате:”Махаръ Бену” какво е?” “Махаръ” е посаждане - правя добро ныкому, посаждамъ въ него. Следъ като си посадилъ, не се спирамъ, чакамъ да израстне ныщо. Тогава не се спирамъ. Ще цѣвне, ще извадя като пчелиты медъ отъ цвѣта. И тамъ не се спирамъ. Чакамъ да завърже. Чакамъ най-после да узрые плодътъ. Семето ще падне и пакъ ще го посадя. Сега, като пѣете “Махаръ Бену Абѣ”, приложете. Онзи, който слиза долу, натоваренъ да посые семето, е бащата. Щомъ туй семе израстне, то е майката. Щомъ ядешъ вече отъ плода, ти си детето. Които ядатъ сѣ деца, които посаждатъ сѣ бащи, които възрастватъ сѣ майки. Които ядатъ сѣ деца. Следователно ти си баща, като посаждашъ; ти си майка, като възраствашъ; като изядешъ плода, дете си. Като изядешъ плода, ако дадешъ семето на бащата да го посые, ти си отъ умниты деца. Сега искамъ хората да пѣятъ. “Махаръ” това значи. “Бену” е, който израства нагоре. “Аба” значи онзи, който носи. Сега ви подигамъ завесата на една пысень “Махаръ Бену Абѣ”. Ако изпыемъ тази пысень ниско и, ако я изпыемъ високо, каква е разликата? Когато пыемъ ниско, има повече магнетизъмъ, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласътъ е много интензивенъ, работиты не растатъ. Когато дървото започва да израства, да се разлюлява, тогава идатъ високиты гласове. Музиката, като се посые, долу запазена е отъ тия интензивности. Най-малкиты трептения имаме долу. /Учительтъ пые ниско/ - не е израстнало. /Пые високо/ - израстнало е. Сега отъ васъ зависи да израстете или не. Ако пѣете хубаво, израствате много хубаво. Ако не пѣете, ако пѣете лошо, пакъ растете, но изкривени насамъ-натамъ. Кривиты мисли, кривиты чувства показватъ, че зърното не е посыто, поставено на мысто. Една мисль, която е поставена добре въ ума, едно чувство, което е добре поставено въ сърдцето, една сила, която е добре поставена въ тылото - то е правилниятъ процесъ. Правилно трыбва да се поставятъ ныща-

та.

Не давайте съветъ на Господа. Прилагайте съветиты, които Господъ дава на човыка на любовъта. Туй учение не е за свыта. Ныма какво да разправямъ на свыта. Азъ, като вървя по земята, гледамъ да не стѣпча едно червейче, да бѣда внимателенъ. Като го видя, виждамъ колко деликатни движения прави като върви. Виждамъ - за бѣдеще ще стане млада мома, ще гори сърдцата на момциты. Какви тайни сѣ скрити въ този червей? Велики работи Богъ е създалъ. Пъкъ и онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, развивайте. Подигайте вашиты червеи, за да ви благослови Господъ.

Сега всички вие носите костюми, които не сѣ направени отъ добъръ майсторъ. Погрышката е тамъ. Сега бѣдешиты костюми, които ви се шиятъ, гледайте да ги направятъ по всичкиты правила на любовъта. Вие носите костюми, които ви стыгатъ подъ мишницата. Не че вие сте виновати за това. Виновати сѣ онызи, които ги шиятъ. За бѣдеще сами трыбва да си шиете дрехиты.

Добрата молитва.

XX година

20. Лекция на Общия Окултенъ класъ

19 февруарий 1941 г., Срыда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

ТРИТЫ ВРЪЗКИ

*Добрата молитва.
Кажи ми ти истината.*

Въ свята търсите най-важното. Въ Писанието има единъ стихъ, дето казва, че ныйкой ималъ голымо имане, ходилъ въ странство, търсилъ ныйкой бисеръ, ныйкой скэпоцененъ камъкъ и като го намырилъ, продалъ всичкото си имане, да вземе скэпоценния камъкъ. Сега ныйкой счита-тъ, че човыкъ да бэде здравъ, то е скэпоценния камъкъ. Ныйкой считатъ живота за скэпоцененъ камъкъ. Ныйкой считатъ богатството за скэпоцененъ камъкъ, ныйкой счита-тъ знанието за скэпоцененъ камъкъ. Вие го знаете, но името му не знаете. Тукъ миналата вечеръ быхъ на едно мысто, та между другото има на стената едно огледало. Огледалото претърпыло една авария и то пострадало. То е елипсовидно и за да се скрие

тази погрышка, направили една хоризонтална подложка отдолу, че станало хубаво. Васъ какво ви интересува чуждото огледало? Отъ едната страна на огледалото има лампа, която свети, хвърля свитлина въ огледалото и то прави отражение. Отражението не върви въ права линия, както пада свитлината, но прави една крива линия, наклонено. Ние живиемъ въ единъ свитъ. Огледалото си е огледало, може да се оглеждате въ него, има малкъ дефектъ, нищо не значи. Казвамъ: Всыкога въ живота виждаме opakото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. Въ ума ви съществуватъ такива отражения, ныйкаква опасностъ. Казвате: "Ако нымамъ хлыбъ и умра гладенъ. Ами ако нымамъ пари, ако нымамъ обуца, ако нымамъ шапка..." Плашимъ се за нищо и никакво. Тукъ преди години единъ при-

ятель си имаше една колибка, преди повече отъ 10-15 години. Като иде за вода, го быше страхъ отъ вълциты, да не би да дойдатъ и да влизатъ презъ прозореца. На, сега всички се се плашите отъ ныйкой вълкъ. И вырващи, и невырващи се плашатъ отъ ныйкой вълкъ. Страхътъ си има своето мысто. Писанието казва: "Начало на мэдростъта е страхъ Господенъ". Когато страхътъ е начало на мэдростъта, но когато страхътъ не е начало на мэдростъта, тогава идатъ всичкиты страдания. Турятъ по ныйкой брѣмбаръ и кажатъ: "Имашъ язва въ стомаха, затѣмнение въ дробоветы, или затѣмнение въ черния дробъ, жлъчката". Пожълтылъ малко ныйкой, какво има като пожълтылъ човыкътъ. Като пожълтишь кэщата и стане жълта, тя не е болна. Боядисалъ си кэщата жълта, то е мода. Като пожълтые човыкъ, казватъ: "Разболылъ се". Когато въ Индия искатъ ныйкому да му дадатъ титла, ныйкой адептъ*, ще му облыкатъ жълта дреха. Малко неприятна краска*. Неприятна е, понеже щомъ дойде жълтия цвѣтъ, трыбва трезво да мислишь. Но лошото е да гледашъ, безъ да разсэждавашъ. Дайте на ныйкой слабъ ученикъ една трудна задача, казва: "Отде се намыри такава трудна задача, ще ме скэсатъ". Способниятъ ученикъ, като му дадатъ трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на единъ пывецъ една проста пысень, тя е играчка. Като дадешъ на добрия пывецъ мэчна пысень, той се радва. Ако дадете мэчна пысень на ныйкой неспособенъ пывецъ, казва: "Отде се намыри тази пысень, шо не ми дадоха лесна пысень".

Казвамъ: Най-важното въ живота е това, което знаете, пкъ не му знаете името. Туй го наричатъ щастие, наричатъ го блаженство, наричатъ го любовь. Но всичко туй, което търсятъ хората, спорятъ заради него, отричатъ го. Ако васъ ви попитатъ какво търсите въ живота и вие кажете, че търсите Бога, тогава какъ ще намыришь това, въ което живыешъ. То не се намира. Именно рибиты, ако искатъ да намырятъ какво ныщо е водата,

никога няма да я намырятъ. Тръбва да излизатъ изъ водата, за да я намырятъ. Искатъ да намырятъ водата къде е. Тя е въ самата вода. Въ водата живые и водата търси. Хората живиятъ въ Бога и търсятъ Бога. Туй, което търсите, то не е реалното. Казва: "Търсете ме, докато съмъ близо". Да търсишъ ныщо, значи, когато ти можешъ да се ползувашъ. То е отношение вече. Вечерно време посрыдъ нощъ какво ще търсишъ слънцето? Въ ума ти съществува никаква илюзия. Ти виждашъ, че слънцето е залезло задъ хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че слънцето е отдолу подъ земята, минава отъ другата страна и пакъ изгрыва. Но то е илюзия, както за отражението въ огледалото, за което ви говорихъ. Слънцето никога отдолу не минава. Но слънцето се върти, хоризонтално върви. Вие виждате, че не земята се върти, но слънцето, виждате движението на слънцето. Движението на слънцето се показва такова, каквото не е. Животътъ се показва такъвъ, какъвто не е. Виждате, запримъръ, единъ човыкъ веселъ. На какво да го уподобимъ? Веселиятъ човыкъ мяза* на едно ясно небе. Утре виждате този човыкъ - не е веселъ. Небето винаги весело ли е? Погледнешъ - единъ день е ясно, но после се заоблачи, цылото небе на 100-200 километра заоблачено. Ако туй небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не идваше никакъвъ дъждъ, какво щыше да има на земята? Благодарение, че небето стане сериозно, има какво да дойде оттамъ. Ако стане весело, показва, че свытлината ще дойде. Ако стане сериозно, значи дъждътъ ще дойде. Виждаме ныкой човыкъ замисленъ. Какво лошо има, ако човыкъ е замисленъ? Ныма нищо лошо. Той казва: "Много веселъ". Щомъ човыкъ е веселъ, свытлината ще дойде. Щомъ е замисленъ, дъждътъ ще дойде. Щомъ е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: "Този човыкъ не е тихъ". Ако свытътъ быше направенъ само отъ тихо, какво щыше да бѣде? Сега вие считате (за) светия (ныкой), седналъ въ съзерцание като индусъ. Хубаво е съзерцанието. Ако всички

быха адепти* въ съзерцание, какъвъ щыше да бѣде животътъ? По-голыми философи отъ камъниты няма. Погледнешъ - всички седятъ като адепти. Съ години, камъниты на Витоша, дето ходимъ, седятъ на едно мысто и размишляватъ. Около камъниты има едни, които не седятъ, но се измынятъ, растатъ.

Та първото ныщо: вие тръбва да изучавате тылото си. Вие имате една държава, тръбва да я изучавате. Най-първо онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човышката мисль какъ става. Ако не разбирашъ закониты на храносмилането, веднага ще страдашъ, не знаешъ какъ да си измынишъ храната. Ако не разбирашъ закона на дишането, ти ще имашъ задушаване, ще се задушишъ. Ако не разбирашъ закониты на човышката мисль, винаги умътъ ти се помрачава. Сега мнозина казватъ, че тръбва да служимъ на Бога. За да служимъ на Бога, тръбва да изпълняваме закониты, които Той е наредилъ.

Обикновено какви обуца тръбва да носи човыкъ? Тръбва ли да бѣдатъ отъ гума или отъ кожа? Учениты хора казватъ, че гумениты обуца не сѣ здравословни, изолиратъ човыка отъ земята. Кожениты обуца сѣ по-хигиенични. Но следствие на това, животниты, които даватъ суровия материалъ за нашиты обуца, снематъ кожата имъ и правятъ обуца на насъ. Гледашъ - обущата много хубави, но забравяшъ, че ныкое животно пострадало. Вземешъ ныкоя дреха, казвашъ: "Много хубава дреха". Но хичъ не ти иде на умъ, че остригали дрехата на овцата. Дрехата е взета отъ материала на овциты и отъ този материалъ е направена дрехата. Или, ако е направена отъ памукъ, се отныкъде е взета дрехата отъ природата. Азъ не искамъ сега да представямъ мрачната страна. Всичко въ свыта е направено за човыка, за онзи човыкъ, който мисли, който чувствува, който работи. Може да кажемъ, че Богъ изисква Неговиты деца на земята да учатъ. Господъ иска децата Му на земята да не боледуватъ, да не оста-

ряватъ. Смышно е да кажемъ, че ние сме бедни. Имаме най-богатиятъ Баща и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пъкъ ние боледуваме. Имаме Баща, Който всыкога е благъ, пъкъ ние не сме винаги като Него. Той знае причиниты защо. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога. Въ нѣкои отношения мязаме*. Че не е човѣкъ толкозъ благъ, както Бога, не е лошо. Азъ не намирамъ нищо лошо, ако едно шише не може да събере цѣлия океанъ. Шишето е отъ едно кило. Каква разлика между океана и него? Въ туй шише много лесно се разваля водата, отколкото водата на цѣлия океанъ.

Да кажемъ, вие си направите една кѣща. Въ Америка нѣкой пътъ духатъ западни вытрове, и като духатъ - по единъ прѣстъ прахъ се набира въ кѣщата по всичкиты предмети. Презъ всичкиты дупчици минава. Ако вие не чистите кѣщата, вытѣрѣтъ духа, вие ще намырите следъ една година прахъ навсыкъде, и по килимиты, всичко въ прахъ. Пъкъ този прахъ, като се налепи по дрехиты ви, действува разрушително върху материала. Не само това, ако не мислимъ, ако не чувствуваме има единъ умствень прахъ въ свѣта и въ умствения свѣтъ. И въ този свѣтъ, дето живьемъ сега, е така. Гледайте тази лампа, която свѣти, горението е пълно. Като гори 4-5 месеца, една година, виждашъ, че се окадила малко. Колкото и да е пълно горението, нымаме туй правилното горение. Та въ всичкиты ныща, които изучаваме, се има известень прахъ. Да кажемъ, въ музиката има музикаленъ прахъ. Щомъ се насъбере музикаленъ прахъ, музикантиты ставатъ нервни. Нѣкои музиканти сѣ нервни. То се дължи на музикалния прахъ. Той трыбва да знае какъ да се очисти отъ музикалния прахъ. Поетиты иматъ поетически прахъ, религиозниты иматъ религиозень прахъ. Онызи, които обичатъ, иматъ любовень прахъ. Любовниятъ прахъ ни пара не струва. Всыкога трыбва да спазвате онова правило: гори нѣкоя свѣщъ въ твоята кѣща, ако ти на тази свѣщъ не

можешъ да четешъ, тази свѣщъ не ти услужва тѣй, както трыбва. Тогазъ трыбва да направишъ едно подобрение. Или имашъ нѣкаква камина, но горе кади, нѣкой пътъ не гори, течение има. Трыбва да намыришъ причината. Ако не намыришъ причината, ще има всыкога едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато ние не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: "Защо Господъ направиль свѣта такъвъ?" Какъ да го направи? Ти питашъ, то е твое понятие. Какъвъ е твоятъ проектъ, какъ трыбва да го направи? Свѣтътъ, както е направень сега, е направень толкозъ хубаво, че всичко, каквото става въ дадения случай, е на мысто. По отношение на цѣлия животъ, като разсѣждаваме за бѣдеще, какъвъ ще бѣде животътъ? Този животъ не е такъвъ, какъвто трыбва да бѣде. Другъ е въпросътъ. Но за дадения моментъ е най-добриятъ. Вали дѣждъ. Защо вали? Че какво трыбва да прави? Следъ 4, 5, 10 часа ще престане. Казвашъ: "Защо не вали?" За бѣдеще ще вали. Въ дадения случай не вали.

Та казвамъ: Въ всыки случай онова съотношение, което имате, бѣдете доволни отъ него. Станешъ сутринъ, не си разположенъ. Казвашъ: "Не ме бутайте, не съмъ разположенъ". Не знаешъ защо. Липсва ти нѣщо. Може да си гладень, три деня не си ялъ. Да кажемъ три деня не си ялъ, не си разположенъ. Нымашъ пари, не смѣешъ да кажешъ на хората. Имамъ такъвъ единъ примыръ. Единъ българинъ свършилъ на западъ по музика, 10-15 години преди освобождението, свършилъ по пиано, знаель да свири човѣкътъ. Иде въ Варна, направили го учитель. Скарва се съ варненскиты чорбаджии. Много добъръ учитель, учель ученициты си да играятъ полка*. Изпѣждатъ го и той останаль безъ работа. Нымаль нито петъ пари. Учень човѣкъ, знае да свири, но го е срамъ. Знае да свири на момиты, но отвънъ, другиты, да свири съ цигулката, ще кажатъ: "Той е циганинъ". По това време да свиришъ въ България на цигулка, то ще изгубишъ и диплома си, че си свършилъ на-

укиты си. Като свиряш на цигулка, никой няма да те слуша. Българиты казваха: "Циганин". Три дѣня гладувалъ. За васъ три дѣня е подвигъ, но за него не е подвигъ, налага му се. Срыща го единъ свещеникъ отъ града и му казва: "Дълго време не съмъ те видѣлъ, заповѣдайте, елате у дома на гости". Повиква го въ дома си, угощава го, той се отворилъ и му благодарилъ много, казалъ му, че три дѣня не е ялъ. - "Че какъ?" - "Скарахъ се съ чорбаджииты и ме изпѣдиха". - "Ныма нищо, казва, чорбаджийска работа. Ты не разбиратъ живота, ти си младъ, Господъ ще ти уреди твоята работа". Не се минава дълго време и тогавашниты варненски валия* билъ ученъ човыкъ, свършилъ въ Франция, знаелъ френски, вика го да стане секретаръ на валията. Пъкъ въ това време изкуствено набѣдили този свещеникъ, че той се занимавалъ съ комитски работы, бунтовнически работы. Задигатъ му всичкиты книги и търсятъ единъ вырѣнъ човыкъ, който да прегледа книгиты на попа и писмата, да види дали този попъ попството ли си гледа или ныщо прави противъ държавата. Като го срещналъ този секретаръ, който билъ натоварѣнъ да прегледа книгиты на свещеника, казва: "Благодари за онзи обыдъ, който ми даде и онова меджидие*".

Той, като преглеждалъ писмата и всички писма, които били опасни, ги отдыля. Дето казваме ние: "Направи добро, пъкъ го хвърли въ морето". Ти имашъ една хубава мисль, задрѣжъ я. Законътъ е такъвъ. Ако приемешъ тази, хубавата мисль, тя единъ дѣнь ще стане секретаръ на валията. Имашъ едно хубаво чувство въ себе си, прими го, единъ дѣнь то ще ти послужи. Или направишъ каквото и да е добро въ свѣта, не мисли, че можешъ да изгубишъ. Най-малката мисль, която възприемешъ, най-малкото Божествено чувство, което възприемешъ, най-малката постѣпка и микроскопическа да е, която си направилъ, тя ще ви послужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да прилагате. Да допуснемъ, че ныкой отъ ва-

съ изисква голымы работы - поетъ да стане. То е за малцина. Пывецъ да станешъ, то е за малцина. Малко сѣ пывциты. Силенъ да станешъ, и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които сѣ за малцина. Искашъ богатъ да станешъ, но колко души богаты може да бѣдатъ? Въ цѣла Америка има 400 души богатыши. Не сѣ много. Малко сѣ богатыты. 120 милиона хора има, пъкъ 400 милионеры има само. Какво е отношението? 120 милиона, всички могатъ ли да бѣдатъ богаты? Ако всички станатъ богаты, то всички не могатъ да бѣдатъ щастливы. Даже и здравъ да си, пакъ не можешъ да бѣдешъ щастливъ. Ти си щастливъ само тогава, когато можешъ да помагашъ на другиты. Ако имашъ единъ умъ, не може да го впрѣгнешъ на работа, той не може да ти донесе ныкаква приятность. Въ дадения случай приятно е онова, което човыкъ може да направи. Да допуснемъ, че ныкой отъ васъ е боленъ. Болестъта се лыкува по три начина. Една болестъ се лыкува чрезъ мисльта, една болестъ се лыкува чрезъ чувствата, една болестъ се лыкува чрезъ постѣпки. Ако ти не постѣпвашъ добре, ти не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не чувствувашъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Ако ти не мислишъ добре, не можешъ да оздравѣешъ. Здравето на човыка зависи отъ неговата мисль. Ако ти искашъ да бѣдешъ щастливъ въ свѣта, да бѣдешъ богатъ, ти не можешъ да бѣдешъ богатъ, ако не мислишъ добре. Ти не можешъ да бѣдешъ богатъ, ако не чувствувашъ добре. Ти не можешъ да бѣдешъ богатъ, ако не постѣпвашъ добре. Ти искашъ да бѣдешъ поетъ, пакъ сѣщиятъ законъ. Ти не можешъ да станешъ поетъ, ако не мислишъ добре. Ако искашъ да станешъ музыкантъ, пакъ сѣщиятъ законъ. Ти музыкантъ не можешъ да бѣдешъ, ако не мислишъ добре въ най-обыкновенныя смисль. Защото музыката е едно отношение на хубавиты, красивы методы за идването на живота. Ти не може да имашъ красивъ животъ, ако нымашъ туй музикално чувство да го изразишъ. Всѣки е поетъ отъ васъ. Синца сте по-

ети. Щомъ ти е приятно, ти си поетъ. Въ себе си мислишъ само, че не можешъ да изразишъ своята мисль. Дойде единъ день нашиятъ Ради и ми казва: "Учителю, да ти издекламирамъ ныщо". Самъ го съчинилъ. Хареса ми. Като седимъ до собата*, издекламира ми го. Питамъ: Откъде? - "Азъ, казва, го направихъ". Ныкой пѣтъ ще го извадя на сцената. Той само на мене го каза. Азъ го харесахъ, хубаво го направилъ. Може би на васъ като го декламира, да не го харесате, не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е свършена, но съдържанието е хубаво. Хлыбътъ не е намазанъ съ яйце отгоре, формата не е хубава, но съдържание има. Като го ядешъ, вкусенъ е. Казвамъ: Ради, простиятъ човыкъ, като започна да пише, всичко ще тръгне напредъ. Ще кажатъ ныкои: "Не си гледа той хала*", сега човыкътъ остарылъ". Сега тамънъ се е подмладилъ, ще пише.

Сега новиятъ животъ иде. Той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, тя е въ състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, пакъ ще си остане риба. Онова, което търси, е извънъ водата. Трыбва да стане птица. Щастието на рибиты е въ птициты. Птицата, която иска да стане щастлива, щастието не е въ птициты, тя трыбва да слызе долу, при млыкопитающиты. Млыкопитающиты, които искатъ да станатъ щастливи, трыбва да станатъ човыци. Човыкътъ, който иска да стане щастливъ, той трыбва да напусне своята форма. Сега вие вече разбирате, че не трыбва да измыните формата си. Ако не може да измыните формата си, щастливи не можете да бѣдете. Въ този животъ е така. Ако живыешъ хиляда години като човыкъ, ще имашъ туй, което хората сѣ придобили. Ако искашъ ныщо повече, трыбва да излызешъ отъ тия условия, при които живыешъ. Отъ тебе зависи. Има много деца, на които бащиты сѣ умрыли и майкиты сѣ умрыли, и тия деца сѣ станали хора. Има много деца, които сѣ останали при баща си и майка си, въ странство не сѣ ходили, оратъ нивиты,

еднообразна работа. Впрыгнешъ воловеты, качишъ ралото на колата, идешъ, бучкашъ земята, пакъ се върнешъ въ къщи. На другия день пакъ впрыгнешъ воловеты, пакъ качишъ ралото, пакъ идешъ на нивата, бучкашъ земята. После съберешъ житото. Хубаво е това, ти го правишъ 50, 60, 70 години, какво си добиль? Заминаешъ за другия свытъ, ралото не можешъ да вземешъ, воловеты не можешъ да вземешъ, житото не можешъ да вземешъ. Какво ще занесешъ съ себе си? Ако си поетъ - поезията съ себе си ще занесешъ, ако си музикантъ - музиката съ себе си ще занесешъ. Доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, мисльта си съ себе си ще занесешъ, доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, своиты постѣпки съ себе си ще занесешъ, своиты добри чувства, своиты добри мисли човыкъ съ себе си ще ги занесе.

Та казвамъ: Отъ толкозъ години наблюдавамъ, всички сте се окултни ученици, като го бутнешъ - току се наежи. Обикновенъ човыкъ, нито е поетъ, той много не може да постигне. Като те бутнатъ, като че нищо не е станало. Не си давайте мнението.

Сега ми разправыха: две дами седятъ въ трамвая и говорятъ за политика. Едната казва: "Хитлеръ ни донесе тази беля". Детективи има тамъ, хващатъ ги, арестуватъ ги. Вие седите и си давате мнението кой е виноватъ. Кой е виноватъ, не се знае. Единъ камъкъ се търкаля отгоре, отъ планината. Този камъкъ отъ само себе си ли се търкаля? Дошла голыма буря или землетресение. Той отъ себе си не го прави. Изгубилъ равновесието по единъ наклонъ и се търкаля. Не можешъ да кажешъ (на) единъ камъкъ: "Защо се търкаляшъ?", де му е пѣтя. Вие имате една неприятность въ свыта, то е единъ камъкъ, който се търкаля. То е единъ адепт*, който слиза по пѣтя. Ныкой пита: "Защо се търкаля?" Отъ този камъкъ ще научишъ единъ добъръ урокъ. Писанието казва: "Зидете се като камъни на домъ нарѣкотворенъ". Има единъ камъкъ, ти плюешъ отгоре му, той е спокоенъ. Ритнешъ го, той се тър-

кули, пакъ е спокоенъ. Седи, не си мыни лицето. Скочишъ отгоре му, спокоенъ седи. Казвате: "Камъкъ е това". Каквото и да направишъ, той седи спокоенъ. Това (е) една хубава черта. Казва: "Ама той е камъкъ". Кой е по-уменъ - камъкътъ или ти? Риташъ камъка, не го боли. Той е толкозъ пластиченъ. Като го риташъ, заболи те крака, пъкъ камъкътъ казва: "Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда". Понеже азъ зная езика на камъните, всеки камъкъ, като го ритнешъ, това му пада като медъ на сърдцето. Той това чакалъ съ выкове. Като го ритнешъ, той казва: "Дойде единъ ангелъ". Той това го счита за привилегия*. Като ритнете ныкой камъкъ, той разправя на другиты камъни историята какъ го ритнали. Щомъ говоримъ за камъните, ще разбираме онази теория - камъните съ спыщи духове. Теорията е такава. Дали е въ същностъ така, но така вырватъ. Спыщиты духове, като ги ритате, единъ день ще се събудятъ. Той се помръдне, казва: "Хубаво да поспя". Като го ритнешъ, обърне се на другата страна, налыво, надысно. Казвашъ: "Колко е хубаво, той си спи".

Сега законътъ е, че: Ако азъ се безпокоя, какво придобивамъ? Безпокойството не е лошо. Щомъ се безпокоишъ, то е едно състояние. Заставенъ съмъ да излыза отъ положението, въ което се намирамъ. Сега ныкой пѣтъ човыкъ се разгнѣви. Гнѣвътъ е на мысто. Въ каквото положение да се намыри човыкъ, то е на мысто. Но въ дадения случай съ цылокупния животъ не е въ съгласие. Ако всеки день извършвашъ еднообразна работа, сърдишъ се, сръднѣята не е на мысто. Ако на всеки сто минути се разсърдишъ по една, намысто е сръднѣята. Ако на сто думи казвашъ една дума, която не е на мысто, намысто е. Ако кажешъ сто думи и повторишъ едно и сѣщо ныщо, то не е на мыстото си. Та казвамъ: Разглеждайте хората. Казвате: "Енергиченъ е този човыкъ". Знаете, като се разгнѣви този човыкъ, какво хубаво лице има. Ныкой като се разгнѣви, стане енергиченъ, отпуснатиятъ нѣма линия. Като

се разгнѣви, като се изпѣчи, иначе стои отпуснатъ. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвамъ: Вие по ныкой пѣтъ искате всичкиты хора да бѣдатъ добри. Именно този човыкъ, който се гнѣви, той е много добъръ. Ти си добъръ, вземешъ ножа, одрызвашъ хлыба. Ако този ножъ не може да реже хлыба, то какво ще бѣде съ тебе? Като простиятъ човыкъ ще вземешъ съ рѣцеты си, ще счупишъ, отчупишъ и туришъ едно парче въ устата си. То е една красива линия. После казвашъ: "Тукъ ще се подчинишъ, азъ каквото ти казвамъ". Откѣснешъ, туришъ го въ устата. Още като чупя хлыба и го турямъ въ устата, има една красива линия, който разбира. Следъ като ядешъ, ти си доволенъ отъ яденето. Ныкой счита, че ти не знаешъ какъ да чупишъ хлыба. Казвамъ: Я ми покажи какъ. Сега ето кѣде е на мысто. Ти седишъ, ныкой взелъ хлыба, дърпа го, че като го тегли, удари те. То не е на мысто. Ти не трыбва да си толкозъ близо, че като тегли хлыба, да не може да те удари. По който и начинъ да пипа хлыба, се е на мысто. Но да те удари, не е на мысто. Ако е модеренъ човыкъ, ще каже: "Пардонъ*". Сега ныкой пѣтъ азъ засыгамъ ныкои въпроси. Ныкои отъ васъ, които съ много чувствителни, казватъ: "Кѣде ли Учителътъ ни е видѣлъ?" То малко се изисква. Азъ му виждамъ эглиты на устата му, макаръ че има мустаци, виждамъ, че эгълтъ е обърнатъ надолу. Туй положение на устата показва, че човыкъ е сериозенъ. Туй положение показва, че човыкъ е веселъ. Веселиятъ винаги ги взема, скръбниятъ винаги дава. Този човыкъ далъ ныщо, намырилъ, че не го далъ, както трыбва. Този, понеже взелъ, не знае какъ се печели. Отъ този взелъ, отъ онзи взелъ, събралъ като просыкъ, че вечерно време извади торбата, веселъ е човыкътъ. А пъкъ онзи, тѣжниятъ, като се върне сутринѣта, е излызалъ съ пълна торба, на този далъ, на онзи далъ, гледа - торбата празна. Какъ нѣма да е сериозенъ. Гледа торбата, нѣма петаче. Замисленъ, нѣма какво да прави. Казвамъ:

Тѣжниты хора сѣ хора, които помагатъ въ свѣта, въ нуждиты имъ. А пѣкъ радостниты хора сѣ онызи, да намырятъ добрата страна. Радостниятъ човыкъ е като види, че имашъ голымъ товаръ на гърба, казва: "Дай ми отъ този товаръ". Взема го, ще послужи. Взема половината отъ товара, но като го носи, ще каже: "Ще бѣдешъ тѣй добъръ да ми го дадешъ". И въ Арабия между бедуиниты*, като идешъ ныкъде на гости, ако ныщо ти се хареса, той ти го подарява. Каквото и да е, като хвърлишъ на него око, той ти го подарява. И въ природата е така. На каквото човыкъ хвърли око, даватъ му го. Като се даде, туй даденото си има свои разноси.

Аз съмъ превождалъ онзи примыръ за единъ турски паша, който посетилъ едно село въ видинско и селяниты го приели много добре. Отъ признателность казва на селяниты, че ще имъ изпрати единъ слонъ. Човыкътъ имъ мислилъ доброто. Че слоноветы въ Индия работятъ. Но селяниты 4-5 години го хранили, обедныли, всыки день трыбвало по 60-70 кила оризъ да изыда. Той не работи, ты не го турятъ на работа. Срыща единъ отъ селяниты и пита: "Какъ е моятъ слонъ?" - "Много добре, паша ефенди". Казва: "Тогава да ви пратя още единъ слонъ, като е много добре". Казвамъ: "Всыко нещастие, което ни се праща въ свѣта, ако не знаемъ да го туримъ на работа, мяза* на слона. Та казвамъ: Хубаво е, единъ слонъ може да свърши работа. Казвамъ: По ныкой пѣтъ нашиятъ умъ мяза на единъ слонъ. Като дойде, не знаемъ да го туримъ на работа и тогава плащаме. Сърдцето ни, и то мяза на единъ слонъ. Ако не знаемъ какъ на туй сърдце да му дадемъ работа, то ще бѣде втори слонъ. Като дойде волята, и тя, ако не я туримъ на работа, ще бѣде трети слонъ. Ты ядатъ и ние се намыримъ въ чудо. Казвате: "Не знаемъ какво да правимъ, не знаемъ какво да чувствуваме, не знаемъ какво да мислимъ". Значи слоноветы трыбва да се хранятъ. Сега трыбва да се постави човышкиятъ умъ на работа. Не че не е поставенъ. Вие мислите много добре. Но

дойде ви една малка скръбъ, да намырите произхода ѝ. Имате едно недоволство въ себе си. Искате ныкой пѣтъ да пыете. Ти никога не можешъ да се научишъ да пыешъ, ако не дружишъ съ музиканти. Ти поетъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ поети. Ти добъръ човыкъ никога не можешъ да бѣдешъ, ако не дружишъ съ добри хора. Ти любыщъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ любыщи. Съ какъвто дружишъ, такъвъ ще станешъ. Ако искашъ волята ти да стане силна, трыбва да дружишъ съ силни хора. Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязашъ на тыхъ, ты нима да замязатъ на тебе. Единственото положение, положение, кѣдето отиваме, ты сѣ ония напредналиты братя въ свѣта, ты сѣ високиты върхове, къмъ които ние се стремимъ. Ты сѣ, които даватъ направление на живота. Всыки единъ отъ васъ, той си има своето мысто. Ныма косъмъ на главата си, който да не е на мыстото си. Сега защо ви сѣ космиты? Ты сѣ като покривка на главата. Тия косми отгоре на главата, когато сѣ хубави, космиты сѣ въ съобщение съ Божествения свѣтъ. Даже на челото, ако търсите, и тамъ има косми. Ты сѣ малки антени. Горе на главата сѣ дълги, тамъ съобщението е на дълги вълни, на челото е на кѣси вълни. После, мустациты на мѣжеты функциониратъ на дълги вълни, жениты - на кѣси вълни. Жената надалечъ съ кѣситы вълни схваща, мѣжътъ само отблизо. Отдалечъ той не може да приеме. Тия ныща сѣ алегии*. Вие ще кажете: "Мене това не ме интересува". Сега ще оставимъ онызи, които не се интересуватъ, ние ще го оставиме на мыстото, дето сте. Болниятъ, щомъ го оставимъ, не може да дойде, здравиятъ да върви. И болниятъ, като оздраве, да върви. Този пѣтъ, по който вървите, ако вървите - ще постигнете онова, което желаете. Защото, ако човыкъ разсѣждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човыкъ е музикаленъ, ще придобие една правилна линия на челото на друго мысто. Ако е поетъ, ще придобие една правилна

линия на челото. Ако е скулпторъ, ако добре готви, каквото изкуство да има, ще придобие една правилна линия. Ако е веселъ, на кое място е веселието въ насъ? Веселиты хора отстрани на бузиты при носа придобиватъ известни линии. Умниты хора по челото се познаватъ горе, музикантиты по челото пакъ се познаватъ. Има специални линии. Не ви казвамъ къде е, понеже ты сѣ динамични линии. Линииты изпъкватъ, както изпъква едно осветено място, ныкой планински върхъ. Като има свътлина - вижда се, като няма свътлина - не се вижда. Като дойде онази Божествена свътлина, високиты върхове ще ги видиш. Хубавото въ човыка всыки може да го види, но работа трыбва.

Та казвамъ: Когато ныкои искатъ да обичатъ Бога, ты ще иматъ отношение къмъ Него. Когато обичаме единъ човыкъ, ние знаемъ всичко, което има. Като мине по пѣтя и стѣпкиты считаме свещени, каквото посылъ, каквото пипналъ е свещено за насъ. Туй е въ всичко. И въ животниты го има, и въ растенията го има туй почитание въ сѣвсемъ друга форма. Вие седите и мислите какво трыбва да правите. Толкозъ разнообразие има.

Запримыръ - по какво се отличаватъ тѣжниты пысни? Всыкога, когато симпатичната нервна система* не е развита правилно, пысниты сѣ тѣжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, пысниты сѣ весели. Когато въ човыка има песимистично чувство, когато вырата и надеждата сѣ слабо развити, той е песимистъ. Като не вижда надалече какво има, стане ти мрачно. Песимизмътъ е състояние на човышкия умъ, неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърдце. Една тѣжна пысень е хубава, понеже една тѣжна пысень донася повече влага, веселиты пысни донасятъ повече свътлина. Азъ имамъ три начина. Имаме пысни, които употрыбывамъ да стимулиратъ ума. Има пысни, които употрыбывамъ да стимулиратъ сърдцето. Има пысни, които употрыбывамъ да стимулиратъ

волята, тылото, каквото и да е. Следовательно, щомъ волята ми отслабне, подновявамъ я съ тия пысни. Музиката служи за възпитанието да събуди ума къмъ дейность. Цылиятъ день, щомъ ти вѣтрешно имашъ хубаво разположение, то е музика въ тебе. Ныкой само механически пые. Въ музикално отношение има известни мотиви, които събуждатъ човышката мисль. Да кажемъ, ныкой човыкъ поговорилъ и събудилъ една мисль. То е музика. Ныщо приятно дошло до вашиты уши. То е музика. Събуди се въ тебе една нова мисль. Ако така не быше ти говорилъ, не щыше да събуди тази мисль. Та казвамъ: Ако поезията и музиката се съединятъ въ едно, придобиватъ едно качество на човышката речъ, която събужда мислиты, събужда чувствата, събуждатъ човышката воля къмъ правилна работа. Така провидението работи. Ныкой пѣтъ вытърътъ духа и събужда вашиятъ умъ. Ныкой пѣтъ дѣждъ като вали, събужда вашиты чувства, пѣкъ вытърътъ събужда вашиятъ умъ. Вие сте разточителни, чувствата ви събрали въ себе си лошо, човыкъ чувствува само за себе си. Пѣкъ сѣвсемъ да забрави чувствата, то е другото зло. Правилно разбиране трыбва. Единъ човыкъ да мисли за ума си, да мисли за сърдцето си, да мисли за тылото си. Най-после да впыргне ума си, да впыргне сърдцето си, да впыргне и волята си, да служи. Защото Богъ пратилъ човыка и Той иска отъ всыки одного отъ васъ да впыргне ума си, сърдцето си и волята си да работятъ за Господа. Какво ще работятъ? Седнешъ ныкой пѣтъ и проповыдвашъ на хората. И азъ проповыдвамъ, седна и проповыдвамъ на хората, изпращамъ своиты хубави мисли. Пожелавамъ на цыль свытъ да има свътлина. Азъ пожелавамъ, и щомъ пожелаю - работата отива. После, на тия хора пожелавамъ добриты чувства. Щомъ пожелаю, чувствата идатъ. После, на слабиты пожелавамъ да се усили тыхната воля. Новото пожелание, което изпращамъ, колкото и малко да е едно желание, което изпраща единъ вашъ приятель - то е благословение за васъ. Силни и мощни сѣ човышкиты чув-

ства и мисли. Затова трябва да си пожелаваме добро. Дали ще стане? Пожелай! Ако ти пожелаешъ никому и той не го приеме, то пакъ ще се върне при тебе, ти печелишъ. Ныкога, когато човыкъ мисли добре, който върши добро - всыкога печели. Каквото и да изпрати въ умствения свытъ, въ сърдечния свытъ, въ волевия свытъ, ако го приематъ - хубаво, още по-добре. Ако не го - той печели. Станете сутринъ, за какво да мислите. Недоволни сте. Всичкото недоволство се върне отгоре ти като каша, като тиня, ще ходишъ по калта. И общата ще бѣдатъ кални. Ако мислишъ хубаво, ако чувствувашъ хубаво, споредъ Божествениты закони, казва Писанието: "Така да просвытнатъ дылата ви предъ човыциты, че като ги видятъ, да прославятъ Бога предъ човыциты". Така да просвытнатъ вашиты дыла, дылата отъ вашата мисль, дылата отъ вашиты чувства и дылата отъ вашиты постѣпки, че като ги видятъ хората, да прославятъ Бога. Сега не казвамъ, че вие не работите. Вие правите всичкиты усилия, но нымате единъ начинъ, ще го научите. Запримыръ: вземешъ единъ товаръ, дигнешъ го. Ти може да се осакатишъ. Има единъ начинъ на дигане. Не си струва да дигашъ единъ товаръ наведнажъ. Най-първо онызи, които се упражняватъ въ гимнастиката, иматъ си начини. Трябва да се научишъ какъ се носи товаръ съ ума си, съ сърдцето си и съ волята си. И тогава ще дойдешъ до физическото тыло. Умствено ще носишъ, най-първо ще си представишъ, че дигашъ единъ килограмъ, ныма да се навеждашъ, но мислено протыгашъ рѣката, мислено го дигашъ. После дигашъ два килограма. Това ныма да стане въ единъ день, може въ цыла година. Дойдешъ и мислено можешъ да дигашъ 150 килограма, 200 килограма. Започни съ сърдцето си да дигашъ такъвъ товаръ и най-после съ волята си. Тогава въ физическия свытъ твоиты мускули ще бѣдатъ готови да дигнешъ товара. Мислено може да дигашъ, но дойде една мѣнотия, не можешъ да се справишъ съ нея. Виждалъ съмъ мнозина да плачатъ, казвамъ: Защо? Казали му "прос-

такъ" и четири реда сълзи му протекли. Какво значи "простакъ"? По-стой. Всыки човыкъ, който не свършва навреме работата, протака. Не протакайте работата. Трябва да разбирате думата "простакъ", който протака. Сега предметното учение е следното: да кажемъ първиты методи сѣ много отвлечени. Ще ви донеса въ една кошница книжни направени плодове, хубави ябълки, форма иматъ, цвытъ, ты сѣ направени съ една миризма, усыщате миризмата. Но отъ тяхъ вие не можете да се ползвате. Хубаво сѣ направени, миришатъ, но книжни. Туй сега е умствената страна. Донеса ви и една цыла кошница съ ябълки. Имаме предметно учение за ябълкиты. Следъ като държа лекцията, раздамъ ябълкиты на всички. То е реално. Сега само ви разправамъ. Вие казвате: "Малко по-реално". Казвамъ: Втори пѣтъ, като говоря, ще имамъ цыла една кошница. Тогава предметътъ ще бѣде много по-важенъ, понеже всыки ще има по една ябълка. Реално е въ свыта туй, което постигаме. Имашъ едно чувство на разположение, то е вече постижение. Имашъ една мисль, колкото и малка да е, то е постижение. Имашъ една малка постѣпка, то е постижение.

Азъ веднажъ гледахъ такъвъ единъ примыръ. На единъ старъ човыкъ отвързала му се обувката. Едно малко момиче се спира и му връзва обувката. Ето единъ хубавъ примыръ. Като му свърза обувката, дыдото погледна, казва: "Какво хубаво дете, каква майка, какъвъ баща". Туй дете го гледа право въ лицето и старецътъ му казва: "Господь да те благослови". То единъ добъръ примыръ. По ныкой пѣтъ казваме, че има добри хора. Въ едно дете се заражда едно добро желание. Стариятъ човыкъ и той преценява, казва: "И азъ бихъ желалъ да бѣда като тебе". Пъкъ азъ се радвамъ, че видыхъ ныщо хубаво въ свыта.

Та казвамъ: Радвайте се на вашиты страдания, не на изкуствениты страдания, но страданията, които невидимиятъ свытъ ви изпраща. То сѣ благословение. На тия страдания снемете опаковката, ще намырите ныщо

вложено. Писанието казва: "Потърсете ме въ день скърбенъ, ще ви помогна и ще ме прославите".

Всичкиты хора казватъ: "Война има, какво ще стане?" Цылиятъ народъ да потърси Господа, ще имъ помогне. Ныма ныщо невъзможно за Него, само като каже: "Спрете!", ще спратъ. Казва: "Бийте го!", биятъ те, ударятъ ти единъ ударъ, ти се молишъ, казва: "Спрете!", спратъ да те биятъ. Като не се молишъ, 25 удара ще ти ударятъ. Ако се молишъ преди да сѣ почнали да те биятъ, ще се отложи страданието. Казвамъ: Не чакайте да ви набиятъ и накрай да се молите. Преди да ви ударятъ, гледайте да ги изыгнете. Има страдания, които трыбва да се изыгнатъ, не сѣ необходимы. Туй, което сега става въ свята, то е една необходимостъ за единъ по-високъ свитъ, който разрешава една важна задача. Въ планиниты се трошатъ камъниты, превозватъ се, васъ ви е неприятно. Чупятъ тия камъни, но ты сѣ потрыбни да се направи едно шосе. Казва: "Не може ли безъ да се чупятъ камъни?" При сегашниты условия трыбва да се чупятъ камъниты. Казвамъ: Онова, което става въ свята, е предвидено въ Божествения свитъ, да ви не смущава. Казвате: "Какво ще стане?" Господъ си знае работата. Затуй Писанието казва: "За добре е". Да каже човыкъ "за добре е", знаешъ колко мѣчно е. Както онзи, който има раница, той знае тази раница да я смене, да я откопчава отъ ремъка. Всыка една мисль, която може да ви безпокои, да знаете какъ да се освободите отъ нея. Всыко едно чувство, всыка една постѣпка да знаете какъ да се освободите. Сега казваме: "Да се освободимъ". То е само твърдение. Казваме: "Да бѣдешъ паметливъ", но паметъта не се добива въ единъ день. Съ выкове трыбва да сѣ работили редъ поколыния, за да бѣдешъ паметливъ. И сега човыкъ трыбва да работи, не трыбва да бѣде разсыянъ. Когато хората изгубватъ своята паметъ, то е когато сърдцето взема надмощия въ ума. Азъ наричамъ въ човышкото небе се набрала толкова влага, ныщата не сѣ ясни. Не виждаме ясно работиты.

Когато помнимъ, небето е ясно. Когато човышкото небе става тъмно, хората губятъ паметъта си. Когато човышкото небе вѣтре се изяснява, паметъта иде. Зависи отъ свитлината. Та по ныкой пѣтъ не е необходимо вие да носите товара на цылия свитъ. Какво ще стане? Ныма какво да мислите какво ще стане. Ще има желаня въ васъ. Въ училището ще има желание да учите, да бѣдете въ съгласие съ своиты другари, да бѣдете по възможность единъ отъ първиты ученици. Въ себе си да бѣдешъ доволенъ. Каквато дарба имашъ, тури я тамъ.

Сега, ако ви попитамъ: Какво бихте желали да имате? - какво ще ми отговорите? За втория пѣтъ нека всыки да ми каже какво иска. Една тема е това. Само съ една, 2, 3 думи да каже какво иска. Може да кажете тѣй: "Искамъ шапка, или обуца, или връзка, или прѣстенъ, или цигулка, или само едно ныщо". Въ дадения случай, какво ви трыбва? Едно перо да пиша, ако съмъ поетъ. Едно златно перо. Ако съмъ цигуларъ - една хубава цигулка. Или ако имамъ хубава цигулка, ще ми трыбватъ хубави струни, или хубавъ лѣкъ ще ми трыбва. Ако съмъ въ обществото, ще ми трыбва рединготъ*. Казвате: "За такива работи да не мислимъ". Предметно учение е. Въ дадения случай съ какво се занимава умътъ ти? Запримырь: днесъ какво искате да бѣде времето? Ныкой отъ васъ доволни ли сте отъ туй време? Не сте доволни. Какво трыбва да бѣде времето? Щомъ си недоволенъ, излызъ надъ облациты съ ума си, качи се горе. Като има дѣждъ, иди на мысто, дето ныма дѣждъ, влызъ въ кѣщи въ съзерцание. Премысти се автоматически, щомъ искашъ хубаво време. Ныкой пѣтъ времето е хубаво, не си доволенъ отъ хубавото време, пренеси се на мысто, дето има облаци, дето има вытѣрь. Човыкъ всыкога може да има такова време, каквото той иска. Реално ныма да бѣде. Но за себе си винаги може да има. Ти си беденъ, нымашъ нито петъ пари. Представи си, че си богатъ, имашъ апартаментъ, автомобилъ, аеропланъ, хвъркашъ навсыкъде. Казвате: "Илюзия". Не е илюзия. То е ре-

алност. Илюзията е тамъ, че ти като ходишъ съ аероплана на ума си, никога няма да паднешъ. Които ходятъ съ аеропланъ реално, често падатъ и се осакатяватъ. Щомъ се осакатимъ, то сѣ илюзии. Казва: "Не ми трыбваше да ходя съ аеропланъ". Всыки, който е падалъ три-четири пѣти отъ аероплана, казва: "Не искамъ да се качвамъ". Който не е падалъ, не знае какво е падане.

Сега дрѣжете ума си заетъ съ най-хубавиты мисли, опитайте какво ныщо е свѣтла мисль. То е Божественото. Дрѣжете едно хубаво чувство, турете го въ сърдцето си, или намырете хубава постѣпка, турете я въ тылото си. Всыки день правете, туй никой не може да ви отнеме. Може да си боленъ, може да си сироманъ, никой не може да ви лиши отъ благо, което Богъ ви дава. Тогава, ако нымате нищо, призовете Господа. Трыбва да знаете какъ да Го призовете. Помолете се да ви хвърли свѣтлина. Туй, което ви се случило, каква полза имате отъ него? Този български свещеникъ, този човыкъ можеше да каже: "Какво ми трыбваше този човыкъ да го нагостявамъ". Той правеше ныщо, безъ да знае. Онызи, които рѣководятъ сѣдбиниты, му казватъ: "Направи добро на този човыкъ и той ще ти бѣде полезенъ единъ день". Ти вървишъ по пѣтя и ныщо ти казва: "Махни този камъкъ отъ пѣтя". Казвашъ: "Защо да го махна?" Като минешъ втория пѣтъ, да не блѣснешъ крака си въ него. Всыка погрышка, която сме направили, не съжالياйте за нея, турете я настрана. Втори пѣтъ, като минете, да се не блѣснете въ погрышката. И други, като минатъ, да се не блѣснатъ. По този начинъ само ще се създаде новото въ свѣта.

Сега всички вырващи желаятъ едно ныщо. Германци, англичани, италианци желаятъ да победятъ. И едниты, и другиты казватъ: "Ние ще победимъ". Кой ще победи, времето ще покаже. Може да кажа: Азъ ще направя това, онова. Това, което съмъ свършилъ, което съмъ реализиралъ, то е. Въ Божествения свѣтъ азъ поставямъ така. Казвате: "Ние ще победимъ". Ще победимъ знанието.

Всичкиты ученици могатъ да иматъ победа. Едни ще победятъ по-лесно, други ще победятъ по-мѣчно. Казвамъ сега: Победата е въ васъ. Сега вие искате да победите. Трыбва да победите. Ако учите добре, ако живыете добре, ако мислите добре, ако чувствувате добре, ако постѣпвате добре - победата ще бѣде ваша. Трыбва да победите, защото ако не победите - ще дойдатъ лошиты условия, ако победите - ще дойдатъ добриты условия, ще бѣдете господари на положението.

За да бѣдемъ ние свободни, трыбва да направимъ ние връзка съ Бога. Първата връзка съ любовта да бѣде така, че никога да се не кѣса. Втората връзка трыбва да направимъ въ духовния свѣтъ, да се свѣржемъ съ вырата, съ човышката мисль, че тази връзка да се не кѣса. Третата връзка на постѣпкиты трыбва да направимъ връзка съ надеждата, че и тя да се не кѣса. Да имаме три връзки, които никога да се не кѣсатъ, да бѣдатъ пѣтища, съобщения, да ходимъ въ тия свѣтове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние го искаме.

/Изпыхме "Всичко въ живота е постижимо"/.

Въ живота има една вѣтрешна последователностъ, на която искамъ да обърна внимание. Въ дадения случай гладниятъ се нуждае отъ храна. Следъ като се наяде, идатъ другиты ныща. Дишането е една необходимостъ. Туй дишане трыбва да стане естествено, че да не ни безпокои. Започваме да усыщаме задушаване. Мисльта е единъ естественъ процесъ. Когато върви, човыкъ е радостенъ. Когато този процесъ не е естественъ, човыкъ се усыща, че има ныщо, което му липсва. Тия процеси трыбва да бѣдатъ естествени, да бѣде човыкъ свободенъ. Въ чувстватая ныкой пѣтъ се плашимъ да се проявимъ такива, каквито сме. Запримырь: Какъ трыбва да ви говоря? Ныкой пѣтъ съмъ естественъ въ говора. Не да ви вѣтля въ ума ви да мислите. Безъ да ви говоря, вие ще дойдете да мислите, но следъ голыми страдания. Въ Божествения свѣтъ времето се съкращава. Времето трыбва да се съкрати. Он-

зи, който не е вещь, той продължава времето. Въ музиката времето не може да се продължи. Ако продължиш времето, писенът губи своя смисъл. Ако удължиш времето на една игрива писен, тя изгубва ритъма. Ако съкратиш времето на една класическа българска или европейска писен, и тя губи своя ритъм. */Учительтъ пие игрива българска писен и тѣжна бавна българска писен/*. Едната е мудна писен, другата е игрива. При едната човък е на работа. Онзи адепт* седи. Другият няма време, казва: "Трыбва да се върви, работата трыбва да се свърши". Когато искаме, ние сега може да пием много хубаво. Както ви пыхъ, не е много музикално. Българските игриви писни са много музикални, много подвижни, много мѣчно се свирятъ, много украшения иматъ.

Трыбва да имате единъ микрофонъ. Като станете сутринъ, да произнесешъ думата "любовъ" и всеки денъ, като я произнасяшъ, да има отражения, да видишъ какъ музикално си я произнесалъ. Ныкои казватъ: "Да се обичаме". Той така говори "Да се обичаме". Но да се обичаме и да се любимъ, то са две ныща различни. Да любишъ единъ човък, трыбва да му донесешъ хлыбъ, да му направишъ дрехи, да внесешъ топлина въ него. Да го обичашъ, значи да му дадешъ всичкиты условия. Като яде, да го не мушкашъ, да го оставишъ свободенъ, че и ти да ядешъ. Обичьта изисква сега да му дадешъ условия да се наяде сладко. Любовьта носи яденето. Обичьта дава условия да ядемъ. Насъ ни трыбва любовьта да дойде, да донесе знанието. Обичьта като дойде, да възприемемъ това знание, че като го възприемемъ, да бѣдемъ доволни отъ него.

Отче нашъ.

XX година

21. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 февруарий, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

*Добрата молитва.
Богъ е Любовь.*

Пишете върху темата: “Отъ какво произтичатъ противоречията въ живота”. Хубаво да пишете, не само пишете какво сѣ писали другиты. Ще пишете едно изречение, какво казалъ ныкой, отъ какво произтичатъ противоречията. Вие какво мислите. Какво сѣ говорили философиты, остава за тяхна смътка. Не всичкиты философски работи сѣ вырни. На съвременниты хора трыбва философия. Ныкои хора много знаятъ, ныкои малко знаятъ. Ныкои музиканти много знаятъ по музиката, ныкои много малко знаятъ. Музикантиты често казватъ:”Тактъ”. Какво ныщо е тактътъ? Запримыръ: 2/4 какъвъ тактъ е? Или 3/4, или 6/4 ? Ще кажете, че много тактове има. Въ всыко отдыление, въ всыки тактъ има определенъ брой ноти. Една пысень е турена въ 2/4 тактъ, друга въ 6/4, каква разлика има? Или ако ныкъде туришь цыла нота, или половина нота, или ако туришь четвъртина нота, защо, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетвтори-на, или шестдесетичетвъртина, защо? Казвате:”Свойство на музиката”.

Сега ныкои казватъ:”Високъ човыкъ”. 165 сантиметра. Това е едно количествено число колко е високъ единъ човыкъ. 165:41, 165 къмъ 41 - неговата широчина на раменеты. Казва:”Широкъ е”. Ако хранишь една пчела, или ако хранишь една свиня, тогава разноскиты сѣ различни. Пчелата ще се задоволи съ много малко. Свинята не може да се задоволи съ сѣщото. По отношение на храната, свинята ще те тури въ испытание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да хранишь е добре или пчела да хранишь? Но ако е за печалба, ако имашъ единъ работникъ, кой-

то работи като пчела и имашъ единъ, който работи като свиня, тогава по отношение на работата, кой ще донесе по-голыма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе, повече мазнина ще даде, като я заколишь.

Сега това сѣ редъ разсѣждения. Какво може вие да направите съ една рѣка? Или имате рѣката, имате петъ прѣста, защо сѣ петты прѣста? То е търговска работа. Рѣката е за търговска работа направена. Първиятъ прѣстъ, палецътъ, означава Божественото начало, едното. Четириты прѣста сѣ работници, палецътъ ги командува. Палецътъ е полковникъ, генералъ е той. Четиримата може да сѣ 40, 400, 4000, генералътъ командува. Ако измырвате палеца, ще видите дължината. Каква е дължината на прѣститы? Човыкъ, както е построенъ или както е работилъ, той е определилъ своята сѣдба. Този човыкъ самъ си определя сѣдбата. Влияние върху него има слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий. 1-то иска да живые, 6-ты иска да се удоволствува, 5-ты иска парици, търговия. 165 казва:”Азъ искамъ да живыя, азъ искамъ да не страдамъ, добре да ми е въ живота, да се удоволствувамъ, пари да имамъ”. Сега откъде иде туй? Зависи отныкъде. Вие казвате:”Откъде иде?”

Л	Ю
Б	О
В	Ъ

Имате тия букви. Какво има сега? То сѣ елементи, ако знаешъ да ги съчетаешъ. Ако можешъ ти да ги съединишь, ако съединишь Л и Ю, какво става? ЛЮ - очудване, ныкога се очудвашъ на онази, младата мома:”Лю, брей, какъ е израснала!” БО - богатъ, започва съ Б, не съ В. Б-то е вързано съ земята, има на какво да уповавашъ. Богатиятъ уповава на своиты пари. О-то е нула, въ дадения случай показва условията, означава и самата вычность, отдето ныщата излизатъ. Самата единица е излызла отъ нищо. Когато казватъ, че свытътъ е създаденъ отъ ни-

що, отъ нула е създаденъ свѣтътъ. Какво нищо е нищо? Нулата е нищо. Ако имашъ нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туришъ предъ единицата - намалява, ако я туришъ задъ единицата - увеличава. Никакво количество нямашъ въ нея, но въ този зародишъ имате динамика. Нулата сръщашъ въ природата, ще ѝ дадешъ съвсемъ друго значение. Дветы очи сѣ ненаситни, защо? Числото две е негативно, то е ненаситно. Какво значи две? Човѣкътъ на дветы е всѣкога недоволенъ, кесията винаги му е празна, то иска това, иска онова, 2-ты само иска: "Дай, дай, дай". Детето плаче, оплаква се, тукъ-тамъ го боли - то е вече числото 2. Сега вие ще кажете: "Защо е така?" Какъ трыбва да бѣде? Следъ като си взелъ пари, следъ като отивашъ при единъ човѣкъ да вземешъ единицата, 1-то е вземашъ пари назаемъ, сърдцето ти помага. Обаче, щомъ дойдешъ до 2-ты, показва, че туй, което си взелъ, трыбва да го платишъ. Взелъ си единъ левъ, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането - изваждашъ, плащашъ. Взелъ си 2 хиляди лева, и тыхъ лесно може да платишъ, но взелъ си 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането - намыришъ се въ трудно положение. То е числото 2. 1 - вземашъ назаемъ, 2 - плащашъ. Щомъ дойдешъ до 2-ты, трыбва да се плаща, започвашъ да мислишъ какво трыбва да се прави. Какво ще правишъ? Казва: "Защо ми дойде тази быля на главата". Че тази быля ти самъ си създаде. Що ти трыбвахъ 100, 200 хиляди лева, тия търговски работи? Защо ти трыбваше да мислишъ, че, като имашъ много, ще живьешъ по-добре? Сега сте недоволни въ живота. Дветы очи иматъ числото 2. Очиты количествено сѣ 2. По форма очиты образуватъ осморка. Числото 8 е число ненаситно. То е число на недоимъкъ, на недоволство. Човѣкъ всѣкога е недоволенъ. То е числото 8. Той е песимистъ. Каквото да му кажешъ, казва: "Не върви тази работа". Казва: "Защо ми е този животъ?" Умъ има, казва: "Защо ми е този умъ?" Има здраве, казва: "Защо ми е това здраве?" Лице има, казва: "Защо ми е това лице?"

Крака има, казва: "Защо ми сѣ тия крака?" Знае да свири, казва: "Защо ми е туй знание?" Знае да говори, казва: "Що ми трыбва да говоря?" 8-ты ще го направишъ на 9. За да излызешъ отъ тази быля, отъ това недоволство, ще го превърнешъ на 9. То е марсианско число. Дойде този сѣ 8, той е страхливецъ, казва: "Ще изгубя, ще ми се смѣятъ хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажатъ другиты?" Той навсыкъде вижда само лошата страна. Тогава той си казва: "Защо Господъ създалъ свѣта така, азъ така да се плаша?" Господъ ти далъ пълни шишета. Защо ти ги начупи тия шишета и ги нахвърли по двора? Тури ти обуца на краката, ти започна да ходишъ сѣ боси крака. Тукъ се натъкнешъ на едно парченце, тамъ се натъкнешъ на друго парченце, казвашъ: "Защо свѣтътъ е така направенъ?" Ти направи този свѣтъ така. Ти имашъ единъ езикъ и тръгнешъ (да) критикувашъ хората - този лошъ, онзи лошъ, този кривъ, онзи кривъ. Ты сѣ парченца отъ стъклото. За да критикувашъ хората, трыбва да бѣдешъ съвършенъ. Като влызешъ въ стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щомъ ти си давашъ мнението за хората и ты ще си дадате мнението за тебе.

Азъ веднажъ излизамъ отъ ("Опълченска") 66, гледамъ едно голымо куче върви, гледамъ друго куче, и то голымо, носи една костъ. Голымото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голымото му казва: "Кой ти позволи тази костъ да я вземешъ? Тази костъ (азъ) ще взема". Като го върдаля, върдаля, пусна го и то избыга. Следъ десетина крачки то срѣсна друго малко куче, и то носыше една костъ. То веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: "Кой ти позволи тебе?" Въпросътъ быше за една костъ, разправятъ се за правото и (даватъ) заявление да дойде прокурора. Казва: "Нямашъ право да носишъ тази костъ". Азъ се спрыхъ и ги наблюдавамъ. Гледамъ едно явление въ природата. Обърна го на гърба и казва: "Ти за тази костъ пита ли Господа?" Проповы-

два му. Като му проповядва към Господа да гледа, гледа надолу, към земята. Обърнал го на гърба и казва: "Трибва да гледаш към Господа". То взело костъта и хич не се обърнало към Господа. Проповядва на другиты, казва: "Знаеш, на мене ми проповядваха да гледам към Господа". То като взе костъта на малкото кученце, хич не гледа нагоре. Остана това малкото кученце, като му взеха костъта, обърна се, облиза си задницата. Погледахъ едното куче, погледахъ другото и разсѣждавамъ. И си казва малкото куче: "Така е свитътъ, нали съмъ слабъ, така ще ме върдалятъ". Ако си силенъ, никой няма да те върдаля. Щомъ си слабъ, ще те върдалятъ. Разсѣжденията въ мене сѣ вырни. Дали така мислятъ кучетата, азъ не съмъ авторитетъ, азъ така предполагамъ, че така мислятъ. Първото куче, което мисли, е авторитетъ за себе си. Не се спрехъ да го питамъ, можехъ да го питамъ, то щеше да ми каже. Можеше да питамъ и второто куче, има единъ начинъ.

Да кажемъ вие имате една болестъ, предполагамъ каква е болестъта. Вие чувствувате какво е вашето състояние, усещате каква е степенъта на болката. Какъ усещате - вие сте авторитетъ. Азъ не може да усещамъ вашата болка, както вие. Или пъкъ имате приятно чувство. Тази радостъ, която имате въ себе си, азъ не може да я чувствамъ, предполагамъ. Всеки отъ васъ е авторитетъ въ себе си и въ своиты радости, и въ своиты страдания. Та казвамъ: Страданията произтичатъ отъ числото 2. Щомъ страдате - имате да давате, щомъ се радвате - имате да вземате. Едва вече въ числото 3, то е на Юпитеръ, 3 показва достойнство. Домътъ е създаденъ на юпитеровско начало. Първо е слънцето, вече го сгодяваме за 2, тогава 123, 3-ты е резултатъ. Въ триты се осмисля животътъ. Туй три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго, освенъ единицата, то е башката,

то е правата линия въ котвата. Майката - това е хоризонталната прекръстосана линия на котвата. Крэгътъ отгоре - това е детето, условията, които сѣ дадени за това развитие. Човѣкъ му е турилъ всичкиты правила. Като погледнете рѣката, като погледнете лицето, както сѣ създадени - вие вече имате всичкиты правила какъ трибва да постѣпите, какъ трибва да излизете изъ неблагоприятниты условия и какъ трибва да употребите благоприятниты условия, при които се намирате. Нищо не е произволно въ живота. Задача ви е дадена. Имашъ животъ на мѣнотии, то е задача. Ако знаешъ какъ да постѣпишъ - ще излезешъ, за да се справишъ съ числото 2 на мѣнотииты. Имате 27, но 7 въ дадения случай е число на луната, на пълнолуние. Растенията на земята ги регулира месечината, приливиты и отливиты, кръвообращението се регулиратъ отъ месечината. Ако месечината въ тебе е добре поставена, разбирамъ, че кръвообращението въ тебе става редовно. Щомъ не става редовно кръвообращението, има повече венозна кръвь, то е числото 2. Артериалната кръвь - то е числото 7, пълнолунието. Сега азъ говоря за 27, то е процесъ на кръвообращението. Гледамъ знака въ природата какъ е туренъ. Въ природата, ако има плюсь, показва, че кръвообращението е добро. Ако има минусъ - значи отслабва. Трибва да вземете мырки, за да се пази да има равновесие. Ако на линията турите още, вие имате единъ квадратъ, то е числото 4. Числото 4 - то е елементъ за мене. Ти се намиращъ въ едно голымо противоречие. Имашъ една нива, която трибва да се оре. Казва: "Какво значи 4?" 4 означава работа, имашъ да се боришъ.

Тогава имате единъ тактъ въ музиката 2/4, имате 4/4, 6/4. Какъ се взема? Съ такта 3/4 ти предизвикашъ едно влияние, съ 6/4 друго влияние. Съ 6/4 предизвикашъ влиянието на Венера, то е венеринъ тактъ. Съ 3/4 ще предизвикашъ влиянието на Юпитеръ, 3/4 е юпитериански тактъ. 7/16 - това е тактъ на месечината, музикаленъ

тактът на месечината, или $4/4$. Имате $5/4$ - то е на Меркурий, търговска работа е 5 . Това сѐ философски разсѐждения. Музикантиты, които дават тактът, знаят какво означават. Тактът $3/4$ сѐвсемъ другъ колоритъ ще даде. Ще даде достойнство на музиката. Въ такта $6/4$ тия ноти ще бѣдатъ съобразни съ този тактът, ще даде едно вътрешно съдържание, чувствителность въ тази музика, да го почувствуващъ. Ныкои казватъ: "Да почувствуваме".

Та казвамъ: Животътъ е музика самъ по себе си. Ти, като музикантъ, трябва да разбирашъ тия ходове, да разбирашъ смисъла на тия ноти. Имашъ цѣла нота - това е нота на Слънцето. Имашъ половина нота - това е нота на месечината. Имашъ четвъртина нота - това е нота на Земята. Имашъ осмина нота - това е нота на Сатурнъ. Имашъ шестнайсетина - това е нота на Венера. Имашъ тридесетивторина - това е нота на Юпитеръ и на месечината съединени. Имашъ шестдесетичетвъртина - то е на Венера и на Земята. Така музикантиты се спиратъ. Тогава една осминка има недоимъкъ въ себе си. Въ осминката не се изисква много време, по-лесно се свършва работата. Вие казвате: "Да зная голыми работи". Азъ да ви кажа: Ти, ако ядешъ и не знаешъ да ядешъ, какво ще стане съ тебе? Ти, като туришъ една хапка въ устата, колко пѣти я обръщашъ въ устата си? Ако сѐ здрави зѣбиты ти, ти не сдѣвчишъ тази храна, не туришъ музикално толкозъ обръщения, какво ще стане съ тебе? Музикално колко се дѣвчи една храна? Добре сварено жито колко време взема, за да се сдѣвчи? Гледали ли сте, колко секунди ти взема да я сдѣвчишъ хубаво и тогава да я глътнешъ? Днесъ не сдѣвчишъ добре храната, утре не сдѣвчишъ добре, после пиешъ студена вода, следъ това топла вода, напука се глечътъ на зѣбиты, изпопадатъ зѣбиты, тревожишъ се за това-онова, не можешъ да дѣвчишъ, зѣбиты изпопадатъ, казвашъ: "Остарыхме, не можемъ да ядемъ". Казвате: "Защо Господъ създаде свѣта?" Ни най-

малко свѣта Господъ не го създалъ. Господъ създаде да дѣвчишъ храната си хубаво и никога да не прѣяждашъ. Вие даже не знаете по колко хапки да ядете на едно ядене. Вие ядете безразборно. Азъ никога не бихъ взелъ 8 хлыба, ще взема единъ или три. Може ныкой пѣтъ да взема 6 хлыба. Ныкои иматъ 6 деца, и ты двама - 8, да се пазите. За да ви върви, трябва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама - 9. Не считайте, че тия ныща сѐ произволни. Преди васъ други хора, които не разбираха реда, разбъркаха реда. Единъ механикъ, често като прави единъ автомобилъ, може да разбърка ныкои части. Или единъ цигуларъ, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигуларъ, който нагласява, знае добре да я нагласи четириты струни, ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, вземешъ, за да свиришъ, но струниты не сѐ нагласени хубаво. Ако я дадешъ на единъ добъръ музикантъ, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, не добре нагласена, не можешъ да свиришъ добре. Добре ли е нагласена, можешъ да свиришъ.

Хубаво, вие имате единъ умъ, имате едно сърдце, имате една воля, значи три подраздыления. Тройката е на Юпитеръ, достойнството на човыка. Че има умъ, чувства, воля или тыло, значи има съ какво да разполага. Ако не можешъ да се ползувашъ отъ ума, ако не можешъ да се ползувашъ отъ сърдцето - то е двойката. Като дойде волята, ще оправи работата. Ако кажемъ, че човыкъ не знае какъ да се справи съ ценноститы, подразбираме числото 2. Числото 2 - то е едно нажежено желызо. Ти, ако не разбирашъ закона, може да пипнешъ, да си изгоришъ рѣката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туй, което те изгаря, е числото 2. Имашъ каквато и да е несрета въ живота си, това е числото 2. То винаги взема. То може да е нагорещено или може да е ныкой чукъ, то е числото 2. Ти ще бѣдешъ внимателенъ, когато се справяшъ съ условията, които влизатъ въ негативната страна на живота.

Да допуснемъ сега, че ныкои васъ ви обиди. Какъ

трыбва да се справите? Ако си силенъ, вземи, че го набий. Казвате:”Не го бий”. Ако си силенъ, набий го хубаво, музикално дай му единъ урокъ. Ако си слабъ, играй ролята на единъ тѣпанъ, като те биятъ. Въ музиката тѣпанътъ дава тонъ на цылия оркестъръ. Той е негативенъ, като го ударятъ, казва:”Бумъ”. Биятъ те като тѣпанъ. Тѣпанътъ иска ли много? Той не е като първа или като втора цигулка, или (като) другиты, пискливиты. Като го ударятъ - единъ-два тона и после си мълчи. Ныкои питатъ:”Защо трыбва тѣпанъ?” Тѣпанътъ дава тонъ на оркестъра. Като каже тѣпанътъ “бумъ”, първа и втора цигулка се въодушевляватъ. Тѣпанътъ въодушевлява ныщата въ себе си.

Та казвамъ: Въ живота, ако носътъ ти е два сантиметра, ще се молишъ на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като е три сантиметра, ти ще излезешъ изъ областта на страданието. Влизашъ тамъ, дето всыки зачита правото. Щомъ си въ числото 2, навсыкъде ще имашъ противоречия. Не че хората те мразятъ на земята, но навсыкъде ще имашъ противоречия на земята. Противоречията сѣ неорганизиранъ свытъ, който тепърва трыбва да се организира. Казваме:”Негативенъ”. Подъ думата “негативенъ”, разбираме една неорганизирана материя. Подъ думата “три”, разбираме - влизашъ въ единъ свытъ, дето започва да се организира, умътъ взема участие, сърдцето взема участие и тылото взема участие. Въ единъ неорганизиранъ свытъ имашъ чувства, желашъ ныщо, казвашъ:”Да имамъ пари”. Вземешъ билетъ отъ лотария, не ти върви. Избирашъ само моментиты. Ако разбирате, може да спечелите. Взахъ, казва, билетъ, но не спечелихъ. Азъ зная, че когато той е купилъ билета, времето е било 2. Ныкой пѣтъ взелъ една четвъртинка, ныкой взелъ една половинка отъ билета, ныкой взелъ единъ цыль билетъ, но ако вземешъ цыль билетъ на числото 2 - нищо ныма да спечелишъ. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди - ты ще развалятъ работата. Когато взе-

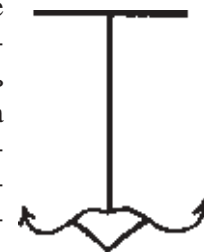
машъ билетъ, да не е осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо ныма да вземешъ. Ако започнешъ една работа, нищо ныма да стане отъ тебе, не върви. Ще кажете вие:”Защо е така?” Ще ви кажа защо е така. Зимата е четири, пролытъта е първа, второ е лытото, трета е есенъта, зимата е четвърта. По какво се отличава? Въ зимата имате вѣтрешна работа въ кѣщи. Отвѣнъ условия ныма, всичко е покрито съ сныгъ. Ако зимно време искашъ да орешъ и да сыешъ, то е невъзможно. Но зимно време можешъ да имашъ единъ хубавъ обыдъ, може да имашъ една хубаво отоплена стая, то е вѣтрешенъ животъ. Зимно време може да го направишъ красивъ, а пролытно време е друго. Сега разглеждамъ живота, зависи какъвъ знаменатель вземамъ. Ако човыкъ разбира живота тѣй, както Богъ го създалъ, ако вървимъ по великия Божи законъ, ныма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Богъ е единица. Нашата воля влиза въ стѣлкновение съ Божията воля, нашиятъ умъ влиза въ стѣлкновение съ Божия умъ, нашето сърдце влиза въ стѣлкновение съ Божието сърдце, и тылото ни влиза въ стѣлкновение съ тылото на природата. Тогава какъ ще вървите? Значи умътъ на всыки единъ отъ васъ трыбва да дойде въ съгласие съ онова, разумното въ природата. Трыбва да виждашъ онова, разумното, което сѣществува въ природата. Тази разумность, това е Богъ, Който се проявява. Ныкой пѣтъ правишъ ныщо, ныщо ти казва:”Недей”. Азъ съмъ срыщаль и хиляди хора сѣ ми разправяли своята опитность и всыки, който не е послушалъ онова, което вѣтре му е говорило, винаги пострадвалъ. Ныкой музыкантъ, когато работи по музиката, ныщо му казва да тури ныкой тонъ. Ако той се съгласи, ще му върви. Ныкой пѣтъ иска да го тури другояче, по своему. Защото, когато искамъ да се освободя отъ ныкоя мѣнотия въ свыта, азъ се уча да вземамъ тона *до*. Основенъ тонъ сѣществува въ природата. Когато ныкой пѣтъ провырявамъ една пысень, отивамъ въ природата, да видя сѣществува ли въ природата

или не, дали е добре копирана или не. Ныкой пътъ провѣрявамъ такта въ природата. Природата има свой тактъ, свой ритъмъ. Ние имаме 72 удара на сърдцето. Сърдцето е единъ тактъ, безъ ударъ е то. Първото число 7 - то е пълнолуние. Когато луната има хубаво влияние, 2-ты, негативната страна, е добре застѣпена. Много пѣти изобилюето не е организирано. Богатъ е този човѣкъ, но не знае какъ да употреби това богатство. Даровито е това дете, но не го праща въ училище, не му дава материалъ да учи, остава недоразвито. Ныкой пътъ човѣкъ е религиозенъ, но недоразвитъ религиозенъ. Ты мислять, (че) това е религия да знаешъ три пѣти на день да седнешъ, да колыничишъ, да се молишъ. То е вече една поза. Но да знаешъ какъ да съпоставишъ ума си, да знаешъ какъ да съпоставишъ сърдцето си, да знаешъ какъ да съпоставишъ тылото си въ природата - то е религия. То е педагогия, то е възпитание. Тогава, ако азъ зная какъ да се съпоставя съ окръжаващата срыда, съ хората зная какъ да се съпоставя - всичко ще върви добре.

Вие искате по ныкой пътъ да умрете, да се освободите. У М И Р А. Но знаешъ ли какво значи “умира”? То е търговска работа. Тя има петъ букви. Ти накарашъ свинята да умре, но то е търговска работа, за да ѝ вземешъ мазнината. Ти искашъ да умрешъ, да продадешъ ныщо отъ себе си. Хубаво е да умрешъ, но какво ще ти дадатъ? Ако имашъ една пчела, какъ ще спечелишъ отъ нея? Или ако имашъ една свиня, какво ще спечелишъ отъ нея? Подъ думата “умиране” всыкога разбираме, че искашъ да излызешъ изъ мѣнотииты. Когато единъ човѣкъ се намира въ мѣнотииты, които не може да разреши, казва: “Да умра, да се освободя, да се свърши”. Но ще се свърши фирмата, ще фалирашъ, ще изиграешъ своиты кредитори. Казватъ: “Вземалъ си, вземалъ си, на единъ - десетъ, на другъ - 2, свършвашъ, то не е честно”. Природата не обича такива работи. Ти ще ликвидирашъ честно. Какво си взелъ - ще го върнешъ и безъ никакъвъ дългъ ще останешъ. Гово-

рятъ за карма*. Законътъ на кармата е умирање. Умиралъ си, не си плащалъ, казвашъ: “Каква е моята карма?” Миналата карма е много тежка, понеже си вземалъ и не си плащалъ. Пъкъ сега ще трыбва да започнешъ да плащашъ. Ще мислишъ добре, ще чувствувашъ добре, ще постѣпвашъ добре. Трыбва да вырваме въ Бога, за да ликвидираме съ своята карма. Защо трыбва да живыемъ? За да изплатимъ дълговеты. Следъ като платишъ дълговеты, ти ще бѣдешъ свободенъ. Ныкои говорятъ за свобода. Ти не можешъ да бѣдешъ свободенъ, докато не си платишъ дълга. Или другояче казано: не можешъ да живыешъ добре, докато въ тебе не се организира умътъ, докато не се организира сърдцето ти и тылото ти тѣй, че да отговаря и въ всыки моментъ да знаешъ какъ да постѣпишъ. Да си бързъ въ решенията си.

Втората котва има съвсемъ другъ смисълъ. Първата котва освобождава. Втората котва е на работа. Тази котва е дигната. Първата котва е пътъ на освобождение, а пъкъ втората котва, както е направена, е за движение. Имате образуванъ единъ квадратъ. Има закони на силиты въ природата, които действувать. Тази котва е емблема, тя показва пътя на ония сили въ природата, които действувать. Котвата показва направлението на ония сили въ природата, които действувать - силиты на ума, силиты на сърдцето и силиты на тылото. Ако вземете кръста, първата линия показва положителниты сили, които работятъ и преодоляватъ мѣнотииты. Туй сѣ негативниты сили, които трыбва да се преодоляватъ. Негативниты сили вървятъ тукъ и трыбва да знаешъ закона какъ да се справишъ съ тяхъ. Имашъ единъ дългъ, казвашъ: “Какво трыбва да правя съ този дългъ?” Ще го платишъ. За да го платишъ, ще работишъ ныкѣде. Като идешъ при своя кредиторъ, ще му кажешъ сладки думи, ще образувашъ приятелство. Той започне да се ко-

лебае. Ще оставишъ довырие да има въ тебе. Или друго-
яче казано: ние, съвременниты хора, трыбва (да) възста-
новимъ довырието, което сме имали едно време. Господъ
едно време ималъ довырие въ насъ. Сега като ни гледа Гос-
подъ, колкото и да е благъ, казва: "Не вырватъ". Той тър-
пи, търпи и казва: "Не вырватъ". Ще те срещне ныкъде и
ще ти каже: "Кѣде вървишъ така по този пѣтъ?" Ще се
върнешъ назадъ. - "Азъ не искамъ". Ще се върнешъ. Ако не
искашъ да ме слушашъ, веднага ще ти създаде една мѣчно-
тия. Ще ти даде болестъ, ще ти се счуи крака, безъ пари
ще останешъ, безъ кѣща ще останешъ, ще ти създаде
хиляди нещастия на главата. Какво ще се боришъ сега,
върни се назадъ, какво ще ти коштува?

Тукъ, въ насъ, българиты още не сѣ научени на редъ
и порядкъ. Въ Америка е определено откъде да вървишъ,
откъде да се връщашъ. Ако си влизалъ въ противната
страна, стражарьтъ ще ти каже. Ако направишъ най-мал-
кото възражение, веднага ще ти каже: "Който е дошълъ
въ Америка, трыбва да се подчинява на закониты". Стра-
жарьтъ е 6 стѣпки високъ и сѣ едната си рѣка дига 75
килограма. Казва: "Ти трыбва да се подчинишъ". Онзи, кой-
то иска да се бори сѣ природата, тя е онзи стражарь, кой-
то те хване и казва: "Слушай, на другата страна ще вър-
вишъ, отлыво сѣ сърдцето, отдысно сѣ ума". Отивашъ,
връщашъ се. Тукъ, въ България, какъ е? Като отивашъ на
работа, накѣде вървишъ? Надысно сѣ ума, налыво като се
връщашъ. Винаги страданията показватъ, че ти си се вър-
налъ. Радостъта винаги показва, че ти си излызалъ. Защо-
то пчелата, като излызе и като влызе въ свята вѣтре,
излызе отъ дома и се радва на соковеты, които намырила,
гледа да стигне до дома си, връща се по пѣтя. Като се
върне, онова, което събрала отъ цвытята, го поставя въ
килииты. Като постави излишното, което взела, усыща
една радостъ. Ние гледаме пчелиты, но трыбва да имаме
сѣщото чувство. Като си натоваренъ сѣ едно Божие бла-
го, като задържишъ онова, което ти е необходимо за те-

бе, другото ще го туришъ въ Божествения кошерь, въ Бо-
жественото съкровище. То е доброто, то е дихарма*. Ако
ти играешъ ролята на единъ брѣмбарь, брѣмбарьтъ, ка-
то излызе, казва: "Брѣнь". Излиза и влиза, но нищо не до-
нася той. Казва: "На работа всичкиты", свири имъ той,
музикантъ е. Всичкиты брѣмбари свирятъ, цыль оркестъръ
образуватъ. Ты сѣ най-добриты музиканти въ кошера.
Понеже ядыли меда, били непотрыбни. Колко сѣ ты? 400,
500 търтеи, колко ще изядатъ? Единъ кошерь има близо
20-30 хиляди пчели, 400 брѣмбари-музиканти не може ли
ты да ги издържатъ? 30 хиляди пчели, единъ оркестъръ
отъ 400 души на мысто е. Защо ще ги избиватъ? Не изби-
вайте вашиты брѣмбари! Нито единъ брѣмбарь не изби-
вайте, вие имате брѣмбари. Казвате: "Имамъ единъ брѣм-
барь". Благодари, не го убивай. Този брѣмбарь е на мысто.
Но тызи брѣмбари трыбва да въодушевяватъ ония работ-
ници-пчелици, ты отиватъ и се връщатъ отъ работа.

Азъ искамъ да прекарамъ една нова мисль. Сутринъ,
като станете, да знаете, че всыки день носи едно богатс-
тво. Знаете ли какво богатство носи всыки день? Азъ,
като излизамъ, навсыкъде се радвамъ въ природата - раз-
хвърлени камъни, треви, цвытя, виждамъ ныща, които ме-
нъ ме радватъ. Виждамъ онази разумность, която сѣщес-
твува скрита въ природата. Ныкой казва: "Какво гледа-
шъ?" Гледамъ тия камъчета разхвърлени, но виждамъ
бѣдешиты възможности, които сѣществуватъ въ при-
родата. Ныкой пѣтъ срыщамъ ныкой човыкъ, който ме пи-
та: "Я ми кажи, какви недостатъци имамъ?" Казвамъ: Азъ
сѣ недостатъци не се занимавамъ. За мене недостатъци
въ природата не сѣществуватъ. За мене сѣществуватъ ед-
на неорганизирана материя, която трыбва да се организи-
ра. То сѣ възможности, то сѣ условия. Погрышката е та-
мъ, че тази материя не се организира. Ти чакашъ ныкой
другъ да организира работата. Ти ще се завземешъ. Онзи,
който организира добре, пробужда въ тебе. Искашъ да пые-
шъ - пый. Искашъ да ядешъ - яжъ. Искашъ да спишъ - спи.

Искашъ да станешъ - стани. Искашъ да ходишъ - ходи. Искашъ да седнешъ - седни. Искашъ бързо да вървишъ - върви. Всичко върши, каквото искашъ и не бѣдете еднообразни. Вървишъ бързо, после полека искашъ да вървишъ. Въ тебе има нѣщо разумно. Слушай командата. Имашъ единъ полковникъ, той дава ходъ. Нали въ музиката има бързи тактове, класически тактове. Слушайте командата. Тия работи сѣ необходими. Ныкой пѣтъ вие заболѣете. То е числото 2. Ще го измыните на 3. При числото 2 умѣтъ работи и сърдцето работи, но волята ти не работи. Тури волята на работа. Гледалъ съмъ, ныкой дойде, който е боленъ, казва: "Много ме боли коремътъ?" Казвамъ: Ще вземешъ рициново масло. - "Ще оздравѣя ли?" - Не ме питай за това. Не питай дали ще оздравѣешъ, но вземи рициново масло, тури го въ действие. Не питай дали ще оздравѣешъ или не. То е другъ въпросъ. Ти, следъ като вземешъ рициновото масло, ще видишъ. Или боли те коремътъ, вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Азъ, когато пия вода, вземамъ три по три лъжички, спирамъ се. Три пѣти по три, почивамъ и пакъ вземамъ. Три лъжички топла вода и почивамъ 3. Искамъ водата да я направя динамична. Вие не трыбва да правите този опитъ, азъ изяснявамъ само работата. Три потика давамъ. Съ числото 3 излизамъ отъ онази, неорганизираната материя, отъ едно безизходно положение. Щомъ влѣза въ числото 3, първиты лѣчи на слънцето изграватъ, има какво да работишъ. Тази слънчева свѣтлина ти ще употребишъ за своя полза. Ако знаешъ какъ да съберешъ слънчевиты лѣчи и да ги пречупишъ, ще доставишъ топлина на себе си. Ако разбирашъ закониты на топлината, водата ще туришъ на работа, парата сѣщо. Ще направишъ едно голымо колело, ще започне да се движи твоето колело. Ние, като възприемемъ свѣтлината, ще накараме нашия умъ да работи. Като съберемъ свѣтлината, ще накараме нашето сърдце да работи. Като знаемъ какъ отъ свѣтлината да образуваме нашата сила на тылото, тылото ще туримъ

въ движение. То е процесъ. Свѣтлината, топлината и силата даватъ едно постоянно движение. Когато казваме, че мислимъ добре, значи да възприемемъ добре свѣтлината. Когато казваме за себе си, че трыбва да чувствуваме добре, трыбва да възприемемъ топлината. Когато казваме да постѣпваме добре, трыбва да се образува силата въ насъ. Свѣтлината, топлината и силата вече даватъ една правилна посока на движението. Движението азъ, човѣкътъ, ще употребя за едно благо въ моя животъ. Ако нымамъ една свѣтла мисль, едно топло чувство и една добра постѣпка, силата не може да се прояви. Богъ всыкога отговаря на една свѣтла мисль, на едно топло чувство и на една добра воля. Всыкога, ныма изключение. Но когато имамъ единъ дисонансъ* въ ума си, когато имамъ единъ дисонансъ въ сърдцето си и въ волята си, веднага закѣсняваме. Тогава казвамъ: Ако причината е въ ума, Господъ ныма да ти отговори дотогава, докато не координирашъ ума си съ Божию умъ. Ако причината е въ сърдцето, Господъ ныма да ти отговори, докато не координирашъ сърдцето си съ Божието сърдце. Ако причината е въ волята ти, Господъ ныма да ти отговори, докато не координирашъ своята воля съ Божию воля. Той е съвършениятъ животъ. На земята синца можемъ да бѣдемъ съвършени, щастливи, здрави, всичко можемъ да постигнемъ. Само тактъ се изисква. Ще проточите носа си. Ныма да искате носътъ ви да бѣде 8 сантиметра. На ныкои отъ васъ е потрыбенъ носъ отъ 6 сантиметра, за да облагородите чувствата. На ныкои отъ васъ е нуженъ носъ отъ 5 сантиметра, за да станете по-практични. На ныкои е потрыбенъ отъ 3 сантиметра, за да станете по-благѣ. Ныкои иматъ голыми носове, иматъ голыми навици. 3 сантиметра носъ е малкъ въ съотношение, той ще те тури въ дългъ. 7 сантиметра ще те научи да почивашъ. Ако искашъ да бѣдешъ християнинъ, 6 деня ще работишъ, 7 ще почивашъ. Ти, като имашъ 7 сантиметра носъ, ще искашъ всички хора да работятъ, пкътъ ти да почивашъ. Ако

имашъ носъ отъ 2 сантиметра, работиты ще бѣдатъ недовършени. Туй ще започнешъ, онова ще започнешъ. Ныкой пѣтъ 2 сантиметра широчина на носа препятствува. Трыбва да се изкара носа отъ 2 сантиметра. Ако имате единъ носъ отъ 1 сантиметъръ широкъ, нищо не върви. И единъ и половина не върви. Два сантиметра върви, но се трыбва да надминава двата съ единъ-два милиметра. Като направишъ една постѣпка, ще се влоши работата. Като постѣпишъ, както природата изисква, ти чувствувашъ една радостъ въ себе си. Щомъ имашъ едно недоволство въ себе си, значи направилъ си една погрышка. Всичкиты погрышки въ живота трыбва да се изправятъ. Всички сте дошли много малки погрышки да поправяте. Ныкой има малка, микроскопическа погрышка на ума. Ныкой има малка, микроскопическа погрышка на сърдцето. Ныкой има малка, микроскопическа погрышка на волята. Ныкои имате ныкои добродетели и не ги туряте на работа. Гледамъ, мнозина отъ васъ биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не даватъ. Не е въпросътъ за пари. Ти ще пьешъ, париты отпосле ще дойдатъ. Имашъ едно религиозно чувство, казвашъ: "Ще ида да се моля". Ти разбирашъ ли какво ныщо е молитва? Да се моли човыкъ, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всяка дума, не знае да се моли. Да намыришъ тайната на всяка дума. То е да знаешъ да произнесешъ една дума. Ти си вече царски синъ.

Веднажъ мене ми направи впечатление. Въ 14-та година срыщатъ едного, искатъ му личната карта. Той си обърна края на ревера на палтото и го показа. Ако не си покаже подъ палтото, хайде въ участъка. И другъ може да покаже, но няма нищо. Трыбва да има ныщо написано на палтото отдолу. Като дойдешъ, ще обърнешъ ума си, ще обърнешъ сърдцето си, ще обърнешъ и тылото си и ще покажешъ, че си упълномощенъ. Всыки трыбва да носи своята карта. Всыки си има по една карта. Всыки день трыбва да знаете какъ може да влизете въ ония течения, които

сѣществуватъ въ природата. Искашъ влиянието на Венера, една планета, която Богъ турилъ. Течение има. Ти ще се потопишъ въ тия течения. Ти искашъ да се умиешъ, ще влизешъ въ рыката вѣтре. Ти искашъ хлыбъ, ще идешъ при хлыбаря или ще идешъ въ ония градини, дето има плодове, или въ ония мыста, дето има зрыло жито. Трыбва да влиземъ въ ония течения, които ще ни доставятъ онова, което желаемъ. Трыбва да влиземъ въ свыта на свытлина-та, за да възприемемъ оная свытлина, която е необходима за мозъка. Трыбва да влиземъ въ свыта на любовта, да възприемемъ оная топлина, която любовта дава за сърдцето. Най-после трыбва да влиземъ въ свыта на истината, за да възприемемъ силата. Три течения сѣ това, въ които всыки день трыбва да се потопяваме. Да се потопявашъ въ Божията любовъ и да възприемешъ онова, което ти е потрыбно. Да се потопишъ въ Божията мъдрость и да вземешъ онова, което ти е потрыбно. Да се потопишъ въ Божията истина и да възприемешъ онова, което ти е потрыбно. Всыки день туй трыбва да го правишъ. И десетъ пѣти, ако го правишъ, няма да ти бѣде зле. Най-малко два-три пѣти да се потопявашъ.

Та казвамъ: Всички може да работите. Туй, каквото сте разбрали, приложете го. Отъ мъчнотииты, които сега имате - сърдечни, умствени и волеви, всичко туй поне 25 % ще ликвидирате. Ще останатъ 75 % да работите за бѣдеще. Въ този животъ, ако ликвидирате съ 25 %, то е постижение. 25 % е лихва. То е постижение. На сто сега даватъ 4-5 лева. 25 % не е малко. Прилагайте! Турете очиты си на работа, турете носа си на работа, турете рѣцеты, краката си на работа, сърдцето си турете на работа. Да не остане нито една частица да не работи. Всичко въ насъ да бѣде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпыемъ "Цвѣята цвѣтыха". Какъвъ тактъ има тя? 4/4. */Изпыхме пысеньта/*.

Мнозина съжбяляватъ, че не може да пьете. Трыбва

да започнете. Едва сега хората се учат да пият. Много добри пивци въ свята няма сега. Премырено много малко добри пивци има въ свята. Че всички пият. Казва: "Азъ не мога да пия добре". Всыки, който пие, то е крачка напредъ, излиза вече изъ тази, неорганизираната материя. Започва да мисли. Неприятно ти е, попей си. Ако самъ не пиешь, слушай ония, които пият. Като минавашъ, слушай ныйкой шурець, ныйкой славей, ныйкой кошеръ. Всичко оно-ва, което носи музикалность, слушай. Ныйкой човыкъ говори сладко, слушай, музикалность има въ този говоръ. Оно-ва постижение, което искашь въ свята, ще дойде. Специалисти сѣ хората. Вие сега сте турили мисълта: "Остарыхме, остарыхме". Като сте остарыли, ако сте поумныли - хубаво. Ако сте остарыли и добри сте станали - добре е. Ако сте остарыли и силни сте станали - добре е. Но ако човыкъ остарява, и не поумнява, и добъръ не става, и силенъ не става - защо му е такава старость? То е числото 8. Подмладяването е работа. Стариатъ вече направилъ една смътка какво ще спечели, той помага на младиты. Едни отъ васъ трыбва да даватъ поощрение. Сега не да станете преждевременно критици. Казвате: "Той не пие хубаво". Кое е хубавото пиене? Сега въ тази писень се взема много високо. Защо? Не може ли да се пие по другъ начинъ? Отъ коя нота започва *соль*? Значи цвытята цѣвнали.

Има една музика, тя е музика на живота. И азъ трыбва да пия ныйкому. Трыбва да има кому да пиешь. За да пия, най-първо трыбва да има въздухъ, трыбва да има свытлина, трыбва да има топлина, трыбва да има ныйкои предмети, които да ни въодушевяватъ. Щомъ няма тия условия, азъ съмъ затворенъ въ себе си. Сега ныйкой пивецъ пие за пари. То е единъ символъ. Но трыбва да пиешь за живота. Ако ви дадатъ една тема да направите една писень за живота, какъ ще я направите? Да изпыете "Азъ искамъ да живыя". Или да изпыете "Азъ ще живыя". Коя форма ще туримъ да отива най-добре? */Учительтъ го изпы*

ныйколко пѣти/. Ныйкой пѣтъ се затваря гърлото. Трыбва да се пие, да ми се каже: "Какво трыбва да работя?" Затваря се гърлото, има пакостници, които затварятъ гърлото. Речешъ да пиешь, не можешъ да пиешь. Ще пиешь, докато се отвори гърлото. */Учительтъ пакъ ны "Искамъ да живыя"/*. Англичаниты казватъ: "Къмъ". Значи "ела". Искаме ныщо да дойде въ насъ, но трыбва да го привлечемъ, за да дойде това. До 22 да направимъ едно упражнение, само единъ моделъ на пиенето. То е малъкъ мотивъ. Да излыземъ отъ еднообразието. Ныйкой пѣтъ казвате: "Това е казано, оно-ва е казано". Много работи сѣ казани. */Учительтъ пие "и-и-и"/*. И-то показва движение. Искамъ, значи тръгналъ той. Искането е навсыкъде, и напредъ, и назадъ, и нагоре, и надолу, и надысно, и налыво, навсыкъде, 6 посоки. Имате 6, то е любовта. 6-то е Венера. Любовта ще ти даде постижение. Щомъ имате 6, очаквате да получите. Не избирайте само лыво и дысно, то е трудно положение.

Цылиятъ животъ е съграденъ върху 4/4 и 3/4. Музикални тактове сѣ това. 4/4 е основата, 3/4 е Богъ.

Отче нашъ.

XX година

22. Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 мартъ, 1941 год., 5 ч.с., Сряда

Изгрьвъ.

БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

Отче нашъ.

Цвятята цъвтыха.

Всичко въ живота е постижимо.

Блага дума.

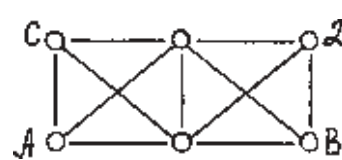
Пишете какво представятъ противоречията. Значи, щомъ знаете - можете да ги изправите. Щомъ човыкъ знае - може да го изправи. Противоречията сѣ една необходимостъ за прогреса на човычествово.

Имаме огнища. Какво ще бѣде състоянието на почвата? Тамъ, дето е горыло огънь, не може да растатъ цвятята. По единствената причина, понеже огъньтъ е отнелъ влагата, която е необходима за растенията. Тази местностъ е суха, безплодна почва. Ако вземете най-лакомиты хора следъ като сѣ яли, престанали сѣ отъ яденето, заражда се въ тяхъ вътрешно отвращение, не имъ се яде. Не че иматъ никаква педагогическа постановка и не искатъ да ядатъ, но вътрешно иматъ отвращение, ныматъ достатъчно енергия да смылятъ втората храна. Намиратъ се въ една почивка.

Да кажемъ, (че) ныкой пѣтъ вие усыщате едно неразположение, но не знаете на какво се дължи неразположението. Гледамъ въ сегашната литература се заяли двама български поети. Единиятъ умрылъ, отишълъ въ другия свытъ. Другиятъ жлъчно се нападатъ по български. Сега пкъ другиты взематъ страната. Единиятъ пише ныщо противъ другия. Онзи написалъ книга, че онзи сега опетнилъ името. Написано(то) е резултатъ на онази мисль, която (е) минала, тя вече е засегнала другия въ онзи свытъ. Може да се пита кое го е подбудило. Има ныкоя причина, която го е подбудила. Когато болниятъ плаче, кое го подбужда? - Болестъта. Когато бедниятъ постоянно говори, кое го подбужда? - Сиромашията. Пывецътъ, като говори, подбужда го пыенето. Когато ныкой прави добро, кое го подбужда? Когато ныкой знае

много, кое го подбужда? Се има подбудителна причина, на която той се подчинява.

Казвамъ: Между тия 6 огнища, ныкой пѣтъ може да сѣ самостоятелни, но ныкой пѣтъ може да има ныкоя връзка, но всички тия връзки сѣ различни, не сѣ еднакви. Такава връзка ще произведе единъ резултатъ. Връзката СД ще произведе другъ резултатъ. Връзката ДА или АД ще произведе другъ, СД ще произведе другъ резултатъ. Запримырь, ако вие сте пили много вино - ще ви заболи главата. Ныкой пѣтъ направете малкъ опитъ.

Сварете млыко, че напълнете чашата и турете отъ съвременното вино. Ныма да се мине и половинъ часъ и ныкой отъ васъ ще усытите болка. Отъ какво произтича болката? Можете да пиете чай съ вино. Ако се наядете и пиете единъ чай съ вино, нищо ныма да ви бѣде. Ако стомахътъ ви е празенъ и пиете чай съ вино, веднага ще се образува една болка вътре. Сега, ако попита ныкой, той ще обясни, че много сложенъ химически процесъ става. Може би съ чай и виното да се образуватъ газове. Става напрежение въ стомахътъ, като се образуватъ. Може да стане никакъвъ химически процесъ, но може и да не става. Фактътъ е, че ныкой ще усыти болка, на когото стомахътъ е много деликатенъ, а ныкой ныма да усыти. Ако и двамата направятъ опита, единиятъ ще го боли коремътъ, а другиятъ ще каже: "Азъ не усытихъ никаква болка въ стомаха". Тогава ще питате защо единиятъ страда, а другиятъ не страда. То е все сѣщото. Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и турете 50 килограма на гърба на единъ снаженъ човыкъ. И двамата ще иматъ различни опитности. Едно 15-годишно дете, ако му турите 50 килограма на гърба и ако турите 50 килограма на онзи, който може да носи стотина кила, различни ще бѣдатъ вътрешниты опитности. На ныкои отъ васъ кажатъ една и сѣща дума. На единия ще произведе едно впечатление, а на другия сѣщата дума произвежда друго впечатление. Една и сѣща дума произвежда различни впечатления. То зависи отъ самата чувствителностъ. Вземете двама души. Единиятъ, на когото ухото е развито, отдалече слуша то-

новеты и прави различие. Другъ слуша, но не може да прави правилно различие. Казвамъ: Всичкиты хора се различаватъ по вътрешното схващане. Това е тъй върху всичкиты въпроси. За Любовта се говори, но малцина има, (които) разбиратъ какво ныщо е Любовта. Ты разбиратъ, иматъ понятие за Любовта, онази Любовь, която е основа за живота. Всеки човыкъ безъ никаква философия и животниты разбиратъ какво ныщо е Любовта.

Та казвамъ: Когато човыкъ не върви по правилниятъ пѣтъ, по онзи, естествениятъ пѣтъ - образуватъ се редъ противоречия. Представете си, (че) сега ныкой (е) следвалъ въ гимназия, но каквото учителиты сѣ преподавали - той не е училъ. Ныкои уроци не е училъ, ныкои е училъ и презъ годината ныкои ныща знае, ныкои не знае. Искатъ да го изпитватъ. Той иска да го изпитватъ за онова, което той знае, не онова, което той не знае. Ако го изпитатъ за онова, което той знае - минава, че знае. Ония ныща, които ги знае - ги знае. Като попадне на онова, което не знае - ще го скэсатъ, минава, че нищо не е училъ. Въ единия и въ другия (случай) нимама ясна представа за същината на ныщата. Ныкой ученикъ не може да отговори на въпроситы (и) мислятъ, че не знае. Ныкой отговаря на въпроситы и мислятъ, че знае всичко. Върху дадениты въпроси знае, но много други въпроси има, за които може да го скэсатъ. Искатъ отъ васъ да дадете 1 левъ. Учителтъ не може да те скэса за 1 левъ. Давашъ 1 левъ. Не може да те скэсатъ и за 2 лева. Изваждашъ и давашъ 2 лева. Не може да те скэсатъ и за 5 лева. Не може да те скэсатъ и за 10 лева. Но кажатъ: "Дай 25 000 лева", тогава ще те скэсатъ, не може да го направишъ. Съ 1 левъ лесно става и съ 100 лева, но 25 000 лева. Ныкои хора иматъ 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скэсатъ. Все има ныкои ныща, които сѣ невъзможни. Ако е за носене на товаръ, 1 кило ще го пренесешъ. Ныкои могатъ да пренесатъ до 40-50 кила и спиратъ. Даже най-силниты спиратъ до 100-150 кила. Ныкой пѣтъ човыкъ може да носи тежестъ много по-голыма, отколкото той тежи.

Казвамъ: Има единъ вътрешенъ законъ, който регулира живота и въ мислиты, и въ чувствата, и въ постѣпкиты. Човыкъ

никога не трыбва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска той да върви въ живота си. Човыкъ никога не трыбва да мисли повече, отколкото той разбира. Никога не трыбва да чувствува повече, отколкото е способно неговото сърдце да възприеме. Или пъкъ съ волята си не трыбва да прави ныща, които сѣ извън силиты имъ. Често има християни, които, като се молятъ, искатъ, като че заповыдватъ на Господа да оправи цылия свѣтъ. Казватъ: "За всички се молимъ". Като се молишъ за всичкиты работи, всичкиты хора оправени ли сѣ? Не сѣ оправени. Даже, ако никакъ не се молыха, тия хора и безъ тыхниты молитви работиты имъ щыха да се оправятъ. Има ныща, които ставатъ извънъ нашата воля. Ныкой пѣтъ ние мислимъ, че сме взели участие. Има ныкои работи, които като се молишъ - ще станатъ, но и като не се молишъ - пакъ ще станатъ. Само като се молишъ - ползувашъ се отъ тыхъ. Онзи, който се е молилъ за другиты, понеже ты сѣ нымали нужда отъ тази молитва, туй, за което той се е молилъ, ще се върне върху него. Въ природата никога не вземай това, отъ което ти нымашъ нужда. Това, което ти пращашъ, го връщатъ назадъ. Казвамъ: Защо ще го върнатъ? Не го желашъ, (но) ще го вземешъ. Вие разсѣждавате по единъ много обикновенъ начинъ. Ще го вземешъ вече. Ти имашъ цыла каруца. Кѣде ще го туришъ? Ти сега носишъ 40 кила на гърба си, 10 души искатъ да ти дадатъ по 5 кила подарѣкъ. Ти ще приемешъ ли? Ти ще се откажешъ. Ти носишъ 50 или 20 кила на гърба си. Носятъ ли се на пѣтъ? Ако ти дадатъ още, ще се откажешъ. Казвашъ: "Какъ ще се откажа азъ?!" Казвате: "Прати ми въ дома". Този човыкъ това благо само въ този пѣтъ ще ти го даде. Въ дадения случай не може да го ползувашъ. Да го прати по пощата, не може. Същевременно подарѣкътъ не е мыродавенъ за цылата природа. Сръщамъ те на пѣтя, казвамъ ти една дума. Вървима до едно мысто. Казватъ: "Ты двамата вървятъ". Двамата вървятъ до известно време, случило се паралелно да вървятъ. Казвате: "Разбирамъ се съ този човыкъ". Разбирате се доныкъде. Какво ще образуватъ тия двамата? Ще образуватъ едно шише. Сега трыбва да разсѣждаваме въ сегашния животъ, както се сръщаме. Ако четете третата глава отъ Притчиты, ще видите колко

хубави ныща има казани. Тогава това, което е казано, се е прилагало по единъ начинъ. Сега се прилага по другъ начинъ. Казват: "Яжъ умырено". Какъ се яде умырено? Ако ядешъ умырено, ще се претеглишъ. Ти тежишъ 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на день? Или тежишъ 40 килограма. На 40 килограма колко храна се пада? Може математически да изчислимъ колко обядъ се пада. Най-първо ще вземемъ една малка пчела и математически ще изчислимъ, като претеглимъ една пчела, каква тежестъ има (и) ще изчислимъ какъвъ обядъ ѝ се пада. Ще претеглимъ и себе си и тогава ще направимъ едно съотношение. И съобразно съ пчелата ще видимъ колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на день, ако вземете пчелата за мырка? Може да вземете

единъ слонъ. Ако вземете слона, както сега му даватъ по 70 килограма на день, ако го оставите въ естествено положение, колко ще изыде?

Казвамъ: Всички вие страдате от пресищане. Вие имате толкова желание, искате да станете знаменитъ, да ви знае цылия свѣтъ. Питамъ: Ако ви знае цылия свѣтъ, какво ще добиете? Да бѣдешъ прочутъ пывецъ, че като пьешъ - да знаятъ, че ти пьешъ хубаво. Ти, за да станешъ знаменитъ, на всичкиты хора трыбва да дадешъ ныщо отъ себе си. Станешъ знаменитъ, богатъ, трыбва на хората да раздавашъ, на хората пари. Тогава ще станешъ знаменитъ. Ако ти на тия хора имъ разправяшъ колко милиони имашъ, колко слуги имашъ, ни най-малко няма да станешъ знаменитъ. Всички тия хора ще те считатъ (за) единъ човыкъ, който обича да се хвали - тщеславенъ е. Като ходишъ да раздавашъ париты си, ще помислятъ хората, че ти си добродетеленъ, ще се прославишъ. Искашъ да се прославишъ, че си най-силниятъ човыкъ. Тогава пакъ трыбва да раздадешъ отъ своята сила. Ще ходишъ да се боришъ. Данъ Коловъ, който ходи да се бори навсѣкъде, какво стана съ него? Умори го.

Казвамъ: Всыки единъ отъ васъ живые въ единъ кръгъ,

въ кръга, който Богъ ви е далъ. Ние, съвременниты хора, казваме: "Това не прави". Много се коригираме. Казват: "Еди-кой си какъ постѣпи". Не ме занимава, то е негова работа. Ама той тѣй писалъ - негова работа е. Писалъ - писалъ. Ама той не трыбваше тѣй да пише - че то е негова работа. Не трыбваше. Има редъ и порядкъ. Защо ще ме занимавате сега? Гледамъ ги тия статии ми попаднаха. Защиаватъ се. Портретиты имъ, като погледнахъ - търкулило се гърнето, намырило се капачето. Портретътъ на Кирилъ Христовъ и на Пенчо Славейковъ. Това сѣ експлозиви. Туй, което Кирилъ Христовъ направилъ - направилъ го. Не го направилъ съзнателно. Една бомба напълнилъ, като бутналъ капсулата. Като гледамъ лицето, единъ личенъ елементъ има въ него. Онзи го измѣчвалъ. Пенчо Славейковъ мачкалъ го, не му давалъ да се прояви. Като учителъ минавалъ и онзи и сега не може да забрави онази обида. Мислите, че положението на Давида е по-добро, отколкото на Пенчо Славейковъ. Единъ еврейнъ, като намырилъ Давида - изложилъ го. И въ Библията всички, които четатъ отъ хиляди години, казватъ: "Брей, така да направи, такава подла постѣпка, ужъ избраникъ на Бога". Казватъ, че е билъ споредъ сърдцето на Господа. Може ли да бѣде такъвъ човыкъ? Ние виждаме, (че) онзи, който изнесалъ, има една морална страна. Най-първо изнесалъ престѣплението, нарушението на закона. Следъ това изнася, че той (Давидъ) се разкайва, отива, моли се Давидъ и самъ иска да поправи своята погрышка. Та казвамъ: Сега и на Кирилъ Христовъ му остава като Давида - като направилъ погрышката, да си поправи погрышката. Защото имате сега Пенчо Славейковъ, като жената на Урий, красива жена била. Той, ако нямаше красива жена, щыше да остане живъ. Но понеже имаше красива жена, турятъ го на бойното поле, (за) да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена. И двамата поети спорятъ. Тукъ често ставатъ спорове, както съ Пенчо Славейковъ. Сега ще извадя поука.

Въ човыкъ има ныщо, отъ което не може да се въздържа. Има ныкои работи, които човыкъ трыбва да ги регулира. Понеже (в)асъ (ви) интересува, и насъ ни интересува. Сега, когато се говори за живота, животътъ за насъ е важенъ дотолкозъ, докол-

кото може да ни допринесе никакво благо. Мисълта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото служи за повдигане на нашия умъ. Любовта за насъ е интересна дотолкозъ, доколкото може да повдигне сърдцето. Значи всичкиты ныща, които насъ ни интересувать, ты иматъ отношение къмъ нашето съзнание. Ако ти си пророкъ и трябва да изобличишъ хората за греховеты, какъ ще направишъ? Както стои ныкой стражаръ на пѣтя и казва: "Налыво, надысно". Българинътъ ще каже: "Що ми заповыдвашъ, то е моя работа кѣде да вървя". Той казва, законъ е. Ако ти си въ Америка и ако ти си европеецъ и стражарътъ ти каже: "Влыво" - влыво трябва да идешъ, или ако ти каже: "Вдысно", ако се противишъ, съ дысната рѣка ще те удари въ носа. Какво ще се биешъ? Като го погледнешъ - 6 стѣпки високъ човыкъ, 70 килограма може да вдигне съ едната си рѣка. Ако речешъ да се противишъ - ще те вдигне. Казва да се подчинявашъ на закона. Казвашъ: "Ами свобода ныма ли?" Каква свобода? Оттукъ ще минешъ.

Човыкъ, който не знае да мисли, не може да бѣде свободенъ. Човыкъ, който не знае какъ да чувствува, не може да бѣде свободенъ. Човыкъ, който не знае какъ да постѣпва, не знае какъ да бѣде силенъ. Силенъ трябва да бѣдешъ. Въ българиты има единъ характеръ, който въ малкиты деца съмъ наблюдавалъ. Седятъ две деца и се каратъ. Едното казва: "Я ме удари, че да видишъ азъ какво ще направя". Онова е по-смело и като го удари другото, започва да плаче и казва: "Ти като дойдешъ въ нашата махала, ще ти покажа тогава". Който бие въ тази махала, той бие и въ вашата махала, и тамъ ще те бие. Който не може да се защити тукъ, кѣдето и да е - не може да се защити. Често казвате: "Туй сега не може да го направимъ". Същата логика е: "Въ този не можемъ, че въ другия животъ". Сега като не може да го направите, и въ другия животъ не може да го направите. "Сега условията съ такива - не може да го направимъ, но за въ бѣдеще". Блажени вырующиты. Човыкъ това, което въ даденъ моментъ може да направи - той е силенъ. Никога не оставяйте своиты погрышки непоправени въ съзнанието. Всыка погрышка, която имате - поправете я. Има погрышки, които никой не вижда, тыхъ поправе-

те. Ония погрышки, които всички ги виждатъ, ты сѣ на миналото. Има погрышки, които сега прави човыкъ, само той ги знае. Поправете тыхъ, защото за въ бѣдеще тия погрышки ще се увеличатъ. Фламарионъ прави едно малко изчисление. Туря 25 стотинки отъ времето на Христа до наше време подъ сложна лихва. За да се изплати този дългъ, и цылата земя да е златна - не може да се плати. Този дългъ той изчислява и трябва 9000 години всыки часъ да пада по една земя въ банката, за да се изплати дългътъ. Коя е онази банка, която отъ създаването на свыта може да приема толкова земи и кѣде ще ги тури? Почти такъвъ дългъ не може да се изплати. Природата никога не остава за 2000 години ти да не си изправишъ погрышката, защото тя е непоправима. Колкото по-лесно се поправятъ погрышкиты, по-добре е. Човышката енергия трябва да се впрыгне въ работа. Често грышимъ отъ нымане какво да правимъ. Да допуснемъ, (че) цыль день стоишъ, само се движишъ. Приятно ти е. Но 5, 10, 20, 30 години, ако стоишъ на едно мысто, ще започнатъ да те болятъ краката. Ако не се упражнява тылото, ще се образува въ тебе една застояла кръвь. Тия крака, които не си движилъ, ще се атрофиратъ*. Въ туй отношение страданията въ свыта идатъ, за да избавятъ хората отъ този покой, въ който се намиратъ. Хората страдатъ, (за) да станатъ по-здрави. Казва се, че хора, които страдатъ, сѣ винаги по-здрави отъ хора, които никога не страдатъ. Ако едно дете никога не е боледувало, хване го болестъ, умира. Деца, които сѣ боледували, като ги хване ныкоя тежка болестъ - издържатъ. Организмътъ става по-устойчивъ. Тогава, когато организмътъ става по-устойчивъ, задната костъ при ухото се развива и става по-изпъкнала. Хора, които сѣ много страдали, тази костъ задъ ухото е по-развита, има една малка издатина. Ныкой казва: "Много съмъ страдалъ". Пипне се отзадъ задъ ухото. Зап-римырь: Това поколыние, при което азъ съмъ дошълъ, тия хора по сърдце сѣ страдали повече, по умъ - по-малко. Когато ти си страдалъ, има мысто, дето ти влагашъ. Отъ страданието остава ныщо, като една основа. Организмътъ става по-издръжливъ. Умъ, който е страдалъ, ималъ препятствия - става по-издръжливъ. Сърдце, което е страдало - става по-издръжливо. И воля, която е

страдала - става по-издръжлива. Това сѣ все препятствия въ живота.

Азъ гледамъ животниты. Котката, запримырѣ, не обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѣ е тази топлина. Но, ако ѣ дадешъ топло ядене, като го бутне - се опари, бие го съ крака, удря го, мисли, че е ныщо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пакъ се приближи и като го удари два-три пѣти, тя мисли, казва: "Най-после може да го ядешъ". Не знае, че има една горещина, която е турена въ храната.

Та казвамъ: Ние страдаме. Въ свѣта има единъ огънь, който гори хората. Запримырѣ: Ако ныкой човыкъ ви е далъ ныщо - пари или хлыбъ - и въ него е вложилъ една лоша мисль, вие като се наядете съ хлыба, ще почувствувате мисльта. Ще почувствувате едно неразположение. Хората въ миналото, които сѣ знаели тия тайни въ природата, ты никога не сѣ искали да ядатъ такъвъ хлыбъ, понеже знаятъ, че въ този хлыбъ има ныщо вложено, което не е приятно, не е хубаво. Ныкой пѣтъ ныкой подарѣкъ дадатъ на човыкъ и той не го иска. Казвамъ: Ние живиемъ въ свѣта и не всыко ныщо може да го буташъ. Азъ съмъ гледалъ ныкой човыкъ върви изъ София, дойде до една улица, не минава презъ нея, презъ друга улица ще мине. Той усыща, че ако мине презъ тази улица, ще изгуби настроение и минава презъ друга улица. Може земниты течения да не съответствуватъ на неговия организъмъ или хората, които живыятъ на тази улица, тяхниты мисли не хармониратъ. Като дойде, спре се, погледне на улицата, ныкой пѣтъ дойде, спре се, погледне и трета улица ще вземе. Ныкой ще каже, че това е суевѣрие. Не, туй е предпазване въ свѣта. Има ныщо, което предпазва човыкъ. Ако вие всычки слушате вашето радио, ще ви кажатъ откъде да минете и какъ да минете. Станешъ сутринъ, ще ти кажатъ какъ да излызешъ, кой часъ да излызешъ. Всычко туй ще ти кажатъ. Хората сѣ изгубили тия показання, които иматъ. Ние сега туряме единъ новъ порядѣкъ. Казвате: "Въ 12 часа ще ядемъ". 12-тиятъ часъ ние го туряме. Има едно време въ природата, което е определено отъ природата. Ще ядешъ, когато си гладенъ. Гладѣтъ е мырка за здравето. Ако всинца ядыхме, когато сме гладни, щыхме да бѣдемъ

по-здрави, отколкото сега. Понеже 12 часа туряме за ядене, дошълъ 12 часа и ти ядешъ. Много мѣчно е да се повърнете въ вашата мисль, казвате сега, че всычко сѣ выра става въ свѣта. Не вырата схваща ония закони, които сѣ турени. Съ выра - значи ще вървишъ по закониты, които Богъ е вложилъ въ свѣта. Има закони, които ангелиты сѣ турили, има закони, които хората сѣ турили. Ако вървишъ по закониты, които Богъ е турилъ - ще имашъ единъ резултатъ. Ако вървишъ по закониты, които ангелиты сѣ турили, Стариатъ заветъ е по закона на ангелиты. Въ свѣта има закони, турени отъ хората. Въ София има закони, турени отъ хората. Единъ чиновникъ въ 8 часа трыбва да бѣде на работа. Казвамъ тогава: Защо свытътъ е създаденъ? Азъ говоря сега за Божествениты закони. Когато говоримъ за възпитанието, то сыди въ силата на Божествениты закони. Най-първо ще се хармонираме, ще туримъ, че умѣтъ (и) мисльта да върви по Божииты закони. Никому нищо нима да помага. То е частна работа. Ще туримъ нашето сърдце да върви по Божииты закони, ще туримъ и нашата воля да функционира чисто по Божииты закони. Ако започнемъ ние да действуваме по Божииты закони, Господъ, който живые въ сърдцата, регулира. Като решишъ да живыешъ по закониты на Господа, ако имашъ господаръ, на когото служишъ, като те усыти, че ти вървишъ по Божииты закони, не те счита отговоренъ по своиты. Щомъ не вървишъ по Божииты закони, казва: "Моя законъ ще изпълнишъ". Ти като изпълнявашъ Божия законъ, той знае, че ще изпълнишъ и неговия законъ. Като не изпълнявашъ Божия законъ, казва: "Моя законъ дрѣжъ". Нима другъ законъ, който да те регулира. Сега ныкои отъ васъ се спѣвате отъ човышкиты закони, ныкои отъ васъ се спѣвате съ ангелскиты закони. Говоря ви за Божествениты закони. Започнете съ ныщо. (Ныкой) казва: "Бѣди кротѣкъ". Кротѣкъ е споредъ Божествения законъ. Ти ще бѣдешъ кротѣкъ, когато отвѣтре изучавашъ този законъ. Ще постѣпишъ тѣй, както ти го научишъ. Щомъ започнатъ отвънъ да те учатъ какъ да бѣдешъ кротѣкъ, то не е Божествено. Казва: "Трыбва да бѣдешъ кротѣкъ". Кажете: "Върви по Божествения законъ на кротостѣта, върви по Божествения законъ на Любовьта, върви по Божествения

законъ на Божията Истина”. Истината и тя си има единъ път. Божественъ път, по който тя се проявява. Ныкой казва: ”Искамъ да бѣда свободенъ”. Не може да бѣдемъ свободни, ако всинца не служимъ на Божия законъ. Въ закониты на ангелиты има ограничения, въ закониты на хората има ограничения. Въ Божествениты закони има свобода, понеже Неговиты закони започватъ добре и свършватъ добре. Ангелскиты закони започватъ зле и свършватъ добре. Човышкиты закони започватъ добре и свършватъ зле. Ние сме обратно на ангелиты. Ангелиты, понеже започватъ винаги зле и свършватъ добре, затова взематъ хората за образецъ, понеже хората започватъ добре и свършватъ зле, а ангелиты започватъ зле и свършватъ добре. Ты започватъ оттамъ, дето хората свършватъ, за да свършатъ добре. Иматъ известни съотношения, интереси иматъ. Ако единъ ученикъ влезе въ едно училище, дето учителтъ започва зле, ученикътъ трыбва да започне добре. Учителтъ ще го приеме оттамъ, отдето той е свършилъ. Ако ученикътъ започва добре, той ще бѣде въ хармония съ учителя си, понеже ако учителтъ е лошъ и ученикътъ като е лошъ, и двамата започватъ зле. Не може да мелятъ брашно. Казва: ”Ученикътъ трыбва да бѣде мекъ”. Мекота, значи добре да започнешъ. Лошъ, значи зле да свършишъ. Сега животътъ има ценности отъ онова, което придобиваме... Ныкой иска да бѣде добъръ, заради хората. Бѣди добъръ, заради себе си. За да бѣда добъръ, ще се ползува моятъ умъ, ще се ползува сърдцето ми, ще се ползува и тылото. Добро считамъ това, отъ което най-първо се ползува моятъ умъ. Божествениятъ порядкъ е добро. Онова, отъ което моето сърдце се ползува, считамъ Божественъ порядкъ. Божественъ порядкъ е, отъ което и тылото ми се ползува. Казвамъ: Ныма изключения. Щомъ изпълнявате единъ Божий законъ, вие ще имате подобрение въ ума си, подобрение въ сърдцето си и подобрение въ тылото си. Така се лыкуватъ болеститы. Дето ныкои хора не може да се лыкуватъ, то е по причина, че не сѣ въ Божествения порядкъ. Ты сѣ често въ човышкия порядкъ. Казва ныкой: ”Ти ме излыкувай, тогава ще повырвамъ”. То е човышко. Та казвамъ: Въ Божествения порядкъ вие ще се ползувате отъ него. Единствениятъ порядкъ, отъ който

еднакво може да се ползуваме, то е Божествения порядкъ. Ныма защо да ни казватъ хората, вырвайте въ Божествения порядкъ. Ныма какво да ви разправамъ, влезте въ Божествения порядкъ. Сега, за да влезешъ, трыбва да се покаешъ, трыбва да се обърнешъ, трыбва да се новородишъ. Ты сѣ ныща човышки. Ангелска работа е да се обърнешъ и да влезешъ въ Божествения порядкъ. Щомъ обичашъ Господа, ти ще влезешъ. Щомъ влезешъ въ Божествения порядкъ, ти ще възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила. То е Божествения порядкъ. Двата други порядъка сѣ да възлюбишъ ближния си като себе си - човышкиятъ порядкъ. Ангелскиятъ порядкъ е като възлюбишъ ангелскиятъ порядкъ, както своя порядкъ, въ него ще влезешъ. Казвамъ: Въ Божествения порядкъ ныма какво да изправяшъ. Върви по Божествения порядкъ. Трыбва да вървимъ въ Божествения порядкъ. Като влеземъ въ Божествения порядкъ, вече не може да кажемъ: ”Азъ стоя по-горе отъ тебе”. И двамата сме пывци, азъ ще пыя и ти ще пыешъ. Като пыешъ, зная дали пыешъ по-добре отъ мене. Азъ зная като пыя, азъ ли пыя по-добре или ти пыешъ (по-добре). И ти знаешъ дали пыешъ по-добре отъ мене или не. Или и двамата пыемъ добре. Щомъ добре пыемъ, акорди има, хармония има. И двамата може да пыемъ каквато и да е пысень. Щомъ не разбираме Божия порядкъ, има дисхармония. Единиятъ взелъ тона по-долу, дисонансъ* има. Прави му се бележка: ”Не вземашъ вырно тона”. То не е Божественъ порядкъ. Въ Божествения порядкъ имаме добриты пывци. Божествениятъ порядкъ е - единиятъ пые, другиятъ му се радва. Всыки се радва на въздуха, понеже има свобода да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглятъ съ грамовете. Оставенъ си да вземешъ толкова, колкото искашъ.

Казвамъ: Любoвьта, трыбва да влезешъ въ нея, да я възприемашъ, да я дишашъ. Ныкой казва, че му е дотегналъ живота. Какво има да се говори? Ние не може да влеземъ въ Божествения порядкъ, ако тукъ отъ земята не влеземъ. Оттукъ трыбва да влеземъ, за да ни приематъ горе. Ако тукъ сме въ човышкия порядкъ, като заминемъ за другия свытъ, пакъ ще бѣдемъ въ

човышкия порядък. Ако тукъ сме въ ангелския порядък, като идемъ въ другия свѣтъ, пакъ ще бѣдемъ въ ангелския порядък. Ако тукъ сме въ Божествения порядък, и горе ще бѣдемъ при него. Кѣдето си тукъ, и горе ще бѣдешъ на сѣщото мысто. Сега, когато правимъ сравнение, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сте въ Божествения порядък. Щомъ си въ Божествения порядък, всичкиты противоречия въ ума ти, въ сърдцето ти, въ тылото ти изчезватъ и излизатъ навънъ. Отвънъ сѣ противоречията, отвѣтре нымашъ. Щомъ не си въ Божествения порядък, противоречията сѣ вѣтре, отвънъ нима противоречия. Божественитъ порядъкъ е, който изважда противоречията навънъ. Не че ще се освободишъ съвсемъ, но противоречията ще бѣдатъ отвънъ. Ти отвѣтре ще имашъ единъ импулсъ, който постоянно тече. Ще се радвашъ на живота. Въ Божествения порядък, каквото започнешъ - ще го постигнешъ. Дето казватъ “всичко е постижимо” - то е въ Божествения порядък. И сила, и знание, и пыене, и художество, не всичко да изучаваме, но въ даденъ случай ти само се интересуваешъ отъ нѣщата. Туй, отъ което се интересуваешъ, ти си го постигналъ. Всички цигулари не може да бѣдете, всички челисти не може да бѣдете, всички пианисти не може да бѣдете, но всички пивци може да бѣдете. Като станете сутринъ, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попыете. После ще увеличишъ 10 минути. 15 минути е достатъчно. Не да те чува цылата махала, че пыешъ. Ти за себе си ще пыешъ.

/Учительтъ нагласява цигулката/. Изпыйте “Тѣги, скърби”. /Учительтъ свири тихо/. Туй е сърдцето. /Свири силно/. Това е волята. Волята е малко груба.

Речешъ да пыешъ, има известни правила, редъ ограничения. Искашъ да пыешъ хубаво, мисълта ти, умътъ ти не е въ съгласие съ сърдцето. Като се съгласятъ човышката воля, човышкото сърдце и човышкиятъ умъ, човыкъ пые хубаво. Ако не се съгласятъ, има дисонансъ*, трыбва да настрои ларингса*. Казвате: “Младиты да пиятъ, не стариты”. Ако е за старостъ, ангелиты, които пиятъ, сѣ на милиони години и пиятъ. Милиони години живыятъ и не сѣ остарыли. Вие на 50, на 80 години (сте) и мислите, че сте остарыли. Като сте на 80 години, казвате: “Ста-

ри сме”. Що сѣ 80 години? Вие не сте работили. 80 години земята се е мѣчила, 80 пѣти обиколила около слънцето, пѣкъ вие сте се уморили. Мязате* на онзи анекдотъ, дето мухата се качила на рога на вола и казала: “Цыль день орахъ на нивата”. Вольтъ и нея носиль, а тя мисли, че орала. Оралъ вольтъ, тя сѣдыла само на рога отгоре.

Въ Божествения порядък трыбва да се освободимъ отъ ограниченията. Има известни ограничения, отъ които трыбва да се освободимъ. Ограничения на миналото. Казвате: “Това не мога”. Ще дойдемъ до единъ порядък да пыешъ въ себе си. Прави ти нѣкой нѣкое добро. Като се върнешъ въ кѣщи, ще изпыешъ една пысень. Този човыкъ, който ти е направиль едно добро, да му изпыешъ една пысень. Той ще те чуе. Ти днесъ не пыешъ, утре не пыешъ и така човыкъ се осакаща. Казва (се): “Пыйте и възпывайте Господа въ сърдцата си”. Като пыете, нѣкой да ви не слуша. Като пыете, да ви е приятно. Ти, и чиновникъ като си, може да опредѣлишъ да пыешъ. Божественото пыене (е да) нима мысто, (кѣдето) да не пыешъ. И въ затвора, като си, може да пыешъ. И на служба като си, и по пѣтя, навсыкъде може да пыешъ въ себе си. Ти ще чувашъ музиката. Като възприемешъ Божественото, всички мѣчнотии въ живота се разпрѣсватъ. При Божественото пыене всички мѣчнотии се топятъ тѣй, както сныгътъ и ледътъ се топятъ при слънчевиты лѣчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пыене. Вие пыете много добре. Въ Божественото пыене сте слаби. Въ човышкото пыене сте по-майстори. Тамъ сѣ по-високи тоноветы. Въ Божественото пыене отъ 4-тата октава е нагоре. Затуй хората не засыгатъ това пыене. Да се радваме. Въ Божественото пыене човыкъ се подмладява. По човышки като мислишъ, ти си старъ. По Божествену като мислишъ, тѣй както тревата се подмладява, и ти се подмладявашъ. Презъ идущата година човыкъ пакъ ще се подмлади. Ако една трева може да се подмладява съ хиляди години, колко повече човыкъ. Изсѣхналъ си, то е човышко, идната година пакъ се подмладявашъ. Казвамъ: Туй трыбва да бѣде правило. Като гледашъ тревата, да кажешъ: “И азъ може да се подмладя”. То е вычно-то подмладяване. Вычно се обновявайте въ вашата мисль. Не

мислете: "Ние сме остарели". Ако сте остарели, азъ ще ви питамъ колко знание имате. Щомъ сте стари, всичко трыбва да знаете. Щомъ сте стари, трыбва да сте били въ рая, трыбва да сте гледали какъ Адамъ обработва, понеже стариты сѣ по-стари отъ Адама. Адамъ е червениятъ човыкъ. Вие, стариты, сте преди Адама. Стариятъ човыкъ преди Адама е билъ. Адамъ е отъ новиты, червениятъ човыкъ е. Отъ червениятъ човыкъ ние страдаме. Той е ненаситенъ. Иска много да яде, много да пие, много ныща да има. Всичкото много не му е потрыбно. Ныкой пѣтъ ще ти дадатъ подаръци, които докато пренесешъ отъ едно мысто на друго, струва повече, отколкото струватъ самиты подаръци.

Следователно: Въ Божествения порядкъ, което имате въ себе си като станете сутринъ, всыка сутринъ правете единъ опитъ да се премахнатъ противоречията. Всичкиты противоречия, които съществуватъ въ ума, да се премахнатъ. Всичкиты противоречия, които съществуватъ въ сърдцето, да се премахнатъ. И всички противоречия, които съществуватъ вътре въ тылото, да се премахнатъ. Отвънъ ще ги оставимъ сами по себе си да се разтопятъ. Но вътрешниты противоречия ние сме длѣжни да ги премахнемъ. То представя работата ни въ живота.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИН-
НАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРА-
ТИЛЪ. */Три пѣти/.*

XX година

23. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

19 мартъ, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ, София.

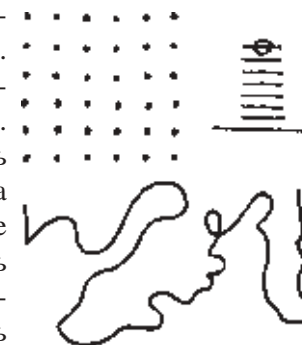
ЗАКОНЪТЪ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

*Отче нашъ.
Мога да кажа.*

Законътъ за Божествената хармония въ свята. За да могат хората да разбиратъ какво ныщо е хармонията, въпросътъ не е както между господари и слуги. Въ свята има отношение между господари и слуги, които работятъ. Земедылецътъ работи на нивата, той хване ныкой човыкъ и ты работятъ на нивата - отношенията сѣ прости. Единиятъ работи 7-8 часа и очаква да му платятъ ныщо. Господарътъ погледне работата му каква е. Ныкой пѣтъ е добросъвестенъ, ныкой пѣтъ е недобросъвестенъ, иска да му отбие. Той е работилъ 8 часа и ще му плати 50-60 лева, но недоволенъ е отъ работата му и намысто да му плати толкозъ, отбие му ныщо. Онзи е недоволенъ. Намысто да му плати, отбие му. Това се повтаря единъ, два, три деня, цыла година, той копае, онзи плаща, копае, плаща, най-после погледнешъ - има мазоли на рѣцеты. Казва: "Той е много работливъ човыкъ". Той работи, но той не работи отъ любовь. Той работи по законъ. Има два начина. По законъ, искашъ-не искашъ - ще работишъ. Другиятъ работи по закона на свободата. Сега по закона ще те заставятъ да работишъ, нищо повече. Ще ти прегледатъ работата по законъ и ако не си работилъ добре, ще ти намырятъ ныкаква погрышка. Значи ти трыбва да знаешъ какъ да работишъ. А въ закона на хармонията се изисква онзи, който работи, той трыбва да работи отъ любовь и работата, която свършва, да нима погрышка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащатъ. И за тази работа той е и слуга, и господарь. Ние, които сме излызли отъ Господа, казваме: "Господари". Господь, Който създалъ свята отъ себе си, значи кои сѣ слу-

гиты му, кой е господарьтъ му? Той, като гледа, казва: "Този е слуга". Въ дадения случай е слуга, но въ дадения случай е господарь. Въ съзнанието слугата не извършва работа, както трыбва, показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е училъ. Защото не е училъ, ленивъ е, малко мързеливъ е. Защо е ленивъ? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливиты хора иматъ високо мнение за себе си. Като го срещнешъ, като направи ныкаква дребна работа, мисли кой-знае какво е направилъ. Азъ съмъ виждалъ ученички, които написали ныкакво малко стихотворение отъ единъ-два куплета, носи го въ джоба, изважда го и казва: "Ето, вижте, четете". Та го изважда да го четатъ. Много хубаво е, но въ какво седи? Напише ныколко думи, и азъ ще ги напиша.

Четете сега. Законътъ е сега, че всички безсмислени ныща иматъ смисълъ. Вземете, (че) за единъ музикално творение тамъ има, точици ту- рени, но смисълъ има, той ги знае. После има петолинии, после спома- гателни линии надъ петолинието. Каква е тази нота? Тази нота сѣ гласа не може да я вземете. Трыбва ныкой извънреденъ пывецъ да може да я вземе изведнажъ, да знаешъ какви сѣ трептенията. Ты сѣ високи трептения, сѣ трептения, сѣ хиляди трептения има. Тогава какъ ще ги вземешъ? Онзи, който разбира закона на хармонията, веднага ще ги вземе. Който не ги разбира, ще каже: "Тази работа не е заради мене, онази работа не е заради мене". Да копае - не е заради него, да реже лозето - не е заради него, да шие дрехи - не е заради него, да прави обуща - не е заради него. Казва: "Каква е работата?" Облича се три пѣти на день. Сутринъ ще стане, ще се облыче, на обидъ ще снесе дрехиты и пакъ ще се облыче сѣ други дрехи, ще се опере хубаво и пакъ вечерьта ще си снесе дрехиты. Ще гледа лицето

дали е хубаво, веждиты си ще гледа, носа си, устата си. По сѣция начинъ имашъ една кѣща и гледашъ отвънъ - малко разкопана. Замажешъ - приятна ти е кѣщата, да е добре замазана. Влызешъ въ кѣщи, трыбва да е чиста.

Вие идвате тукъ и нито единъ отъ васъ не се грижи и на умъ не ви идва, че трыбва да чистите. Всички сте господари, дойдатъ на чисто, влизате съ нечисти обуща. Всеки трыбваше да си носи по едни обуща, че като дойде отвънъ, да се обуе съ чисти. Ныкои дойдете и казвате: "Нечисто е". Считате, че другиты трыбва да чистятъ. Този прахъ и тази калъ, ако быхте отъ тызи - да разбирате закониты, трыбваше да има едно състезание да чистите този прахъ. Че то сѣ милиони прашинки. Сега трыбва да се накара ныкого, за да изчисти салона. Казва: "Тази работа не е заради мене". Коя работа е заради васъ? Единъ день и васъ, като единъ ангелъ, ще ви пратятъ на земята да поправяте единъ грышникъ. Знаете какъ се поправя единъ грышникъ. Сто пѣти е по-лошо отъ да изчистишъ салона. Господъ ще те прати да дойдешъ при този грышникъ и, докато този материалъ дадешъ на грышника, докато го научишъ да живые добре, ще ти побылые главата. Ще кажешъ: "Още веднажъ не искамъ да се занимавамъ съ този грышникъ". Кой професоръ, да кажемъ по музика, който се е занимавалъ съ онызи деца да ги научи да свирятъ добре най-добриты класически парчета отъ класическата музика, знаете колко мѣчно е това?

Вие имате религиозни хора, които искатъ да се явятъ при Господа. Ти, за да се явишъ на единъ конкурсъ въ едно музикално състезание, трыбва да знаешъ да свиришъ. Ако знаешъ да свиришъ само "Цвите мило, цвите красно", може ли да излызешъ на конкурса? Като излызешъ на конкурса, трыбва да знаешъ да свиришъ. На конкурса ще дадатъ да свиришъ единъ концертъ или отъ Бетовенъ, или отъ Хайденъ, или отъ ныкой другъ музикантъ. И трыбва тѣй да го разбирате, че всички да останатъ доволни. Казвате: "Ще се познаваме ли въ другия святъ?"

Пита ме ныкой: "Отъ мене музикантъ може ли да стане?" Казвамъ: Я ми изсвири ныщо. Свири ми. Казвамъ: Ще стане единъ обикновенъ музикантъ, обикновена работа. - "Азъ мисля". Казвамъ: Може да мислишъ, но тѣй както свиришъ, по този пѣтъ на музиката, обикновенъ музикантъ може да станешъ. Азъ съмъ ималъ примыръ съ единъ учитель. Дойде той при мене, запалилъ се по музиката, иска да стане музикантъ. Казвамъ: Изсвири ми ныщо. Изсвири ми. Казвамъ му, като го слушахъ: Не си губи времето, не можешъ да станешъ музикантъ. Може да станешъ единъ отъ обикновениты капелмайстори, добъръ учитель може да станешъ, попъ може да станешъ, търговецъ може да станешъ, земледылецъ, но музикантъ не може да станешъ, не си губи времето. Ще си изгубишъ времето, ако се опитвашъ музикантъ да станешъ. - "Запалилъ съмъ се за музиката". Запалилъ си се, но музиката не е въ твоето естество. Ти не си роденъ за музикантъ. То е последното.

Сега азъ съмъ говорилъ толкозъ време за любовта. Какво ныщо е любовта? Любовта е най-голымата хармония, която сѣществува въ свята. Ти като влызешъ въ любовта, нима да знаешъ какво ныщо е да страдашъ. Страданието е извънъ любовта. Човыкътъ на любовта, за всыко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, приятно му е, на четири му се отварятъ очиты за едно страдание. Любовта ходи да търси страданието и пари дава. Гледашъ любовта, като хване страданието, то стане на скѣпоцененъ камъкъ. Всичкиты безобразни работы на скѣпоценни камъни обръща. Отъ първо качество направя ныщата. Но човыкъ трыбва да разбира закона. Ако остане сега да го постигате, сега ще постигнете заложбиты, които имате въ васъ. Ще дойдатъ малки работы да отвлыкатъ вниманието ви. Имате една болка, (която) се явява въ васъ. Една болка ще се яви въ врата ви, или на кръста ви, или въ колыното, или отдолу въ прѣститы, или въ ставиты. Туй показва какви сѣ де-

фектиты на вашия мозъкъ. Значи, свиря се на нѣкой концертъ. Ноти има въ колыното, въ лакета, ноти има на врата, въ грѣбнака има ноти, ты сѣ турени на петолинии и ноти има навсѣкѣде по петолинието, горе, долу, навсѣкѣде има ноти. Единъ музикантъ, който боледува въ колыното, въ материалните работи не е добре. Щомъ болката е въ лакета, въ умствено отношение не върви добре. Щомъ е въ врата, духовната музика не е добре. Щомъ го боли главата, Божествената музика е объркана. Тръбва да се поправи. Казва: "Какъ да го поправимъ сега?" Обикновените работи ще направишъ необикновени. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, когато Мойсей отивалъ въ планината и миналъ покрай онзи овчаринъ, той не разбираше закона. Овчарѣтъ билъ веселъ, радвалъ се, заклалъ едно агне, опекълъ го. Мойсей казва: "Какво си толкова веселъ?" Казва: "Какъ да не съмъ веселъ, Господъ ми обеща да ми дойде днесъ на гости". (Мойсей) казва: "Ти не разбирашъ тази работа. Господъ сѣ печени агнета не се занимава. Господъ няма да ти дойде на гости, ти се заблуждавашъ". Проповѣдвалъ му и този овчаръ се убедилъ, но се натѣжилъ. Колкото той да яде, не може да изыде агнето. Влизълъ въ едно противоречие. Мойсей, като отишълъ при Господа на планината, видѣлъ лицето на Господа. Недоволенъ било Господъ отъ него. (Мойсей) пита, защо е недоволенъ. Казва му (Господъ): "Защо каза на онзи овчаринъ, че Азъ няма да му ида на гости? Ти отде знаешъ? Ти предполагашъ. Иди да му кажешъ, че Азъ ще ида на гости". Мойсей се връща при овчаря и му казва: "Ти ще ме извинишъ. Азъ ти казахъ, че Господъ няма да дойде на гости, но тази работа не съмъ проучилъ. Той ще дойде". Скрилъ се той, за да види какъ Господъ ще посети овчаря. Не (билъ) видѣлъ какъ Господъ ходи при хората. Овчарѣтъ пие радостенъ, по едно време гледа - заспалъ. Като заспалъ, слызълъ огънь отъ небето и изполялъ агнето, агнето изгорыло. Става и казва: "Господъ ми дойде на гости, яде и пи". Овчарѣтъ разбралъ едно, Мойсей разбралъ друго. Ов-

чарѣтъ разбралъ по материално работата, Мойсей разбралъ по духовенъ начинъ какъ иде Господъ. По нѣкой пѣть вие сте тѣжни.

Дойде нѣкой и ми се оплаква. Азъ вече турямъ Мойсея. Той тамънъ заклалъ агнето и казалъ, че Господъ ще му дойде на гости, миналъ нѣкой Мойсей и му казалъ, че Господъ няма да дойде на гости. Казвамъ: Ще дойде Господъ. Що е обидата? Мойсей е миналъ тамъ. Ами че що е обидата? Казва: "Тебе хората не те обичатъ". То е сѣщото да имашъ никакъвъ дефектъ. По този начинъ вие слушате да ви изсвири само едно парче. Хубаво е да слушате хората какъ свирятъ, но трѣбва да се упражнявате и вие да пиете. Казвате: "Много хубаво пие". Всѣки, който пие и който слуша, той се ползува. Но постоянно да слушашъ и безъ (да) изпълнявашъ - няма постижение. Ти ще оставишъ единъ день хората, тогава самъ трѣбва да знаешъ да пиешъ. Ако другите ти пиятъ, то ти трѣбва да плащашъ, то е по законъ. Ако самъ пиешъ, то е по любовъ. Ти докато очаквашъ другите хора да ти пиятъ, то трѣбва да иматъ разположение. Ако сѣ разположени - ще ти пиятъ, ако не сѣ разположени - няма да дойдатъ да пиятъ. Ти само, когато пиешъ и свирешъ по Божествения законъ, ти, когато искашъ, можешъ да пиешъ коя и да е класическа пѣсенъ, може да свирешъ, каквото искашъ. Обаче, ако е по законъ. Онзи, когото ще задължишъ, той може и да ти откаже, ще иска много. Отива Падаревски, викатъ го да свиря при единъ американецъ въ едно богато семейство и за една вечеръ свирилъ единъ или половинъ часъ и му плащатъ хиляда долара. Сто хиляди лева сѣ. Хубаво, ако Падаревски дойде при васъ, кой отъ васъ би могълъ да плати на Падаревски да дойде и да свиря?

Нѣкой пѣть имате високо мнение, че трѣбва да дойде нѣкой ангелъ, нѣкой отъ голыми ангели, архангелъ Гавраилъ или архангелъ Михаилъ. Много голыми амбиции имате. Но желанието, което ти имашъ, нѣкой пѣть може да... Като мине Мойсей за планината, да мине покрай

овчарина, но този Мойсей всыкога няма да мине.

Та казвамъ: Ако сега мине ныкой видень музикантъ при васъ и вие не сте готови, какво ще научите отъ него? Ако азъ ви дамъ едно парче по закона на хармонията, тукъ ныкои сестри, които не обичатъ други и казвамъ: Тази сестра, която не обичате, искамъ да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, тя е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листоветы. Обърни ги, да видишъ колко хубаво има написано, посвири. Казва: "Нищо не струва". Ти гледашъ само заглавието и по него сѣдишъ, но тя е една отлична композиция. Ще обичашъ тази сестра. Какъ ще я обичате, какъ ще започнете? Азъ съмъ привеждалъ примыра. Божествената любовъ започва съ зрението. Отдалече гледашъ една планина, гледашъ - една приятна линия има. Като гледашъ планинския връхъ - побылылъ горе, има ныщо приятно въ тази линия. Или ныкой човыкъ, когото обичашъ - надалече го видишъ, но ти е приятно, че си го видылъ. Нито той ти е отговорилъ, нито е обърналъ погледа си, но ти го гледашъ, както гледашъ сутринъ слънцето. Като го видишъ, цылия день ти е приятно. Туй е Божественото. Духовното е като кажешъ, да дойде наблизо, да си поговорите, да чуешъ една-две думи отъ мене, не само да го видишъ, но да поговоришъ съ него. То е пакъ по закона на хармонията. Но ти не се спирашъ тамъ, не искашъ само да си поговорите, но искашъ да се рѣкувашъ съ него. Най-после искашъ да го прегърнешъ и цылунешъ - последното. Като дойдете до цылувкиты и прегръдкиты, зараждатъ се вече противоречията. Хубаво е, цылуни го, но онзи, когото си цылуналъ, той не е доволенъ, казва: "Студени му сѣ устата, едно ухание има". Азъ правя сега сравнение. Сравненията сѣ само процеси, които ставатъ. Вие сте при едно плодно дърво, вземате плода, но плодътъ не е така хубавъ, има ныщо стипчаво въ плода и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодътъ е хубавъ, отлична круша, значи има ныщо сочно.

Вие имате високо мнение за себе си. Вие ще влизете

въ единъ свытъ на съвършени сѣщества, които сѣ минали преди васъ, ще идете между тяхъ, но какво ще правите, кажете ми? Ты ще почнатъ да ви свирятъ. Когато свирятъ, иматъ една идея. Когато свирятъ и пиятъ, тяхната музика минава чакъ до земята. Ныкой пѣтъ седне ныкой ангелъ, ныкое дете, което плаче, то започва да му свири. Като свири на това дете, започва мисълта да му възлиза нагоре и престане да плаче. Ныкъде ангелътъ свири и скръбта ти на земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станешъ радостень. Този ангелъ свири тукъ, докато ти станешъ радостень. Между ангелиты и тебе разстоянието е толкозъ голымо, колкото отъ земята до слънцето. По радиото предаватъ и ти слушашъ. Азъ тукъ ги слушамъ, ты отъ 3-4 километра отъ Европа предаватъ, тукъ ги слушамъ, като че отъ десетина метра свирятъ. Като слушамъ, виждамъ какъ се предава музиката. Ныкои свирятъ много хубаво, ныкои свирятъ много обикновено, няма нищо музикално. Като ги слушамъ, виждамъ - свирятъ, за да мине времето и да му платятъ. Не разбира да свири, но чака да му платятъ. Ныкоя пывица крыска, пые, взема високи тонове. Азъ, като я преценявамъ, ако я викамъ да ми пые - едва бихъ й далъ петъ лева. Бихъ й далъ 50 лева, дете се мѣчи да пые, а за изкуството ще й дамъ петъ лева. Че се мѣчи да пые, ще й дамъ 50 лева за измѣчването.

Та казвамъ: Ние се намираме въ единъ свытъ на противоречия, искаме правото. Питатъ ныкои: "Защо става така? Защо вие вытърътъ, защо ставатъ буриты, защо е облачно, защо на хоризонта има залызъ или изгрывъ, защо хората така постѣпватъ?" Какъ трыбваше да духа вытърътъ? Тихото време е хубаво, но тихото време - то е ритъмъ вѣтре въ музиката за онызи, които иматъ хубаво развито ухо. Пъкъ силниятъ вытъръ, бурята, е за онызи, на които ушиты не сѣ развити. Тази буря трыбва да ги разтърси, да чуятъ музиката. Като дойде ныкоя буря, човыкъ разбира, че е музика това. Вие ще кажете: "Може ли

това да се докаже?” Ныщата се доказват споредъ нашиты чувства. Какъ ще докажешъ, дали ныкой знае или не? Най-първо чуль ли си гласа или не? Може да докажешъ това, което си чуль. Това, което не си чуль, какъ ще докажешъ? Питатъ:”Какво е ангелското пыене?” Ангелиты чувалъ ли си ги да пыятъ? Казватъ, че когато Христосъ се родилъ, дошли цыль полкъ ангели, които пыли пысенъта. Но имате ли една ясна представа какъвъ е билъ този хоръ? Не сте били тамъ, само предполагате. Трыбва да сте чули пыенето, за да знаете какво ныщо е ангелско пыене.

Мене ми разправяше единъ американецъ, който быше слушалъ Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила “Съньтъ на живота”. “Цигуларка, казва, за пръвъ пѣтъ почувствувахъ, като я слушахъ, че имамъ желание да раздамъ имането си и быхъ готовъ да се примиря съ цылия свытъ. Като го слушахъ, казва, туй быше моето разположение. Като излызохъ, започнахъ по американски да мисля, че много съмъ се увлыкаль, какъ ще се примиря съ всички, много далече отидохъ, какъ ще раздамъ имането си? Докато слушахъ - имахъ разположение да се примиря съ всички. Но, като излызохъ, започнахъ да мисля другоиче. Да се примиря съ всичкиты и да раздамъ имането си, за другъ пѣтъ го оставихъ”. Когато дойде богатиятъ ученикъ при Христа и го пита какво да направи, най-последуе му казва:”Иди раздай имането на бедниты и ела и ме последвай, ще ти кажа какво да правишъ”. И той, като този американецъ, казва:”Много хубаво е това учение, но какво може да придобие отсега да иде да се учи при Него? Какво ще ми даде? Дали ще ми даде това, което търся?” Отложилъ въпроса.

И ние всички сега се отлагаме. После какво се случува съ насъ? Туй, отъ което ние се боимъ, то ще ни дойде. Ние всички се боимъ отъ страданието, боимъ се отъ смъртъта, боимъ се да не би да изгубимъ това, което имаме. А пѣкъ това, което имаме, ще го изгубимъ. Казва:”Да прекараме живота си”. Ти дойдешъ, остарыешъ и въ ума на

твоиты синове и дъщери минава мисълъта:”Този да си замине за другия свытъ, да ни остави”. Ти започнешъ да чувствувашъ, че така мислятъ. Нему не се иска да умре, но най-последуе го заставятъ и той, каквото спечелиль, ще остави. Ще изкопаятъ единъ трапъ и ще го турятъ, ще го заровятъ вѣтре. Хубаво е, ако душата излызе изъ тылото, туй заравяне е на мысто. Но ако душата е въ тылото и го заровятъ, казватъ:”Хайде при Господа”. Какво при Господа? Той остава тамъ, въ тылото, подъ прѣстъта, остава да се мѣчи, докато се освободи отъ тылото си. По ныкой пѣтъ гледамъ, хората казватъ:”Какво му е състоянието?” Че има хора, които съ години съ свързани въ тылата си, 10-15 години не могатъ да се освободятъ отъ тылото. Казватъ:”Кѣде е?” Още е въ гроба, не се е освободилъ.

Сега няма какво да ви говоря. Това е законътъ на дисхармонията, това. Човыкъ трыбва да знае защо седи, защо е вързанъ. Казвамъ: Божествената хармония изисква насъ да ни освободятъ отъ ония връзки. Синца сме привързани за земята и постоянно страдаме. Ненуждни страдания имаме сега.

Тукъ сега имате кѣщи съ по 300 метра. Едно време, за да започне новото учение тукъ, азъ казахъ всыки да вземе по единъ декарь земя. Дойдоха други, коригираха това. Казахъ по единъ декарь, за да има всыки какво да работи. Накупиха по 300 метра, да имало мыста за всички. Сега се каратъ за тия 300 метра. Туриха новото учение по 300 метра. Всыки иде, иска мысто, казва:”Сто, сто и петдесетъ метра ми стига”. На 150 метра ще се каратъ. Най-малко единъ декарь, да има какво да работи, да има малка градинка.

Казвамъ: Има единъ Божественъ планъ, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостъта - искате вие да угодите на хората. Не може да угодишъ на хората, докато не угодишъ на Бога. Най-първо предъ Господа ще свиришъ, най-първо ще свиришъ предъ профе-

сора и той като ти даде одобрение, ще свиришъ предъ другиты. Ако Господъ те препорѣча - добре дошълъ. Но ако Господъ не те препорѣча - всыки ще влызе въ стълкновение съ тебе. Мислите ли, че за да ви обичать хората, че това произтича отъ тяхъ? -Не. Азъ искамъ да ме обичать хората, но за какво може да ме обичать? Ако Богъ е въ мене, ще ме обичать хората, ако Богъ е въ васъ, ще ви обичать хората. Ако Богъ не е въ васъ, кой може да ви обича? Ще имате една обикновена любовъ. Ще имате обикновеното въ живота. Но за да дойде Богъ да живые въ тебе, Писанието казва:”Трыбва едно чисто сърдце, единъ чистъ умъ, едно чисто тыло”. Не може безъ Божественото тыло, което трыбва да имашъ, да дойде Господъ и да се всели въ тебе и да живые. То е една нечиста кѣща.

Та казвамъ: Онызи, които разбиратъ закона, напредналиты, знаятъ, че всички музиканти не могатъ да бѣдатъ, но никой нима да влызе, който не знае да свири. Като идете въ другия свѣтъ, трыбва да знаете повече, отколкото единъ музикантъ знае на земята. За да ви приематъ горе, трыбва да знаете да свирите повече отъ най-видния музикантъ на земята. Ако вие не разбирате да мислите, това е една музика. Да туришъ мисълта си въ хармония. Казвате:”Хубавиты мисли”. Хубавиты мисли вие не може да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Трыбва да сѣ отъ обикновениты. Васъ ви интересува да имате пари, но това е отдавнашенъ законъ. Да допуснемъ, че вие имате всичкиты пари. Да допуснемъ, че имате всичкото брашно, но сами трыбва да си направите хлыбъ. Вие търсите ныкой да дойде да ви замыси. Не, вие трыбва сами да се научите да си правите хлыба. Най-първо ще има ныкой да ви покаже, но въ края на краищата ще ви оставятъ сами да си правите вашия хлыбъ. Има известни въпроси, които сами трыбва да ги разрешавате. Много мисли и чувства, които имате сега, вие сте ангажирали по закона на любовта. Вие имате една любовъ, която е една ангажирана любовъ. Тя не е по

закона на хармонията. Любовта, която е подчинена на закона на хармонията, нымате, но имате любовъ, която е подчинена на закона. Почти всички, безъ изключение, имате любовта, която е подчинена на закона. Казвате:”Длъженъ съмъ да го обичамъ”. Това е любовта, подчинена на закона. Хубава е и тази любовъ, но трыбва да излызете отъ любовта, която е подчинена на закона. Законътъ трыбва да бѣде изпълнение на любовта. Ныма да има противоречие тогава. Но за да имате тази любовъ, трыбва да има ныкой да ви покаже любовта. Може да ви покаже любовта, но и следъ като ви покаже, тя е много трудна. Ще ви покаже ныкой пътъ любовта ныкой, но въ тази любовъ иска голымо самоотричане. Дойде единъ гостъ, какъ трыбва да го приемете въ дома си? Ако дойде въ единъ хотелъ по закона, хотелиерътъ веднага опредѣля каква стая да му даде. Щомъ плаща най-високата цена, ще му дадатъ най-хубавата стая, която има въ хотела. Плаща 200, 300, 400, 500 лева на вечеръ. Тогава ще му дадатъ най-хубавата и най-добре мебелирана стая. Всички слуги ще треперятъ наоколо за 500-ты лева. Отидешъ, нищо не плащашъ, вземешъ последната стая. Имашъ само единъ левъ, какво ще бѣде вашето положение? Ако си въ най-хубавата стая, то е заради 500-ты лева, всички сѣ на твоя услуга. Докато имамъ 500 лева, ще имамъ уважение и почитание. Щомъ нымамъ 500 лева, никакво почитание и уважение ныма. Сега това почитание е по закона. То ще зависи отъ твоя умъ, колко си богатъ. Богатъ човыкъ трыбва да бѣде по умъ, богатъ човыкъ трыбва да бѣде и по сърдце.

Щомъ говоримъ за хармония, не можемъ да говоримъ за беднотия. Беднотията е по закона. Въ Божествената хармония всички сѣ богати. Сега се проповѣдва, че трыбва да бѣдатъ щедри. Ныкои богати сѣ скържави*. То е една погрышка въ тяхъ. Богатъ умъ трыбва да има богатиятъ. Той не трыбва да мисли, че може да изтече богатството. Той е като изворъ. Това, което изтича отъ

извора, и той може да се ползува, и всички наоколо могат да се ползуватъ.

Сега не трябва да схващате, че отсега вие трябва да се изменяте. Азъ не говоря за светии. Споредъ мене да бѣдешъ светия е обикновена работа. Споредъ мене да бѣдешъ светия, то е запалена свещъ, много долна работа е. Праведникъ да бѣдешъ, то е една чиста риза, която ще облыкать хората. Светията е запалена свещъ. Приблизително законътъ на хармонията е като слънцето, което изгрыва и залызва. То доникѣде представя Божествената хармония. То свири слънцето. И като свири, всыки, каквото е разбралъ, ще възприеме. Ние възприемаме дотолкозъ, доколкото човыкъ разбира Божествената хармония.

Запримырь: вие искате Господъ да дойде въ васъ, нали така? Че вие имате споръ двамата. Какъ се запознавате, като дойде нѣкой вашъ ближень? Не виждашъ Господа въ него, но гледашъ какъ той е облыченъ, какви му сѣ дрехиты, гледашъ лицето, какъ е вчесанъ, гледашъ ноктиты. Дойде нѣкой светия, калъ има подъ ноктиты, лицето хлътнало, очиты потъмныли и той минава за светия, понеже 30 години изъ гората се разхождалъ и светия станалъ. Казвашъ: "Свири". Нищо не може да свири. Говори, че въшкиты сѣ го яли, че бълхиты, че зъзналъ, че нымалъ печка, че хлыбъ нымалъ. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откакъ съмъ дошълъ на земята, заболыха ме ушиты да слушамъ хората да ми разправятъ, че сухъ хлыбъ яли. После, крайно лицемерые има. Гледамъ го - предъ мене леща яде, после направилъ си зелникъ съ масълце и сирене. До мене леща яде, като остане самъ - зелникъ яде, тамъ направилъ баница. Предъ мене се показва, че е много набоженъ, лицемерые е това. Какво ще иде предъ Господа да се показва? Значи предъ хората леща яде, самъ, като е, баница яде. Дали леща или баница е се едно. Лещата нима да те препорѣча. Ако ядешъ леща, за очиты е. Ако ядешъ баница, за стомаха е. Лещата е цырь* за очиты. Ако ти

сѣ слаби очиты, яжъ леща. Той не знае защо да яде леща. Споредъ мене лещата е лыкарство за очиты. Бобъ яде. Бобътъ е лыкарство за бѣбрециты. Казва: "Обичамъ грахъ да ямъ". Козметика е, яде грахъ, да стане по-красивъ. Той не знае, че е козметика това. А пѣкъ яденето е за подига-не (на) ума, сърдцето и тылото. Съ яденето идваме въ съприкосновение съ Господа. Щомъ ядемъ, ние възприемаме Божиятъ животъ въ себе си. Възприемаме Божествената мисль, Божествената сила. Яденето е придобиване, идваме въ контактъ съ Божествената мисль. Най-свещениятъ актъ въ свѣта е яденето. Казва Христосъ, че: "Който Ме яде, има животъ". Трябва да Го ядете. Ще Го ядемъ съ любовъ, че и Той да е доволенъ. Не само да яде съ любовъ, ще свири. Ще възприемемъ, че Той като влызе въ мене, ще направи Господъ онова, което азъ не може да направя. Азъ ще направя това, което Господъ не може да направи. Той заради мене нима да яде. Щомъ азъ ямъ, Той, като влызе въ мене, ще направи това въ моя умъ, въ моето сърдце и въ моето тыло, ще предаде това, което нѣкой другъ не може да даде. Свещень актъ е яденето. Съ всичкото благоговение като ядешъ този хлыбъ, Господъ е тамъ. Ще прочетешъ: "Това е животъ выченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото ти си пратилъ". Ще започнешъ да свиришъ на арфа отъ 32 струни. Китарата е съ 6 струни, арфата е съ 32 струни. Та казвамъ: Яденето е единъ свещень актъ, най-свещеното ныщо. Затуй ядене какъ е направено, има много спорове.

Задайте си вие въпроса, Богъ е създалъ всичко заради насъ, какво ние сме направили заради Него? Цѣлото небе и цѣлата земя Той е направилъ заради насъ. Ние какво сме направили? Въ какво седи заслугата ни? - "Азъ обичамъ Господа?" Въ какво Го обичашъ? Кажe ми: "Иди тамъ", азъ не отивамъ. - "Направи това", азъ си правя оглушки. Въ хармонията нима отлагане. Знаешъ колко е отмырено, ритъмъ има. Тамъ трябва съвършенство. Казва: "Иди!" - иди, "Ела!" - ела. Но не по законъ. Ти трябва да

схванешъ още самата мисълъ. Ти да схващашъ преди Господъ да ти каже, преди да ти каже - да изпълнишъ. Щомъ Господъ ти каже, Той казва веднажъ, и онова, което ти казва - ще го направишъ, искашъ-не искашъ. Ако Той те заставилъ да говоришъ никому, ти няма да разбирашъ защо те е заставилъ. Ако почиташъ Неговата мисълъ, Писанието казва: "Опитай каква е добрата Воля Божия".

Казвамъ: Животътъ е хармония самъ по себе си. Нима какво да ми разправяте: "Азъ те обичамъ". Какъ ще го изпитате, ако човыкъ не може да пые? Казвамъ: Когато се научишъ да пиешъ, тогава ще дойде. Отдалече като го видишъ, ще му изпиешъ: "Азъ те обичамъ". Тя на 20 души пыла "Азъ те обичамъ" и дошла и на мене да пие "Азъ те обичамъ". Гледамъ, на лицето е писано, че на 20 мыста ходила да пие "Азъ те обичамъ". Казвамъ: Още не си дошла дотамъ, дето може да те обичатъ. Какъ бихте изпили "Азъ те обичамъ"? Има ли десетъ души, които могатъ да изпиятъ "Азъ те обичамъ"? Не че мене обичате, но обичате никого. За мене е безразлично "Азъ те обичамъ" да го изпиешъ. Петъ братя и петъ сестри ще пиятъ "Азъ те обичамъ". Ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри. "Азъ те обичамъ" защо не пиете? Трудна работа е. Ще знаешъ колко трудна работа е. Защото всыки единъ ще запита. Ти си гладенъ. Щомъ ти запыя "Азъ те обичамъ", трапезата се сложи. Ти си боленъ, пыя ти "Азъ те обичамъ", веднага ще бѣдешъ здравъ. "Азъ те обичамъ" - ще бѣдешъ добре облыченъ. "Азъ те обичамъ" - слънцето ще изгрые, деньтъ ще бѣде хубавъ, всичко така ще се уреди, както е въ природата. Господъ казва: "Азъ те обичамъ" - слънцето иде. Тогава се показватъ тия лѣчи. Всыки день това става. Господъ казва: "Азъ те обичамъ". Ние ще направимъ това, което Господъ прави. Най-първо да оценимъ това, което Господъ казва и прави. Господъ казва, че ви обича, пѣкъ вие имате разправии за дребни работи. Имате разправии дали ныкой тукъ, отъ земята, ви обича. На земята няма нито единъ, кой-

то да ви обича. Вие се заблуждавате. На земята има хора, които могатъ да те вържатъ съ вѣже за яслиты да ядешъ слама. Но да има да те обичатъ на земята, никѣде го няма. Нито единъ няма. Нищо повече. Че тия, които ви обичатъ, ще ви заровятъ въ земята, ще кажатъ да си вървите и по вашъ адресъ ще говорятъ. Кой отъ васъ говори хубаво? Тукъ отъ васъ кой говори любовно? Постоянно говорите: "Този такъвъ, онзи онакъвъ". Нито вие обичате, нито ты ви обичатъ. Казвате: "Той малко смахнатъ, сприхавъ". То не е любовъ. Та няма любовъ на земята. Туй състояние го няма. Въ любовта, като видишъ, когото обичашъ, стане ти приятно. Наскоро единъ примыръ имашъ тукъ, въ България. Една сестра отива при единъ братъ и той ѝ казва: "Ти, когато дойдешъ, много ми става приятно. Преди ти да быше дошла, ми быше тѣжно". Той се занимава съ търговия, мѣчно му било ныщо. "Ти, като дойдешъ въ дюкяна, ми става леко, приятно". Тази не е млада сестра. Като дойде тази сестра, става му приятно. Какъ му става приятно? Тия скърби и страдания, които изпитва, тя като дойде, става весель той. Щомъ единъ братъ иде и тебе ти става приятно, той вече носи въ себе си свытлина и внася свытлина въ яма, внася топлина, че отдалечъ като го видишъ, измыня се твоето състояние. То е като слънцето. Колкото слънцето изгрыва, веднага деньтъ взема определена форма.

Казвамъ: Ние най-първо трыбва да благодаримъ за онова, което Богъ излива. Ние сме слыпи и търсимъ своето щастие на земята, дето никога няма да го намыримъ. Ако тия хора всички обърнатъ вниманието къмъ Бога, обикнатъ Бога, любовта ще дойде на земята. Ние търсимъ любовта единъ отъ другъ. Търсимъ отныкѣде да дойде. Отъ никѣде няма да дойде. Тази лампа свыти по причина на слънцето. Ако слънцето изгасне и тя ще изгасне. Любовта на Бога ще дойде отвънъ, ние ще бѣдемъ изразители на Божията любовъ. Казвамъ: Ние не изразяваме още любовта, която Богъ показва всыки день.

Той не иска да ни се наложи, Той остава постепенно да схващаме. Ако река сега азъ да ви сѣдя. Азъ казвамъ, че на земята любовь още няма. Азъ имахъ една котка. Тя се показва около мене, че е много правовърна. Виждамъ единъ день хванала една птичка. Казвамъ: Слушай, пусни птичката. Спряхъ се и ѝ казвамъ: Пусни птичката. Наведохъ се къмъ нея и тя избыга съ птичката, занесе я. Не се мина два-три месеца и котката си отиде. Не пусна птиченцето, изыде го, мене ми стана криво. Не ме послуша. Трыбваше само да си отвори устата и да пусне птичето. Сега не мога да я препорѣчамъ. Отиде котката съ птичето. Имамъ сега другъ единъ примырь, пакъ съ една котка. Една кокошка обикнала ме, и кокошката ми носи по едно яйце предъ вратата ми. Дойде днесъ, предъ вратата снесе яйцето. Единъ день дошла и котката, не се спогаждатъ. Наближава котката къмъ кокошката, тя изведнажъ я клъвна по носа. Котката пкъ я одраска съ крака си по врата, потече кръвъ и трыбваше да я лыкувамъ. Казвамъ: Защо се карате? Казва:”Ще изыде яйцето, затова я клъва”. Котката казва:”Не ме разбира, ни най-малко не искамъ да ѝ изямъ яйцето. Азъ едно време ядохъ яйца, сега не ямъ”. Тя се оттегли, но ме увещава, проточи си крака. Казвамъ: Не е хубаво. Затуй казвамъ: Любовьта дошла до тукъ. Виждамъ тази толкозъ ме обича, снася ми яйцето. Но знаете ли защо стана това? Кокошката ми казва:”Учителю, изъ двора ходимъ, цапаме”. Азъ си мислихъ да направя, че да се махнатъ отъ двора. Казвамъ си: Защо не си туря силата да ги изпѣдя. Кокошарникъ няма, може да ги изпѣдя всичкиты тия кокошки. Когато ми мина тази мисль, дойде тази кокошка да носи яйца. Казва:”Учителю, да не ни изпѣждашъ. Всичкиты кокошки сме готови да ти носимъ по едно яйце, само да не ни изпѣждашъ”. 12 яйца е снесла досега. Една сестра ми казва:”Учителю, да ти направя джиджи-папа”. Рекохъ: Не може. Азъ съмъ намислилъ да я насадя. Единъ день, като пита:”Кѣде ми сѣ яйцата?” стопанинътъ ѝ, тя да си иде съ пиленца-

та. Сега привеждамъ този примырь и казвамъ: Похвално е за кокошката да дойде и да снесе яйце предъ вратата ми. Сниса безъ да крыка. Само като дойде котката, тогава крыка. Казвамъ на котката: Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я безпокой. Като си замине тя, тогава идвай.

Та казвамъ: У синца ни трыбва да има едно желание да извършимъ Волята Божия въ свѣта. Да създадемъ ония красивиты мисли, да създадемъ ония красивиты желания и красивиты постѣпки. То е вече законътъ на хармонията. Никой не може да ви научи отъ себе си. Отъ само себе си трыбва да дойде, има едно съзнание. Въ мене Божествениятъ законъ ми показва какъ трыбва да постѣпя. Ако свирите хубаво, казва ви, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите. Ни най-малко няма да има никаква умисль. Онзи, който е разбралъ Божествената любовь, той лесно се справя съ всичкиты свои състояния. Казвамъ: Първото ныщо - внесете любовьта въ вашия умъ! По възможность не допускайте дисхармонични мисли! Внесете по едно хубаво чувство! Задръжете, което дойде въ сърдцето ви! Като станете сутринъ, направете едно хубаво движение! По ныкой пътъ вървите и главата носите налыво или надысно, ныкои, като вървите, коремътъ ви е изпъкналъ напредъ или пкъ сте се прегърбили. Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туришъ една хармонична мисль за главата. Хубавиты мисли ще изправятъ най-първо главата, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесете хубавото чувство, то ще изправи кръста. Като внесешъ хубавиты постѣпки, да започнешъ да мислишъ добре, веднага рѣцеты и краката ще взематъ една поза, която е хармонична и е много красива. /Учительтъ постави дысния кракъ напредъ и лывата рѣка на кръста. После обратното - лывия кракъ напредъ и дысната рѣка на кръста/. Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лывата рѣка е чучурътъ. Такова движение показва, че ти си готовъ да вземешъ.

Та днесъ за пръвъ път помислете за вашия умъ, който Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето сърдце, което Богъ ви е далъ. Помислете и за вашето тыло, въ което сега живыете. Поблагодарете, три ныща да останатъ. Азъ ще се спра пакъ да говоря. Сега туй е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва.

XX година

24. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 мартъ, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгrywъ.

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Пишете върху темата “Най-лесната работа въ свѣта”.

Всички вие имате едно погрѣшно схващане въ музиката. Имашъ единъ инструментъ, мислишъ, че отъ цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза отъ цигулката, нито отъ органа, нито отъ пианото. Музиката е единъ $\frac{\text{+}}{\text{+}} = \frac{\text{+}}{\text{+}} = \frac{\text{+}}{\text{+}} = \frac{\text{+}}{\text{+}}$ вътрешенъ процесъ на живота. Тя излиза отъ човѣка. Тамъ сѣ законитѣ. Инструментътъ е само условие, както радиото. Слѣдате, радиото ви говори, но говорѣтъ въ радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, което става въ човѣшкия мозъкъ, то се проектира. Музиката е изразъ на онази вѣчна хармония. Тя е единствениятъ признакъ, че $\frac{\text{+}}{\text{+}}$ сте здрави. Щомъ не искашъ да пѣешъ, щомъ не искашъ да обичашъ - ти си боленъ човѣкъ, то е мырката. Щомъ си разположенъ, ти тананика- $\frac{\text{+}}{\text{+}}$ шъ вътре, ти си здравъ. Та казвамъ: Музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трябва да развиете слуха, да схващате отвѣтре какъ излиза музиката. Майката трябва да пѣе сопранъ*, бащата трябва да пѣе басъ*, синътъ трябва да пѣе теноръ* и дѣщерята алтъ*. То е семейството, тъй като е идейно. Майката да бѣде първокласенъ сопранъ, бащата - първокласенъ басъ, синътъ - първокласенъ теноръ и дѣщерята - първокласенъ алтъ. Имате вече идеалното семейство. Ако свирѣтъ, майката - първа цигулка, бащата - контрабасъ, синътъ - чело (виолончело) и дѣщерята - алтовата цигулка (виола). Разбира се това сѣ само проекции. Вие, докато дойдете до това положение, колко поколѣния трябва да минатъ. Мислите, че всички имате такава музика. Но използвайте като условие. Тогава намысто музиката идатъ разни дразги, които създаватъ хиляди тревоги. Тревожите се за нищо и никакво. Нѣкой

пѣтъ капелмайсторътъ се тревожи за една нота. Въ музиката погрѣшки не може да ставатъ. Тамъ, дето ставатъ погрѣшки, то не е музика. Нѣкой пѣтъ ви се струва, че има дисхармония. То е когато съчетавате две гами* или два тона, които не си хармониратъ. Всѣки тонъ самъ по себе си е хармониченъ, но заедно тоновете не си хармониратъ.

Казвамъ: И въ музиката имате плюсь, положителна музика, слѣнчева музика е. Минусъ е земната музика. Дава равенство. Следъ това имате минусъ и плюсь. То сѣ процеси на музиката. Плюсь съ плюсь се отблъскватъ и минусъ съ минусъ се отблъскватъ. Плюсь съ минусъ се привличатъ. Имате два плюса и въ сръдата минусъ. Това е военната музика. Тамъ има състезание на два тона, които се биятъ. Минусътъ е поле, за което се биятъ кой да го вземе. Има бумъ-бумъ. Слѣдате тази военна музика. Това е по-мека музика. Тукъ сѣ две моми, които се борѣтъ за единъ момъкъ. Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. То е техника, технически е така. Знаете, когато две моми музикално се борѣтъ - и двете пѣятъ, като сѣ пѣвици или пѣкъ едната ще свири, другата ще пѣе. Той ще си даде ухото да слуша.

Сега азъ толкозъ пѣти съмъ говорилъ за любовта и вие казвате:”Любовъ”. Че вие трябва да се научите какъ да постѣпавате въ любовта. Запримѣрь, ако вие бихте писали една тема върху любовта, какво бихте писали? Ще пишете както въ романи, че тя припаднала, че той припадналъ. Това не е никаква любовъ, който припада. Припада човѣкъ отъ страхъ. Първото нищо, азъ да ви представя какво нищо е любовта, какъ действува. Момъкътъ си има хубава кѣща, хубаво облыченъ е, всичко въ кѣщи има, но нѣма кибритъ. Вечерно време на тъмно седи, нѣма свѣтлина, не знае какъ да си запали свѣщѣта. Като влѣзе момата, (тя) ще запали свѣщѣта, той ще ѣ каже:”Много ти благодарѣ, че запали тази свѣщъ”. То е любовъ. Ще кажете:”Това е достатъчно”. Но това е началото на любовта. Второто положение - какво прави момата? Момъкътъ всичко има, свѣтлина има, дърва има, брашно има, всичко има. Но огънь нѣма. Той знае какъ да си запали огъня и какъ да си омыси хлыба. Дойде тази мома, влѣзе вътре, запали му огъня, омыси му питата. Казва

той: "Много ти благодаря". Третото положение на любовта: той всичко си има, но е окъсанъ, само дрипи отгоре му. Платове има, но не знае какъ да ги ушие. Дойде момата изведнажъ, скрои му гащи, ушие му, скрои му риза, ушие я, дрехи му ушие. Туй положение кое (е) на любовта? Първо внесе свътлина, после запали огъня, омыси хлыба, третото положение - направи му дрехи. Четвъртото - той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, открива му азбуката. (Той) казва: "Много ти благодаря, ти ми отвори очити". Туй е четвъртото (положение). Петото положение е, че той не знае да се моли, на църква не е ходилъ. Тя го заведе на църква. Туй е се любовъ, разбира се. И още колко други работи има. Че човикъ трябва да знае какъ да постѣва. Помнете, че никога не може да ви обичатъ, невъзможно е. То сѣ стари понятия за любовта, които имате. Казвате: "Мене не ме обичатъ". Що ще те обичатъ хората? Щомъ каже никой, че "мене не ме обичатъ хората", то значи, че той не е обичалъ. Ти щомъ се оплаквашъ - ти си беденъ човикъ, никому добро не можешъ да направишъ. Ти щомъ се оплаквашъ - никаква Божествена работа не можешъ да свършишъ.

Та първото нищо - вие искате хората да ви обичатъ. Щомъ искате другиты да ви обичатъ, трябва да знаете и вие да обичате. Щомъ азъ обичамъ, не се интересувамъ дали ме обичатъ или не ме обичатъ. Азъ изявявамъ Божията Любовъ, азъ съмъ единъ изворъ и се радвамъ на онова, което изтича отъ мене. Радвамъ се на любовта, която иде отгоре, имамъ връзка съ Бога. На хората искамъ да имъ дамъ единъ начинъ какъ да се обичатъ. Ще кажа азъ: "Азъ обичамъ хората". Азъ се ползувамъ отъ тази любовъ. Когато обичамъ, азъ съмъ здравъ човикъ, ползувамъ себе си. Азъ ви обичамъ, вие сте само едно условие за мене. Азъ се ползувамъ. Никой казва: "Азъ го обичамъ". Той се ползува, Богъ го благославя. Ако никой не приема моята любовъ, той не се ползува. Когато обичамъ, ако той не приема моята любовъ, той ще боледува. Ако възприеме любовта - ще бѣде здравъ, всичко ще му върви. Азъ, ако обичамъ, ползувамъ себе си. Онзи, който приема любовта, той се ползува. Ако азъ не обичамъ, вредя на себе си. Ако той не възприема моята любовъ, вреди на себе

си. Обратното: той, като ме обича - ползува себе си. Азъ, като възприемамъ неговата любовъ - азъ се ползувамъ. Този законъ няма изключение. Азъ тъй разбирамъ. (Никой) казва: "Азъ нищо не разбирамъ". Ти после ще разберешъ, когато започнешъ съ любовта. Докато не обичашъ, никакво разбиране нямашъ. Казва никой: "Азъ много зная за любовта". Нищо не знаешъ за любовта. Че го излъгала никоя мома. Любовта не го е излъгала. Излъгало го безлюбието. Сега ще ми говори, че сѣ го излъгали момиты. Хубаво, въ какво сѣ го излъгали момиты? Какво може да го излъже една мома? Никой отъ васъ има ли, който да е лъганъ?

Ние сега говоримъ принципно за живота, не частично. Никой пътъ минавашъ по моста, счупи се гредата. Не че искашъ да се счупи. Като минава единъ човикъ и мостътъ се счупи, показва, че мостътъ не е здравъ. Та казвамъ: Първото нищо - трябва да имаме едно правилно понятие за онова, отъ което зависи живота ни. Насъ отъ любовта ни е срамъ. Да те е срамъ, когато не обичашъ. Не да те е срамъ, когато обичашъ. Ако срамътъ иде отъ уважение - нищо свещено е. Най-после съвремениты философи казватъ: "Нима любовъ въ свѣта". Слънцето изгryва по любовъ. Дърветата растатъ по любовъ. Рыкиты текатъ по любовъ. Вытърътъ вые по любовъ. Всичко въ свѣта става по любовъ. Земята въ свѣта се движи по любовъ, тича въ пространството, гони никого по любовъ. Слънцето въ свѣта се движи отъ любовъ. Всичко въ свѣта се движи отъ любовъ. Хората се раждатъ по любовъ, умиратъ по любовъ. Когато човикъ умира по любовъ - то е спасение. Когато умира безъ любовъ - то е адътъ. Когато умира безъ любовъ - въ ада е. Когато умира съ любовъ - въ рай е. Когато се ражда съ любовъ - благува на земята. Когато се ражда безъ любовъ - страда. Сѣщиятъ законъ. Всичкиты страдания въ свѣта произтичатъ отъ безлюбие. Всичкиты радости и блага произтичатъ отъ любовта. Тъй седи общото правило.

Сега азъ се спирамъ върху този въпросъ, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарѣли. Че какво си остарѣлъ? Не си обичалъ на свѣтъ, не си училъ на

святъ. Какво си остарял? Не си работил на святъ. Ныкой пътъ казвате: "Срамота е да се говори за такива работи". Оставили сте тази наука само за младиты да си говорятъ вечерно време безъ свещъ. Не. Вечерната любовъ, тя е хубава, ако отвэтре има свѣтлина, ако отвэтре има запалена свещъ. Въ любовта огнището трябва да бѣде запалено въ сърдцето. Следъ туй трябва да гори и на физическото поле любовта. Когато слънцето изгрѣва, то е започването на любовта. Щомъ е нощъ въ живота, ти не може да имашъ никаква любовъ.

Казвамъ: Първото проявление на любовта въ човѣка е едно състояние, пробуждане на неговия умъ, пробуждане на неговото сърдце и събуждане на неговата телесна деятельность. Щомъ си здравъ, ти вече пиешъ. Трябва да знаешъ, (че) ако съвсемъ не ти се пие, трябва да знаешъ, че скоро ще заминешъ за другия святъ. Туй да го знаете. Щомъ ныкой пие, той е здравъ. Пие не трябва да има. Ныкой и като охка, има пие не въ охкането. Като чуя ныкой боленъ какъ охка, казвамъ: Този нима да умре. Веднажъ ме повикаха при единъ боленъ на умиране. Слушамъ какъ пие. Казвамъ на сестрата: Не бой се, той не ще умре, той ще оздравее. Като престане да пие човѣкъ, подписанъ му е паспортътъ за другия святъ. Преди три-четири месеца дойде при мене единъ генералъ, казва ми: "Свърши се". Като седи, слуша мѣ дишането му, не пие. Казва: "Моята се свърши". Ако не пиешъ, рекохъ, ще се свърши. Не се минаха три месеца и замина на другия святъ.

Казвамъ: Може да продължите живота си. (Ныкой) казва: "Защо ще пия? Нека Господъ да ми даде животъ, тогава ще пия". Че ти досега на Господъ не си пылъ. Кой отъ васъ е пылъ на Господа? Изгрѣе слънцето - изпый една пысень. Видишъ една цѣвнала круша - изпый една пысень. Видишъ една рыка тече - изпый една пысень. Казва: "Ще ида да пия, като видя една круша цѣвнала". Видишъ гроздето узрѣло - изпый една пысень, откъснѣ единъ гроздь. Навсѣкъде въ пыенето човѣкъ да изразява своята благодарность, хармонично да пие. Казвамъ: Това е единъ истински начинъ за самовъзпитание. Ако така не мислите, не можете да имате прогресъ. Азъ съмъ правилъ опити, опити. Навсѣ-

къде като влѣза, чувствувамъ, че хората не сѣ разположени, ты не пиятъ. Щомъ влѣза, имамъ разположение да пия, тия хора сѣ здрави. Казвамъ: Тукъ трябва да пие. Та сега азъ обръщамъ внимание - трябва да пие. Ныкой пътъ ви слушамъ отгоре какъ пие, ныкой пътъ пие много хубаво. Казвамъ: Добре отива. Та и здрави, и болни като станете - пийте. После - никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: "Не може да пие той". Ами и ти не можешъ да пиешъ. Ти критикувашъ себе си. Научи се да пиешъ и свиришъ. Научете се поне една пысень да пие, която можете да я изпыете хубаво. Една пысень, но на святъ да я изпыете. Може да е отъ три, четири реда. Може да кажемъ: "Вдъхновение, ти носишъ Божие благословение, изобилна свѣтлина, миренъ животъ". Ныкой отъ васъ ще кажатъ: "Защо не дойде на млади години? Сега на 40-50 години да пиемъ, какво ще кажатъ хората?" Да се каратъ две сестри - то е въ реда на ныщата, а да пие? Две сестри на 60 години, като се каратъ, доста поумныли. Азъ бихъ желалъ да се каратъ музикално, както въ опериты. Като застанатъ, едната сестра да пие: "Мари сестра, днесъ ти какво си казала? Ами сестра, знаешъ ли ти какво си казала? Ами ти, знаешъ ли, че азъ не мога да търпя. Азъ не мога да търпя, сестра". */Учительтъ пие тызи думи/*. Тогава другата сестра какво трябва да й отговори? Защо ныкой хора не сѣ весели? Ныкой хора иматъ развитъ този центъръ на веселието. Ныкой хора иматъ този центъръ на силниты контрасти, виждатъ голымиты противоречия. Онызи не могатъ да виждатъ нищо смѣшно, веселието не може да се роди. Челото малко трябва да се развие.

Въ всѣкиты ныща човѣкъ трябва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние въ живота сме изопачили, преподадени сѣ криво. Казвамъ: Ако така се научите да мислите, най-малко ще се подмладите съ десетъ години. Седите и имате една тѣжна мисль, казвате: "Ние не се обичаме. Ние не се любимъ". Казвамъ: Вълюбете се. Време е да дойде любовта. Казва: "Старъ, на 60 години, любовна работа ще прави". Какво има, ако отива да запали една свещъ? Какво има, ако отива да запали единъ огънь? Какво лошо има, ако купи едни обуца отъ лю-

бовъ ныкому? Какво има, ако посади едно дърво съ любовъ? Или какво има, ако иде съ стомната и донесе вода? Че билъ на 60 години, срамота било. Какъ е срамота? Една стомна вода да донесешъ, срамота ли е? Ти се възгордыешъ, не вземешъ стомната съ вода да я донесешъ, но карашъ слугата да иде. Ти като идешъ и накарашъ - намысто (ли) е?

Та казвамъ: По какво се отличава новиятъ животъ? Турямъ едно обяснение. Сръщате единъ братъ и една сестра, намырете една хубава черта. Азъ ви казвамъ, че е лесна работа туй. Имаше една сестра, която ме безпокои безъ време и навреме. Заеътъ съмъ, безпокои ме. Иде ми да я нахокамъ, да й кажа, че не разбира. Като погледнахъ ржката й, намырихъ, че има много хубави работи. На тази сестра й държахъ една лекция за половинъ часъ за любовта. Казвамъ: Какво има да търсишъ своето щастие отвънъ? Но то е въ тебе. Ти сега гонишъ момциты да те обичатъ. Рекохъ: Ти не си обичала. Ще обикнешъ единъ момъкъ. Ти мислишъ, че сега ще те лъжатъ момциты. Мома, която не обича, я лъжатъ. Мома, която обича, ты сѣ много внимателни (къмъ нея). Никога не е имало примыръ да обичашъ и да те лъжатъ. Никога не е имало случай въ историята да обикне ныкой, че да му правятъ зло. Ныма такова ныщо. Казватъ, че обрала ныкого отъ любовъ. Ако влизать и ви обирають - то не е отъ любовъ. Любовта не се обира, тя не се дыли, никой ныма да ви я вземе. То е невъзможно. Азъ ви говоря сега принципно за любовта. Ако дойдемъ до физическата любовъ, понеже любовта е едноцентрична, тя има три проекции на земята. Тия проекции сѣ временни. Въ младини се извява по единъ начинъ, въ зрелата възраст по другъ начинъ и въ старини по другъ. Проекции има. Ты сѣ основниты тонове въ музиката: *до, ми, соль*. Човыкъ започва съ *до, ми, соль*. Стариятъ свършва съ *соль*. Основниты тонове. Ще каже ныкой: "Трыбва да обичаме Господа". Сега се говори: "Да възлюбишъ Господа". Прави ли ли сте опитъ да възлюбишъ Господа съ сърдцето си, да възлюбишъ Господа съ ума си? Човыкъ знае ныщо, за което е направилъ опитъ. Тази е проектираната любовъ. Любовта има деветъ проекции. Има три проекции на физическото поле, три въ духовния свытъ и три въ

Божествения свытъ. После, тия деветъ проекции иматъ деветъ съчетания. После, и минусъ иматъ ты. Та казвамъ: За бѣдеще цылата култура ще бѣде друга. Ти учишъ, учението е единъ потикъ. Бащата се грижи за дома отъ любовъ. Ако ныма тази любовъ, ще напусне дома, децата и жената. Но и самиты животни, една птичка има петъ дечица. По ныкой пѣтъ ты сѣ на чифтове, може да има шесть. Бащата и майката ходятъ и донасятъ храна, изхранятъ ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, третото, и тызи малки знаятъ, че има единъ редъ. Като ги научатъ какъ да хвъркатъ, веднага напуцатъ гныздото. Не ги хранятъ повече. Кой ги подбужда? Онзи, великиятъ законъ заставя тази птичка да работи. Нищо въ свыта не е въ състояние да застави туй малкото същество да носи яйца, да ги мѣти, да храни малкиты. Като влызе любовта, ще даде потикъ на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде въ гныздото, знае кому е дала. Даде на едното, на второто, на третото, четвъртото и т.н. Бащата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влизете въ духовния свытъ, ще ви дадатъ едно изпитание на любовта. Христосъ дава единъ примыръ за богатия. Защо богатиятъ не каза на Авраама: "Отче Аврааме, позволете да ме пуснатъ отъ ада, понеже азъ се мѣча. Да ида да имъ проповыдвамъ, да имъ разправа какво мѣчение има (въ ада)." Топло му быше въ ада, казва: "Лазаръ да напусне небето, да иде да проповыдва". Научилъ се да заповыдва. И въ ада като се мѣчи, (богатиятъ) пакъ заповыдва: "Да пратятъ Лазаря". (Авраамъ) казва: "Не може да иде". Азъ зная вече тази работа. Понеже заповыдва, затуй не му се изпълни желанието. Ако богатиятъ би поискалъ той да иде да проповыдва, щыха да го пуснатъ отъ оня свытъ. Казвамъ: Сега и вие, като богатия, искате други да пиятъ. Щомъ дойде мисльта на една стара сестра ныкоя млада да й попые, тя да пые. Може младата сестра да й покаже какъ да пые. Гледамъ много стари сестри - срамъ ги е да пиятъ. Ныма нищо, нека пиятъ. Младата сестра и старата сестра нека пиятъ. Ныкой старъ братъ и ныкой младъ братъ нека пиятъ. Ако стариятъ знае да преподава, младиятъ да се учи. Въ пыенето млади и стари

нима. По този начинъ ще се създаде една атмосфера съвсемъ друга. Ако тъй бихте работили, отвсякъде щяха да бликнатъ извори, всичко щеше да върви въ хармония. Ако за една година бихте направили единъ опитъ, тукъ болести по дърветата, някои дървета сѣ болни, понеже не се пие, музика нима. Лыкуватъ ги сѣ синъ камъкъ. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идатъ. По-хубаво лыкарство отъ музиката въ свѣта нима. Ако музиката би се приложила, всичкиты да пиятъ, учителиты да пиятъ - 99 % щяха да се възпитатъ. Ще остане 1%. Приложете този методъ, той е най-лесниятъ и най-ефикасниятъ. Не само пиене, (но) тогава въ васъ ще се създаде идень стремежъ да учите, да работите, въ всичко ще ви върви. Като се изгуби импулса, на човыка не (му) се работи. Казва: "Що ще ида да уча, азъ вече съмъ старъ". Като идешъ въ другия свѣтъ, искатъ знания. Азъ съмъ превоздалъ този примыръ, въ Варна се случило, действителень примыръ е. Една стара жена на 60 години сънува, че отива въ другия свѣтъ. Като отива въ оня свѣтъ, гледа 12 старци седятъ около една маса. Тя влиза тамъ, казва: "Добъръ день". Казватъ й: "Защо дойде?" (Тя) казва: "Дойдохъ, искамъ да живыя тукъ". (Ты) казватъ: "Ти знаешъ ли да четешъ?" - "Не зная". Казватъ й: "Тукъ вода ще носишъ". Казвамъ: Като идете въ оня свѣтъ и не знаете да обичате, вода ще носите. Казвамъ: Когато вие обичате, за любовта никому не говорете нищо. За любовта не говорете, че обичате. Ти само давашъ ныщо отъ себе си, защото ти като давашъ отъ себе си, мязашъ* на единъ изворъ. Той, като дойде, трыбва да оцени любовта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Като обичашъ, не си давай мнението. Ти самъ се ползувашъ като обичашъ. Ти проявявашъ Божията Любовь и Богъ те благославя. Ти мълчи, понеже Господъ те учи. Щомъ започнешъ да брътвишъ* много, ще престане да те учи, ставашъ невежа. Нищо не говори, когато Богъ те учи въ любовта. Когато обичашъ, радвай се на любовта. Когато те обичатъ, тогава си давай мнението. Казвамъ: Когато Господъ ви учи да обичате, мълчете. Когато Господъ ви учи чрезъ любовта на другиты, тогава оценете любовта. Кажете: "Много хубавъ е плода, много съмъ благодарень". Туй сега не е по законъ. Казвамъ: Ако така

постѣпвате, ще влызе въ васъ единъ новъ животъ. Вие сега чакайте да умрете. Че какво ще стане? То е безлюбие туй. Онызи обичатъ ныкого, но като умре - заровятъ го въ земята. Казватъ: "Да се научишъ какъ да обичашъ". Заровятъ го въ земята, турятъ паметници. Това сѣ паметници на безлюбието. И Христосъ, Който обичаше, въ свѣта не му туриха прѣстъ, ни най-малко, но му туриха камъкъ. На гроба имаше само единъ камъкъ, като въ стая быше, и тамъ не остана. Като дойде ангелътъ, излызе. И въ гроба като влызе, излызе. Въ гроба, ако влызете и ви заровятъ сѣ прѣстъ, опасна работа е. Ако следъ една година пакъ ви намырятъ въ гроба, показва, че нищо не сте разбрали отъ закона на любовта. Само посыйте семената и ще видите. Казватъ: "Тия хора умрѣха". Умрѣха всичкиты все отъ безлюбие. Възкресението иска знание. Всѣки, който обича и е обичанъ, той ще възкрѣсне, нищо повече. То е мое мнение, не мнение, но азъ тъй зная. Всѣки, който обича и когото Богъ обича, ще възкрѣсне. Който предава любовта и който приема любовта - той ще възкрѣсне. Казватъ: "Ты ще възкрѣснатъ". То е възкресение. Ами че Христосъ, като дойде на земята, въ какво се прояви? Хората вырватъ въ туй, което не е. Вие искате да знаете дали ныкой ви обича. Чудни сте. Ныма какво да мислите. Ныкой човыкъ отъ самосебе си не може да ви обича. Всѣки, който ви обича, той има потикъ отъ Бога. Може да кажешъ, че е отъ самосебе си. Всѣки, който ви обича, има потикъ отъ Бога. Ако той е выренъ на този потикъ, той се благославя. Всѣкога, когато ти възприемашъ любовта на хората, то е пакъ потикъ на любовта. Да възприемешъ любовта, по два начина се учи. Ако не можешъ да обичашъ и не можешъ да възприемешъ моята любовь - нищо не можешъ да направишъ, нищо не може да се ползувашъ. Апостолъ Павелъ, когато говори за любовта, казва: "Ако зная всичкиты езици и имамъ всичкото знание, а любовь нымамъ, ще съмъ кимвалъ*, що дрънка".

Ха сега, коя сестра ще изпые "Изгрыва слънцето"? Ха нека стане една стара и една млада, отъ любовь да стане, не заради моиты думи. Ако ныкой отъ васъ има потикъ, импулсъ, не да кажа: "Стани, сестра", (а) потикъ да дойде. Вие, ако не пиете,

азъ ще ви пия най-после. */Учительтъ изпы “Фиръ-фюръ-фенъ”/*. Може да се пие още по-хубаво. “Изгрива слънцето” кой ще изпые? Азъ ви похвалявамъ въ тази постѣпка. Всыки иска да даде пѣтъ на другиты, пѣкъ той остава последенъ. Но въ другиты работи не е тѣй.

Изучавалъ съмъ какъвъ ритъмъ има музиката. Не е лесна работа. Коя сестра ще изпые “Изгрива слънцето”? */Една сестра и единъ братъ изпыха “Изгрива слънцето”/*. Изпыйте сега “Давай, давай”.

Всичко, което е посыто въ вашия умъ, въ вашето сърдце, да възрастне. Богъ да възрасте посытото въ физическия свѣтъ, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-първо ще пиете на физическото поле. Вие отвѣтре се притыснявате, отвѣтре трыбва да станете музикални. Казва: “Не зная да свира” То е външната страна. Всыки си има по единъ инструментъ. */Учительтъ свири на цигулката, после изсвири и каза/*. Сега азъ наричамъ това “движение на сърдцето”. Когато лѣкътъ отива надолу, рѣката се движи отгоре надолу, то е въ връзка съ слънчевата енергия. Когато рѣката се движи отдолу нагоре, енергията отъ земята иде. Казвамъ: Ако на земния ритъмъ давате слънчевата цена, не е право. Ныкой пѣтъ на слънчевия ритъмъ даватъ земна цена. Слънчевиятъ ритъмъ има едно влияние, земниятъ ритъмъ има друго влияние. Двата ритъма, единиятъ е положителенъ, другиятъ е отрицателенъ, образуватъ този кръговратъ на човышкиты мисли и на човышкиты чувства. Седнешъ, каквото и да работишъ - ще пыешъ. Ще кажешъ: “Господи, досега не съмъ пылъ. Ще слугувамъ на Господа. Ще слугувамъ на Господа”. */Учительтъ, като пыеше тызи думи, ходеше и силно удряше съ кракъ по пода/*. Ще слугувамъ на Господа, на Господа, хей! Сега азъ пыхъ и въ васъ може да се зароди мисълъта, че въ пыенето трыбва деликатность. Следъ време ще се зароди. Въ пыенето искатъ деликатность. Има деликатни положения, които отпосле ставатъ. Ныкой пѣтъ най-първо деликатно е запалена една клечка кибритъ. Следъ време туй деликатното може да стане грандиозно, много опасно. Пѣкъ има известни течения, които въ началото сѣ грандиозни, после ставатъ меки. Дѣждътъ, който слиза отгоре, въ

началото е грандиозенъ, но после този дѣждъ има много благотворно влияние въ природата. Азъ изтропахъ силно съ крака си, единъ день ще има по-меко. Колкото времето минава, утихва, този ритъмъ става по-лекъ, по-лекъ. Въ природата не трыбва да правимъ критика. Всичко, което става въ природата, и духането и на вытъра, е на мысто. И тихото време, и силниятъ вытъръ, всичко, което става въ природата, то е Божествено. Върху него трыбва да имаме само едно мнение, за да се възпитаеме. Ние критикуваме - вытърътъ лошъ, слънцето грыело, хората не сѣ хубави, този не е хубавъ, онзи грозенъ. Та ние още красотата я нымаме. Защото това сѣ маски на хората. Маскиты сѣ, които остаряватъ. Ако хората быха безъ маски, щыха да видятъ истинската красота. Всыки день да се измыня. Като видите единъ човыкъ, като го погледнете, отдалечъ лицето да се запали отъ любовъ.

Всички искате да ви обичатъ. Че какъ ще ви обичатъ? Трыбва да дадете ныщо. Искате ныкой човыкъ да ви благодари. Ще повикате човыка, ще извадите медъ отъ пчелина или грозде отъ лозето ще наберете. Като яде, веднага ще ви благодари. Срыщатъ се двама и единиятъ казва: “Добъръ день, Иване. Отъ кога не съмъ те виждалъ, дълго време има. Кога ще си платишъ дълга?” Вие кога ще си платите онзи дългъ, който имате да плащате? Турциты казватъ: ... */липсва въ оригинала/*. Ныма търпение, казва му: “Не съмъ те виждалъ дълго време, кога ще си платишъ дълга?” Това ныма мысто. Ако е за дългъ, кога ще се отплащаме? Ныкой казва: “Азъ нымамъ нищо да дължа. Не съмъ плащаль нищо за слънцето, което ме е грыло, на вытъра, който духа, на водата, която тече - нищо не съмъ плащаль”. Тукъ плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господъ и дума не прави.

Та казвамъ: Тогава решавамъ да живыя по любовъ. Толкозъ голыма любовъ Богъ има, ще изпълня Волята Му. Ще се научите да изпълните Волята Божия съ музика.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

25. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

2 априль, 1941 год., 5 ч.с., Сряда

Изгрьвъ.

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва.

Богъ е Любовь.

Размишление.

Въ начало бы Словото.

Мэчно е да накарашъ болниты хора да пиятъ. Не пие. Какъ да пие? Мэчно е да накарашъ гладния човыкъ, който е гладувалъ десетина деня, да работи. Трудно е да накарашъ сития да яде. Казва: "Не искамъ". Голыма опасностъ въ живота има. Човыкъ трыбва да има едно разбиране. Не може да прекарашъ единъ слонъ презъ мостъ, който е неустойчивъ. Той, като си тури крака, оттегля го назадъ. Той знае ще го издържи ли или не. А пъкъ човыкъ ныкой пэть мисли, че презъ всыки мостъ може да мине.

Запримыръ: У насъ сега става въпросъ дали ще имаме свытлина. */Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидели/*. Че ако имаме знание, що ни трыбва тази, външната свытлина. Свытлина има доста въ нашия мозъкъ. Имаме свытлина да се осветлимъ. Тъй щото ныщата показватъ нашето незнание, нуждаемъ се отъ външна свытлина. Когато ние мислимъ, ни най-малко насъ не ни трыбва външна свытлина. Има ныщо отвлэре, което ни осветлява. Вечерно време на каква свытлина ходятъ вълциты? Иматъ ли осветление? Рибиты преди милиони години имаха свытлина. Като ходятъ вэтре въ морето, имаха своиты лампички. Какъ ги направиха? Кой имъ направи лампичкиты? Ныкои на опашката имаха, други въ устата, навсыкэде като украшение имаха. Като ходятъ, да си осветляватъ.

Казвамъ: Има три порядъка въ свыта, които вие смесвате. Единъ порядъкъ е Божественъ, отъ който ныщата излизатъ, тогава всичко е наредъ. Единъ духове-

нъ порядъкъ, то е на ангелиты, на духоветы. И единъ порядъкъ човышки. Единиятъ порядъкъ е порядъкъ на живота. Вториятъ порядъкъ е порядъкъ на свытлината. И човышкиятъ порядъкъ е на топлината. Сега това сэ само наброски* нахвърлени, но ныматъ приложение. Сега какъ ще ги приложите? Вземете сегашната война, тя е война на духове, духовна война. Ты сэ духоветы, тызи сэщества, разумниты, ты правятъ войната сега. Хората въ тази война сэ като конеты. Често хората взематъ конеты да се биятъ - ни въ клинъ, ни въ рэкавъ, но конеты отиватъ да се биятъ. Автомобилиты воюватъ, танкове има да се биятъ. Но ты сами не отиватъ, каратъ ги, разрушаватъ всичко. И хората сега сэ впрыгнати въ една война, дето духоветы сэ ги накарали, и тичатъ. Не сэ хората, които отиватъ. Единъ танкъ отива налыво, надысно, но вэтре има едно разумно сэщество, то е, което управлява. Сега вие мислите, че ныщо може да се направи въ свыта. Ако си единъ конъ, какво ще направишъ? Онзи всадникъ*, който е на гърба, той заповыдва. Ти ходишъ, но не ходишъ по своя воля, ходишъ тамъ, дето ты искатъ. Сега запримыръ, вие се разгнывите ныкой пэть. Гнывэть не е вашъ. Гнывэть не принадлежи на хората. Гнывятъ се духоветы. Духоветы се разгнывили, казватъ: "Ще се разгнывишъ". Мислишъ, че ти си се разгнывилъ. Туй е състояние на духа. Човыкъ, като се разгныви, какво ще направи? Ти, като се разгнывишъ, усыщашъ единъ упадъкъ. Казвашъ: "Що ми трыбваше да се меся въ тази работа".

Сега кое е важното? Да оставимъ тия философски разсэждения. И ты сэ хубави. Важното е: Не прекэсвайте връзката съ Божествения порядъкъ. Защото, докато си свързанъ съ Божествения порядъкъ, ти ще живыешъ, всичко ще ти върви наредъ. Направишъ най-малкото опущение да се откэснешъ, веднага ставашъ като единъ листъ, когото вытэрътъ може да духа навсыкэде. Нымашъ вече никаква опора. Второто положение: Изучавайте и свыта на свытлината, порядъка на духоветы. То е съдър-

жанието. Вие, ако не сте свързани с порядъка на духоветы, никакво знание не можете да имате, няма кой да ви ориентира. Ты сѣ духоветы, които слизатъ и учатъ хората какво трябва да правятъ. Ти седишъ и мислишъ, мислишъ, дойде една свѣтла мисълъ, казва ти: "Така направи". Като направишъ, върви добре. Единъ вашъ приятелъ ми разказваше. Той билъ въ миналата война, на едно място седи и нищо му казва: "Не стой". Следъ 5 минути на това място паднала една граната. "Не стой тукъ", нищо повече. Другъ единъ офицеръ ми разправяше: "Едно нищо ми казва "Мръдни се" Азъ питамъ: "Защо да се мръдна, че тукъ навсякъде има опасностъ". - "Мръдни се". Азъ седя и разсѣждавамъ и единъ куршумъ ме прободѣ. Разбрахъ защо трябваше да се отмыстятъ". Вие казвате нѣкой пътъ, че няма опасностъ. Казва ви нищо, мръднете се. Не се мърдате и казвате: "Каквото Господъ даде". Господъ казва: "Понеже азъ ще мина оттука, мръдни се да не те прѣгазя" Ако ти не се мръднешъ, Господъ ще те прѣгази. Прѣдупреждава те. Ти трябва да се мръднешъ, не Господъ да си измѣни пътя. Господъ никога не се отклонява отъ своя пътъ. Хората, които седятъ на Божия пътъ, трябва да се отстранятъ. Ты няматъ право да седятъ на Божия пътъ. Отстрани на пътя може да седятъ, но насредъ на този пътъ не може да седишъ тъй, както царскиты каляски чакатъ. Ако нѣкой отъ публиката излизе и на цареты имъ даде единъ пликъ, изненада онызи пазители на закона, защото духоветы много пазятъ. Ако ги изненадашъ - ще дадешъ плика, ако не - ще те арестуватъ, ти си нарушилъ известни правила. И тогава се създаватъ ненуждни страдания. После, друго нищо гледамъ: вие никога не провѣрявате нищата и предавате лъжливи сведения. Казватъ ми: "Английски аеропланъ падналъ при "Александъръ Невски" съ седемъ души убити". Казвамъ: Видяхте ли? - "Не, но ми казаха". Билъ заобиколенъ съ стражари и не пускали. Казалъ му нѣкой. Казвамъ: Провѣрете. Отиватъ, няма никакъвъ аеропланъ. Казватъ: "Тукъ, на Семи-

нарията, паднала една бомба, вѣтре въ оградата паднала". Дойде единъ братъ, казва: "Ходихъ, няма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала". Кажете: "Чухъ, не зная дали е вѣрно, че паднала бомба на Семинарията". После тукъ, на Изгрыва, говорите непровѣрени работи. Учѣте се, нищата, които говорите, провѣрявайте ги въ себе си. Може въ себе си да ги провѣрите. Азъ съмъ казалъ толкозъ пѣти да ги провѣрявате. Всѣки по кой начинъ може да ги провѣри. Искате вие да посетите единъ вашъ приятелъ въ града или въ Изгрыва. Спри се, вижъ въ себе си вѣрно ли е, тамъ ли е, направете единъ опитъ. Искашъ да го посетишъ. Дали е тамъ или не - не знаешъ. Ако приятелтъ ти е въ кѣщи, ти ще усытишъ една пълнота въ ума си и въ сърдцето си. Нѣкой пътъ ще усытишъ пълнота, а нѣкой пътъ - празднота. Нищо ти казва: "Иди, той е тамъ". Усыщашъ други пътъ, че не е тамъ. Отивашъ и го няма. Веднажъ, дваждъ, три пѣти правишъ опити и разберешъ, и различавашъ тия състояния, когато вашиятъ приятелъ е тамъ и когато не е тамъ. Когато вашиятъ приятелъ е тамъ, ще знаете по вашето състояние. Нѣкой пътъ отъ невидимия свѣтъ даватъ признакъ. Речешъ да посетишъ единъ свой приятелъ и ливата ти вежда заиграе - той не е тамъ. Ако ти заиграе дысната - той е тамъ. Като играе едната вежда - показва, че е тамъ. Като заиграе другата - показва, че не е тамъ. Ако поиграе ливата вежда - няма го приятеля ви. Като ви поиграе дысната - идете, ще го намырите. Съобщение има. Ти запиташъ и отъ невидимия свѣтъ казватъ: "Не е тамъ". Ты сѣ отрицисти, съ една дума ти отговарятъ, разсѣждение няма. Казвашъ: "Да ида ли?" - "Да". Казвашъ: "Какъ ще бѣде времето?" Като ти кажатъ: "Да", не питай какво ще бѣде времето, ще има ли превозни срьдства. Като ти кажатъ: "Да" - върви напредъ. Като ти кажатъ: "Не" - не отивай. Ти казвашъ: "Ако има превозни срьдства, пари имамъ". Не ходи, колкото и да бѣдешъ остороженъ*, ще се случи нищо лошо.

Сега, Господь не е същество на безпорядък. Въ най-малките работи, въ вашия умъ най-малката мисълъ въ васъ произвежда единъ вътрешенъ дисонансъ, не можешъ да бъдешъ слушанъ. После другото. Казва: "Човыкъ се излъгва". Ние сме на земята. За да имате ныщо съществено, трябва да пазите реда, кой на каквато степенъ на развитие да е. Седи ныкой, колко знае. Запримырь: по ныкой пътъ азъ съмъ говорилъ толкозь за музиката. Има хора, има деца, ныкой пътъ като ги чуя да пиятъ, азъ се връщамъ назадъ. Има хора, като ми пиятъ, азъ отивамъ напредъ. Нищо повече. Казвашъ: "Да се връщамъ назадъ?" Щомъ чуя, че хората пиятъ... Когато ныкой умре, пиятъ. Плаченето не е ли пыене? Този, когото търся, оплакватъ го, пиятъ му пысни, изпращатъ го въ другия свѣтъ, казватъ: "Заминалъ си вече". Ты му пиятъ последната пысень - довиждане. Азъ се връщамъ назадъ. А пъкъ, когато отивамъ да посетя ныкого, че не му пиятъ пысни, тогава отивамъ. Идете и питате: "Защо му пиятъ?" Защото си заминалъ. Казвате: "Не може ли да не заmine?"

Ще ви приведа единъ примырь на единъ руски епископъ. Има единъ разказъ, той не е вырѣнъ, то е митически разказъ. Този епископъ вижда единъ овчаръ - прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Казва: "Що, синко, прескачашъ така тоягата си?" - "Моля се" - казва. Кажe: "Да бѣде тѣй, Господи". Прескочи на едната страна и пакъ стане много добре. Каквото поиска, като прескочи отъ другата страна, пакъ става. Казва: "Синко, тѣй не се моли". Започналъ той да го учи да се моли съ "Отче нашъ". Училъ го, училъ го, научилъ молитвата. Като го научилъ, епископътъ се качва на параходъ и отпѣтувалъ. По едно време овчарътъ забравилъ молитвата, турилъ си дрехата на водата и стигналъ парахода по дрехата си. Отишълъ да го пита какъ быше началото. Владиката съ параходъ пѣтува, а пъкъ овчарътъ - съ дрехата си. Като го видѣлъ, казва: "Синко, моли се, както знаешъ".

Докато вие се возите на чужди корабъ, вие сте въ

човышкия порядъкъ. Когато ви води Божествената мисълъ, вие сте въ Божия порядъкъ. Когато те водятъ чужди мисли, то е безпорядъкъ на ныщата.

Второто ныщо: Пазете се. Не всичко, което ви хрумва въ вашия умъ, е ваше. Вие мислите, че всыка мисълъ, която иде въ вашия умъ, и всыко желание, което иде въ сърдцето, е ваше. Не е ваше. Ныкой пътъ на десетты, които идватъ, едното е ваше едва. Трябва да знаете кое е ваше. Пъкъ чуждото си е чуждо.

На васъ ще ви кажа: Пазете се отъ кръчмарската любовъ. Ще ви обясня какво ныщо е кръчмарска любовъ. Кръчмарътъ ще дойде, ще каже: "Ела, азъ имамъ много хубаво вино, да опиташъ какво вино имамъ". Завежда те, гледашъ десетина-двадесетъ бѣчви. Започвашъ да опитвашъ виното на кръчмаря, не него. Кръчмарътъ точи и ти изпразвашъ неговиты бѣчви. Този кръчмаръ най-първо те почерпи една чаша. Щомъ като кажешъ, че го харесвашъ, той ти дава. Ти изпразвашъ чашиты, опивашъ се, той остава трезвенъ. Питамъ: Кой отъ васъ печели? Този, който изпразва бѣчвиты или кръчмарътъ? Кръчмарътъ прокопсва. Кръчмаръ, който продава вино съ пари, да не стѣпвате въ кръчмата му, нищо повече. Тамъ като дойдешъ, не пипай, спри се. Туй, което се продава съ пари, не пипай, не ти трябва. Пъкъ има други едни кръчмари. Този кръчмаръ има бѣчви, ты сѣ по планиниты, по долиниты. Той ще те заведе на планината, при една такава бѣчва и ще ти каже: "Отъ тази бѣчва може да пиешъ колкото искашъ". Завежда те въ долината и пакъ ти казва: "Колкото искашъ пий". Пийте отъ онова вино, което е безъ пари. После, онова вино, което прави човыка шашавъ, не го бутайте. Пийте отъ онова вино, което внася животъ.

Сега викамъ ныкого, казвамъ: Ела. Казвате: "Ти обичашъ ли ме?" Иска той да ми плати. То е кръчмарска любовъ. Дойде ныкой, казва: "Азъ те обичамъ". Ти ще платишъ заради туй. Идешъ при ныкой адвокатъ, идешъ при ныкой лыкаръ, той ще ти направи една инжекция, после ще

платишъ. Но инжекцията освенъ, че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходишъ да се мъчишъ да те инжектиратъ. Де ти е вырата? Въ човышкия порядъкъ. Поеми въздуха, като поемешъ въздуха - лыкува. Като отворишъ очиты и приемешъ свытлината, ще имашъ инжекция. Ако топлината не може да внесе въ тебе онова, което искашъ, ако свытлината не може да внесе и въздуха, всичкиты други ныща сѣ праздни. Външни ныща сѣ, които не сѣ свързани съ Бога. Онзи, който няма хлыбъ, да яде пръстъ, разбирамъ, но онзи, който има хлыбъ, да яде пръстъ - то е престѣпление. Единственото ныщо въ единъ лыкаръ, което лыкува, то не сѣ лыковеты. Хора има, които сѣ пратени за лыкари въ свята. Но ты носятъ лыкарствата въ себе си. Ты иматъ една сила магнетическа, която лыкува. Лыкартъ лыкува съ туй, което излиза отъ него. Христосъ лыкуваше хората съ онова, което быше въ Него. Онази жена, като се допры до Него, (Той) казва: "Излызе ныщо отъ мене". Казвамъ: Идете при единъ лыкаръ, че като те пипне лыкартъ, да излызе ныщо отъ него. Щомъ излыза ныщо отъ лыкаря, на мысто е. Щомъ нищо не излыза отъ лыкаря, ти при такъвъ лыкаръ не ходи.

Често мнозина идатъ при мене да ме питатъ по ныкой въпросъ. Още преди да ме питатъ, казватъ: "Ясно ми е". Въпросътъ (е) разрешенъ, преди да е дошелъ при мене въпросътъ е разрешенъ. Казвамъ: Ныма какво да ме питашъ, Господъ ще ти изясни. Казвамъ: Всыки човыкъ, при когото вие се приближавате и ныщата ставатъ ясни, той е Божествениятъ порядъкъ. Отивашъ ныкъде и умътъ ти се забърква. Не стой тамъ.

После, пазете достойнството на другиты тѣй, както пазите вашето достойнство. Има една мырка. Гледамъ мнозина се събиратъ и говорятъ заради ныкого, всички дадатъ ухо, приятно имъ е. Ныкои не обичатъ ныкого и като говорятъ, приятно имъ е. Ныкои, които го обичатъ, взематъ страна и се спорятъ. Допуснете, че отивате въ единъ домъ, майката я няма тамъ, оставила детето и

това дете се парфюмирало съ онова, което излызло отъ него. Така се парфюмирало и мирише, отъ най-хубавъ парфюмъ. Идете, видете и започвате да разправяте: "Гледай, мари, какъ оставила детето така да се парфюмира". Вие, като говорите така, я излагате. Вземете това дете, стоплете вода, измийте детето отъ този парфюмъ. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката, като дойде, да намыри редъ и порядъкъ. Щомъ ти видишъ ныкъде, че няма редъ, то е твоя работа. Като свършишъ нейната работа, опитватъ те колко любовъ имашъ и на нея ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окѣпала детето ѝ, ще ѝ стане мило на душата. Ще каже: "Добра жена". Вие какво правите?

Когато Господъ ви дава условия да покажете любовта си, вие показвате знанието си. Знаете колко мъчно е тѣй човыкъ да живые. Мене ныкой пѣтъ ме интересува, когато ныкой дойде и ми разправя ныща, които ги зная много добре. Дойде ныкой, разправя ми ныщо, дойде втори, трети, четвърти. Азъ, рекохъ, го зная добре. Азъ го осветлявамъ по въпроса. Каква нужда ние имаме да разправяме за ныщата? Тогава вие се намирате като онзи турчинъ, който казалъ: "Който ще влызе, ще съжالياва, и който не влызе, пакъ ще съжالياва". Има ныща, за които вие съжالياвате. Вие съжالياвате, че не сте богати. Богатиятъ съжالياва, че е богатъ, защото като станешъ богатъ, ще ти приложатъ най-лошиты работи. Ще кажатъ, че си кралъ, че си кождеръ, най-лошиты имена ще ти турятъ. А пѣкъ като си сиромыхъ, няма да ти ги турятъ, само ще кажатъ, че си сиромыхъ. Ныкой няма да каже, че си кралъ, че си лѣгалъ. Казва: "Добъръ човыкъ, ама сиромыхъ". Вие винаги искате богатства. Тогава ще бѣдешъ богатъ, но трыбва да носишъ този товаръ.

Сега е въпросътъ не да се занимавате съ лошиты работи, понеже прекѣсвате общението съ Бога. Тогава ще изгубите вычния животъ. Азъ съмъ правилъ доста опити. Дойде ныкой и ми казва: "Еди-кой братъ ме излыга. Обе-

ща ми ныщо и не си удържа думата”. Какво ви е обещал? -”Туй и туй”. Считайте, че той ви е далъ. Ныкой пѣтъ ти изисквашъ. Остави този братъ, не изисквай. Вчера иде една сестра, боледува. Азъ ѝ казвамъ да направи една малка работа. Казва:”Азъ да оздравяя, Учителю, ще посветя живота си на Господа”. Оставете тия работи. Тя досега живыла 20 години и създала тази болестъ, тя досега не посветила живота си, че отсега ще изпълни. Това, което ѝ казвамъ, не иска да го изпълни. Тя иска голымото добро и голымото зло. Ты отвънъ трыбва да седятъ. Азъ ѝ давамъ малкото добро. Малкото зло е вѣтре. Ти направи малкото добро, то ще те спаси. Голымото добро, ако влызе въ твоя организъмъ, той не е въ състояние да издържи. Тогава ѝ казвамъ: Ако не ме слушате, лыкари има въ свята, ще плащате, тукъ даромъ искате. Казвамъ: Направи туй, малкото. Казва:”Азъ искамъ изведнажъ да оздравяя”. Казвамъ: Не можешъ изведнажъ да оздравяешъ, на тебъ най-малко шесть месеца трыбва да минатъ, за да имашъ едно подобрение, като едно житено зърно. То се набрала нечиста кръвъ, трыбва отъ въздуха да влызе, отъ храната да се подобри. То трыбва да дойдатъ всички свытли духове да работятъ, да подобрятъ тази работа, то не е лесна работа. Ще каже, че азъ мога да лыкувамъ. Вие не знаете какъ става лыкуването. Лыкуването става отъ Господа, не отъ хората. Казвамъ: Ти искашъ да ме заставишъ да ти кажа: Утре ще оздравяешъ. И като не оздравяешъ, ще кажешъ:”Каквото каза Учителътъ, не стана”. Казвамъ ти: Следъ шесть месеца ще имашъ едно подобрение, като просено зърно. Следъ една и половина година ще имашъ по-голымо подобрение, ще имашъ две просени зърна. Ще се учите на търпение. Щомъ дойде просеното зърно, работата вече е свършена, стига да стане едно малко подобрение.

Казвамъ сега: Приложете онзи законъ въ себе си. Приложете вие свободно закона. Азъ не искамъ вие да бѣдете светии. За да бѣдете светия, трыбва да имате

една опитностъ отъ хиляди години. Ако сега не сте станали светии, ще бѣдете обикновени хора. То за светийството се иска много работа. Казвамъ: Въ всичкиты времена религиозниты хора сѣ имали голыми мѣнотии, не е свытътъ свободенъ. Ние сме заобиколени съ два лагера на сѣщества, които се борятъ. Ето, сѣрбиты искаха отъ невидимия свытъ да ги освободятъ. Една клика стана да се борятъ съ германциты. Другиты направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори съ силния, нищо повече. Ако ныкой отъ васъ мисли, че можете да накарате Господа да направи туй, което вие искате, вие се лъжете. Вие ще имате туй, което сѣрбиты иматъ. Ще дойде Господа съ “Щуки”, съ танкове. Като мине презъ тебе, навсыкъде ще бѣде пустиня. Ако съ миръ го направишъ, като подпишешъ единъ пактъ съ Него, да държишъ. **ТА ПАКТОВЕТЕ, КОИТО СТЕ ПОДПИСАЛИ СЪ ГОСПОДА, ИЗПЪЛНЕТЕ ГИ!** Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписаниятъ пактъ съ Господа, дръжъ съ него. Не държишъ ли съ Него, всичко ще бѣде пометено. Сега казвате:”Господъ да ви помогне”. Какво има Господъ да ни помага? Дръжете съ Него. Щомъ Господъ ви помага, вие слушате другиты. Отъ другия лагеръ доста сѣ силни. Казвате:”Ни не живыемъ добре”. То е другия лагеръ. Азъ чувствувамъ два лагера вѣтре. Едниты тъмни, другиты свытли, едниты сѣ плодни дървета, другиты сѣ цигански тръни. Едниты сѣ плодни дървета - круши, сливи. Другиты сѣ драки, цигански тръни, магарешки тръни навсыкъде.

Сега ви говоря за порядъка. Помнете: Въ който порядкъ влызете, такъвъ ще станете. Щомъ влызете въ единъ свытъ, дето хората пушатъ, като излызете навънъ ще миришете на тютюнъ. Не може да повырватъ, че не сте пушили. Като пиете една чашка винце, като излызете навънъ, ще миришете на вино. Вие като пиете една чашка вино и като влызете въ духовния свытъ, веднага ще ви изпѣдятъ, защото то е лошо ухание. Защото виното е

подквасено съ една подкваса на много нечистотии. На едни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това азъ ви го давамъ за изяснение. Туй вино за някои хора е потрыбно. Запримъръ: като станете стари, по на 80 години, около 50 грама на день за църъ* или 100 грама. Ако не пиете вино, още по-добре. Въ Писанието се казва, че хората най-първо пиха човышкото вино и като се свърши, накараха Христа да имъ направи друго вино. Той казва: "Донесете вода". И направи вино отъ водата. Казватъ: "Защо ти си оставилъ хубавото вино?" Но то е духовното вино, което не опива. То не е вино, което ферментира. Ако е отъ последното вино, пийте. Ако е отъ първото вино, оставете го настрана. Първото вино въ свята е вино на раздори, второто вино е вино на миръ. Туй, което произвежда раздори, то е първото вино. Туй, което внася миръ, е последното. Тъй седи въпросътъ. Казватъ: "Отъ кое вино да приемъ?" Ако искашъ да се карашъ, пий отъ първото вино. Ако искашъ миръ, пий отъ второто вино. Едно правило всички си турете. Единъ день на земята ще изчезнемъ като листата. Сестра Динова къде е сега? Колко добра сестра беше, тукъ седеше. Къде ще я намыримъ? Имахме единъ братъ Йорданъ Савовъ, къде е той? Единъ день този братъ изчезна. Отиде никъде, въ оня свѣтъ. Вие не сте го видели. Азъ ги виждамъ, зная ги къде сѣ, но не може да ви разправамъ. За мене е ясно, за васъ не е ясно. Вие единъ заминалъ братъ никога вече няма да го срещнете въ тази форма. Сестра Динова никога вече няма да я срещнете такава, каквато беше, отиде. Ныщата не се повтарятъ. Динова ще е срещнете въ друга форма, не въ тази. Тогава съжालявате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не може да се примирите. Ныма да имате условия да се примирите. Да допуснемъ, дойде единъ ангелъ и вие го изпъдите. Той втори пътъ няма да дойде въ кѣщи. Вие съжालявате защо не сте го нахранили.

Та казвамъ: Условията, които Господъ ви дава, не

ги изпущайте. Не изпущайте да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господъ е направилъ свѣта. Като влизете въ Неговия порядъкъ, ще видите, че всичко е на мѣсто. Като излизете изъ Божествения порядъкъ, ныщата не сѣ на мѣсто. Ще влизете въ духовния порядъкъ. Тамъ има борба. Като влизете въ човышкия порядъкъ, тамъ има неразбория, която никой не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влезе въ насъ, да внесе порядъкъ. Ние се нуждаемъ отъ храна, не отъ голи думи. Когато говоримъ за любовта, подразбираме това, което носи животъ. Христосъ казва: "Азъ съмъ живиятъ хлыбъ, който е слызалъ отъ Небето. Всѣки, който ме яде, ще има животъ". Тази храна е временна. Докато ти мислишъ за Бога, ти живыешъ. Щомъ престанешъ да мислишъ заради Него, почерныешъ, потъмныешъ, обезсмисля се животътъ, започвашъ да остарявашъ. Най-после, не знаешъ кѣде да идешъ. Изгубишъ пѣтя. Вие седите тукъ. Ако се държите за Господа, никаква бомба няма да падне. Ако скѣсате връзката съ Господа, знаешъ колко бомби могатъ да дойдатъ. Имаме приятели, които сѣ въ Былградъ, ты ще иматъ друга представа. Тукъ само половинъ часъ имаше думъ-думъ. Я да дойдатъ 60, 100, 150 аероплана да пускатъ бомби 5-6 часа, после да избиятъ 100, 200, 300 души.

Та казвамъ: Ако държимъ съ Божественото, страданията ще бѣдатъ най-малкиты. Много малки ще бѣдатъ, като просени зърна. Ако се откѣснемъ отъ Божествения порядъкъ, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвамъ: **НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА СИ СЪ ГОСПОДА!** Примырътъ отъ сърбиты не вземайте. И вие пакта съ Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Всичко ще имате и каквото искате, ще ви бѣде. Ако развалите пакта, опасна работа е. Въ нищо да няма изневыра, колебание. Кажете: Подписахме, ще изпълнимъ, нито на йота няма да измынимъ. Ще изпълнимъ всичко, каквото сме обещали и Той ни е

обещалъ. Ако ние изпълнимъ, и Той ще изпълни. Ако ние не изпълнимъ, ще стане туй, което никога не сме желали. Казвамъ: Не разваляйте пакта си съ Господа. Ако някой ви пита какво говори Учителътъ, кажете: Не разваляйте пакта си съ Господа. Ныма по-хубаво ныщо човыкъ да държи онова, което е обещалъ. Тогава ще живыете, както вие обичате. Азъ желая всыки, каквото разбираме има, така да живые. По-добро отъ него няма. Всинца имате добро разбираме, всинца разбирате много добре. Някой пѣтъ като слушамъ какъ някой разправя ныкому, казвамъ: Браво. Разправя какъ да живые, какъ да жертвува, какъ да се моли, тѣй хубаво разправя, че казвамъ: Браво, много хубаво говори. Казва: "Туй, което проповыдвамъ, азъ още не съмъ го направилъ, уча го". Менъ казва ми: "Проповыдваха така и азъ проповыдвамъ". Каквото ви сѣ проповыдвали, проповыдвайте. Не е лошо. Туй, което проповыдвате на другиты, е хубаво. Пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичаниты. Пакта съ Господа дяволътъ го развали. Той, като дойде, ще каже: "Що ви трыбва". Той ще ви обещава много. Не вырвайте на голыми обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христосъ, ще каже: "Ти ще имашъ страдания, неволи. Доброто ще дойде къмъ края". Като дойде дяволътъ, ще ти каже: "То богатство, слава, апартаменти, автомобили", всичко туй ще ви даде. Този, който обещава всичко въ началото, той лъже. Този, който казва, че ще страдашъ, дръжете неговата страна. Този, който казва, че доброто ще дойде въ началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е въ края, е вырно. Когато на земята доброто е въ началото, не е вырно. Не се лъжете, нищо повече.

Защото Господъ сега иде на земята да научи всичкиты народи какъ да живыятъ. Всыки държи обещанието си. Всичкиты народи трыбва да служатъ на Господа. Земята е на Господа. Тя не е на англичани, германци, руси, българи. На всыки народъ той е далъ по една площъ. Поне-

же народиты не изпълняватъ Волята Божия, затова страдатъ. Той иде сега да тури редъ и порядкъ на земята. Редътъ и порядъкътъ няма да дойдатъ тѣй, но съ голыми страдания ще дойдатъ. Хиляди кораби ще потънатъ, богатиты ще осиромашыятъ, страдания ще дойдатъ, ще има земетресения, какво ли няма да има, ще има гладория за всички, даже по единъ грамъ масло няма да има. Като се изпоядатъ кравиты, отъ де ще вземете масло? Сега още има крави. Отиватъ хората и като не се сыятъ нивиты, не се засыватъ картофи. Отъ де ще дойде жито? Всыка война носи лоши последици съ себе си. Следъ туй лошиты мисли, лошиты желания, ты произвеждатъ болеститы.

Та казвамъ: Сега ние ще се молимъ на Бога по възможность да минемъ презъ най-малкиты страдания, които може да ги издържимъ, да минемъ и само да се кръстимъ отъ страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молимъ кожата ни да не се охлузи. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христосъ казва: "Дай едната". Сега, като ти взематъ едната, благодари, че не сѣ взели дветы. Благодари, че ти останала една риза. Благодари заради нея. Тѣй казалъ Христосъ. То е за нашиты времена. Който има две ризи, едната ще му взематъ. Имашъ единъ синъ, една дъщеря, ще ги взематъ, ще ги мобилизиратъ, ще иде да се бие. Какво ще направишъ? Та като ви мобилизиратъ, да идете юнаци, не страхливци. Ние сме за войната. Ще воювашъ съ доброто. Ще ида на война, ще кажа: Азъ не зная да се бия, не мога да превързвамъ пукнати глави, счупени рѣце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лыкувамъ. Вие ще направите другото. Азъ него не зная. Вие направете другото, идете, бийте се, азъ ще превързвамъ. Всинца ще идемъ да видимъ какво ныщо е войната. Вие ще воювате по два начина. Трыбва да обезорѣжите вашия неприятель.

Не разваляйте пакта си. Единъ спрямо другъ не разваляйте пакта. Щомъ се каратъ двама души, пактътъ е разваленъ. Отстѣпете. Двама души се спорятъ за нищо

и никакво. Иматъ никакъвъ договоръ. Да отстъпятъ.

Запомнете само едно нѣщо. Вие имате много добри разбирания. Толкозъ добри, че нѣма защо да се учите повече. ОЩЕ ПАКТА СИ НЕ ПРИЛАГАТЕ ТЪЙ, КАКТО ТРЪБВА.

Отче нашъ.

XX година

26. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9. априль, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ, София.

ДОБРЕ ЩЕ БЪДЕ

Добрата молитва.

Размишление.

Махаръ Бену Аба.

Вие по ныкой път минавате за герои вътре въ себе си. Ныкой път мисли, че е подигнатъ, че знание има, че свитлина има, казва: "Туй зная, онова зная, зная всичко. Какво ли има да уча още?" Мисли, че като каже "Да се обичаме" - свършенъ е въпросътъ. Хубаво е всичко да знаешъ. Но вземете, че те хвърлятъ въ водата - какво ще правишъ? Хвърлятъ те въ водата, оставятъ те. Какво знаешъ? Като те оставя самъ, какво ще правишъ? Знаешъ (ли) колко мъчно е да се съблечешъ въ водата? Имашъ голымъ балтонъ, модно си обличенъ. Хвърлятъ те въ водата съ този балтонъ. Ще идешъ на дъното на водата. Трябва да се съблечешъ и колкото по-малко дрехи - толкова по-добре ще плавашъ. Ако знаешъ какъ да употребишъ рэцеты си, краката си - ще излезешъ изъ туй положение.

Казвамъ: Има една страна, на която всички трябва да обърнете внимание. Човыкъ може да си претовари мозъка. Може да претоваришъ мозъка си отъ чрезмырно ядене, може да го разтоваришъ отъ много постъ. Може да го претоваришъ отъ мисль: какво ще правимъ, какъ ще преживедемъ на земята или отъ безпокойства. Защото, като се безпокоишъ, то не е осторожность*, то е страхъ. Пък таксувашъ* мозъка си съ една отрицателна енергия. Може да си много докачливъ. То е единъ центъръ. Пакъ товаришъ мозъка си повече. Постоянно мислишъ за себе си този да не те обиди, онзи да не те обиди. Таксувашъ* не цылия си мозъкъ, а определени съ енергии. Този центъръ ти таксувашъ. Ныкой път човыкъ трябва да се

освободи отъ личны идеи. Богатиятъ трябва да го извадишъ навънъ. Че ныкой не те погледналъ никакъ си, ти се докачишъ веднага. Той може да е неразположенъ или да го боли корема, или ныщо му се случило. Ти казвашъ: "Защо не ме гледа умилно, но ме гледа начумерено, като че съмъ му изыль бащиното му имане?" Или ныкой път ныкой човыкъ иска да бѣде по-остъръ, подигне си гласа. Казвашъ: "Защо да го подигне?" Като дойдоха англичаниты съ своиты аероплани, какъ ни говорыха, какъ ни проповыдваха? Дойдоха, туриха доста голыма свитлина да ни видятъ. Ты хвърлятъ бомби, но първо освятяватъ мыстото да видятъ намысто ли ще паднатъ тия бомби. Тия ракети, които хвърлыха, за да освятятъ, доста дълго време свытыха. Ныкои казваха: "Запали се аероплана", пък то е ракета, съ която освятяватъ, за да видятъ. Казватъ: "Да ви кажемъ у насъ какъ спусчатъ бомбиты". Да ги видите какъ ги спусчатъ. Казвамъ: Ние не сме хората, които спуснаха бомбиты. Други ги спуснаха. Защо не идете на тяхъ да имъ покажете, а на насъ? Ние сме непричомъ*, че други ви спускали бомби. Казватъ: "Да ви покажемъ. Видыхте ли? Насъ ни турятъ като арбитъръ* да преценимъ хубаво ли е или не. Ние имаме разрушения, и на васъ какъ ви е?" Ние имъ казваме: "Хубаво, вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дълга. Вие сте обсебили цылия свытъ". Иматъ право и ты. Кой е правъ?

Сега всички вие сте англичани. Съвременниты хора считамъ, че сѣ англичани. Новото, което иде, то сѣ германциты. Първиятъ елементъ отъ името на англичаниты - **А** е човыкъ, който е натоваренъ много. Не ти трябва толкова. Разтовари се. Англичанинътъ е човыкъ натоваренъ, който трябва да се разтовари. Той, който е много натоваренъ човыкъ, търси говеда да тури товара си на другиты да го носятъ. Но това вече не е Божествено. Казвамъ: Сега това е въ реда на ныщата. Тази война е чисто духовна. Една голыма борба има между свытлиты братя и черниты братя - така ги наричамъ. Ты преди милиони го-

дини се биха и черниты взеха надмошие. Тогава се оттеглиха свътлиты братя, дадоха мысто на другиты и тогава земята быше обвита въ мракъ и тъмнота. Около земята ты владыеха. Тогава дойдоха тия свътлиты братя да устроятъ земята. Шестъ деня работиха. Имаха голыма борба и казва Писанието: “Господь виды”. Господь виды, че всичко е добре направено. Обаче онызи се ухитриха. Като видыха, че направи първия човыкъ, дойдоха, че внесоха своята тъмнина вътре въ хората. По-напредъ тъмнината быше отвънъ, а свътлината отвътре. Като направи Богъ свътлината отвънъ, ты внесоха тъмнината въ съзнанието на хората. Хората съгрышиха. Отвънъ е свътло, свътътъ е доста хубаво уреденъ. Въ насъ вътре е тъмно.

Гледамъ тукъ ныкои дошли отъ Захарната фабрика, дошли облычени въ было. Съ были дрехи идатъ да си почи- ватъ тукъ. Казвамъ: Ныма нищо. Казватъ: “Петъ-шестъ часа не сме спали”. Казвамъ: Всички въ будно положение быха да се молятъ. Разсѣждаватъ какво ще стане. Казва- те: “Кое е Божественото?” Искате да знаете кои сѣ на правата страна. Да ви кажа: Онзи човыкъ, въ дадения слу- чай, който изважда васъ отъ водата, когато се давите - той е човыкътъ, който е пратенъ отъ Бога. Той може да е лошъ циганинъ, какъвто и да е, не го зная. Може да ти е братъ, тъй да го мислишъ, но ако не може да те извади - той не е отъ Бога пратенъ. Този човыкъ, който е отъ Бога пратенъ - той ще те извади. Въ даденъ случай онзи, който ни помага, той е отъ Бога пратенъ. Законътъ за мислиты е сѣциятъ. Ти имашъ много мисли, които не могатъ да ти помагатъ. Ты не сѣ отъ Бога. Въ сегашниты изпитания ще познаемъ кое е отъ Бога. Харесвамъ единъ нашъ братъ. Отива за Габрово. Качва се на трена* и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бом- биты е на 300-400 метра. Всички започватъ да быгатъ. (Той) казва: “Кѣде ще быгамъ навънъ? Може да ме претре- пе ныкоя граната или ще ме хванатъ, че быгамъ, че съмъ

ныкакъвъ шпионинъ, понеже имамъ такава опитность. Ка- захъ си: “Каквото даде Господь. Преживыхъ ныщо, но ныщо ми казва “Не бой се”. Пукаха гранатиты около мене 3-4 часа”. Казва: “Разбрахъ много работи. Сутринтъ къмъ 5 часа, като съмна, видыхъ, че още единъ герой има въ тре- на. Всички други изыгали. Излызохъ, оттукъ-оттамъ на- учихъ много работи. Ако човыкъ не вырва въ Бога, ще му се прѣсне сърдцето. Казвамъ: Каквото Господь даде, от- правихъ ума си къмъ Бога”. Казвамъ: Човыкъ трыбва да има свътлина въ време на мѣнотии, ще почувствува оно- ва - Божественото. Като се даде тревога тукъ, ангелиты идатъ отгоре да защитаватъ. Следъ като се мина кано- надата*, виждамъ тукъ изъ двора, намыриха парчета отъ шрапнелиты* не отъ неприятелскиты бомби, но отъ на- шиты гранати, съ които стрелятъ. Като гоныха непри- ятеля, ты се пукатъ и като падатъ - могатъ да претре- пятъ човыка. За споменъ около десетина парчета падна- ли. Паднаха наблизо, не сѣ влызли въ прозорциты. Намыри- ха и малки патрончета. Една сестра върви подире ми и ме пита какво ще стане. Рекохъ й: Ще видишъ. Туй, ко- ето сте видыли - то е нищо. То е първата сцена. Вие не сте видыли това, което се казва въ Писанието, че цылата земя въ огънь ще пламне. Че ние какви трыбва да бѣдемъ? Ако дойде огъньтъ, какво ще стане? Като те изгори огъньтъ - отиде. Но този огънь да те пречисти, както златото пречиства. Този огънь е намысто. Този е единъ вътрешенъ огънь. Казва Писанието: “Ако онызи дни не се съкратыха, ни една жива душа нымаше да остане”. Сега ще видите какво ныщо е обсаждане на Йерусалимъ. Сега не страдатъ онызи, които сѣ на фронта, но онызи, които сѣ въ тила. Ние тукъ сме въ тила. Но всыкога неприятель- ть атакува тила, не фронта. На фронта сѣ по-добре. Аероплани не могатъ да ги намырятъ. Въ тила ги намира- ть.

Казвамъ: Не трыбва да се таксуваме*. Ныкои ги е страхъ. Седишъ и мислишъ ныкоя бомба да не падне. Чува-

шъ - първата не падна до тебе. Мислишъ - втората. Дойде пакъ това напрежение. 80 бомби - се туй напрежение. Таксувашъ. Започнешъ да мислишъ: "Ами ако дойдатъ втори път? Ами ако дойдатъ трети път?" Започнешъ да таксувашъ, таксувашъ. Казвашъ: "Дотегна ми животътъ". Онызи горе въ аероплана, които отиватъ да се биятъ, онызи, които отиватъ да гасятъ пожара, когато избухне, падатъ около тяхъ гранати, ты гасятъ пожара.

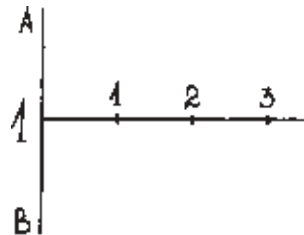
Знаете (ли), този е единъ примыръ. Въ войната раняватъ единъ сръбски офицеръ въ крака, счупватъ му крака. Отива единъ германски лыкаръ, започва да го превързва. Сръбскиятъ офицеръ изважда револвера и ранява лыкаря. (Лыкарътъ) взема револвера и му говори на нымски: "Азъ искамъ да ти помогна. Ако е за война, като оздравьешъ - може да се биемъ". Взема му револвера и му превързва крака. Подига си палтото и му показва револвера си, казва: "Ако е за револверъ - и азъ имамъ" и му го показва. "Не е геройство да те претрепамъ, но крака искамъ да ти превържа. Като оздравьешъ - тогава пакъ може да се биемъ". По ныкой път и вие, когато ныкой иска да ви направи услуга, вие вадите револвера си. На всыки човыкъ, който ви е направиъл услуга, бѣдете благодарни. Знайте, че всички народи - германци, англичани, руси, българи - вършатъ волята Божия. Ние не трыбва да се мысимъ. Всыки върши волята Божия. Богъ е турилъ народиты на испытание и насъ е турилъ на испытание. Казвате: "Какво ще дойде отъ това испытание?" Отъ туй испытание ще научимъ ныщо много хубаво. Въ какво седи лошото.

Когато оная вечеръ англичаниты пущаха своиты ракети съ парашутъ, (ныкои) казватъ: "Каква хубава звезда, като пентаграмъ", около петъ минути освѣтява цѣлото мысто наоколо, да видятъ намысто ли сѣ хвърлили бомбиты или не. Ныкой път въ васъ такива парашути, като се запалятъ въ васъ, отъ черниты братя искатъ да видятъ ныкакъвъ обектъ - да хвърлятъ ныкаква бомба. Сега, презъ тази седмица, (ныкои) се събиратъ да се молятъ.

Като се даде тревога, какъ ще се молятъ, кажете? Преди години въ Варна презъ тази, страстната седмица стана единъ случай. Казалъ ныкой, че станало земетресение, както били събрани въ градската църква "Св.Никола", но се затварятъ вратиты и 19 души били смакчани отдолу. Като се натрупали всичкиты хора, не могатъ да излызатъ. 19 души умрыха. Като казали, че има земетресение, всички быгатъ, да не би да се събори църквата. После имаше 10 ковчези. Презъ тази седмица стана това. Казвамъ: Молишъ се, дойде една тревога, какво ще правишъ? Вие досега сте имали вѣтрешни тревоги. На какво се дължатъ? Имате една вѣтрешна тревога - сѣщото ныщо е. Трыбва да бѣдете свързани съ Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане съ змията, която е облычена съ стари дрехи? Дойде змията на ныкое тысно мысто, дрехата я изпуца и остане съ новата. Тя живые споредъ Христовото учение. Който има две дрехи, едната да даде. Змията казва: "Постѣпвамъ споредъ това учение". Отдолу новата се е образувала. Като дойде - старата змийска дреха, съ която била облычена, цѣлата се изхлузва. Мнозина намиратъ тия дрехи и съ нея обличатъ бастунчета. Казвамъ: Сега трыбва да се съблычемъ отъ разниты стари навици, стари мисли. Какво ще стане? Какво ще стане? Христосъ казва: "Ако те съблэзни окото ти, извади го". Какъ да си извади окото? Ами ако сега, както е война, ако ти извадятъ окото, ныкое парче отъ засада те удари и ти извади окото? Единъ германски офицеръ така му извадили сега, въ войната, окото и той благодари, че не сѣ дветы. Като те удари едно парче и ти извади окото, какво ще правишъ? Сега мнозина отъ васъ имате по две очи и сте недоволни пакъ. Онзи съ едно око останалъ и пакъ е доволенъ, благодаренъ. Казва, (че) пакъ ще иде да се бие съ Германия (срещу) англичаниты. Превързватъ крака на едного и той казва: "Бързо да ми превържешъ крака, че ще ида да се бия съ англичаниты".

Не трябва да таксуваме мозъка с излишна енергия, която не е Божествена. Всыкога, когато стане претрупване на мозъка, се явява вътрешно безпокойствие. Запримър: Въ любовта, (въ) самото чувство човък може да се натовари чрезмырно, че му става отвратително, не иска да обича никого. Трябва да се разтовари. Казвамъ: Трябва да употребимъ колкото се може повече центрове. Разнообразна трябва да бѣде мозъчната деятелность. Има умственъ трудъ, има чувственъ трудъ. Ныкой пътъ тази погрышка имате на онзи калугеръ, който цылия день се молилъ. Хубаво е, не е лошо да се моли човъкъ. Но ти се молишь Господъ да ти даде благословение. Той се молилъ и Господъ дава дъждъ. Като дойде дъждътъ, трябва работа. Има царевица да се копае, домати има. Господъ си свършилъ работата. Ще вземешъ мотиката, ще идешъ да помагашъ на домати, на царевицата да помагашъ. Ако искашъ - и тамъ може да се молишь. Ныма да се молишь въ ныкой къща.

Та казвамъ: Има едно ново схващане. Гледамъ мнозина разправятъ за своиты изпитания. Пазете се отъ едно ныщо - не разказвайте ныщата, както не сѣ. Какво е отношението къмъ едно, две и три? **AB** е една ось, която се върти. Завърти се веднажъ - имате едно завъртане на остъта. Имате 1:1, имате 1:2 - имате две завъртания и имате 1:3 - имате три завъртания. 1:3 значи тази ось три пѣти се е завъртыла. Ако е платно, туй платно около остъта **B** три пѣти се е завъртыло. Кое число е по-голымо? Остъта си е ось, но едно число показва работата на остъта. 13 или 12 показва въ дадения случай каква работа се е извършила. Отъ работата, която човъкъ свършва, се показва човъкъ какъвъ е. Ти проповыдвашъ на единъ ученикъ, но ти си сприяхъ, сплашишь ученика, (той) не може да те разбира.

Трябва да бѣдешъ толкова разположенъ, че като му разправяшъ, той трябва да възприеме онова, което имашъ въ ума си - да се съкрати времето. Сега по ныкой пътъ съмъ слушалъ ныкои да казватъ: "Толкова години ние слушаме тукъ. Какво сме научили?" Вие искате всичко да ви дойде на гости, като една стока да я продавате. Че трябва да работите надъ себе си. Има единъ вътрешенъ начинъ за работа. Сега какъвъ е вътрешниятъ начинъ и какъвъ е външниятъ начинъ? Външниятъ начинъ се вижда и е материаленъ той, материализира се. Вътрешниятъ сега се образува. Сега отвънъ растенията, камъниты, свътлина-та - ты ни учатъ. Това е процесътъ на всичкиты същества. Значи това съзнание ни обгръща. Сега по ныкой пътъ вие казвате: "Азъ съмъ свободенъ да правя, каквото си искамъ". На единъ конъ, на който съмъ турилъ гемъ*, той е свободенъ да върви, но върви тамъ, дето азъ искамъ. Азъ съмъ се качилъ на гърба му и върви, кѣдето азъ искамъ. Вървя, потегля юздата налыво - върви налыво, потегля юздата надысно - върви надысно. (Конътъ) казва: "Азъ ходя, дето искамъ". Той ходи, дето азъ го направлявамъ. И вие ходите, дето ви направляватъ. (Ныкой) казва: "Азъ съмъ свободенъ". Въ какво сте свободни? Отъ болестъ не си свободенъ, отъ гладъ не си свободенъ, отъ безпокойство не си свободенъ, отъ сиромашия не си свободенъ. Казва: "Каквото помисля, се става". Тревата, и тя, каквото помисли - става. Ныкой пътъ тревата може да е помислила, че страда за дъждъ и дъждътъ дойде. Тревата казва: "Каквото помислихъ - стана". Понеже и на мене трябва дъждъ, казвамъ: Каквото помислихъ - става. Азъ ли каквото помислихъ стана, или каквото тревата помисли стана? Каквото тревата помисли - стана, и каквото азъ помислихъ - стана. Но туй стана не защото азъ помислихъ, но азъ помислихъ за ныщо, което трябваше да стане. Единъ добъръ човъкъ, дошло му наумъ да направи благодеяние. Неговата мисль се е проектирала въ пространството. Ти мислишь да има, да дойде ныкой да помогне. Иде

този човък съ своиты блага и ги раздава. Казвашъ: "Азъ помислихъ и той дойде". Ти криво мислишъ. Ти мислишъ, че понеже ти си помислилъ, този човъкъ (е) дошълъ, а ти си помислилъ, защото той е помислилъ. Той казва: "Да ида, да посетя бедниты хора, да имъ раздамъ ныщо". Ти си възприелъ неговата мисълъ. Ти благодари, че си възприелъ неговата мисълъ да дойде и да ти даде ныщо. Ти казвашъ: "Азъ каквото помислихъ - стана". На него отъ друго мысто му дойде идеята. Казвамъ: Когато ви дойде една хубава идея, тя иде отъ другъ единъ по-високъ свътъ. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можешъ да възприемешъ Божественото и да се ползувашъ. Въ сегашния выкъ ни трыбва изпълнение на волята Божия. Има два начина за изпълнение: единиятъ начинъ е сегашниятъ по законъ - по законъ всички изпълнявате, и камъниты, и водата, и земята изпълняватъ по законъ. Вториятъ (начинъ) е по любовь, сега го учимъ. По законъ страхътъ е отвэтре, страхътъ те заставя. Страхътъ е отвэтре да не бѣдешъ наказанъ, ако не изпълнишъ закона. Страхътъ е отвэтре, законътъ е отвънъ. При вториятъ начинъ - страхътъ е отвънъ, любовта е отвэтре. Казвате: "Искаме да се освободимъ отъ страха". Страхътъ е на мысто, но страхътъ трыбва да го туримъ намысто. Страхътъ трыбва да го туримъ отвънъ. Страхътъ е много добъръ слуга, но страхътъ не е много добъръ господарь. Казвамъ: Когато любовта стане господарь, когато милосърдието стане господарь, а алчността - слуга, и страхътъ слуга - свътътъ ще се оправи. Когато учтивостта, мекотата станатъ господарь, е много добре, а силата е слуга - свътътъ ще се оправи. Всичко онова, което е грубо - да бѣде отвънъ. А онова, хубавото - отвэтре. Свътътъ ще се оправи. Всичко онова, което става отвэтре, да е господарь, а всичко онова, което става отвънъ, да е слуга. Именно затова трыбва да има едно разнообразие. Вие искате ныкой пѣтъ да бѣдете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете съ хора, които сѣ търпеливи. Има

ныкой, който е много търпеливъ, че се е натоварилъ. Търпеливиты хора сѣ много упорити. Англичаниты сѣ упорити. Биятъ ги и ты устояватъ. Циганинътъ казва: "И чука, и чергата си продавамъ, но не се подчинявамъ". Ще го биятъ, ще го биятъ, но той не се подчинява. Какво ще правишъ да се противопоставишъ? Казвамъ: Ако ныкой отъ васъ не е търпеливъ, (нека) да дружи съ хора търпеливи. Ако сте много търпеливи - дружете съ нетърпеливи, за да стане една обмына. Ако си милостивъ - дружи съ други, които не сѣ милостиви. Ако си алченъ - дружи съ други, които сѣ щедри. Ако си щедъръ - дружи съ други, които сѣ алчни. Да стане обмына.

Много мѣчно може да се освободите отъ стариты ныща. Азъ гледамъ ныкой пѣтъ за ныкои ныща, за които съмъ говорилъ, правя опити. Ныкой казва: "Ти не разбра какво говореше Учителътъ". Другиятъ казва: "Ти не разбра". Азъ казвамъ на английски "I am". Другъ го напише така: "Ай емъ". Кой е правъ? Първиятъ е правъ, вториятъ го (е) написалъ по български. Ныщата трыбва да ги пишете на Божественъ езикъ. Вие ги пишете по земному. Седя единъ день на двора и слушамъ една гургулица, която казва: "Гу, гу, гу-у". Превождамъ какво значи - всичко добре ще се свърши. Седи тя и си гугуца. Казва: "Всичко добре ще се свърши". Какъ ще се свърши? Онзи, който направилъ свята, е толкова мѣдъръ, ние само ходимъ отвънъ, на този дънеръ качнемъ, на онзи. Той иде въ гората, на всички говори. Пита ме единъ: "Какво ще стане?" Казвамъ: Гургулицата казва, че всичко добре ще свърши. Тя като казва това - образува се една гуша, знае да диша.

Та казвамъ: Англичаниты се учатъ да дишатъ, германциты се учатъ да работятъ. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искашъ, леснотия искашъ, удобства искашъ, всичко да ти е наредъ, пари да имашъ, само да идешъ до банката съ единъ чекъ да вземешъ пари, да се облычешъ хубаво, да имашъ хубави столове, пѣкъ работа малко се изисква по английски. Природата работи

чрезъ главата, работи чрезъ дробоветы и работи чрезъ стомаха. Тия три вида работи да ги съедини въ едно - да диша правилно, да яде правилно и да работи правилно. Отъ онова, което придобиешъ - да раздавашъ. Ти си ялъ, нима-шъ нужда, не си гладенъ. Онова, което не може да ядешъ - раздай него. Не оставяй храната отъ днешния день за утрешния. Евреиты, когато ги изведе Господъ въ пустинята, (имъ) каза, че само за днешния день да събиратъ храна. Евреиты бяха голыми търговци, събираха за два дена, казваха: "Може утре да не падне". Събраната храна за два дена се разваляше. Всеки день ще събирашъ. Ты искаха да скриятъ. Всеки день носи своето благо.

Да благодаримъ сега за онова, което Богъ ни дава. Като дойде утрешния день, добъръ е Господъ.

Та сега мнозина отъ васъ, които сте англичани, да се разтоварите. Ныкой отъ васъ, които сте германци, трябва да работите. Руситы какво трябва да правятъ? "РУ" какво е? Англичанинътъ е натоваренъ, германецътъ е на работа, "РУ" значи "на духа". Ты седятъ и се потриватъ. Руснакътъ казва: "Ничево". Ныкои сѣ руснаци, казватъ: "Господъ ще промисли, Духътъ ще промисли". Ще промисли Духътъ, но като дойде Духътъ - трябва да послушашъ. Учителътъ ще те научи, но той ще ти предаде урока, но учение трябва, работа трябва. Щомъ ти предадатъ единъ урокъ - трябва да работишъ. Предадениятъ урокъ на търпението, какъ ще го приложите въ практическия животъ? Казвате: "Какво има?" Като си търпеливъ, ти си съединенъ съ Божествения свѣтъ, отъ всичко се ползувашъ. Ти като се разсърдишъ, работишъ за дробоветы. Ты взематъ тази енергия - сръдната, турятъ я на работа. Въ сръдната харчишъ повече, ти губишъ. Като си търпеливъ - печелишъ. Но и (въ) многото печалба има опасностъ. Въ много(то) харчене има опасности, и въ многото губене има опасностъ. Ще държишъ закона на равновесието - нито много богатъ, нито много сиромашъ. Или другояче казано - нито богатъ, нито сиромашъ. Бо-

гатството и сиромашията да бѣдатъ като дысната ти рѣка. Сиромашията изисква работа - ще дадешъ работа на лывата ти рѣка. По ныкой пѣтъ тя е щедра, понеже дысната работи, като го вземе - ще го даде. Тя е много щедра. Ще вземе, ще турите хлыба въ устата. Той ще ви ползува. Сега знаете ли начинътъ кога Духътъ говори? Всекога, когато Божествениятъ Духъ говори, образува се въ главата свѣтлина, една много приятна свѣтлина. Когато Духътъ говори - една мека топлина се образува. Много ти е приятно, тихо и спокойно. После усыщашъ свежестъ по тылото. Приятно ти е навсякъде. Тѣй говори Духътъ. Тогава си готовъ при най-малкото пошепване да направишъ ныщо. Ныкой пѣтъ въ ума има тъмнина, въ сърдцето - студъ и казвашъ, че Духътъ говори. Пакъ ти говори ныщо, но разбъркани работи. Седишъ така и ныщо ти казва: "Тебе никой не те обича". Господъ на молитвиты не отговаря. Трябва да се стыгнешъ, да работишъ, бѣди малко ачигьозъ*.

Разправяше ми единъ свещеникъ, на младини при грѣцкия владика работилъ. Казва: "Богатъ човѣкъ быше, имаше много пари, но азъ быхъ много честенъ. Други си оправиха работиты, взеха париты му, но азъ си казвахъ: Мене не ми трябва пари. После като станахъ на 70 години, иде ми наумъ, че като быхъ при владиката, защо не бръкнахъ да взема отъ париты му. Сега живыя отъ една малка пенсия, можехъ азъ да му взема париты, други му взеха париты. Сега, когато станахъ на 70 години, дойде ми наумъ защо не взехъ отъ касата". Сега ныкоя млада сестра ми казва: "Дотегна ми, Учителю, не искамъ да страдамъ". Ныкоя стара сестра и тя ми казва: "Дотегна ми, не искамъ да страдамъ". Че и на мене ми е дотегнало. Четете Посланието къмъ римляниты. Ныма ныкой, който да е свободенъ въ свѣта. Всички сме поставени подъ едно бreme. Само любовта е, която може да ни избави отъ игото на земята. Ти си свободенъ да оберешъ ныкого. Но ще дойде законътъ, (той) казва: "Ти ще го вземешъ,

ти нямашъ право да говоришъ”. 50-60 кила ще ги вземешъ, ако не - бой има. Законътъ на любовта ще те храни, ти самъ да си изберешъ колко да вземешъ - 1, 2, 3, 4, 5 кила. Самъ ще си изберешъ. Въ свободата ти ще се натоварисъ толкозъ, колкото намыришъ за добре. Съ закона ще те натоварятъ, колкото не искашъ. Всыкога, когато вие сте обременени, то е извънъ закона на свободата. Защо да не си по-умень? По-добре оставете този въпросъ настрана. Като те освободи Господъ, като дойде любовта, ще каже:”Вземи, колкото искашъ”. Не вземай за два деня. Вземи за единъ день.

Искамъ сега лицата да ви бѣдатъ свѣтли. Всички, които идатъ, лицата ви сѣ омърлушени. Навсыкъде гледамъ омърлушени лица, като шашардисани. Ныма по-хубаво ныщо човыкъ да се моли. Безпокои се човыкъ за нищо и никакво, че туй защо станало, че онова защо станало, че защо не предвидыхъ.

Азъ ще ви дамъ ныколко правила. Сутриньта гледамъ птичкиты пиятъ, гургулициты гугуцатъ, петлиты кукуригатъ, казватъ:”Какво ще бѣде?” Казвамъ: Много добре ще бѣде. Че и ты слушатъ този шумъ, седятъ спокойно. Каква ще бѣде тази работа? Казвамъ: Излишно безпокойство. Ако искашъ да пѣтувашъ отъ България за Америка, искашъ да пѣтувашъ - качи се на единъ параходъ и, (ако) видишъ, че пълховеты излизатъ, быгатъ, на този параходъ не се качвай. Пълховеты знаятъ. Видишъ ли ныкой параходъ като дойде, (че) пълховеты влизатъ въ парахода - влызъ и ти. Дето влизатъ пълховеты, влызъ и ти. Дето излизатъ пълховеты, излызъ и ти. Ти ще кажешъ:”Азъ ще слушамъ сега единъ плъхъ”. Дето быга пълха, быгай и ти. Тамъ дето влиза пълха да се крие, влызъ и ти. Азъ ще ви преведа примыра, когато стана земетресението въ Търново. Казвамъ да ида, да видя приятелиты тамъ. Още като влизамъ въ града, виждамъ една човышка атмосфера. Виждамъ сѣщо, че кучетата лаятъ, петлиты кукуригатъ, всички птички пиятъ. Като влизамъ въ Търново, про-

роци - колкото искашъ. Единъ казалъ “това ще стане, оно-ва ще стане”, пророкуватъ. Като влизамъ, всичкиты на палатки. Казва ми една сестра:”Учителю, да влызете въ палатката”. Казвамъ: Турете ми въ кѣщи леглото. -”Ще се събори кѣщата, предсказватъ тукъ”. Казвамъ: Азъ като влызохъ, два вида пророци видыхъ. Каквото казватъ първиты, всичко ще бѣде. Ты казватъ:”Каквото быше - мина”. Другиты, които се изплашили, казватъ, че ще потъне Търново, ще се разруши. Казвамъ: То е минало вече. Казва Писанието: “Като видите всичко онова, което става, да знаете, че е наближилъ часътъ на вашето избавление”. То е вѣтрешна свѣтлина. Богъ се проявява. Ние сме като своенравни деца, искаме да си уредимъ живота, тѣй както Богъ не иска. Богъ ни е пратилъ и е предвидилъ всички да станемъ умни, да станемъ добри и да станемъ силни. Затова ни е пратилъ на земята. Слабиты седятъ и казватъ:”Елате да си поживыемъ”. Какво ще поживыемъ? Малко удобства трыбватъ. Какви удобства трыбватъ? На войнициты какви удобства трыбватъ? Раницата на гърба, орѣжието на рамо, трѣгне. Не може да се противи. Какъ ще се противи? Влызешъ въ една рыка, трыбва да знаешъ да плавашъ. Сега въ време на мѣнотии, искамъ да ги носите мѣнотииты не по законъ. По законъ всички ги носятъ, но по любовь. Да ти е приятно, като страдашъ. Питате:”Какво ще бѣде?” Добре всичко ще се свърши. Тѣй казваха гургулициты, тѣй казватъ малкиты птиченца, тѣй казватъ петлиты. Петелътъ казва:”Кукуригу-у, добре ще се свърши”. Гургулицата казва:”Гу, гу, ггуу, добре ще се свърши”. Чичопый казва сѣщото:”Добре ще се свърши”. Три вида пророци - петлиты, гургулициты и чичопый. Всички казватъ:”Добре ще се свърши”. Защото Богъ е Любовь. Страхътъ нека дойде, той отвѣнъ да седи. На страха, като дойде, ще кажешъ:”Добре ще бѣде”. (Ныкой) казва:”Какво ще стане, взеха ми всичкото имане?” Добре ще стане, нетърпеливъ си, добре ще бѣде. Насърдчете ги всички, и отвѣнъ въ свѣта, кажете на всич-

ки:”Добре ще бэде”.

Отче нашъ.

XX година

27. Лекция на Общия Окултенъ класъ

16 априль, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Добрата молитва.

Духътъ Божи.

Размишление.

Цвятята цвѣтыха.

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Законъ за самовъзпитанието или какво ныщо е самовъзпитанието, какъ да работи и да възпитава себе си.

Всичкиты хора страдатъ отъ невъзпитаностъ. Малкиты деца, ако биха останали на тяхъ, ты както идатъ въ живота, ако нямаше кой да имъ помогне, ты най-напредъ не знаятъ какъ да си избератъ храната. Майката ще приготви подходяща рыдка храна, ще даде първиты правила какъ да започнатъ да се хранятъ. Децата сѣ много взискателни. Ты, като дойдатъ на земята, искатъ всыки да имъ служи. Колкото души има въ кѣщи, отъ всичкиты искатъ служение. Каквото кажатъ - думата на две да не стане. Щомъ не се изпълни това, което желаятъ - веднага проявяватъ негодувание, веднага крыскатъ, издаватъ единъ звукъ. Туй го наричатъ плачъ. Отъ негодувание, че не сѣ ги послушали, тия, голымиты генерали, веднага заплачатъ. То е наказание. Детето казва: "Какъ не разбира те Божествениты закони, че азъ съмъ дошълъ да ми служите, че вашето щастие, че щастieto на баща ти, на майка ти зависятъ отъ мене. Ако не съмъ - нищо не може да стане. Ти стана баща най-голымъ, благодарение на мене. Азъ те произведохъ баща. Ти си майка, но азъ те направихъ майка. Ако азъ не съмъ - ти нищо не можешъ да направишъ". Затуй първото дете казва: "Азъ, ако не быхъ се родилъ - никакъвъ братъ не щыше да ѣдешъ". Първото дете мисли, че всичко е направило въ свята. Вие всички мислите, (че) въ всичкиты хора има едно голымство. И

най-малкото животно да го настѣпишъ - и то се надигне. Бутнете единъ паякъ. Той се спре, надигне се на краката си, казва: "Разбирашъ азъ кой съмъ. 6 крака имамъ, знаешъ какво мога да направя". Знаете ли какво е самозащита или не? Мене ми разправяше единъ, че единъ отъ голымиты паяци го накаралъ да излызе отъ стаята. Скача отъ единиятъ край до другиятъ, премыта се изъ стаята.

Сега вие живыете въ единъ свытъ и мислите, че той е уреденъ. Не е уреденъ. Ако быше уреденъ, не щыше да има. Богъ казва: "Правя нова земя и ново небе". Подъ "старото небе" и "старата земя" разбира стариятъ порядкъ на земята, които сега изживыватъ последниты дни. Туй ще се смыни, както се смыняватъ нощъта съ деня. Сегашниятъ порядкъ, въ който ние живыемъ, е нощъ. Писанието казва: "Ето, мина нощъта, приближава деньтъ". Ще идемъ въ новиятъ порядкъ, дето има свытлина. Казвамъ: Всичкиты нещастия, които сѣществуватъ въ свята, се дължатъ на тъмнината. Въ тъмнината, която има въ насъ, всички прегрышения все въ тъмнината ставатъ. Въ свытлината прегрышения не може да ставатъ. Ныма сега да се спирамъ да обяснявамъ какво значи "грыхъ". Грыхътъ - това е едно наше понятие. Нарушение на единъ законъ. Богъ е поставилъ известни закони. Когато нарушаваме закониты на природата, на физическия свытъ, имаме едни последствия. Когато нарушаваме закониты на духовния свытъ, имаме други последствия. Когато нарушаваме закониты на умствения свытъ, имаме трети последствия. И тамъ може да се нарушатъ закониты. Всыки, който наруши единъ Божественъ законъ, той изчезва отъ този свытъ. Ние сме въ физическото поле. Не сме въ онзи свытъ, дето тече всичко по медъ и масло. Ние сме въ единъ свытъ, дето се мѣчимъ. Ако погледнемъ на цылата природа, дето живыемъ, то е вычна борба, вычно робство тукъ. Ныма нито едно сѣщество, което да е свободно. Има ныщо въ насъ, което ни измыня постоянно. Човыкъ е билъ малко детенце, после постепенно той се измыня. Кое е

онова, което го измения отвэтре? Човышкиятъ духъ трыбва да расте и човышката душа трыбва да се развива. Но тъй, както ние се развиваме, кой отъ насъ е доволенъ отъ туй състояние, което сега имаме? Всыки усыща, че му липсва ныщо. Ныкой казва, че не го оценяватъ. За да те оцынятъ, хората трыбва да бэдатъ съвършени. Какъ ще те оцени единъ човыкъ? Ти искашъ ныщо, което не съзнава(шъ). Влызете ныкъде, искате да има пиано, да ви посвирятъ добре. Тия хора едва знаятъ да попыйватъ, нито пиано иматъ, нито модерно свирятъ. Вие казвате:”Ныма ли ныкой другъ, дъщеря ви или сина ви да свири?” Казватъ:”Ныма такива работи въ насъ”. Хората оратъ и сыятъ. Казватъ:”Имаме си свои пысни, попываме по ныкой пэть. Други условия нымаме”. Ныкой религиозенъ ще каже:”Нымате такива набожни картини на Св.Богородица, на Исусъ Христосъ, на Св.Никола, на Св.Георги, на Св.Петъръ”. Въ българиты има много светии, но Св.Драганъ ныма, Св.Стоянъ ныма, и Св.Панчо ныма, и Св.Череша ныма. Казватъ:”Колко е хубавъ образътъ на Христа тъй, като се моли”. Но художникътъ е турилъ тази форма. Той не е билъ тамъ да види какъ се е молилъ Христосъ. Той се молыше денемъ. Въ тъмнината на художника му е дошълъ този образъ. Тогава казвате:”Колко хубаво се моли”. Това е наше сегашно понятие. Въ какво седи доброто? Въ молитвата. То седи въ това правилно поставяне на ума. Мисълта ти да бэде така свытла и чиста. После - онова правилно положение на сърдцето, да ныма никакви горчиви чувства. После - въ постэпкиты да ныма ныщо, (което) да те смущава. Три ныща въ молитвата да имашъ. Молитвата учи умътъ ти да е пьлень съ свытлина и сърдцето ти да е топло, ритмично да бие. Да чувствувашъ, че имашъ най-приятното разположение. Сега не разбирайте “удоволствие”, ами като си тэженъ, да намыришъ и въ самата тэга (и) да видишъ, че има ныщо хубаво. Умниятъ човыкъ, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. (Той) казва:”Тия облаци ще се превърнатъ на кап-

чици, ще капнатъ по тревата и тревата ще израсте. Цвытятъ ще цъвнатъ, дърветата ще се полыятъ, ще раждатъ хубави плодове”. Духне вытъръ (и) умниятъ човыкъ вижда хубавото, казва:”Ще стане пречистване”. Онзи, който не разбира, казва:”Сега ли се намыри, отде се намыри? Заоблачи се - казва. Сега ли се заоблачи, не можеше ли свытло да е?” Мнозина отъ васъ искате все да бэдете щастливи. Че щастieto на единъ пывецъ въ какво стои? То не е ныщо материално. Пывецътъ, като пые хубаво, е щастливъ. Като (го) слуша, всыки единъ казва:”Хубаво пые”. Още като е на сцената, тия хора му изпращатъ свыты хубави мисли. Казватъ:”Хубаво пые, искаме да слушаеме, такъвъ пывецъ чакаме”. Ты сэ му платили. Щомъ не пые хубаво, казватъ:”Защо не се приготви хубаво да пые, така ли се пые?” Той, горкиятъ, започва да го стыга сърдцето. Казва, че не вървыло. За да се извини, казва, че времето било влажно, салонътъ билъ неотоплень, публика-та била студена. Дава си извинения. Тия ныща сэ наши залъгалки. Може да ви преведа примыръ, но ныкой пэть ние сме смышни въ нашиты разбираия. Казвате:”Той много знае”. Азъ съмъ превождалъ този примыръ и пакъ ще го преведа. Идва една съседка при другата и казва:”Вие какъ шиете роклиты?” -”Така ги шиемъ”. -”И ние така правимъ” - тя отговаря. Тази, която пита, всичко знае. Знае какъ преподаватъ, знае какъ се молятъ. Каквото правятъ другиты и тя го знае. Онази съседка видыла, че въ много ныща е боса, искала да й създаде една неприятность, да й покаже, че не знае. Единъ день идва и я пита:”Вие какъ готвите охлювиты?” -”Какъ ги готвимъ ли ние, казва? Вземаме ги, туряме ги въ чутората*, начукаме ги, начукаме ги, туряме ги въ тенджерата, туряме имъ оризъ и солчица и ги варимъ”. (Първата) казва:”И ние така ги готвимъ”. Тя като отива, начукала охлювиты, направила ги както й казва съседката и ги сготвила. Връща се мэжа й, сыда да яде и той я пита:”Ти какво си направила?” -”Ами така ме научи нашата съседка, по новъ начинъ да се гот-

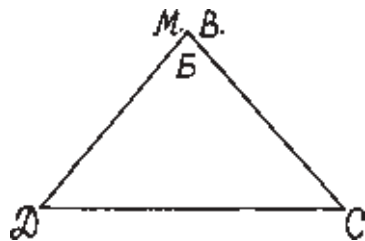
вятъ охлюви”. То е невежество. Охлюви не се готвят така, не се турят въ чотората. Турят се въ вода, измиват се хубаво, съ прысната вода сваряват се, после съ една виличка взема се единия край, набоде се и се изтегля за единия край. Вие нали сте яли охлюви? Скържавити* хора какъ си готвят охлюви? Въ Балкана има такъми* за охлюви, има охлюви нанизани на връвъ. Дойде съседката и каже:”Дай ми твоиты такъми, да си наготвя охлюви”. Ще сложатъ нанизаниты охлюви, ще сложатъ оризъ, ще сготвятъ охлювиты и като го изыдатъ, въобразяватъ си, че ядатъ охлюви. Ние сега може да се смеемъ, но не е ли смышно и нашето положение? Отъ Божественния свѣтъ, когато мислимъ, че като имаме пари - ще бѣдемъ щастливи. Ще бѣдемъ щастливи, защо? Париты сѣ външната черупка на охлювиты. Въ тази форма все ще влызе малко оризъ, ще влызе малко зехтинъ, ще ни бѣде развлечение, че сме яли ядене съ охлюви. Все има ныщо въ самата черупка. Голымото богатство на охлюва остава въ черупката и който е майсторъ - ще може да извади стотина-двеста пѣти малко миризма.

Казвамъ: Туй положение, въ което се намираме, тызи възгледи вече сѣ детински. Най-първо ти вървишъ и си недоволенъ. Трыбва да знаешъ, че твоео недоволство...

Отъ яденето започва самовъзпитанието. Богъ далъ единъ езикъ, далъ едно чувство да опиташъ дали храната е добра или не. Ако вкусътъ не е покваренъ, още като вкусишъ храната, ще знаешъ тази храна дали е за тебъ или не. Ныкой пѣтъ страдаме отъ сготвена, отъ развалена храна. Гледамъ, (че) ныкой не може да яде прысно млыко, яде кисело. Киселото млыко съдържа ныкои ферменти*. Сега тызи ферменти на киселото млыко, споредъ теорията на Мечниковъ, сѣ полезни. Ако си отъ киселиты хора, ти не можешъ да ядешъ прыското млыко, защото си много киселъ. Като ядешъ прысно млыко, то се подквасва, хаби се млыкото. Киселини има, които не даватъ възможность на млыкото да се смели хубаво, да се подготви хра-

ната, да се извадятъ ония хранителниты елементи. Много пѣти ние имаме религиозни схващания. Ныкой каже, че е набоженъ и само сухъ хлыбъ ще яде. Азъ, ако съмъ, сухъ хлыбъ не бихъ ялъ. То е човышко гледане. Самъ ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ямъ. Ако направя хлыбъ, която и жена да го прави, този хлыбъ не е така чистъ, както вареното жито. Или, ако ми сѣ здрави зѣбиты, ще го накисна въ топла вода и ще го дѣвча. Това жито ще бѣде много по-полезно, отколкото този хлыбъ. (Ако) имашъ развалени зѣби, какво ще правишъ? Житото така не може да го гълташъ.

Сега трыбва да се избавимъ. Ние имаме наследствени възгледи. Ти искашъ да бѣдешъ здравъ, но за да бѣдешъ здравъ, трыбва да си изберешъ една храна, която ти подхожда. Всыка храна, която ти не обичашъ, не е здравословна. Тази храна трыбва да я разбирашъ. Като я обичашъ, следъ като я ядешъ, поради любовта остава хубаво впечатление тази храна. Следъ като ядешъ и се разкайвашъ за яденето, тази храна е неестествена. После - храната не трыбва да бѣде еднообразна. Въ хилядиты плодове, които Богъ е създалъ въ свѣта, то се подразбира, че отъ всичкиты плодни има известни плодни елементи, които сѣ необходимы. Ти ядешъ черешы. Отъ черешата хората не знаятъ какво добиватъ. Отъ сливиты хората не знаятъ какво добиватъ. Или ябълкы ядешъ, или грозде, или портокалъ, или лимонъ, или рыпичкы, или бобъ, или грахъ. Ныкои храни служатъ за обнова на стомаха. Ныкои храни служатъ за обнова на сърдцето. Ныкои храни служатъ за обнова на човышкия мозъкъ. Ако човыкъ, когато се храни, ако ныма мозъкътъ достатъчна энергия - той не мисли. Ныкой пѣтъ ныщата произтичатъ, че нымаме едно правилно схващане. Запримыръ: Вие започнете да се дразните. Щомъ се дразните, дразненето е качество на децата. И стариты хора се дразнятъ. Единствениты хора, които не се дразнятъ, сѣ възрастниты хора. То е най-хубавото състояние на човыка.

Д - детство, С - старостъ, М.В. - млада възраст. Старият човък е слабъ, съ хилави нерви. (Б) - туй е Божественото начало, Любовта. Този триъгълникъ е човъка. Двата лъча сѣ Божествената

Мѣдростъ, която изпраща свѣтлина. Детството е началото на живота, старостта е краятъ на живота. Но животътъ не може да се разбира, ако ние нѣмаме туй Божественото начало, не възприемаме Любовта, която иде отгоре. То е Божественото дихание. Азъ забелязвамъ ныкой пѣтъ да изкажешъ една мисль ныкой пѣтъ сѣ най-малката енергия. Ныкой пѣтъ казвашъ: "Не разбирашъ ли тази работа, която казвамъ?" Можешъ да му кажешъ: "Ще ти кажа ныщо. Може ли да не разберешъ?" Това ныщо може да го кажешъ сѣ викане, може да го кажешъ и сѣвсемъ тихо. */Учительтъ го изговаря сѣвсемъ тихо и го изговаря сѣ викане/*. Ти искашъ да дадешъ никакъвъ видъ. Майката крыска, бащата крыска, учительтъ крыска, всички крыскате, не може да търпите. Като не можешъ да търпишъ, какво ще правишъ, кажете ми? Следъ като си се ударилъ въ ныкой камъкъ, не можешъ да търпишъ. Ще търпишъ, ще носишъ болката. Казвашъ: "Тази сиромашия не мога да търпя". Ще търпишъ. Болестта не може да търпишъ. Ще търпишъ. Отъ сиромашията можешъ да се освободишъ. Отъ болестта може да се освободишъ. Отъ всичко въ свѣта може да се освободишъ. Търбва знание. Азъ съмъ превеждалъ примыра, въ единъ отъ романыта го има. Излиза единъ цигуларъ сѣ цигулката си. Доста виденъ цигуларъ. Излиза навънъ изъ града, зима било. По едно време го заобикалятъ глутница вълци, 12-13 вълци го заобикалятъ. Отварятъ му пѣтъ, после стысняватъ кръга, стысняватъ го още повече, искатъ да го нападнатъ. Той си казва: "Тѣй и тѣй ще се мре, но да си извадя цигулката, да си посвирия". Изважда цигулката, за-

почва да свири, ты всички наклъкали, той свири. Свирилъ половинъ часъ и излызалъ отъ кръга на вълциты. Виждатъ го хората и казватъ: "Вижъ този серсеминъ*", дава концертъ на вълциты". Вълциты сѣ музикални. Той като свири, ты го слушатъ. Той свири за последенъ пѣтъ на вълциты, а ты казватъ: "Такъвъ музикантъ ние не ядемъ, а го слушаме". Ако той не знаеше да свири, ты щыха да идатъ до него.

Казвамъ: Мѣчнотииты въ свѣта сѣ вълци. Ако знаешъ да мислишъ, вълциты ще те оставятъ. Всичкиты мѣчнотииты слушатъ въ свѣта умниты хора. Щомъ започнете да се дразните - пазете се. Щомъ се дразните - то е единъ признакъ на старостъ. Гледай, като се разгнѣвишъ, да не минатъ 10-15 минути (и) да туришъ равновесие, да намыришъ своята погрѣшка. Иначе ти ще изхарчишъ повече енергия. Вие казвате: "Азъ се моля три пѣти на день, азъ на църква ходя, азъ съмъ ученикъ, азъ това съмъ свършилъ, т.т.т.". Сега като се говори така, ныкой мислятъ, че сѣ нарочени. Не, не, то е една слабостъ. Ныкой я иматъ повече, ныкой по-малко. Ако искате да се благославяте отгоре,... Сега азъ ви разправамъ тукъ и харча повече енергия. Азъ може да го не кажа, то е излишно. Туй е меню отъ мене. Турятъ въ програмата пивецъ или цигуларъ, три номера. Като му рѣкопльскатъ, той ще даде повече. Като тури три номера, нищо повече, нека му рѣкопльскатъ колкото искатъ. Сега това, което казвамъ, е единъ номеръ повече, отколкото трыбва. Да не покажешъ хатъръ*. Никога човъкъ не трыбва да се енервира, (а) да вижда на всички добрата страна. Минавамъ ныкъде, казватъ: "Ти не знаешъ ли какви сѣ закониты?" Казвамъ: "Извинете, но скоро съмъ дошелъ, благодаря ви. Какви сѣ порядкиты на този градъ? Ще ги изпълня". Отишълъ си въ една кѣща, изуй* си обувката. Ти ще влызешъ вѣтре, ще се поизчистишъ само. Изуй обувката. Ний, сѣвременниты хора, като влыземъ въ кѣщи, безъ да си изчистимъ обувката на стѣргалката, цапаме. Българинътъ казва: "Да ти

остане благословение”. Азъ бихъ желалъ въ новото всыки да си носи лапчуни*. Като идешъ на гости, изуй си обущата, обуи лапчуни. Ще ти вземе 5 минути, не повече. Следъ като си заминешъ, хората ще иматъ добро мнение за тебе, ще кажатъ:”Ето единъ уменъ човыкъ”. Ти ще кажешъ:”Извинете, отъ кално ида, не си очистихъ обувката”. Оставишъ ныкъде калчица, ты ще ти пратятъ една лоша мисль. Ако искате да говорите, изберете отъ говора оно-ва, което е разбираемо за хората. Да допуснемъ, (че) вие сте единъ уменъ човыкъ, оценявате ныкъде (и) на ныкой дадете скэпоцененъ камъкъ, хубавъ, съ червенъ цвѣтъ, на ныкой дадете съ хубавъ синъ цвѣтъ, на другъ - съ жълтъ. Като влызе - дайте единъ скэпоцененъ камъкъ. Или сте градинарь - занесете една кошница отъ най-хубавиты плодове. Казвамъ: Човыкъ е една райска градина. Въ насъ се обработва, (но) има едно дърво, което не трыбва да го бутаме. Ние вече сме вкусили отъ това дърво на познанието на добро и зло, и виждаме всичкиты последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия, (че) сэ произлызли отъ тази неестествена храна. Мене, за да ме почитатъ хората като богатъ човыкъ, колко пари трыбва да имамъ при сегашния строй? За да те уважава-тъ хората - 5 000 000. За да те уважава-тъ хората като пывецъ, колко октави* трыбва да бэде гласа ви? Четири октави трыбва да имашъ, за да те уважава-тъ, дето идешъ. На физическото поле, две октави сэ достатъчни. Въ духовния свѣтъ - три октави. За Божествения свѣтъ - 4, 5, 6, 7..., но за 4 октави нашето ухо не е още готово, за да възприемемъ тия, високиты трептения. Гласътъ не е така музикаленъ въ високиты тонове и въ низкиты тонове. Ныкой пѣтъ ти си се раздразнилъ. Вземи ныкой тонове. Раздразнилъ си се - вземи ныколко тона, вижъ ще могатъ ли ты да ти въздействуватъ. /Учительтъ пые “а-ха-ха-ха-ха”/. Вие не може да се освободите. Мэчно е човыкъ да се освободи отъ статическото състояние на ныщата. Всыки (е) готовъ да пые само това, което той знае. Въ

Божествения свѣтъ и въ духовния свѣтъ ныщата никога не се повтарятъ. На физическото поле има повторение. Защото следъ като се карашъ на единъ човыкъ и най-после дойдешъ до едно мысто, и казвашъ:”Извинете, малко съмъ нервень”. Ныкой пѣтъ се карашъ на другиты хора, но ныкой пѣтъ бащата се кара на синътъ си. Този синъ (е) излызалъ отъ него. Той (бащата) се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи погрышка, погали детето. Ти се учишъ отъ сина си. Ти виждашъ обективно погрышката, която си направилъ въ своето минало, отъ какво произтича. Ние искаме да бэдемъ видни, всичкиты хора да обръщатъ внимание на насъ. Видишъ ныкой плодъ, искашъ го за себе си. Най-хубавата шапка - за себе си. Твое-то дете, като се отдыли - и то има твоя характеръ, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесвашъ, че ти си това. Икашъ дъ бэдешъ онзи човыкъ, който иска да бэде почитанъ. Той трыбва да бэде най-силниятъ човыкъ. Почитаниятъ трыбва да носи всичкото учение, всичката богатия, трыбва да плаща всичко. Щомъ си богатъ, трыбва да си готовъ да плащашъ всичкиты разноски. Щомъ си сиромыхъ - не искашъ да вземешъ никакви задължения. Щомъ ние искаме да се освободимъ отъ задълженията, казвашъ:”Азъ быхъ невежа, не знаехъ, ще ме извините”. Никога не се опитвайте да лъжете себе си. Кажете:”Това ныщо азъ можехъ да го направя, но не го направихъ. Втори пѣтъ ще изправя тази погрышка”. Менъ веднажъ ми направи едно хубаво впечатление. Гледамъ - единъ господинъ ходи съ кални обуша, поизчисти си обувката, но не прати слугата да му ги изчисти, той самъ си ги изчисти. Казвамъ: Хубава постэпка. Да кажемъ, (че) ныкой човыкъ направи ныкаква погрышка предъ тебе. Ти не го сэди въ дадения случай. И да го сэдишъ - няма да го поправишъ. Думиты, които ви говоря, ако не сэ намысто - не може да се поправи. Всыка мисль, всыка дума, всыко чувствувание изказано - да бэде намысто. Изказалъ съмъ една погрышка, но не го чувствувамъ. Отговоренъ съмъ за самото чувс-

тво, което имамъ. Неразположенъ съмъ - трыбва да държа въ съзнанието своето неразположение. То е като огънь. Да не му дамъ ходъ да се образува единъ пожаръ, но да възпитамаъ своето недоволство, което имамъ, да му намыря причината. Има ныкаква причина. Всеки човыкъ, който не е обичанъ, е недоволенъ. Всеки човыкъ, който работи и не му плащатъ, е недоволенъ. Всеки човыкъ, който не уважава, е недоволенъ. Сега ние нимама права да унижаваме себе си. Понеже да унижавамъ умътъ си, да кажа, че съмъ невежа - не е право. Невежеството - то е моето неразбиране. Богъ е вложилъ въ мене единъ умъ, който още не съмъ проявилъ. Туй богатство, което имамъ, не съзнава благата. Богъ е вложилъ едно сърдце. Писано е, че сърдцето е гръшно. То е човышко понятие. Туй, гръшното сърдце, отъ което ние плачемъ, за него Богъ казва: "Си не мой, дай Ми сърдцето си". Туй сърдце е ценно. Господъ го оценява и го иска. Ти не го оценявашъ и казвашъ: "Имамъ калпаво* сърдце". Имашъ едно тыло, за което милиони години е трыбвало да се събератъ тия клетки, да ти направятъ този организъмъ. Ако вие бихте изучавали, колко време е взело на невидимия свытъ да ти направятъ туй жилище? А ти седишъ и си недоволенъ. Много същества отъ невидимия свытъ посещаватъ те вѣтре въ тылото. Не тѣй, както вие разбирате тылото. Има една вѣтрешна страна, въ която напредналиты същества искатъ да надникнатъ въ този вѣтрешенъ порядъкъ. Ние не познаваме ума си, сърдцето си, дробоветы си, стомаха си. Рѣката (е) почерныла отвѣнъ, но това не е тылото. Мисълта е, която (се) проявява въ тылото. Чувството е, което се проявява въ тылото. Силата е, която се проявява въ тылото. Всекога трыбва да хранимаъ една обичъ въ тылото. Тылото ние (го) пускаме, както българиты пускатъ воловеты и конеты. Но утре ти ще носишъ последствията. Като остарыешъ, тылото вече не се подчинява. Казваме: "Остары". Туй тыло, ако живыешъ добре - и до 120 години ще бѣдешъ младъ. На 120 години, като дойде-

шъ, самъ ще напуснешъ тылото. Кое (е) непотрыбно отъ тылото, ще го раздадешъ и тогава ще си заминешъ. Каквото ти е непотрыбно отъ тази материя, отъ която е направено тылото, ще раздадешъ коститы, мускулиты, ще си заминешъ като разуменъ човыкъ. Сега, като умрышъ, мислятъ да те заровятъ въ земята или да те изгорятъ. Най-първо всички живи клетки ще се освободятъ, клеткиты отиватъ при своиты роднини. Ты сѣ разумни. Тридесетъ милиарда клетки има и всяка клетка си отива. Тя е като една монада*, както ги нарича Лайбницъ. Всичкиты други души отъ разниты категории ще идатъ, откъдето сѣ. Коиты сѣ отъ растенията - ще идатъ при растенията. Коиты сѣ отъ минералиты - ще идатъ при минералиты. Коиты сѣ отъ органичния свытъ - ще идатъ при органичния свытъ. Всяка клетка ще се върне, откъдето е. Ныкои клетки, коиты сѣ въ човышкия мозъкъ, сѣ много умни. Казвамъ: Ние още нимама понятие за оня свытъ. Вие мислите, (че) като идете въ оня свытъ, ще видите хора, както тукъ на земята. Тукъ срещнешъ единъ човыкъ - не го познавашъ. Има едно познанство, което не може да се опише. То мяза* на туй състояние, което имате. Представете си, че сте въ този салонъ, а отвѣнъ е мракъ. Туй е салонътъ, гледашъ, но нищо не можешъ да видишъ. Представете си, че е день, вече слънцето (е) изгрыло. Вижда се цылата природа, растенията, всичкиты живи предмети. Минавашъ покрай едно дърво, което цвѣти (и) то те поздрави. Минавашъ покрай едно цвѣте - то те поздрави. Въздухътъ те поздрави. Минавашъ покрай извора - той те поздрави. Навсыкъде въ природата, кѣдето минешъ - все те поздравляватъ. Казватъ: "Добре дошълъ, добре дошълъ". Въ туй "Добре дошълъ" има смисълъ. Вытърътъ, като те лъхне - да мислишъ хубаво. Свѣтлината, като те огрыва, казва: "Всичко това, което ти давамъ, да го обработишъ". Храната, която приемашъ, казва: "Да благодаришъ". Ябълката, като я изыдешъ, казва: "Да напишешъ едно писмо на домашниты си, да благодаришъ

за онова, което сѣ ти изпратили”. Като благодаримъ на Бога, (това) показва, че плодоветы, които сме яли, въздуха, който сме дишали, свѣтлината, която (е) дошла - това сѣ съединителни елементи. Онова, което сѣ ми предади, ние отговаряме на писмата, които сме получили. Ти считаешъ вытърѣтъ глупавъ, земята глупава, всичко глупаво, единствениятъ уменъ човыкъ си ти. Мислишъ за Господа и казвашъ:”Кѣде не съмъ Го виждалъ. Не зная кѣде е”. Туй, което търсишъ, туй, което ти причинява радость - то е Господъ. Ти искашъ да бѣдешъ богатъ. Богатството е въ Бога. Ти търсишъ учението. Учението е въ Бога. Ти търсишъ Любовьта. Любовьта е въ Бога. Ти търсишъ Мѣдростъта. Мѣдростъта е въ Бога. Всичко онова, което търсишъ, къмъ което се стремишъ - то е Богъ. Всички тия ныща, като ги намыришъ, ще видишъ проявлението на Бога. Като влызе Любовьта, няма да бѣде само едно понятие. Щомъ влызе, ще знаешъ сѣ колко се повишава температурата. Когато се влюбите, вземете единъ термометъръ, измерете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? 36 и 1/2 (половина). Следъ като се влюби човыкъ, сѣ три градуса е по-висока температурата. Ако има само едно впечатление, има само 1 градусъ. Ако има едно чувство - сѣ два градуса. Като дойде съзнанието на Любовьта - три градуса има. Да се разберемъ: 37 градуса като дойде - това е нормалното. Щомъ човыкъ поумные, има известни лѣчи, които ние възприемаме. Ние, съвременниты хора, има ныкои лѣчи отъ свѣтлината, които не може да възприемемъ, не може да задържимъ, не знаемъ какъ да акумулираме. После - ние още се стремимъ да вземемъ пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десетъ дена. Мислете за онова, което Богъ ви е далъ, отъ вашето гледище, както вие разбирате. За десетъ дена старайте се да не обиждате себе си. Да не създадешъ условие да те обиждатъ отвънъ, да не дадешъ поводъ. Ако азъ пыя (лошо), и хората мислятъ лошо, азъ (имъ) давамъ по-

водъ. Ако азъ пыя хубаво - щыха да иматъ добро мнение. Само болниты иматъ лошо мнение. Ако се рѣкувамъ сѣ единъ здравъ човыкъ, той ще знае. Ако се рѣкувамъ сѣ единъ боленъ човыкъ, той ще каже:”Много ми разтърси рѣката”. Оставамъ болниты хора настрана. Сѣ тыхъ по другъ начинъ трыбва да се обхождаме. Какво трыбва да се прави сѣ болниты хора? Сѣ болниятъ човыкъ не се рѣкувамъ. На болниятъ услужвамъ. Като идешъ при него, той се нуждае отъ юрганъ. Занеси му единъ юрганъ. Като идешъ при болния, той се нуждае отъ една риза. Дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуца, но не сѣ такива меки. Занеси му едни меки обувки. На болниятъ занеси му най-хубавиты обувки. Въобще, ако идешъ при болния, занеси това, което считаешъ за най-хубаво. Болниятъ не иска рѣкуване. Исква сладка дума. Занеси му ныщо и му кажи, че отъ туй зависи твоето здраве. Той ще бѣде доволенъ отъ тебе. Природата така постѣпва сѣ насъ. Дала (е) всичкиты плодове, дала (е) въздухъ, свѣтлина, ние седимъ и чакаме да дойде щастieto отныкъде. Сега дойдемъ до известно положение. Вие си имате известни възгледи. Трудна работа е сега ние да се измынимъ. Ни най-малко не искайте вашето естество да се измыни. Не е работа тонътъ *до* да се измыни, но да се вземе правилно. Не е работа *ре* да се измыни, но да се вземе правилно *ре*. *Ми* не да се измыни, но правилно да се вземе. Всичкиты тонове да се взематъ правилно. Казвамъ: Отражението на единъ тонъ. Трыбва пѣпката хубаво да цѣвне, хубаво да завърже, хубаво да зрые. Пѣпката добре трыбва да се разцѣвне. То е колоритъ на тона. Добре да завърже и добре да узрые. Това сѣ три качества, които сѣ необходимы за единъ тонъ. Казвамъ: Цѣвтенето е въ тылото. Завръзването е въ чувстването. Узриването е въ човышкиятъ умъ. Тия триты процеса като съедините въ едно, вие ще имате правилень процесъ въ себе си. Главата ви ще бѣде нормална, дробоветы нормални и тылото ще бѣде нормално. Туй е само за едно вътрешно самовъзпитание.

Баща ви (ви) е възпитавалъ тѣй, както той е знаелъ. Вие ще възпитавате другиты. Това е най-доброто самовъзпитание, което ныкой пѣтъ го прилагаме къмъ себе си. Какво разбирате “Да се разцѣвти, да завърже и да узрые”? Ако не разцѣвти, не завърже и не узрые - процесътъ е неправиленъ. Ако завърже и узрые, и няма кой да го яде - процесътъ не е правиленъ. Да цѣвне добре, да завърже добре, да узрые добре и да се изыде. Затуй сме дошли на земята. Да цѣвнемъ, да завържемъ, да узрыемъ и да ни изыдатъ. То е най-страшното да те изыдатъ. То е Божествено благословение. Ти, като ядешъ, се радвашъ, а като те ядатъ - не се радвашъ. Едни други като се ядемъ - то е Божественото. Едни други като се ядемъ - то ще бѣде новото възпитание. Но при сегашниты условия запомнете добре: Да цѣвнешъ добре, да завържешъ добре, да узрыешъ добре и да ядешъ добре. Храна чрезъ очиты, храна чрезъ ушиты, храна чрезъ носа, храна чрезъ устата, храна чрезъ рѣката .

Отче нашъ.

XX година

28. Лекция на Общия Окултенъ класъ

23 априль, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ - София

ОСНОВЕНЪ ТОНЪ

Добрата молитва.

Вениръ - Бениръ.

Сега пыхме “Вениръ-Бениръ”. Какво означава тази писень “ВЕНИРЪ”. Вече имаме единъ строежъ. Ныкой пѣтъ азъ говоря, че въ музиката онызи, които изчисляватъ, казватъ, че първиятъ тонъ има 16 трептения. Музикантиты не знаятъ 16 трептения какво означаватъ. Числото 16 е количествено число. 16000 хора или 16000 златни или книжни пари. “Вениръ” значи онзи, който направилъ свята. БЕНИРЪ. Ти, който си накаралъ ныщата да растатъ, да се върши работа. Какво представя една съгласна буква? Въ еврейския езикъ имаме 22 букви съгласни. Гласниты букви ги няма. Гласниты букви се подразбиратъ. Съгласниты букви представятъ веществото, отъ което трыбва да се създаде ныщо. Съгласниты букви сѣ свята непроявенъ. А гласниты букви е единъ свѣтъ проявенъ. Или съединени въ едно, една съгласна буква, като туришъ при нея гласна, тя се проявява. Другояче не може да се прояви. Ныма пѣтъ. Съгласниты букви сѣ свѣтътъ, който се проявява. Да допуснемъ, че въ даденъ случай имашъ едно състояние, безизходенъ пѣтъ, въ трудно положение се намирашъ. Искашъ да станешъ богатъ човыкъ, не знаешъ какъ. Желанието да станешъ богатъ не е лошо. БЕНИРЪ. Богатиятъ трыбва да расте. Да наследишъ богатството отъ баща си, това богатство не е твое. Наготово да го придобиешъ, не си се трудишь. Една валчеста плоча става голымъ пывецъ. Като се навие, пые една писень. Какво пые? Пые си една писень. Като туришъ, завърти се, пые много хубаво. Като че ли е свършилъ университетъ. Втори пѣтъ пакъ сѣщата писень пые. Една и сѣща писень си пые плочата. Тази писень плочата не я е научила съ усилие, но отпечатана е. Това не е лошо, но то е единъ материаленъ свѣтъ. Материя е това, което не се движи. Казвамъ: Ныкой пѣтъ повтаряме ныкой работи. “Лошо ми е, лошо ми е” - напечатана плоча

е. Този, болниятъ човыкъ, е напечатана плоча. Дошълъ, турилъ напечатаната плоча и казва: “Лошо ми е”. Какво трыбва да направя? Вземамъ тази плоча много полека, ще го разгледамъ, ще напиша отгоре “Здравъ съмъ”. То още не е реално. И то е плоча. Излиза и пые: “Боленъ быхъ, здоровъ съмъ сега. Боленъ быхъ, здоровъ съмъ”. Сега трыбва да оценишъ. Ти не съзнавашъ какво е здравето, не го ценишъ. Боленъ си и болестята не ценишъ. Само пыешь. Другиты, които сѣ наоколо, страдатъ повече, отколкото ти страдашъ. Ныкой пѣтъ, когато човыкъ е боленъ, има една преструвка. Въ болниты и въ децата има преструвка. Не го боли много, много малко, но ще се покаже, ще се увива, че много го боли. Ще му направятъ малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че единъ човыкъ е боленъ? По цвѣта. Какво има въ жълтия цвѣтъ? Започва да мисли за този, че (е) пожълтылъ, затова дойде болестята. Ние искаме да премахнемъ жълтия цвѣтъ. Ние правимъ пакостъ на тоя човыкъ. Ще му дадемъ онзи, естествения жълтъ цвѣтъ. Има единъ жълтъ цвѣтъ, който не е здравословенъ. Ныма съответниты трептения. Да допуснемъ, че тук имате 15 трептения. Да допуснемъ, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава? Имамъ вече единъ свѣтъ създаденъ. Трыбва добре да се ползвате. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили отъ едно несносно зло въ свята. Ти си билъ крайно беденъ човыкъ. Сега ти даватъ числото 16, даватъ ти едно богатство. Казватъ: “Направи си къща, купи си ниви, да си сыешъ, волове”. Оженилъ си се, народилъ си деца, възпитаваешъ ги. Казвате: “Имамъ богатство да ядемъ, да пиемъ”. Числото 6 въ дадения случай е законъ на Любовта. 6 въ дадения случай - Богъ ти далъ. Ныкой казватъ: “Числото 6 е илюзия, илюзия е туй число”. Кой е потикътъ на 6? 6 само по себе си какво е? Да кажемъ едно яйце, създадено отъ любовъ, но ако туй яйце няма да го измѣтишъ, следъ 4, 5, 10 месеца ще се развали. Значи 6, ако няма тази единица предъ него, единицата показва, че вече има условия (за) 6-ты, разумни условия да се прояви. Казвамъ: Любовта трыбва да има една подбудителна причина. Ти носишъ 6, то е едно семе, посѣто въ земята. Може да израсте, но трыбва да има едно слънце. После и земята трыбва да (се) върти около себе си. Да стане въ тебе

промына, че да възприемеш слънчевиты лэчи. Туй зърно, пос-
ыто въ земята, да може да израсте, да даде своя си плодъ.

Ныкой пѣтъ всичкото ваше богатство е въ главата. То е
ваше, то е вашъ капиталъ. Хамбарьтъ е горе. Божествениятъ хам-
баръ е въ главата, горе. Ныщата въ главата ныматъ динамика, ты
сѣ въ едно потенциално положение. Тия ныща трыбва да излы-
затъ, да слызатъ въ сърдцето долу. Сърдцето, въ дадения слу-
чай, е посыта нива. Известна идея, като се посые, ще даде резул-
татъ. Ако не можешъ да изведешъ една идея изъ Божествената
житница и да я посыешъ въ сърдцето вътре, че тази идея да се
огрыва отъ слънцето, ти не може да разберешъ смисъла на иде-
ята какъвъ е. Сега по ныкой пѣтъ засягамъ идеи, не имъ намира-
мъ махана*. Една пысень е построена. Запримырь: вие не знаете
какво значи единъ затворенъ интервалъ въ музиката. Има игри-
ви интервали, има затворени интервали. Затворениятъ интерва-
лъ е една идея, ти скърбишъ. Затворенъ интервалъ - имашъ една
болестъ, няма цырь*. Не че няма цырь, но не знаешъ цыра. Ти
се обезсърдишъ. Дойде единъ човыкъ, отвори този интервалъ,
казва: "Излычима е тази болестъ". Имашъ запекъ на стомаха, зна-
чи малко лигавина има въ червата. Има излишъци насъбрани.
Червата изгубватъ своята динамика. Не могатъ да изхвърлятъ
нечистотииты навънъ. Тогава може да стане запекъ толкова си-
ленъ, че човыкъ може да се задрѣсти.

Питалъ единъ царъ едного: "Кое е най-хубавото състо-
яние въ свыта?" - "На земята" - казва. Най-хубавото състояние е
да функциониратъ червата ти правилно. Да ядешъ добре и да
ходишъ по себе си. Защо е така? И започва да му разправя. Не
може да разбере. Този философъ задънилъ царя и като седылъ
10 дня задъненъ, като се освободилъ, казалъ: "Туй, което ми
казваше, е вырно". Сега азъ като ви разправямъ и вие ще идете е
ще го лансирате*. Лошо ныщо е човыкъ да се задъни. Сега то е
философия. Трыбва да разбирате задрѣстването. Казвате: "То е
задънена работа". Че като е задънена, има ныщо страшно. Ка-
царьтъ, като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му на умъ,
турилъ тия дъски, турилъ обрѣчи, турилъ дъно, задънилъ каца-
та. Следъ като задънилъ, ще му остави едно мысто за една кане-

ла. Има редъ и порядкъ. Задрѣстениты работи иматъ изходенъ
пѣтъ.

По ныкой пѣтъ ви говоря за музиката. На музиката трыбва
да знаешъ канелата. Една музика (е) задънена (и) трыбва да зна-
ешъ кѣде канелата да наточишъ. Ако не знаешъ какъ да извади-
шъ виното изъ бурето, каква полза (има)? Казва: "Да не пие чов-
ыкъ вино". Азъ оставямъ този въпросъ. Азъ съмъ за пиенето, азъ
съмъ за яденето, нищо повече. Не съмъ да не ядешъ, азъ съмъ да
ядешъ, да пиешъ, да работишъ, да мислишъ, да чувствувашъ, за
всичко туй положителното. Единъ свытъ, който е съвсемъ дру-
гояче построенъ. Ами ти не прави лошо. Какво ныщо е лошото?
Лошото е единъ свытъ материаленъ, на който ти не знаешъ как-
ви сѣ закониты. Не барай ти една киселина, не барай едно взрив-
но вещество, не му знаешъ закониты. Наскоро тукъ намырили
една бомба. Селяниньтъ я взима да я носи за споменъ. Започна-
лъ да я човърка, пуква се, убива го. Знание трыбва. Техникъ
трыбва, който разбира тънкоститы на тая бомба. Ако бутнешъ
тамъ, кѣдето не трыбва, може да стане експлозия. Вие знаете ли
каква динамика има въ речъта, какви динамични думи има въ
речъта? Знаете ли какви отрови има въ говоримия езикъ? Знаете
ли какви киселини има, знаете ли какво налыгане има? Вие нима-
те хаберъ*. Решите да говорите всичко. Казвате: "Защо Господъ
направилъ свыта така? Защо туй, защо онуй?" Не е твоя работа
да говоришъ така. Ти като дойдешъ тамъ, не питай защо Гос-
подъ създаде свыта. Ти казвашъ: "Защо Господъ създаде свыта?"
Какъ трыбваше да го направи - кажете вие. Ако единъ волъ ме
пита защо Господъ направи свыта, какво ще кажа на вола? Ако
човыкъ ме пита защо Господъ направи свыта, какво трыбва да
му кажа? На вола казвамъ: Господъ направи свыта да орешъ.
Пита ме рибата: "Защо Господъ направи свыта?" Казвамъ: Да жив-
ыешъ въ водата и да плувашъ. Пита ме птицата: "Защо Господъ
направи свыта?" Казвамъ: Да хвъркашъ. Туй изобщо е вырно.
Птициты Господъ създаде въ свыта да хвърчатъ, но тия птици,
докато започнаха да хвъркатъ, колко време ще имъ трыбва? Ако
рекатъ съ своиты аеропланчета да хвъркнатъ, да допуснемъ, че
сами не ги правятъ, а ги купуватъ, но все-таки трыбва да разби-

ратъ (отъ) техника. А да се качите въ единъ аеропланъ да го направявате, лесна работа ли е? Азъ по ныкой пътъ казвамъ: Голыми герои сѣ тия хора отъ аеропланиты. И тамъ може да се блъсне нѣкъде, трыбва да си отваря очиты. Ако самъ пѣтува, но по ныкой пътъ пѣтуватъ стотина-двеста апарата, може да се сблъска въ нѣкъде.

Сега казвамъ, което може да приложите. Наука е туй, което трыбва да учите. Вие седите и казвате: "Остарыхъ, побылы ми косата". Че побылыването на косата старина ли е? Господъ ви направилъ была коса. Досега ти събирашъ отъ хората, вземашъ, сега като ти направилъ былата коса - да давашъ отъ себе си. Ще бѣдешъ щедъръ, ще давашъ. Ти казвашъ: "Какъ ще давамъ? Че какво ще стане съ мене?" На другиятъ турилъ черна. Былиятъ раздалъ всичко и Господъ сега му направилъ черна коса. Казва: "Ти сега ще събирашъ, ще вземашъ". После черната коса стане пакъ была - ще вземашъ, ще давашъ, ще вземашъ, ще давашъ. Хубаво е да вземашъ и да давашъ. Ще обясня думиты "вземае" и "даване". Вземашъ житото, туряшъ го въ хамбара, давашъ житото, изваждашъ го отъ хамбара. Посывашъ го на нивата и като узрые, ти пакъ го прибирашъ въ хамбара. Какво ще давашъ, ако ти изваждашъ постоянно? Ще учишъ процеса. Като съешъ житото, ще видишъ какво става. Като го съешъ въ земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте двама, искате да се обичате. Благодарете, че въ българския езикъ имаме една дума "обичъ". На английски или на кой да е езикъ много мѣчно е да се обясни разликата между обичъ и любовъ. Въ английски обичъ и любовъ, трыбва да му кажа така: Космична любовъ и мирова любовъ. Космичната любовъ е любовъ отъ центъра къмъ периферията. А мировата любовъ е отъ периферията къмъ центъра. Какво значи отъ центъра къмъ периферията? Единъ свѣтъ се създава, Божествената любовъ излиза отгоре, иде къмъ насъ, ние сме къмъ периферията. Когато Божествената любовъ въ насъ се явява, ние не може въ даденъ случай да проявимъ любовта, ние сме вече едно отражение. Въ насъ се явява една обичъ къмъ Бога. Този, който ни люби, ние го обичаме. Обичъ въ дадения случай е, че ти приемашъ Божественото. Започвашъ да работишъ въ не-

го. Ако вълната, която си приелъ, (ако) не работишъ, ти не обичашъ човыка. Като започнешъ да работишъ, вълната ще покаже, че го обичашъ. Вие искате Богъ да обръща внимание на васъ, хубаво е желанието ви. Ако при мене единъ ученикъ се учи по музика и той не следва хубаво, може ли азъ да го любя? Ако му предамъ първия урокъ и той не го научи, какъ ще му предамъ втория? Вие знаете ли въ какво стои основниятъ тонъ? Музиката има основенъ тонъ. Тепърва хората ще учатъ музиката, както разбирамъ. Боли го коремътъ, като изпые *до* - болестта престане. Има смущения въ ума си, като вземе *до*, основниятъ тонъ - изчезва смущението. Свързвамъ се съ първата причина, съ любовта. Тази любовъ започне да трепти. Азъ зная какви сѣ трептенията й. Това не може да го предамъ на васъ. Казвате: "Какъ е тази работа?" Че сега какъ ще ви разправа? На васъ може да ви разправамъ какво ныщо е свѣтлината, но ако вашиты органи, очиты не быха развити, какъ ще ви разправамъ какво ныщо е свѣтлината? Въ дадения случай ще кажете: "Ние толкозъ невежи ли сме?" Вие още не сте почнали да учите. Вие още като младиты ученици и ученички започвате да се опознавате. Две деца седнали, че се опознаватъ. Едното погледне другото, второто погледне първото. Пакъ се погледнатъ. Вие не сте наблюдавали, да видите психологията на децата. Гледалъ съмъ като преподаватъ по психология. Какви невырни ныща изнасятъ хората психологически. Запримырь: Ныкой седи, погледне, свие вежди. Какво означава туй състояние? Казва: "Навѣсилъ се е". Не е навѣсване. Като си свие веждиты, въ ныкой се образуватъ две линии на челото, въ други нима две линии. Въ ныкой има само една линия. Въ ныкой нима никаква линия. Какво означаватъ двѣты линии? Сега тайна е. Нима да обясня, само единъ малкъ преводъ ще направя. Погледне малкото дете, види, казва: "Дали ще мога да живыя съ него?" Две успоредни линии има. Дали ще може да вървимъ? Дали колата ще върви по релси? Дали ще може съ този човыкъ да се спогаждаме? То погледне и се понавѣси. Азъ като размишлявамъ, като изучавамъ ныщата, като ги разбирамъ, казвамъ: Ще ходимъ. Като кажа, че можемъ да ходимъ двамата, лицето стане свѣтло. Единиятъ е едното колело, другиятъ - другото.

Турят една ось, започват да карат каруцата. Ще се спре колата нукъде, нукъде ще пътува по-бързо, нукъде е нанагорнище, по-мъчно пътуват, надолу по-лесно пътуват. Ще има спирачка. Ако се качите на две колелета на две релси, ако дойдете до единъ наклонъ - ще отхвъркнете, ще се чудите какво стана съ васъ. Не разбирате закона. Когато се пътува по плоскостъ, ще научите едно ныщо. Когато пътувате нанадолу, ще научите едно друго ныщо. Когато пътувате по нанагорнище, ще научите трето ныщо. Това сѣ закони, които трыбва да се изучаватъ. Така Господъ е направилъ. Така не се пътува. Господъ направилъ, единъ законъ е турилъ. Ти казвашъ: "Нали се качвамъ сега въ автомобилъ". Ако се качите на единъ автомобилъ на задната или на предната частъ, каква ще бѣде разликата? Въ автомобиля има едно мысто, дето е най-приятно. Като седнешъ тамъ, най-малко сътресения има. Другаде като седнешъ, ще има друсане. Вие качвате ли ли сте се на българска кола съ конъ безъ пружини? Като слызешъ, заболи те крака. Като слызешъ отъ тази конска кола, така си се разтърсилъ, мязашъ на млыко, което сѣ били, били. Сега защо давамъ този анекдотъ? Понеже въ васъ наставка психологически едно натегнато състояние на неразбиране. Едно развлечение да стане въ ума ви, да се позасмыете малко. Ако човыкъ цыль день копае, мѣчи се или ако три пѣти копне и си почива, или три пѣти ще копне, веднажъ си почива или три пѣти ще копне и тогава мотиката е въ въздуха. Азъ изчислявамъ - 100 ако съмъ копалъ по три мотики, това сѣ 300 мотики. Ударилъ съмъ въ земята 100, а другиты въ въздуха. Онзи господаръ е толкозъ алченъ, казва: "Ти по три пѣти удряшъ, стоенето быше по-дълго". Той започне да го играе. Математически 300 мотики ударихъ по 1 стотинка - 300 стотинки. Колко струватъ? - 3 лева. 3 лева златни, това сѣ 90 лева. Ако каже "3 лева", ще каже: "Много евтино". Вие имате една цена, която е непостоянна. Въ науката има постоянни цени. Единъ левъ - това е една постоянна цена. Ныма похубава цена отъ едното. Дветы въ тази наука е по-малко. Триты е още по-малко. Сега ще се отдалечимъ. Имаме:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9
9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Какво означаватъ тия двата процеса? Единиятъ процесъ е процесъ на числата. Той е единъ инволюционенъ процесъ. Ако съберете сега 1 и 2, колко ще прави? - 10. 2 и 8 - 10, 3 и 7 - 10, 4 и 6 - 10, 5 и 5 - 10. Резултатътъ е единъ и сѣщъ. Та казвамъ: Най-първо вие имате едно число. Трыбва да знаете еволюционно число ли е или инволюционно. Както сега се употребяватъ числата, ты сѣ механически. Числата ныматъ никакъвъ смисълъ. Вземамъ числата, които иматъ съдържание въ себе си. Въ природата числата иматъ съдържание. Два скѣпоценни камѣка, две житени зърна, самиты житени зърна иматъ съдържание. Има голыма разлика въ всыко зърно. Зърната се различаватъ, тѣй както хората се различаватъ. Понеже нашиятъ умъ не е така силно развитъ, за да разберемъ, ние забелязваме, че нѣкое зърно е по-малко, нѣкое е по-голымо. Но да се върнемъ къмъ числата. Вие имате едно - то е Божественото начало въ васъ. Имате 6 - то е любовта. Следователно, не е вашиятъ умъ още. 16 - то е число на сърдцето. Основниятъ тонъ въ дадения случай, то е за възпитание на човышкото сърдце. Започвашъ ти да възпитавашъ, да обработвашъ сърдцето. Сега да ви наведе (на мисълта). Често имате психологически (моментъ) - или пые ныкой или говори ныкой. Събуждатъ се известни мисли. Виждате, че неговата мисълъ е въ дисхармония съ вашата. Искате да направите едно възражение, казвате: "Това не е право". Този авторъ или говорителъ, който говори, той както разбира, споредъ него е правъ. Вие, както разбирате, споредъ васъ не е правъ. Другъ схваща по трети начинъ. Тия ныща сѣ частни мнения въ васъ.

Вие не сте сравнявали вашата теория съ теорията, която сѣществува въ природата. Ныкой пѣтъ седите, искате да кажете ныщо. Чакайте този човыкъ, нека си изкаже мнението. Може да говори. Вие казвате: "Тѣй не може да бѣде". Той може да разправя, че видылъ коне да хвъркатъ изъ въздуха. Конеты може ли да хвъркатъ? Сега конеты може да ги носятъ съ аеропланъ и единъ конъ може да хвърка. Ныма защо да опровергавама. И конеты може да хвъркатъ. Качи се съ аероплана, човыкъ самъ не може да хвърка като птица, но съ ума си може да направи ныщо, съ което той самъ да хвърка. Самъ може да си направи единъ аероп-

ланъ. Сега вие като ме слушате, мислите, че азъ може да ви кажа ныща, съ които да ви избавя отъ всичкия несносенъ животъ. Мислите, че ще ви кажа една формула. Ако азъ ви кажа основния тонъ въ музиката, вие имате единица, отъ дето може да започнете. При тази единица отъ *до - ре* има вече смисълъ. При *ре - ми* има вече смисълъ, при *ми - фа*, при *фа - соль*, при *соль - ла*, при *ла - си* има смисълъ. Минете първата октава*. Първата октава на музиката, ако е инволюционна, ако отгоре започнемъ философски, но ако започнемъ съ първата октава, което е еволюционна, въпросътъ е съвсемъ другъ. 16 трептения на музиката - то е еволюционно число. Следователно, разстоянието между вълните е голымо. Не съ кэси вълни, много дълги вълни съ. 16 трептения съ много дълги. Основниятъ тонъ е съ много дълги вълни. Подъ него има други трептения, които съ много низки. Подъ 16 отдолу, ты съ дисонансъ* - 15, 14. Щомъ влизете въ 14, ще бѣдешъ въ положението на волъ. Щомъ бѣдешъ на 15 - ще бѣдешъ въ положението на робъ. Щомъ влизешъ на 13, ще бѣдешъ въ положението на ныщо, което ты варятъ въ тенджерата, кокошка, която варятъ. Щомъ влизешъ въ 12, ти си вече сварена кокошка. Ще те дѣвчатъ. Щомъ влизешъ въ 11, то е за товаръ на хората. Щомъ влизешъ въ 10, сега мога да ви покажа всичкиты процеси. 10 за мене е процесъ, 16 е едно положение, въ него е любовта. 16 заради мене е спасително положение на човыка. Отъ 16 дяволътъ го хвърлятъ долу. Праведниятъ го турятъ горе. Въ 16, при този тонъ, значи дяволътъ е долу. Имате 16/15, имате числитель 16, знаменатель 15. Имате едно цыло и 1/15. Въ дадения случай числото 5 показва човыкъ - търговецъ, който като дойде - иска да те продаде. Като види, че си силенъ, ученъ, казва: "Имамъ работа, заради тебе. Искамъ да те използвамъ". Ныкой момъкъ или красива мома петъ души искатъ да я използватъ, че страдатъ заради нея. Че я обича - ще ѝ даде най-първо едно откѣснато цвытенце. Ако азъ съмъ мома и единъ момъкъ ми донесе откѣснато цвытенце, ще (го) държа три километра далечъ отъ менъ. Ако азъ съмъ момъкъ и една мома ми даде откѣснато цвыте, сѣщиятъ законъ е, за мене няма разлика. Ако ми донесе едно цвыте съ коренче, казвамъ: "Умень човыкъ е". Ако ми донесе

цвыте безъ коренъ, следъ ныколко дена цвытето повыхне - не е умень човыкъ. Не че има ныщо лошо, но той не знае. Този, който носи откѣснатиты цвыты, той е много тѣсславенъ. Той (е) тѣсславенъ (и) мисли, че всичко знае. Казва: "Виждашъ ли туй цвыте, азъ животъ давамъ на него". Казва: "Ти разчитай на мене. Ученъ човыкъ съмъ. Ти при менъ царица ще бѣдешъ. Ще живыешъ добре, автомобилъ ще имашъ, рокли ще имашъ, слуги ще имашъ". Казвамъ ѝ: "При откѣснатото цвыте - слугиня ще бѣдешъ, нищо повече". Не че той туй, което говори, не е върно, но въ дадения случай той си въобразява. После ще каже, ще се извини: "Много съмъ се заблуждавалъ, быхъ голымъ идеалистъ". Безъ идеи - идеалистъ безъ наука.

Та казвамъ: Вие сте отъ онызи ученици, че сте хора, които си играятъ съ лотарийни билети. Всыки отъ васъ взема единъ билетъ и казва: "Ще спечеля или не". Азъ изчислявамъ. Пита ме единъ ще спечели или не. Казвамъ: Едва ще си вземешъ париты. Казва: "Мене ми трыбватъ много пари". На другъ казвамъ, че няма да си вземешъ париты. Защо? Защото ти си подъ 16 отдолу. Числата, което не печели, то е подъ 16. Всыко число, при което вземашъ париты си, ти вече имашъ основниятъ тонъ. Благодарни, че нищо не си изгубилъ, пари имашъ пакъ. Втори пътъ пакъ ще вземешъ билетъ. Основното число не губи. Вземешъ единъ билетъ - печели и вземешъ само париты си. Ти печелишъ, че не губишъ поне. Вземешъ веднажъ - изгубишъ, не печелишъ, вземешъ втори, трети пътъ. Сега да ви наведе на мисълта, на онази мисълъ, която е въ вашия умъ. Азъ като ви говоря по този начинъ, вие ще се обезсърдите. Не, не искамъ да ви покажа, че сте невежи. Искамъ да ви покажа колко има да се учите. Сега, като остарыете, трыбва да се радвате, че може да учите. Благодарете на Бога, че има какво да учите на стари години. Казвате: "Защо туй не быше на млади години?" На млади години яденето го занимава. Като стане по-голымъ, съ другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момиты го занимаватъ. Като стане на 30 години, децата те занимаватъ. Богатъ станешъ, вече имашъ една фирма, капиталъ имашъ. Остарыешъ, погледнешъ - краката ти не държатъ. Четешъ една окултна теория, втори пътъ ка-

то се преродишъ. Сега, като се прероди, какво научи? Най-първо боза отъ майка си. После се учи да ядешъ, после се изправи, следъ туй започна да дружишъ съ децата, да ходишъ на училище. На стари години казвашъ: "Какво научихъ сега?" Турциты казватъ: "Теле се роди, говедо си отиде". Вие не знаете колко съдържателна е думата "хайванъ"* - "ха-Иване". Хайванъ гелди*. Хайванъ значи единъ човыкъ, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Казва: "Да ви кажа какъ да се разтоварвате". Ти си ялъ една храна, която е мѣчносмилаема. Като влызе въ стомаха, образува се брожение, започне да се превивашъ. Не знаешъ какъ да снемешъ тази раница. Какво ще правишъ? Ако си ученъ, не разбирашъ, веднага ще вземешъ едно лыкарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго, снемане на раницата. Казвамъ: Всичкото бreme, отъ което страдаме, вие страдате отъ ныкои мисли, ныкои чувства, трыбва да знаете какъ да се разтоварвате. Не е лошо човыкъ да желае ныщо. Ти искашъ да станешъ богатъ, искашъ да станешъ богатъ по кѣсия пѣтъ. Бръкнешъ въ ныкоя каса, задигнешъ 100 000 лева, туришъ ги въ банката, казвашъ: "Работата се уреди". По този порядъкъ на ныщата, хванатъ те, единъ процесъ се образува. Дойде адвокатъ, едно углавно дыло - 10 години въ затвора. Казвашъ: "10 години поне имамъ да ямъ и да пия". Не зная дали може да ядешъ и да пиешъ отъ париты, които си взелъ.

Сега да се върнемъ къмъ музиката. Българиты въ игривиты пысни иматъ "Хай-ха-ха". То е затворенъ интервалъ. "Тай-ти-ти", то значи какво ще ми направишъ. Казвашъ: "Охъ-охъ-охъ" - музика е това. Още като ми пые този човыкъ, зная кѣде му е болката. Казвамъ: Когато вие пыете, ныкѣде пыете успокоително. Напримырь: "Цвытята цвѣтыха", какъ се пые "Цвытята цвѣтыха"? Мнозина иматъ теории. Вие най-първо ще намырите това цвыте презъ колко етапа е минало. То е посыто. Зимата минала, пролытъ дошло, птициты пыятъ. Ако пыятъ, ще турите малко подвижность. Вие като пыете пысенъта, азъ като слушамъ, казвамъ: Хубаво. Като цвѣтятъ цвытята, какво има? Кой тонъ иматъ тамъ? *Соль*. Сега съвременната музика е чисто материалистическа музика. Значи, окръжността е материална. Махнете то-

зи диаметръ. Имате 3, или отъ него е излызло , отъ туй число е излызло . П-то е надолу обърнато, И-то е основа. Отъ В-то сѣ излызли доста букви. То е материално число, взема съ дветы рѣце. Въ български е сѣщиятъ законъ.

Сега това сѣ процеси, които ставатъ вѣтре въ човышки-ятъ умъ, въ човышкото сърдце. Вие имате едно желание, но срыда няма кѣде да проявите вашето желание. Имате една дарба, пывецъ сте, нымате срыда кѣде да се проявите. Да ви обясня. Вижете единъ овчаръ, който пасе овцеты. Овцеты сѣ доста музикални и всыки овчаръ има кавалъ. Като свери на овцеты си, овцеты пасатъ по-добре. Ако ныкой пѣтъ искате да развийте музиката, трыбва да пасете овце. Овчариты държатъ много на овцеты. Гледамъ и мухиты сѣ много музикални. Може да се смые на мухиты. Доста съмъ правилъ опитъ съ музикалността на мухиты. Седя въ стоята си, няма ни една муха да ме безпокои. Взема цигулката си, засвирия. Като свиря 1-2 минути, дойде или кацне на цигулката или кацне на носа ми. Казва: "Много хубаво свиришъ". Ныма да кацне на гърба ми, на рамената, но ще дойде на носа. Казвамъ: Чакай, не съмъ свършилъ концерта. Като дойдатъ мухиты, не ги пѣдя вече. Най-първо събирамъ мухиты. И като награтъ, и понеже две не могатъ да кацатъ на носа, другата ще кацне на ухото, много тѣсеславни сѣ. Ныкоя кацне на челото, ныкоя на веждиты, не взематъ долни мыста. Наблюдавалъ съмъ състоянието на мухиты, разбирамъ себе си, не гледамъ така. Главата е доста хубава, очиты. Като свиря, наблюдавамъ. Кацне ныкѣде и стои. Трепне ныщо, като свиря. Престана да свиря, пакъ си идатъ. Поныкога, ако мисля много хубаво, имамъ музикални мисли, пакъ се награтъ. Щомъ мисля, много хубаво ще дойдатъ. Като музика ги схващатъ. Когато по ныкой пѣтъ мухиты накацатъ отгоре ви, то е добъръ признакъ, защото, ако сте лошъ - мухиты на гърба ви не кацатъ. Ако станете много лошъ и вышкиты не идатъ. Докато вышкиты ви ядатъ, всичко може да стане отъ васъ. Когато вышкиты почнатъ да быгатъ отъ васъ... Ако вземете кожата на единъ вълкъ, туй не съмъ го провырилъ, вие може да го провырите. Ако вие имате кожухъ, направенъ отъ вълча кожа, вышки не влизатъ. Имате факти, какъ ще ги обясните? Ако се

направи една струна за цигулката отъ тънкиты черва на вълка и ако се направи струна отъ тънкиты черва на овцата, струната, направена отъ вълчи черва, кэса струната на овцата. Като се качи, иска да я яде. Трептенията, които сѣ образували червата на вълка, иматъ друга динамика. Затова цигулариты сѣ много внимателни. Хубавиты струни да бѣдатъ направени отъ овчи черва. Вълкътъ е динамиченъ, не е толкозь музикаленъ. И той има музика, но друга динамика има. Затуй по-добри считатъ струниты, направени отъ овчи черва. Най-музикални сѣ струниты, направени отъ човышки черва. Казватъ, че Паганини свирыль на струни, направени отъ човышки черва. Тайна е това. Защо да не направятъ отъ човышки черва. Заминаль човыкътъ.

Казвамъ: Внимавайте на вашиты мисли. Не да се страхувате. Всыка една мисль, която иде отъ ныкѣде, ще намырите нейния произходъ. Ако намырите произхода на една мисль, на едно чувство, на едно желание, на една постѣпка отъ кѣде иде - вие ще се ползувате. Ныкой пѣтъ дойде ныкой човыкъ, не ви е приятенъ. Този човыкъ, който е неприятенъ на васъ, е приятенъ на другиты. Този човыкъ, който е неприятенъ, можете да направите опитъ. Ако има човыкъ, когото не обичате, да допуснемъ, че ныкой беденъ човыкъ не обичате, ако този беденъ човыкъ богатые, стане богатъ - ще го обикнете. Защо не го обичате, причината е външна. Считате, че той ще ви безпокои. Не е толкозь уменъ. Като дойде при васъ, ще каже: "Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаемъ". Дойде и каже: "Имате ли една ябълка? Дайте ми". Не е лошо, че иска. Остава на вашата добра воля. Казва: "Азъ искамъ, вие не може да ми откѣснете единъ плодъ". Навсыкѣде си позволява. Тази свобода не е лоша, която има, но не е въ порядъка на ныщата. Той е поставилъ своето желание не намысто. Запримырь, ако поставишь основниятъ тонъ тамъ, кѣдето не трыбва, ако насаждамъ една квачка - ще започна съ *до*. Като отивамъ да бера плодове, съ *до* няма да започна. Съ кой тонъ ще започнешъ тогава? Съ *ла*. При *ла* плодове сами капятъ. Като дойде *солъ*, цвытоветы завързватъ и узриватъ. При *ла*, като пыешь, узриватъ. Ако този плодъ е зеленъ и ти го откѣснешъ, значи ти не си откѣсналь, както трыбва. Една мисль, която ще тури-

шь на работа, тази мисль трыбва да е узрыла. Тази мисль трыбва да има семка. Като я посыешь, да израсте дървото, отъ което е станала. Ако няма семка, плодътъ не е узрыль. Тогава не си откѣсналь плода навреме. Обичашъ ныкого, следъ години твоята любовь се измъни. Ти си откѣсналь плода по-рано. Като кажешъ, че обичашъ - да има промына, но измъна да няма. Дойде единъ при мене, иска да му дамъ вино. Виждамъ, шишето пукнато. Казвамъ: Въ туй шише не може да ти дамъ. Донесете здраво шише. Моето вино въ такова шише не го турямъ. Имайте предвидъ, че въ този човыкъ има едно същество съ завършена еволюция и ви наблюдава. Единъ просякъ, той е дошълъ, той е пратенъ, той е уменъ. Въ него има едно същество, което ви изпитва. Трыбва да бѣдете много внимателни. Ако вие постѣпите добре, добре да постѣпите - да ви обясня какво значи. Ако азъ съмъ единъ добъръ пывецъ, пыя една пысень, че туря красота, простота. Туря красота въ пысеньта, туря съдържание, мекота, магнетичность въ пысеньта, изпия я, задоволя всичката публика. Изважда човыкътъ 1000 лева, дава. Азъ съмъ пывецъ, когото слушать. Ако не вложи това, казватъ: "Не си струва, изгубихъ си времето, не си струваше". Казвамъ: Отъ мене зависи въ даденъ случай да получа или не ныщо. Казвамъ: Когато направишь добро, ти пыешь. Гледай твоео добро ще произведе ли този ефектъ въ публиката. Ще израсте, плодъ ще даде. Ако ти си направиль едно добро и никакъвъ плодъ не дава, доброто не е на мысто. Казва: "Не ме обичать хората". Богъ направи свыта, ти не говоришь истината. Най-първо Богъ те обича. Ти си дошълъ въ свыта, слънцето грые заради тебе, вытърътъ вые заради тебе, земята се върти заради тебе. Ти си като пѣтникъ въ пространството, носятъ те изъ пространството и досега ти даватъ ядене, като единъ... Може окръжаващиты хора да не те обичать. Ти не говоришь истината. Ты не може да те обичать, докато ти не ги обичашъ.

Та казвамъ: Да обичамъ, значи, когато казвамъ, че любя, съ това показвамъ, че любовьта, която съмъ приель отъ Бога - проявявамъ я. Отъ тази, Божествената Любовь, азъ изпращамъ на хората. То е Любовь въ даденъ случай. Азъ пращамъ Божиата Любовь, проводникъ съмъ. Когато хората възприематъ Божиата

Любовь, която азъ имъ прашамъ, то е обичъ къмъ мене. Ты въз-
приемать ныщо. Ако и ты предавать любовьта нататъкъ, тогава
се радвамъ. Едновременно и ты проявявать. Трыбва да прояви-
те любовьта и обичьта едновременно. Следъ като приемете лю-
бовьта, да я предадете. Следъ като си приелъ една малка ра-
дость, вижъ тази радость да я предадешъ, да е динамична. Не я
дръжъ само за себе си. Не искамъ да говорите. Азъ, ако съмъ, ето
какъ ще постѣпя. Ныма да кажете, че ги обичате. Ако азъ нося
най-малката радость въ душата си и ида при болниты, на бол-
ниты ще имъ олекне. Ты казвать: "Като дойде този човыкъ, като
че ли ни донесе ныщо". Вие само минете, питате ги: "Имате ли
да ядете?" и излызете. Като излызете, казвать: "Този човыкъ ни
донесе ныщо, дано дойде другъ пѣтъ". Азъ съмъ внесалъ радость.
Въ който домъ влыземъ, трыбва да носимъ Божественото съзна-
ние, че е хубавъ деньтъ и второ, че слънцето грые. Отъ слънцето
сега по радиото слушать. Напредналиты сѣщества слушать как-
во се говори - какъ азъ ви говоря и какъ вие разбирате. Вие ще
кажете: "Туй вырно ли е?" Вие считате, че е 1001 нощъ. Сега и
вие казвате, че Богъ направиль свыта. Азъ ви питамъ: Вие быхте
ли тамъ? Като кажете: "Господъ създаде свыта", казvamъ: Ти би-
лъ (ли) си тамъ? - "Мойсей писалъ". Челъ си въ Битието, че въ 6
деня Господъ създалъ свыта. Мойсей быше ли тамъ? И той не
быше, и той отъ ныкого го взелъ. И Мойсей не быше, когато
свытъгъ се създаваше. Казва: "Въ начало Богъ създаде свыта".
Азъ разглеждамъ това другояче. Щомъ влызе Божествената Лю-
бовь, това е началото на живота. Богъ въ мене създава свыта.
Тази любовь, като влызе, тя ми казва какъ Богъ е създалъ свыта.
16 трепения въ Любовьта е основниятъ тонъ. Този тонъ не съ-
ответствува на цигулката.

Вториятъ пѣтъ ще продължимъ. Киселиниты въ живота
трыбва да ги превърнемъ въ сладчини. Отровиты трыбва да ги
превърнемъ въ лыкарства. Всичкиты тия, непотрыбниты рабо-
ти, да ги направимъ за торъ. Сега остава да учите. Вие седите и
казвате: "Учительтъ тѣй каза, Христосъ тѣй каза". Представете
си - има една мисль разумна, която носи свытлина, чувство,
което носи топлина, воля, която носи сила. Събрани въ едно -

давать едно ново разбиране. Събрани заедно - туй ныщо е Бо-
жествена Любовь. Свытлина, тепло чувство и сила сѣ условия,
за да прояви Божествена Любовь. Туй, което носи свытлина, е
любовь. Туй, което носи топлина и сила, то е Любовь въ даденъ
случай. Казvamъ: Каквото и да вършите, ныкой пѣтъ може да се
заблудите, да бѣдете песимисти, каквото и да е - не е лошо със-
тояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще трыбва свытли-
на, топлина и сила. Свытлина на ума, тази свытлина, която
трыбва да се увеличава. Има си пропорции. Да не остане въ ума
ви да кажете: "Какво знание имамъ?" Сега ние се смыемъ на жи-
вотниты. Знаете, че въ българския езикъ има думи, които сѣ взе-
ти отъ кокошкиты. Ныкой отъ говедата сѣ взети. Думата "мучи"
напримырь. Турциты иматъ дума, взета отъ кучетата - "афъ". Тя
е отъ кучешки родъ. После думата "кѣти-кѣти" - тя е кокоша.
Кокошката казва "кѣтъ". Имаме доста думи, заети отъ говедата.
Ныкой сѣ взети отъ птициты и т.н. Туй да не ви обижда. Какво
лошо има? "Ку-ку" какво значи? Казва: "То е ку-ку". "Ку" значи
искамъ. Искамъ, искамъ и вземамъ. Кукувицата никога не прави
гныздо и другиты работятъ за нея. Когато искате другиты да
работятъ заради васъ, вие сте кукувица. Ако не искате да бѣдете
кукувица, трыбва да си правите гныздо. Всыки човыкъ, който не
мисли добре, който не чувствува добре и не постѣпва добре, той
е кукувица.

Основната мисль. Ученикъгъ като иде при учителя си,
да кажемъ, ако е по изкуство или музика - да се зарадва учитель-
тъ, че е дошълъ такъвъ даровитъ ученикъ при него. Казvamъ:
Единъ день и васъ като ви срещне ныкой, който ви обича, да се
зарадва, че ви е срещналъ. Вие като срещнете ныкого и вие да се
радвате, че сте го срещнали. Той е даровитъ човыкъ. Що не се
радвате?

Отче нашъ.

XX година

29. Лекция на Общия окултенъ класъ

30 априль, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ, София.

ЩЕ НАПРАВИМЪ ЖИЛИЩЕ

Отче нашъ.

Богъ е Любовь.

Всички, които сте тукъ, нямате еднакво разположение. За разни ныща мислите всички, за работа мислите. Чакате ныщо да ви се даде, дали ще бѣдете съгласни съ онова, което вие мислите. Не само така вие мислите, всичкиты хора мислятъ така.

Какво подразбирате подъ думиты “възможность”, “постижение” и “осъществяване”? Като ученици, ако ви се дадатъ възможности въ природата. Въ дадения случай дадено е на човыка ныщо, то е една възможность. Тази възможность сама по себе си не иде, тя съществува като едно външно условие. Да кажемъ имате възможность да разбирате. Какво подразбирате? Или имашъ възможность да обичашъ или имашъ възможность да те обичатъ. Сега вие дойдете до едно разрешение, казвате: “Природата е създала така ныщата”. Природата какъ ги създала? Когато азъ създавамъ ныщо, азъ го създавамъ споредъ моето разбиране. Природата ли го създала? Или по ныкой пѣтъ питамъ: Защо азъ съмъ такъвъ? Твърдимъ, че Богъ ни е създалъ. Има нещо въ насъ, което Богъ е създалъ, но има ныщо, което Богъ не го е създалъ. Ти си сприхавъ човыкъ и казвашъ, че такъвъ Господъ те е създалъ. Че си сприхавъ, то е твоя работа. Че мислишъ разумно, то е другъ въпросъ. Въ Божествениты работи има единъ непреривенъ* процесъ, Божествениты работи не могатъ да се прекѣснатъ, непреривни сѣ. Човышкиты сѣ преривни. Запримыръ: ти дишашъ - то е Божествена работа, трыбва да дишашъ. Защо не е твоя работа? Не може ли другояче? Ако може - направи го. Казвашъ: “Не може ли другояче?” Направи, ако можешъ, толкозъ уменъ човыкъ

си. Сега не може да се измыни. - “Мене вече ми дотегна”. И мене вече ми е дотегнало, но... Цылия день като една помпа да дишашъ, вървишъ, тази помпа тегли буталото, мислишъ много работи да постигнешъ. Какво ще постигнешъ? По ныкой пѣтъ ние пресияме ныщата, че нищо не може да постигнемъ. Не е вырно. Азъ вече съмъ постигналъ и има много работи да постигамъ. Следъ като постигнешъ, какво ще стане? Следъ като е постигналъ, какво е добилъ? Казва: “Ще постигна ныщо”. Се има постижения, но ние, като постигнемъ ныщо, ние обичаме мързела. Мързелътъ е главната цель. Той мисли да постигне ныщо, че вече да не работи. Религиозниты сѣ станали религиозни по единствената причина, че искатъ да не работятъ. Азъ гледамъ тукъ, ныкой пѣтъ работя по закона на природата, чопля ныщо и ныкои ученици ме питатъ: “Какво правишъ?” Казва ми: “То тѣй не се разкопава, тѣй се разкопава”. Защо тѣй се разкопава, а не тѣй? Казва: “Дыдо ми каза какъ да разкопавамъ”. Дыдо му казалъ и той досега не е направилъ опитъ още. Другъ казва: “Единой си не е търпеливъ”. Ами че единъ голымъ изворъ, който блика постоянно, търпеливъ ли е? Голымиты извори сѣ крайно нетърпеливи. Но търпеливи сѣ онызи, тихиты извори, които едва текатъ. По-добре да боботи. Сега азъ съмъ на страната на нетърпеливиты хора, ты сѣ работниты хора. Като дойде до тебе - бърза, направи ныщо. Ще направи ныкаква погрышка. Ти считай, че не е направилъ ныкаква погрышка. То е твое схващане. Човыкътъ свършилъ работата, окопалъ, ти започнешъ да го мыришъ, казвашъ: “Окопалъ, но три прѣста плитко”. Окопалъ човыкътъ цыль декаръ, ако го быше копалъ по-дълбоко, нымаше да изкопае толкозъ. Пъкъ той мисли да сади лукъ, не му трыбва повече, 3-4 прѣста стига. Той не иска да сади друго. Ныкои отъ васъ по колко копаете? И толкозъ не копаете, даже и единъ прѣстъ не копаете. То е пакъ аналогия. Да ви наведе на мисълта: Всыка една работа, която станала безъ мисълъ, безъ чувство и безъ воля, така отвынъ,

всѣкога природата налага глоба. Щомъ иждивявашъ* повече енергия, държи те природата отговоренъ. Сега онызи, които се сърдятъ, не ги обвиняватъ за сръдната. Правъ е да се сърди. Глобяватъ го, че изхарчилъ повече енергия, отколкото трыбва. Запримырь: ти имашъ единъ слуга, той направилъ погрышка, ще му кажешъ: "Ти си направилъ погрышка". Ти ще идешъ при него, половинъ часъ ще му крыскашъ, че е направилъ погрышка. За петъ минути работа - направилъ една погрышка. Ти направишъ единъ разходъ, за хиляда лева енергия изхарчишъ. Казвашъ, че не искашъ такъвъ човыкъ. Ти си направилъ пакость на себе си. Понеже господарьтъ се намысилъ, той ще плати половината отъ онова, което слугата направилъ.

Гледамъ, всичкиты вие разправяте и казвате: "Не вървимъ добре". Оставете тази работа "не вървимъ добре". Кажете: По-добри хора отъ насъ няма. По-добри хора отъ насъ няма, но и по-лоши хора отъ насъ няма. Вие сте чудни. Добро и зло сѣ две ныща, които вървятъ заедно въ свята, като братъ и сестра вървятъ. Вие може да не харесвате злото. Едни хора има, които не харесватъ доброто, казватъ: "Съ добро човыкъ овца става". Съгласенъ съмъ, че човыкъ съ добро овца става, но съ зло - вълкъ става. Кое е по-хубаво - овца ли да станешъ или вълкъ да станешъ? Ако слугувашъ на злото - вълкъ ще станешъ. Ако слугувашъ на доброто - овца ще станешъ. Казвашъ: "Овца ли да стана?" Щомъ не искашъ овца да станешъ, вълкъ ще станешъ. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за животъ? Повече условия има овцата, овцата има повече да живые, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълкътъ винаги му се четатъ ребрата, никога не може да затлъстѣе. Цылиятъ день върви, казва: "При лоши условия живыя. Въ която кошара да влыза - ме гонятъ, навсыкъде ме гонятъ". Вълкътъ навсыкъде го гонятъ. Какво лошо направилъ?

Вие какво мислите за лошото? **ЛОШЪ, ДОБЪРЪ.** Л-то въ лошото показва, че иде отъ Бога. Това сѣ Бо-

жествени енергии, това сѣ условия. **О**-то - то е пакъ отъ Бога. Лошото седи въ **Ш**-то, понеже то показва, че човыкъ има две чаши. Като идешъ при него, две чаши има, сѣ две мырки мыри. За себе си мыри по единъ начинъ, за другиты мыри по другъ начинъ. При единъ българинъ дошълъ единъ турски бей и наливалъ вино въ чашиты. Като наливалъ на бея, чашата оставилъ два прѣста праздна, като наливалъ своята чаша, се я преливалъ. И казватъ: "Уттраа". Като гледалъ, беятъ му казва: "Чорбаджи, и на мене да бѣде уттраа". И ние, като дойде за насъ, наливаме напълно. Като дойде за другиты, не го наливаме пълно. То е користолюбие. Когато единъ бакалинъ продава, гледа да не иде повече нито единъ грамъ, но когато купува за себе си - иска да мине повече. И при купуването и при продаването да бѣде еднакво. Не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че две чаши има, две мырки има. Какъ ще го поправишъ? Ти, при лошия човыкъ като идешъ, ще му вземешъ едната чаша, само една да му остане и той ще стане добъръ човыкъ. Лошото седи въ дветы чаши, въ дветы мырки. Щомъ имашъ една мырка - ти си добъръ човыкъ, щомъ имашъ две мырки - ти си лошъ човыкъ. Или лошиятъ носи два хлыба, два чифта обуца, две шапки, две ризи, натоваренъ е навсыкъде. Има ныкои болни хора, които не може да се лыкуватъ, защото сѣ лоши. Той турилъ една риза, после една фанела, после друга по-дебела фанела, после палто, отгоре друго палто и пакъ трепери. Казва: "Запалете собата*". Той е лошъ човыкъ. Казва: "Много студено е", трепери. Той иска цылиятъ свытъ да му иде на помощъ. Лошиятъ човыкъ трыбва да извади едното палто и да го даде. Вие ще ме разберете криво. Ще ме разберете така, както попадията разбрала попа. Единъ свещеникъ държалъ проповыдь, че който има две ризи - да даде едната. Тя искала да изпълни и като отишла въ кѣщи, попътъ ималъ две ризи, тя дала едната риза. Сега кѣде е погрышката? Тя дала ризата на попа, не дала своята риза. Анекдотътъ е такъвъ. Азъ коригира-

мъ този анекдотъ. Какво казалъ попътъ? Азъ не зная какъ е работата. (Тя) казва: "Азъ слушахъ и искахъ да изпълня". Попътъ ѝ казва: "То быше моя работа да дамъ моята риза. Защо не даде своята риза, но даде моята? То быше моя работа". И тя имала две ризи и не дава нейната, но дава тая, на попа. Казва: "Искахъ да изпълня желанието на Христа". Желанието е право, но прави поменъ съ попската риза. Попътъ, като проповядва, той можеше да даде своята риза, тя пъкъ да даде своята. Ти, ако имашъ две ризи, дай си своята. Сега вие ще направите възражение. Ти носишъ една риза, оцапа се, нямашъ друга риза, трябва да я перешъ, трябва да останешъ голъ. Не е практично. Това възражение ще дойде. Трябва да имашъ две ризи. Да ви изясня работата какъ седи. Ти направишъ две погрьшки, носишъ две тояги. Онзи, който е гнивенъ, като те набие съ едната тояга, ще вземе и другата да те бие. Въ дадения случай е по-хубаво да те биятъ съ една тояга, отколкото съ две. Да разберете закона, защо не трябва да имашъ две ризи.

Да ви приведа другъ примырь. Единъ български адвокатъ пѣтувалъ отъ Севлиево въ Търново. Тамъ има единъ завой, дето ставали много обири. Разбойниците тамъ ще хванатъ някой богатъ човыкъ, някой богатъ търновчанинъ или севлиевецъ. Пѣтувалъ веднажъ единъ търновски адвокатъ, носилъ два кобура. Като го хванали разбойниците, го питатъ: "Защо ти сѣ тия два кобура?" - "За зоръ-заманъ*". Ти носишъ оръжие, ти знаешъ какво ныщо е любовта, ти знаешъ какво ныщо е мъдростта, ти знаешъ какво ныщо е Божията истина, но не си служишъ съ тяхъ. Ти си като този адвокатъ, който носи кобури. Ти минавашъ покрай някой завой, хванатъ те разбойниците, не изваждашъ кобури. Защо ти сѣ тогава? - "За зоръ-заманъ". Ако въ дадения случай васъ знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити. Има някои хора, и добро като ти говорятъ, дразнятъ те. Разпращамъ ныщо изъ моя животъ. Защо го разпращамъ, няма никакъвъ по-

водъ. Разпращамъ, че някое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съмъ казалъ за детето. Азъ за счупената стомна нито въпросъ не трябва да правя. Като разпращамъ на васъ - печеля, понеже се показвамъ, че съмъ много търпеливъ. Че еди-кой си ималъ хубава стомна, той я счупилъ и азъ съмъ мълчалъ. Съ единъ примырь ще направя едно изяснение, че донякъде някой човыкъ ималъ търпение. Той си знае дали има търпение. Единъ математикъ, който се занимавалъ съ астрономия, 20 години правилъ своиты изчисления, наблюдения, но въ него редътъ и порядъкътъ не е билъ развитъ. Обичалъ да смита, но нямалъ редъ и порядъкъ. Ние имаме една сестра, тя быше Казакова. Като влизешъ въ къщата ѝ, всыко ныщо на мыстото турено. Ако не е на мысто, не може да бѣде. Казва: "Тѣй ми е дадено". Редътъ въ нея е развитъ. Влизете въ някой домъ - дрехи разхвърлени, нищо не е турено на мысто, казватъ: "Нымамъ време". Не че няма време, но не му стига умътъ. Дайте ноти на единъ, който не е музикантъ, той не знае кѣде да ги тури, пѣнка се, пѣнка се. Дайте нотиты на единъ музикантъ, той ще тури всыка нота на мысто, знае гласа. Като погледне пысеньта - вече може да пые.

Сега тия изяснения насъ ни отдалечаватъ отъ цельта да приложимъ ныщо въ себе си. Правиль този ученъ своиты наблюдения и ги писалъ на отдылни книжчици. Той ги знае, но сѣ разхвърлени. Той всыкога държалъ стаята заключена. Никой не знаелъ какво има вътре. Единъ день станалъ малко разсыянъ - туй сега е отъ мене - станалъ разсыянъ, забравилъ да затвори вратата, билъ професоръ въ университета, дошла една отъ студенткиты и го запитала ныщо, той забравилъ да затвори вратата. Слугиняла намырила стаята неочистена, разхвърлени книжки навсыкѣде, събрала книжкиты, турила ги въ печката, изчистила стаята, измела хубаво. Като се връща той, гледа - всичко изметено, пита: "Кѣде сѣ книжкиты?" (Слугинята) казва: "Азъ ги изгорыхъ". - "Моля ти се, още веднажъ

да не правишъ това”. Къде е погрышката въ нея? Тя трыбваше да събере книжкиты и да го пита какво да ги прави. Но авторитетъ има тази слугиня, мисли, че знае повече отъ професора, взема ги и хайде въ печката, изчиства. Изпъчила се и му казва:”Азъ изчистихъ”.

И вие по ныкой пѣтъ вземате като тази слугиня Божественото въ васъ, събирате го, не питате какво трыбва да правите и го изчиствате, туряте го въ печката. Хубаво, да допуснемъ, че ныкой отъ васъ имате погрышки. Погрышка имате най-първо, че не ходите, както трыбва. Не си махате рѣцеты, както трыбва. После, като вървите - харчите много повече енергия, нищо не постигате. Като вървите, главата държите на едната страна наведена. Или тукъ, като седите, мыстите си краката, ту единия кракъ, ту другия. Не се позволява да си мыстите краката. Ныкой пѣтъ и азъ си мыстя краката. Не е позволено, азъ самъ си позволявамъ. Казватъ:”Ще си туришъ дысния кракъ върху лывия, когато ще трыбва да проявишъ мѣжа. Когато трыбва да проявишъ жената, ще си туришъ лывия кракъ върху дысния”. Хубаво, азъ ще ви приведа единъ примырь. Сега мнозина отъ васъ казвате:”Азъ не искамъ да ми заповыдватъ хората”. Защо не искашъ да ти заповыдватъ хората? Какви сѣ съображенията ти? Не искашъ да ти заповыдватъ, а искашъ да заповыдвашъ. Да ти заповыдватъ е хубаво и да заповыдвашъ е хубаво. Ако единъ учитель, който преподава музика, заповыдва на ученика, научава го на ныщо. Ныкои отъ васъ може да заповыдвате като онзи, турския кадия*, на ибрициты*. Наредилъ кадията 40 ибрици и като идватъ богомолци въ джамията, споредъ обичая искатъ да се измиятъ. Той имъ заповыдва кой ибрикъ да взематъ, казва:”Не този ибрикъ, а онзи”. Но това сѣ анекдоти, ныкѣде станали, азъ досега не съмъ видѣлъ нито единъ такъвъ кадия. Кой знае това кѣде е станало. Възможни ныща сѣ, выроятни сѣ.

Всичкиты постижения въ свѣта зависятъ какъ ще разберемъ Божия законъ. Често мене ме питатъ:”Какъ

ги търпишъ тия хора?” Рекохъ: Търпя ги, както мене търпятъ. И мене търпятъ, като ходя по земята. На тази трева стѣпя, на онази трева стѣпя. Може да мисля, че дето азъ стѣпвамъ, е добре, дето другиты стѣпватъ, не е добре. И мене ме търпятъ. Като стѣпвамъ, и мене ме търпятъ. Казвамъ: Както мене търпятъ, така и азъ търпя. Трыбва да стана уменъ, да имамъ крилца, като стѣпвамъ - да не стѣпвамъ по земята, но да хвъркамъ, ще мина отгоре и да не стѣпя нито една тревица. Вие, като се спрете, търсите погрышкиты на хората. Казвашъ:”Той не живые добре”. Ти, въ дадения случай, като казвашъ, че той не живые добре, ти вредишъ на себе си и на него. Казвашъ:”Свытътъ не живые добре, хората не трыбваше да се биятъ, ты не живыятъ добре”. Тызи работи нищо не ни ползуютъ, нито другиты ползуютъ. -“Свытътъ не е добре направенъ”. Това не е наша работа. Ама Иеремия казалъ ныщо. То е работа на Иеремия, той е пророкъ, изпратенъ съ власть, той има право да казва. Ти не си пророкъ, нымашъ право да казвашъ. “Исайя казалъ”. Ти не си Исайя. Ти си позволявашъ ныща, които нымашъ право да правишъ. Ти ще мязашъ* на онази българка, която опопила мѣжа си. Има единъ анекдотъ. Решила тя да го направи чиновникъ, но никѣде не го назначили на работа, не го искатъ. Единъ день тя взема едно чакърче*, купила черъ платъ, направила расо, една кюлюмявка му турила, дала му една китка босилекъ въ чакърчето и му казала:”Ще започнешъ и ти да рѣсишъ хората”. Като го видѣли хората съ кюлюмявката, помислили, че е попъ, прочуль се той, че хубаво рѣси. Казватъ на владиката:”Единъ младъ свещеникъ имаме”. -”Че какъ? Азъ не съмъ го опопилъ”. Вика го владиката:”Ти откѣде си, кой те опопилъ?” -”Жена ми”. Значи ти си свършилъ университетъ, нымашъ знание, не знаешъ работата.

Запримырь: вие седѣли ли сте тѣй, да бѣдешъ вглѣбенъ, че нищо да не те интересува? Казва:”Много съмъ вглѣбенъ”. Азъ виждамъ, че не сте вглѣбени, се поглеж-

дате на една или на друга страна. Ти като си вглэбенъ въ себе си и мислишь, окрѣжаващиты хора като че не съществувать. Представете си, че си осѣденъ на смъртно наказание да те обесятъ. Ти като минавашъ така вглэбенъ, другиты минаватъ покрай тебе и ти нищо не виждашь, потъналъ си. Туй положение трыбва да има човыкъ. Така да забрави свыта, да не мисли, че хората сѣ грышны, да мисли, че свытътъ е добъръ. Дето мислимъ, че свытътъ е лошъ, то е отчасти така, само ныкѣде има калъ. Дето има морави, нима никаква калъ. Въ гориты, въ пысчливиты мыста нима никаква калъ.

Ние, съвременниты хора, се безпокоимъ за много работи. Говори се за любовта, но кой отъ васъ носи любовта? Казва: "Гори ми сърдцето". Че гори сърдцето ти, това не го отричамъ. Сега въ всичкиты ныща въ същность дисхармонията не съществува. Само въ музиката, вземете ныкой тонове - не си хармониратъ. Ако ги пьете, дисонансъ* има между тяхъ. Поотдылно, ако ги пьете, сѣ музикални, но като ги пьете заедно, сѣ други има единъ дисонансъ. Този дисонансъ, и той е потрыбенъ. Казвамъ: Сега не да считате, че злото не съществува. Но ето азъ какво разбирамъ подъ реаленъ животъ. Нереално е за мене дървото, реаленъ е за мене плода, който може да опитамъ. Но сынката на дървото не е реална. И тя има реалность, може да я нарисувашъ, на книгата съществува. Може да съществува сынката, но не е реална. Съ сынки не може да се хранишь. Азъ може да ви направя книжни пари, колкото искамъ, но какво ще ви ползуютъ тия книжни пари? Ныкой пѣтъ фалшифициратъ, правятъ банкноти, но държавата е толкозъ (строга), че тя търси тия банкноти. Често и вие правите банкноти. Вие прекарвате ныкое ваше право въ свыта. Ныкой нима право да търси своето право въ свыта. За себе си може да го търсите, но да го прекарате въ свыта - нымате право. Всички трыбва да бѣдемъ изразители на онова, Божественото, то да функционира. То сѣ звонкови* пари.

Сега азъ като развивамъ темата, нима погрышки въ свыта. Ние не може да направимъ една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пьятъ. Може да кажа кой пье по-хубаво. Единиятъ пье по-хубаво. Гласътъ е ясенъ, има мекота, има и сила, като пье има разположение. Другиятъ пье, ясенъ е гласътъ, но дразни, нима мекота въ гласа му. Единиятъ като пье, той самъ се радва на своето пыене. Другиятъ пье, но въ него има мисль дали ще го харесатъ хората. Когато пье, дали ще го харесатъ хората, да не мисли. Ныкой иска да бѣде добъръ, за да признатъ другиты. Ти си на кривъ пѣтъ. Щомъ мислишь дали хората мислятъ дали си добъръ, ти си на кривъ пѣтъ. Азъ трыбва да бѣда добъръ, защото доброто е основа на живота. Азъ трыбва да бѣда добъръ за самия себе си. Като съмъ добъръ, азъ съмъ проводникъ на Божественото. Ако не съмъ добъръ, не съмъ проводникъ. Единъ човыкъ, който нима доброта за основа, не може да очаква за бѣдеще никакви постижения. Онова, което е съградилъ, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание - всичко ще рухне, ще остане само онова, което е добро. Казва: "Азъ съмъ добъръ човыкъ", пѣкъ казва, че всичко е рухнало. Щомъ всичко е рухнало, ти не си добъръ човыкъ. Казва: "Не съмъ направилъ никакъвъ грыхъ". Щомъ въ тебе всичко рухва, имашъ грыхъ. Казва: "Добъръ съмъ". Добъръ си, пѣкъ си неспокоенъ. Има едно неспокойство отвънъ. Вытърътъ може да разклаща листата, може да разклаща клониты и самото дърво, но туй разклащане на дървото е на мысто. Ако тия дървета не се разклащаха, ты нямаше да растатъ. Вытърътъ като разклаща листата, като разклаща дървото - дърветата се ползуютъ. Следователно: страданията въ свыта сѣ турени на мысто. Въ духовния свытъ, ако вие не страдате, не може да растете. Разклащането трыбва да дойде. Не цылия день вытърътъ да ви разклаща и да ви изкара изъ земята. Казвате: "Дотегнаха ми тия страдания". Хубаво, като ти дотегнаха, какво трыбва да се прави? Каз-

ва: "Малко миръ да дойде". Щомъ искашъ миръ, сними пушката, револвера. Ето - мирътъ ще дойде.

Сега вие за какво се смьете? Въ ума ви има единъ контрастъ. Разправяше ми единъ нашъ братъ, като вървълъ нѣкъде и проповыдвалъ, дошли малки деца и турили отзадъ две знамена. Върви той и всички се смьятъ. Той носи знамената. Всички се смьятъ и се чуди. Казва: "Турили ми знамената. Направили ме знаменосецъ". Не носете знамената, които децата отзадъ сѣ ви турили. Казва: "Де да ги видя?" Тръбва да ги видишъ. Като турятъ знамената, хвани ги. Да кажешъ на децата: "Азъ виждамъ като турятъ знамена". Ако быха отпредъ, щыхте да видите знамената. И човыкъ досега турилъ хорскиты погрышки отпредъ, а своиты погрышки ги турилъ отзадъ, не ги вижда. Като дойде до хорскиты погрышки - ги виждате, но своиты - не ги виждате. Ти проповыдвашъ на хората, но сѣ твоего проповыдване какво става?

Говоримъ сега за новото. По кой начинъ ще изнесемъ въ свѣта любовта? Въ какво седи новата любовъ? Или отъ какво трѣбва да бѣде направена новата любовъ? Новата любовъ печена ли трѣбва да бѣде, варена ли трѣбва да бѣде или отъ коприна направена трѣбва да бѣде? Сега пакъ засыгамъ младиты. Безъ тыхъ работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на ныкого. Той, като види червената рокля, обърне се ныщо въ сърдцето му. Ныкой пѣтъ момата се облыче въ черно, всичко е черно. Като види туй черното, свие му се сърдцето. Защо на червения цвѣтъ се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се облыкля момата въ червено, обърнало се сърдцето на момъка по единъ начинъ. Като се облыче въ черно, пакъ се облыче, но се обърне въ обратна посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ умрылъ, или майка ѝ умрыла, или братъ, или сестра, изгубила ныкого. Изгубила ныкого отвѣнь, затова се почернила. Когато вие се почерните сѣ ныкоя вашъ мисълъ, кой е умрылъ? Ти си ныкой пѣтъ неразположе-

нъ въ кѣщи, кой е умрылъ? Тогава, когато вие живьете въ единъ свѣтъ, дето хората умиратъ, не очаквайте щастieto да сѣществува. Неволя сѣществува. Щомъ има смъртъ въ живота, не може да има щастие. Вие влызте въ свѣта на безсмъртieto, влызте въ нашата мисълъ. Едно мысто трѣбва да има, дето да няма смъртъ. Въ нашата мисълъ не трѣбва да има смъртъ. Желанията умира-тъ, постѣпкиты умира-тъ, но мислиты не. Тръбва да влызете въ Божествения свѣтъ, да няма лоши мисли. Всички мисли, които имате, всички да живьятъ. Оттамъ трѣбва да черпите. Въ Божествения свѣтъ, въ нашия умъ трѣбва да има ныщо безсмъртно. Дето сѣ мислиты, да не умира-тъ. Когато азъ ви говоря за любовта, говоря любовта да турите въ вашия умъ. Като влызете тамъ, всичко друго се нарежда. Порядъкъ сѣществува, но този порядъкъ може да бѣде въ вашия умъ, тамъ може да стане редъ и порядъкъ. Човыкъ, който знае, много лесно може да се поправи. Да се поправи човыкъ, не е мѣчна работа, ако знае. Тамъ, въ Варненско, може би преди 40-50 години - това на мене сѣ го разправыли, азъ ще ви го приведа за примыръ. Единъ български чекатчия* прочуль се, че знае да поправя счупени рѣце, крака. Случва се, че на жента на варненския валия* излызаль хълбока, никакъвъ лыкаръ няма. Тръбва да се поправи хълбока, но ханъматъ* не трѣбва да се бута. Викать го и му казва валията: "Искамъ да намыстишъ крака на жена ми, безъ да буташъ". Той помислилъ, помислилъ и казва: "Може. Имате ли единъ арабски конъ?" - "Имаме". - "Ще го държите три деня жадень, няма да му давате да пие вода". На третия день довеждатъ ханъматъ, изваждатъ я прислужничкиты, турятъ я на коня. (Той) казва: "Нека да ѝ вържатъ краката подъ коня". Тя била безъ седло, само на една възглавница, турена на гърба на коня. Следъ това даватъ по малко вода на коня. Той пие и коремътъ му започва да се издува и така се намыстилъ хълбокътъ. Казва му този валия: "Какъ ти дойде на ума така да направишъ?" Питать го: "Какъ се излыкува жена-

та?" - "Конътъ пи вода, пъкъ се намысти кракътъ на жената". - "Какъ става?" - "Става. Конътъ като пие вода, намыства се кракътъ". Валията се чуди на изкуството му и той казва: "Това изкуство, което имамъ, дайте ми една голыма стомна, отъ 15-20 кила, строшете я, турете я въ единъ чувалъ, завържете чувала отгоре". Той презъ чувала започва да събира всичкиты парчета и ги нарежда на стомната. Валията му далъ едно голымо възнаграждение. Ако вие не можете да намыстите крака на ханъматата, и ако не можете счупената стомна да я наредите, изкуство нымате, ако стомната въ този чувалъ не може да я намыстите. Ако умътъ не ти стига, когато конътъ пие вода да намыстите крака на ханъматата, то е сега изкуство. Казвамъ: Всичкиты препятствия ныкой пѣтъ произтичатъ, че ние се осланяме на човышкото. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоя умъ. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето сърдце. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето тыло. Вънъ отъ нашиятъ умъ какъ ще се прояви? Нымаме допирна точка. Оттамъ трыбва да започнемъ да възприемаме, разбирамъ Божествениты мисли. Та сега времето е вече. Трыбва да потърсимъ Божественото. Трыбва да потърсимъ Божественото вѣтре въ нашия умъ. Туй Божествено ще го намыримъ въ насъ. Вие се безпокоите, казвате: "Остарыхме". Защо си остарыль? Щомъ си остарыль, ти си вече на служба турень. Ти си остарыль, понеже не знаешъ да се разтоварвашъ. Ти мислишъ, че си остарыль. Що е стариятъ човыкъ? Най-първо стариятъ човыкъ става пристрастенъ. Казва: "Да дадемъ малко почивка на краката, да дадемъ малко почивка на рѣцеты, хайде да дадемъ почивка на ушиты, хайде почивка на устата, почивка на туй-онуй" и най-после става почивателень.

Тази долната часть на буквата Д показва, че има ныщо, което зрые. Л-то, то е енергията на лошия човыкъ, която е отворена, отива. Добриятъ човыкъ, понеже е по-

умень отъ лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната часть на Д-то е заведение за работа. Добриятъ човыкъ туря Божията енергия на работа, той мисли, чувствува и постѣпва. Лошиятъ е като кокошката, той всичко разкъшва, разхвърля, казва: "Той Господъ ще уреди свыта". Добриятъ казва: "Понеже свыта Господъ го уредиль, азъ ще ида да слугувамъ въ този, уредения свытъ. Ще служа вече на единъ уредень свытъ". Ние чакаме сега Господъ да уреди свыта. Казватъ: "Да дойде Христосъ". Очакватъ Го. То е много външно разбирање. Христосъ по три пѣти иде на деня - сутринъ иде, на обидъ и вечеръ. Слънцето като изгрыва, не иде ли Христосъ? Казвате, че навсыкъде грые слънцето. Сега поставяте едно противоречие на онова заблуждение, което съществува въ васъ. Вие казвате, че сте остарыли. Като си остарыль, какво ще стане съ тебе? Внесете една нова мисль. Азъ имамъ само единъ примырь. Срецахъ веднажъ една баба, 85 годишна - много правилно лице, добре оформено, челото правилно, носътъ правиленъ, устата правилна. Виждамъ, че на млади години е била много красива, много умна. Казва: "Учени хора има сега, въ наше време не быше така. Свърши се нашето". Гледа песимистично на живота. Има ныщо въ нея, не знае какъ да се изрази, говори много умно. Азъ я засыгамъ. Казвамъ: На колко момци си запалила чергата? - "Не ме питай, синко". На колко момци запали чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата? Тя се поусмихне, азъ съмъ много сериозень. Ако, рекохъ, може да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направишъ? Изведнажъ просия една свытлина и една усмивка. - "Синко, може ли туй?" Може, казвамъ. Сега вече виждамъ, да те подмладя, ти си запалила на десетъ момци чергата и се за тебе въздишали. - "Де ще ги намыря? Ты отидоха въ оня свытъ". Щомъ те подмладя, какъ ще постѣпишъ съ тяхъ? Мѣчна работа. Сега няма да се спра повече, но искамъ да ви наведе идеята: Внесете въ себе си Божественото. Спрете се да помислите, че

Богъ работи за васъ, Той обърналъ внимание върху васъ и вие досега не сте оценили Неговата любовъ. Спри се да чуешъ гласа Му. Той е, Който подмладява. Ти си остарялъ по единствената причина, че не обръщашъ внимание на Него, ти мислишъ само за себе си. Като помислишъ за Господа, ще се подмладишъ. Ти, като станешъ, помисли заради Него. Не мисли, че е нѣкъде, но мисли, че всичко това, което съществува, Той взема участие въ него. Та казвамъ: Вие като станете сутринъ, вие мислите какво ще ядете, какво ще се научите. Много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното оставате за после. Щомъ станете сутринъ, седни на леглото, не трыбва да се обличашъ, тѣй, както си, седни и веднага отправи ума си къмъ Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станалъ. Че Господъ има да ти каже много работи. Може би една, петъ секунди си помисли и следъ това се обличай. Стани тогава и ти ще бѣдешъ веселъ. Ти станешъ, забързашъ се да се обуешъ, това да направишъ, онова да направишъ. Като се натоваришъ съ всички тия ныща, ще идешъ, ще направишъ една молитва, ще прочетешъ "Отче нашъ". Не, преди да се облычешъ, още неофициално, неглиже, помисли. Та казвамъ: Ти ще кажешъ:"Обуща нымамъ, чорапиты сѣ скѣсани, дрехиты ми скѣсани", че времето е облачно, че вали, че студено, че огънь нымало, че не си разположенъ. Като станешъ и помислишъ за Бога, ще се стоплишъ. Поне моята опитность е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплямъ се. Ныколко градуса се стопля човыкъ. И вие мислите за Него, само така свытътъ може да се оправи. Докато grye слънцето, всичко расте. Ако единъ день ония растения не може да излызатъ на слънце, не могатъ да растатъ. Всыка сутринъ, като станете - благодарете. Благодарете на обыдъ. Мислете за великата благодать, която е въ Бога. Богъ ни търпи, и каквото и да направимъ - не ни се сърди. Господъ, като ти се разсърди, ще ти прати лошъ слуга. Като се плашишъ отъ лошиты слуги, казва:"И твоего

положение спрямо мене е такова". Ти не мислишъ за Бога, ще се оженишъ, Господъ ще ти даде деца и ты ныма да мислять заради тебе. Ще имашъ слуги и ты ныма да мислять заради тебе. Майка ти ныма да мисли заради тебе, баща ти, братята ти, сестриты ти, приятелиты ти ныма да мислять заради тебе, никой ныма да мисли заради тебе. Щомъ ти мислишъ заради Него, всички ще мислять заради тебе. Направете опитъ цыла една година, не по законъ, но по свобода. Нали сте се влюбвали? Какъвъ законъ ви кара, като станешъ - да тичашъ по прозорциты? Кой ви кара? Никакъвъ законъ ныма. За вода ще идете, ще гледате. Младиты момци, когато иматъ обичъ, ще взематъ кобилищата, стомниты, току поглежда насамъ-натамъ. Тя отива на чешмата, но той минава нѣкъде. Не е лошо. Трыбва да имашъ ныкаква идея. Дошълъ си въ свыта, не обичашъ никого. Че на какво ще замязашъ*, като не обичашъ никого? Ти си мъртъвъ. Обичайте Господа, никой ныма да ви Го вземе. Само ще Го видите нѣкъде, въ ныкое цвытенце. Ныкое цвыте ще ви се усмихне. Може да Го видишъ въ единъ плодъ. Като погледнешъ черешата, усмихва ти се. Въ васъ се зароди желание да вкусите. То е любовъ. Ты сѣ положения, които трыбва да ги чувствуваме. Ние се срамуваме отъ това, което не е. Ныкои се срамуватъ отъ това, което е. Никога не се срамувай отъ това, което е. Срамувай се отъ това, което не е. Ти давашъ мухлясалъ хлыбъ на човыка. То е туй, което не е. Давашъ най-хубавия хлыбъ. То е туй, което е. Давамъ хлыба, но не билъ намазанъ съ яйце. Хлыбътъ има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвамъ: Една хубава мисль струва повече отъ всичкиты богатства, които може да ти ги дадатъ. То е външно. Онази мисль, която всыки день ще предизвикате, тя носи вычния животъ.

Казва Христосъ:"Ако думиты ми пребѣдатъ въ васъ и вие пребѣдете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ. Ако Божииты мисли пребѣдатъ въ васъ, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище

ще направимъ въ васъ”. Ако Божииты мисли пребѣдватъ въ насъ, Богъ ще дойде и ще направи жилище въ насъ. Като дойде, ще се изяви. То е истината. Казва:”Ако думиты ми пребѣдатъ въ васъ и вие пребѣдете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ”.

Кѣде е лъжливата мисль? Васъ ви турили една лъжлива мисль, че Господъ не мисли заради васъ, че не ви обича. И вие не ходите да Го посрыщате. Той е първата любовь. Като станешъ, още босъ иди да Го посрешнешъ!

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

30. Лекция на Общия Окултенъ класъ

7 май, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

*Отче нашъ.
Богъ е любовъ.*

Представете си, че ви се задава една тема да опишете какво ныщо е добрият животъ. Какъ бихте го описали? Казвате: "Човыкъ да знае". Човыкъ и да знае, не може да живые добре. Знанието помага на добрия животъ, но не носи добрия животъ съ себе си. Ныкой може да говори за изкуство, да опише какво ныщо е изкуството, но трябва да бѣдешъ художникъ, да знаешъ въ какво стои изкуството. Или по ныкой пѣтъ може да ви зададатъ тема да опишете красотата. Но красотата въ какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

Въ живота всички сте станали много страхливи, чрезмырно страхливи. Като станете 40-50 годишни, казвате: "Остарыхме". Сега ще ви дамъ друго едно. Отъ 1 до 40 години ти си младъ. Отъ 40 до 80 години ти си възрастень. Отъ 80 до 120 години ти си вече въ старость. Ныкой още на 40 години е, той още не е станалъ възрастень, а казва, че е остарылъ. Вие казвате: "Много сѣ тия години". Какво сѣ много. Нымате понятие за мыркиты въ природата. Ти на 40 години си (като) на 4 години, едно дете. На 80 години, ти си на 8 години. Нулата нищо не значи. На 120 години си (като) на 12 години. Като си на 4 години, казвашъ: "Голымъ съмъ". На 8 години като е, мисли, че е възрастень. Станали сте много учени. Въ васъ влызе мисълъта, казвате: "На 40 години съмъ". Мислишъ, (че) много знаешъ. Какво знаешъ? На 40 години много знае човыкъ, даже, който е на 40 години, не знае колко часа има въ 40-тыхъ години. Не е правилъ смътка 40 години колко дни иматъ, колко месеци иматъ. Че си боледувалъ ныколко пѣти, глава го е болыла ныколко пѣти, чупилъ си крака ныколко пѣти - много знае. Че го излѣгали въ търговията - много знае. Че го излѣгали, изкуство е да те лѣжатъ хората. И хубаво става. Младата мома се излѣгва съ копринена

рокля, обещаващъ й: "Царица ще бѣдешъ, това ще бѣдешъ". Като се ожени, мѣжтъ е професоръ, тури я за ученичка, иска да я научи какъ да готви, да шета, да мие, слугиня нима - всичко тя работи. Че какво лошо има въ това? (Тя) казва: "Не си удържа обещанието". Сега вие всички минавате за професори, казвате: "Ние говоримъ - сериозень е животътъ". Че като те заболи корема, какъ нима да бѣдешъ сериозень? Сериозень е, проточи си лицето. Въ какво стои тази сериозность? Трыбва да ядемъ. Наука е да ядешъ. Знаешъ (ли), какъ се яде? Защо Господъ Го далъ яденето? Чрезъ яденето ти се запознавашъ съ свята. Съ черешиты ще запознаешъ какви сѣ по вкусъ. Азъ, ако искамъ ныкой човыкъ да придобие ныкакво качество, ще го храня съ черешы, не презъ цылата година, но презъ особени дни. Ако искамъ да внеса друго качество - ще го храня съ сливы, не презъ цылата година, пакъ въ особени дни. Съ ябълки ще го храня, съ круши, но не презъ цылата година.

Представете си, че житото би имало нашето съзнание, както ние имаме. Какво понятие би си съставило (то) за човыка? Задигне ги ныкой човыкъ, тури ги въ чувала, хичъ не мисли - хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия стари, български воденици? Има единъ кошъ конусообразень, исипва житото по едно улейче. Има два голыми камъка, има единъ чакълдакъ*, едно дрънкало, като бута житото - пада. Житото казва: "Какво престѣпление направихъ, че ме въртятъ въ тия камъни?" Стане на брашно, събиратъ го пакъ въ чували. Казва: "Кажете ми прегрышението, за да се изправимъ. Защо е туй наказание?" Той казва: "Вие не разбирате тая работа, ще си мълчите тамъ". Житото страда. Дойде друго прегрышението. Извадятъ едно корито, извадятъ брашното, турятъ врыла вода. То казва: "Защо тази жена ни мачка? За какво е туй мачкане?" Вие не знаете. Мачка ги, мачка ги, ты страдатъ. После тя започва да ги дыли. "Вие, казва, да не се карате". Проповыдва имъ братство и равенство. Отдыли на тебъ това, на тебъ онова, хайде въ пещъта. "Ами този огънь защо е?" - "Не знаете ли?" Все не знаятъ. Най-после извадятъ хлыба отъ пещъта, турятъ ги на трапезата, започватъ да ги дѣвчатъ въ устата. (Ты) казватъ: "Не се ли свършва нашето страдание?"

Сега всеки от вас може да представи този примър. Ние минаваме и туй, което го правим, го считаме, че е въ реда на ныщата, че така трябва да бъде. Право е. Щом дойде нас да мелят, дойдат по-умни от нас, хванат (ни), турят ни под хремеля*, казваш: "Защо е туй?" Ти не знаеш. Турят въ чувала, защо - не знаеш. Турят те въ пещьта и ти протестираш, казваш, (че) не знаеш. Пък има един начин. Човык, който мели брашното - той не е много учен. Аз казвам: Ти не си много учен човык. Като мелят брашното, ония етерни мазнини* отлитат, остават трициты. Щом като заливат съ топла вода, други мазнини си отиват. После, като го подквасят и като го турят въ огъня - други вещества си отлитат. Остават трициты. Житото трябва да го ядем туй, както си е. Не му трябва друго. Вземи, че го дъвчи. Тури 100-200 грама въ единия джоб, 100 грама въ другия, дъвчи го като сакъз*. Що ще ходиш да го мелиш, че въ огъня да го туряш, че въ пещьта трябва да го туряш. Този задигне ныщо, онзи задигне и най-после ти го дъвчеш и хлыбът казва: "Избави ни от туй зло на устата". То дошло да се оплаква. Туй е за развлечение. Има един анекдот. Въ турско време, когато идвали турциты у българиты да ги гощават, трябва да им плащат диш-хак*. След като дойде въ къщи и го угостиш, че му платиш за всеки един зъб по един грош. За 32 зъба, че е ял въ къщата ти, ще му платиш. Ти ще заколиш една кокошка, ще го угостиш и ще платиш диш-хак. Въ Варненско един дерибей* отива при една вдовица и тя отива и се оплаква. Тя казва: "Нымам да имам пари да му дам". Викат този турчин и му казват: "Какво искаш?" (Той) казва: "Зъби имам да ми плати". Повалят го земята, избиват му всичкиты зъби. Казват: "Досега имаше зъби, но понеже сега нымаш - няма да ти плащат". Сега ви се избиват зъбиты, за да не вземате диш-хак. Ние, съвременниты хора, колко ныща има, които трябва да се поправят. Сега ходите по кино, гледате (на) киното как стават разрушенията, как влизли германциты. Какво печелите сега? Казвате: "Да научим ныщо". Много хубаво. Какво ще научите? Вие сте писатели или поети, вие обидите никого. Може обидата да е много деликат-

на*. Един поет, когото не обичаш, той писал стихотворение, турил думиты: "Брава, брава, от това умры нашата крава". Аз дойда и кажа: "Брава, брава, от това оживы нашата крава". Ако кажа: "Брава, брава, от това умры нашата крава", ти ще се обидиш. "Брава, брава, от това оживы нашата крава" - то е пак малка ирония, много деликатна. Въ политиката има такива ныща. Много учен човык, даже и бръмбариты какво правят знае, и червейчетата как вървят знае, всичко знае. Всичко знае. Червейчетата вървят ли като човыка? След като каже, че червейчетата знае как вървят, че ирония има. Този червей крак няма. Червеят едва учи огъването. Той е един студент, който учи огъването. Толкоз знае. Само изучава кривата линия. Всичкото му знание, като прекара 10-20 прераждания, едва може по тази линия да върви. На изпит се явява. Комисията казва: "Този червей се е научил как да се криви, минава въ погорен клас". Въ по-горния клас направят го стонога, че му турят сто крака. Сто крака да ги движиш, да ги контролираш отливо, отдысно. Що му с сто крака? Казва: "Задача е тази, сто крака да ги хармонираш". На всеки крак да знаеш да командуваш - знание се иска. След туй, като се научиш да командуваш на 100 крака, дават ти по-малко. Ние сме дошли до двата крака. Два крака - на единия пет пръста и на другия пет пръста - 10, и на рэцеты 10 пръста - ты с 20. И ние мислим, че сме се освободили. Да знаеш да си милваш пръститы.

(На) един пианист колко му взема, докато се научи да контролира пръститы. (Ныкой) казва: "Знае да си мърда пръститы, тури ги на пианото". Онзи 20 години учи и като седне - изкара ныщо от мърдането. Въ мърдането има голема разлика. Господ турил езика, но да знаеш как да го мърдаш. Да знаеш как да го мърдаш, че като кажеш една дума - да бъде съдържателна. Ако не знаеш как да мърдаш, думата не излиза, както трябва, може да удължиш думата, да туриш дълги вълни. Може и срыдни вълни да туриш, и къси вълни. Казват: "Едно и сзощо е". Съ къситы вълни отдалече вземаш какво става. От дългиты вълни станцииты с близко. Съ дългиты вълни, то е на фи-

зическото поле. Съ дългити вълни на земята може. Съ срядниты вълни - въ духовния свѣтъ. Съ кэситы вълни - въ високиты свѣтове. Ныкой отъ васъ нали искате да се разговаряте. Вие искате съ дългиты вълни да се разговаряте съ духовния свѣтъ. Тукъ на земята може да се разговаряте. Казва ти ныкой: "Азъ те обичамъ". Като ти каже, тѣй мръдне ти подъ лѣжичката. Ныкой ти каже, че те обича - не ти мърда. Казвашъ: "Сладка е думата". Казалъ я презъ езика, не я приемашъ. Казвашъ: "Сладката е думата". Дойде единъ човѣкъ при тебе и казва: "Дай ми 5 лева". Погледнешъ, не искашъ да дадешъ. Ныкой, който ти поиска 1000 и 2000 лева, мръдне ти сърдцето, изваждашъ и казвашъ: "Господъ така казалъ". Но този човѣкъ е ученъ, знае какъ да каже. Като каже - ныщата ставатъ.

Една майка казва на детето си: "Днесъ ще идемъ да се молимъ за дѣждъ". Тръгватъ да се молятъ за дѣждъ и майката нищо не взема. Детето взема омбрелата* и казва: "Мамо, дѣждъ ще имаме, да се пазимъ". Майката казва: "Може да има, не знаемъ дали ще има". Детето взима омбрелата и мисли, че дѣждъ ще има. Ние въ ныкой отношения сме като майката. Отиваме, но дали тази работа ще стане - не си сигуренъ. Отивашъ да държишъ една речъ. Казвашъ: "Дали ще мога да държа речъта или не". Азъ опека 1000 хлыба, окрѣжаващиты хора сѣ гладни. Азъ положително зная, че отъ хлыба няма да остане ни единъ отъ фурната. Ако опека хлыба, но тия хора сѣ вискателни, най-малко половината ще остане. Казвамъ: Тия хора не ме обичатъ. Не че не те обичатъ хората. Ние, ако се оплакваме отъ природата, за да ни разбере тя, трыбва да говоримъ на нейния езикъ. Колко години ви е трыбвало да научите българския езикъ. Вие, които говорите българския езикъ, колко думи има въ български езикъ, които иматъ само едно значение? Колко думи иматъ двойно, тройно, а ныкой иматъ четворно значение. Въ английски, ако вземете думата "бееръ", колко значения има? Тази дума, както е турена въ едно предложение, ныкѣде значи мечка, ныкѣде значи търпение, ныкѣде значи трудна жена, ныкѣде значи раждане. Българиты казватъ "пола". Има поли на планината, има и женски поли. Какви поли - женски поли или планински поли? После,

вземете думата "любовъ". Каква любовъ - физическа, духовна? Кѣде да намиратъ хората? Щомъ говоришъ за любовта, еднозначуща дума ли е? Солта, понеже си я опиталъ, че има единъ солень вкусъ - има едно значение. Захаръта има едно качество - сладчина. Думата "горчивина" има едно значение. Вземете думата "чистота" - едно значение има. Значи вашата чистота, когато няма никакъвъ примѣсъ, е чистота. Оризътъ е чистъ, когато няма примѣсъ съ камъчета. Житото е чисто, когато няма кѣклица* вѣтре и т.н.

Казвамъ: Какво може да се каже? Какво може да ви се каже отъ 1 до 40? Казвате: "Какъ Учителътъ насъ ни забавлява, той ни счита за деца още". Че то е привилегия*. По какво се отличава детето? Детето е довърчиво. Каквото му кажатъ, всичко го интересува. Много любознателно е. Ходи, отваря тукъ, затваря тамъ, дири, интересува го. Възрастниятъ започва да се отдыля отъ другиты хора. Възрастниятъ не е като малкиты. Ще си направи кѣща, ще си намыри единъ съдружникъ и ще започне търговия. Идва единъ братъ, който училъ този занаятъ, младъ братъ, пита ме, казвамъ му: "Не ти трыбва". Казва: "Не за себе си, азъ имамъ занаятъ, братъ ми обича бакалията*". Казвамъ: "Ще имате мѣнотии". - "Може да ги преодолюемъ". Казвамъ: "Хубаво, направете опитъ". Иде следъ това, че ми казва: "Бамбашка* работа, едва половината разноски покриваме. Отивамъ, вземамъ маслото и на мыстото, както е нормирано, 90 лева ми искатъ. Норма е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, трыбва да го продавамъ 120 лева, (а) ако ме хванатъ. Гледамъ - захаръ няма, туй няма, дойдатъ братята - четатъ уроци. Масло нымашъ, сирене нымашъ, това няма, онова няма, оризъ няма. Казватъ: "Какво сте вие да ни заставяте?" Казва: "Искамъ да намыря". Иде ми, казва, да напусна тази работа вече". Рекохъ: "ще почакате малко". Азъ казвамъ: "Колко разноски имате?" - "3500 на месецъ". Казвамъ: "Половината покривате ли ги?" - "Покриваме ги, разбира се". За половината плащате за уроциты. Туй, което учишъ, ще мислишъ, че на професоръ плащашъ. 1500 лева плащашъ. Ученици сѣ плащали по 500 лева на урокъ по музика. Единъ нашъ музикантъ 200 лева вземаше на урокъ. Ту-

къ имаме една сестра, която 200 лева даваше на урокъ. 200 лева - много пари ли взема?

Че природата като ви дава всичко безъ пари, оценявате ли? Ние живиемъ, дишаме въздуха. Казваме: "Този свѣтъ не е уреденъ". Не билъ уреденъ свѣтътъ? Че какъ не е уреденъ? Ти досега нищо не си плащалъ за въздуха. Какъ ще уреди природата, че навсякъде може да ходишъ? Даромъ вземашъ. После, да те научи да не бѣдешъ много егоистъ. Тя ти определила, че като вземешъ една вдишка, не можешъ да я задържишъ повече отъ три секунди. Капиталтъ за три секунди го вземашъ. Като минатъ, ще го върнешъ назадъ, новъ капиталъ ще вземешъ. Дишането е търговска работа на земята. Този капиталъ трыбва да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, азъ да ви предскажа, че търговци нима да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава ще бѣдешъ търговецъ горе-доле. Децата ти ще бѣдатъ облычени, и жената ти и ти ще имашъ кѣща. Всичко туй ще имашъ. То е капиталъ. Ти отъ въздуха, ако не можешъ да извадишъ онова, което е въ него, природата е скрила много работи и иска да ни застави да работимъ.

Ние сега искаме да живиемъ. Най-първо три процеса има въ добрия животъ. Най-първо ще се научишъ да мислишъ. Знаешъ (ли), колко мѣчно е да се мисли? Не е лесна работа. Когато човикъ дойде да разреши никаква чужда задача, започне да се грижи. Грижата не е мисль. Мисльта е приятно занимание въ природата. Следъ туй ще се научишъ да чувствувашъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да постѣпвашъ право. Това сѣ три начина. Ако ти не можешъ да мислишъ право, ако ти не може да чувствувашъ и ако ти не можешъ да постѣпвашъ право, ти не може да живиешъ. Животътъ, като изкуство, е най-голымото благо, което ни е далъ. Туй, най-голымото благо, носи най-голымото нещастие съ себе си. Представете си, (че) по невнимание, ако не знаешъ какъ да направлявашъ сърдцето си, ти ще развалишъ очити си. Ако не знаешъ какъ добре да мислишъ - ще развалишъ ушити си. Ако не знаешъ какъ добре да постѣпвашъ - ще развалишъ езика си, вкуса ще развалишъ. Ако започнешъ да яде-

шъ, че не вземашъ участие въ яденето, всяко ядене ще бѣде безпредметно. Тогава ядешъ нищо, но то е като прѣстъ. Нищо не усыщаешъ. Ако човикъ остане безъ вкусъ, нищо не му се яде. Много пѣти хората умиратъ, ты предпочитатъ така, отколкото да минава храната. Като ядешъ - да усыщаешъ нищо приятно. Вземешъ една хапчица, втора, трета. Сега вие ще кажете: "Толкова невежи ли сме?" Не е невежество. Ние тукъ имаме единъ братъ, той сега е въ Америка. Като го гледашъ - дрехата му капана, само капки. Ще кажешъ сократовски, че не обръща внимание. Сократовски животъ живые. После никой ходи разчорелъ*, косата му така. Казва: "То животътъ не седи въ обличането". Ами въ какво седи животътъ? Ако умътъ не е облыченъ добре, ако сърдцето не е облычено добре и ако тылото не е облычено добре - това сѣ равносилни ныща. Ако умътъ оставишъ голъ, сърдцето голо и тылото голо - ти си закѣсалъ вече. Та казвамъ: За добриятъ умъ, който е работилъ, природата туря бележки.

Азъ трыбва да ви дамъ да направите едно ухо, което по-казва доброта и активностъ. Какъ ще го направите? */Учительтъ начерта две линии на уши/*. Това ухо е горе-долу хубаво. Първото ухо - право мисли, разсѣждава. Второто е активно - нищо не мисли. Той седи и мисли: "Да го направя ли, да не го направя ли?" Смыта: "Тѣй, ако го направя, какво ще излызе?" Добрити условия минаватъ, не намира време да направи. На втория день пакъ същото ныщо. Пакъ седи цѣль день, пакъ намыри, че нима време. На третия день лытото иде, нивата непосыта остава. Онзи, активниятъ, прави погрышки, но криво-лыво работи. Казва: "Може ли да се изправя?" Този преодолюва тази слабостъ. Какво се образува? Образува се човышката уста. Това е единиятъ полюсъ. Ти, като си ораторъ, мислишъ какво да кажешъ на публиката. Туй ли да кажешъ или не. Ще кажешъ на хората ныща, които сѣ вырни.

Говоримъ ныкога за хигиена. Казвамъ: Никого не стѣпвай на пета, понеже туй следъ време зле ще се отрази върху тебъ. Мозъкътъ не обича сътресения. Стѣпвай на прѣсти, за да събудишъ най-първо ума. Мисли, че после действуй. Не като ударишъ рѣката си да мислишъ. Казвате: "Търпение трыбва". Знаете

ли единъ човыкъ, който дыла, колко търпеливъ трыбва да бѣде? Въ нетърпението рѣката се проточва. Азъ дыламъ съ теслата, ако азъ стана нетърпеливъ, трыбва да бѣда търпеливъ, понеже нетърпението продължава рѣката. Ако продължа - отиде рѣката. Ако продължа рѣката въ нетърпението - отиде рѣката. Може да ми вземе единъ-два месеца, докато ми заздраве рѣката. Казвате: "Защо е нетърпението?" Ако не си търпеливъ въ работата - ще се повредишъ. Това сѣ елементарни работи. Вие разглеждате търпението. Търпението е едно отъ най-добриты качества на човыка. То влиза като елементъ въ ума на човыка. По умъ трыбва да бѣдемъ търпеливи, по сърдце и по воля. Не само да мислишъ и нищо да не правишъ, то все още не е търпение. Въ търпението ние разбираме човыкъ да бѣде силенъ. Изисква се той да стане свършенъ. Само тогава той ще бѣде търпеливъ. Казватъ: "Ти си много търпеливъ". Сега и дума не може да става. "Ти си доста търпеливъ". И азъ, като разглеждамъ, още трыбва търпение. Ныкой пѣтъ търпеливъ е въ малкиты работи, но не е въ голымиты работи. Съ малки работи правимъ пакостъ на себе си. Дойде ныкой при мене и той ми говори, че билъ жененъ, деца ималъ. Азъ имамъ цыль хлыбъ, повырвамъ му, дамъ му цылиятъ хлыбъ. Той нито е жененъ, нито деца има. Азъ му дамъ цылиятъ хлыбъ, че и той да е благодаренъ, и жена му да е благодарна, и децата му да сѣ благодарни. Казва: "Цыль хлыбъ ми даде". На този човыкъ виждамъ, (че) жена му не е тамъ, децата му не сѣ тамъ. Ако ми хвали мъжа - ще добие известни качества. Ако хвали жената - ще добие други качества. Ако хвали децата - ще добие трети качества. Трыбва да го хвалятъ. Ныкои отъ (васъ) искате да не ви хвалятъ. Но като не ви хвалятъ, вие се докачите. "По ныкой пѣтъ слушамъ съ каква ирония Учителътъ говори туй". По ныкой пѣтъ ние се обличаме, обличаме, че се облычемъ въ сѣщиты дрехи. По ныкой пѣтъ ние може да се усмихнемъ и да се покажемъ много весели. Турили сме една маска, минаваме за весели. Ныкой пѣтъ влизамъ при ныкой бакалинъ, (той) обръща внимание на другиты. Азъ, като пазаря, той гледа дали ще му платя, затуй ме гледа. Щомъ си направя смытката и му платя, пакъ си обърне гърба, къмъ другиты мюшерии* гледа. Сега представете си, че

азъ съмъ единъ бакалинъ, вие сте само клиентъ, ученициты. Вие влизате, не купувате. Не може да си купите отъ моята бакалия. Като излизате, какво ще кажете? "Изгубихъ си времето". И бакалинътъ казва: "Изгубихъ си времето, презъ цылиятъ день нищо не можахъ да продамъ". Тамъ като въ затворъ е.

Сега азъ съмъ ви говорилъ толкозь време за Любовъта. Може ли да ми кажете ныкое отъ вашиты произведения на Любовъта? Какво именно сте произвели отъ Любовъта? Искамъ да ви видя произведението. Круши, сливи, ябълки, пиперки, моркови, магданозъ, лукъ, краставици, жито, ечемикъ, рѣжъ, лимони, портокали, хлыбни дървета - всичко туй. Азъ съмъ готовъ като бакалинъ да ходя да купувамъ масло, каквото вие произвеждате. Азъ съмъ готовъ да го продамъ. Искамъ да ви наведатъ на мисълъта, (че) между природата и насъ има една вѣтрешна обмына. Всичко не ни се дава даромъ. Природата изисква отъ насъ да произведемъ ныщо. Тя е първа, която ще вземе. Тя има клиенти, ще влызе, ще вземе отъ ныкъде. Да ви говоря за ныща, които сѣ непонятни. Има сѣщества, които трыбва да се хранятъ съ вашиты мисли. Има сѣщества, които трыбва да се хранятъ съ вашиты чувства. Има сѣщества, които трыбва да се хранятъ съ вашиты постѣпки. Плодове сѣ това. Растенията ние ги обичаме, понеже ты произвеждатъ плодове. Ако ныматъ плодове - ныма да ги държимъ за красота. Казвамъ: Въ едно отношение въ природата ние сме като плодниты дървета. Имаме цена за онова, което раждаме въ себе си. Всичкиты сѣщества иматъ особено разположение. Ако ние сме безплодни, съ насъ ще постѣпятъ, както ние правимъ съ безплодниты дървета - режемъ ги за собата*. Греди правимъ. То е външна страна. Въ много отношения ние сме въ свѣта като плодниты дървета. Ако искашъ да се подобри положението ти - имай най-хубавиты мисли. На всичкиты хора мисълъта не е една и сѣща. Тя е много разнообразна. Мисълъта на животниты е една, на хората е друга, на ангелиты е трета. Безброй сѣ формиты, въ които една човышка мисълъ може да се облыче.

Азъ быхъ при единъ българинъ. При него идва единъ беденъ студентъ. Този българинъ быше богатъ човыкъ и този сту-

дентъ иска да му помогне нищо. Той не му помогна. Замина си студентътъ. Рекохъ: "Ти изгуби едно голымо благо". - "Че какъ?" - "Следъ 10 години той ще бѣде министъръ въ България. Ти трыбваше да му помогнешъ, защото той ще ти помогне следъ 10 години. Единъ день той ще ти даде урокъ като министъръ и той не ще те погледне". - "Министъръ. Че какъ тый?" Ти трыбва да разбирашъ. Имашъ едно яйце, трыбва да разбирашъ качествата. Змийското яйце, като го излюпишъ или кокошето яйце - какви свойства ще иматъ?

Курдисала* се една кокошка и снася по едно яйце предъ вратата ми. 40 деня наредъ носи. Азъ го считамъ туй (за) късметъ. Азъ взимамъ яйцата, които тя носи. 40 яйца е снесла. Казватъ: "Да ги опечемъ. Да направимъ това-онова, да направимъ хлыбъ съ масло", какъ го казвате - джиджи-папа. Една чужда кокошка, най-първо като идваше, се караше съ котката. Сега като дойде, седне, дадатъ ѝ малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме. Казва: "Да не ми взематъ яйцето, крыкъ-крыкъ". Мене ми дойде на умъ на тази кокошка да направя едно добро. Казва: "Искамъ да ме освободите отъ това робство. Ныкой день ще изчезна, ще ми откъснатъ главата". Казвамъ: Щомъ носишъ яйца, главата ѝ не могатъ да режатъ. Решихме да я купимъ. Колкото искатъ - ще я купимъ, ще я насадимъ, ще излюпимъ пиленца. Ще кажете: "За една кокошка ни разправа". Запознахме се съ кокошката, милвамъ я по главата, тя ме гледа. Казва: "Неудобно ми е". Казвамъ ѝ: Ныма нищо. Питамъ: Кой кара тази кокошка, отъ де-накъде дойде тамъ? Ты се криятъ, когато снасятъ яйца. Не се спирамъ върху туй. Затвориха я два деня и като я пуснаха - пакъ дойде. Казватъ: "Пологъ трыбва, за да носи". Тя и безъ пологъ носи. Ныкоя ще се качи на полога и ныма да носи. Казвамъ: Ако тази кокошка иде при менъ и азъ ще ѝ направя услуга.

Вие, когато ще снесете нищо, идете въ предверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите - тамъ го направете. Не сме направили много удобно на кокошката. Дърва турятъ тамъ по ныкой пътъ. Та казвамъ: Всыки единъ човыкъ, каквото прави - да го направи въ предверието на Господа. Ако на

друго мысто носи яйцата - ще хвъркнатъ. Само веднажъ тя снесе въ 5 часа следъ обидъ, а (презъ) всичкото време - въ 9, 10, 11 часа сутриньта. Ныкой пътъ въ 8 часа, 8 безъ 10, 8 и 15. Наблюдавамъ времето, когато е топло - снася по-рано. Щомъ е студено - снася по-късно. Казвате: "Обикновени работи". Цыла философия има. Като снася - зная какъ е времето. За да направимъ ныкое добро по-рано - времето трыбва да е добро. Щомъ правишъ по-късно доброто, щомъ мислишъ по-бавно - значи студъ има. Най-първо ныма да мислите, че сте стари. На 40 години сте млади. Онзи, който е надъ 40 години, е възрастень. Ныма нито единъ, който да е старъ. Сестра Попова е единствената.

Турциты казватъ: "Много приказки за воденица". Може да ви кажа така съ три думи. Мисли добре - да имашъ свытлина въ ума всыкога. Чувствувай добре - да имашъ всыкога топлина въ сърдцето и сърдцето ти да тупа равномерно. Лыкариты пипатъ пулса. Като чувашъ сърдцето - да пыешъ една пысень. /Учительтъ пые: "Търпение, търпение, търпение"/. Имамъ сиромашия. Още като пыя - бръкна въ джоба си, имамъ ныщо. Азъ още като пыя - хората се влюбватъ. Ныкой бръкналъ, турилъ въ джоба. Азъ се преструвамъ, че не го виждамъ. Престана да пыя тогава.

Бѣдете умни деца, не мислете, че сте възрастни. Не мислете, че туй се е случило. Всичко, каквото ви се случи въ свыта, като влызете въ Божествения свытъ, всичко, каквото ви се случи - за добро е. Богъ е, Който работи, Той ни опитва. Та умниты деца разбиратъ. Каквото и да ти се случи - за добро е. Може да те посадятъ на нивата - за добро е. Той е Единствениятъ, каквото направи - считай го за добро. Другиты, каквото правятъ, прави различие. Дойде ли до Бога, имайте една свещена мисль. Да имате едно мнение, че Господъ, каквото прави - за добро е. Да бѣдемъ доволни отъ онова, което Той ни дава.

Сега туй е по отношение на Бога. За другиты същества, каквото правятъ - тамъ ще пазимъ нашия умъ, ще знаемъ Господъ ли говори. Щомъ другиты говорятъ, ще видимъ какъвъ процентъ (сѣ). Това правило не е за другиты хора, само за Бога е.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ
ПРОВОДИЛЪ.

XX година

31. Лекция на Общия Окултенъ класъ

14 май, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

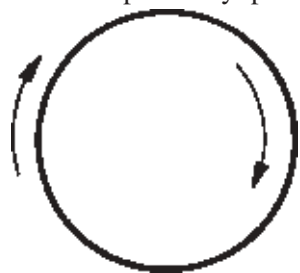
Изгрьвъ - София

ПРАВАТА ПОСОКА

*Отче нашъ.
Богъ е любовь.*

/Направихме едно упражнение/. Прави. Ръцеты настрани, съ длани една срещу друга. Дысната рѣка леко докосва лывата и се движи по лывата до рамото, докато дойде надысно. После лывата се поставя предъ дысната и се движи по дысната, като леко я докосва. Така петъ пѣти.

Всыкога трыбва да се стремите да създадете сами интересъ къмъ онова, което се интересувате. Всыки единъ човыкъ е създаденъ по единъ особенъ начинъ. Той трыбва да намыри своя си пѣтъ. И когато намыри своя си пѣтъ, той се радва. Запримырь: детето има желание да се изправи. Най-първо то се ражда при съвсемъ други условия. Въ него има вѣтрешенъ импулсъ да се издига. Докато се издигне употребява единъ начинъ, втори, трети, четвърти, срыща много мѣнотии. Като се изправи, трыбва да знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна работа, изисква наблюдение. Добриятъ човыкъ върви по единъ начинъ, лошиятъ върви по другъ, единъ престѣпникъ по другъ. Котката върви по единъ начинъ, коньтъ - по другъ. Всички животни иматъ единъ методъ. Не искамъ сега азъ да ви въвеждамъ въ противоречieto. Въ този кръгъ има две противоположни течения. Ние правимъ упражнението отлыво надысно и отдысно налыво.

Ты сѣ две противоположни посоки. Има една разлика. Онызи, които сѣ създали лывата рѣка и онызи, които сѣ създали дысната, сѣ написали на тяхъ. Колко ныща сѣ написани на лывата рѣка - потрыбни сѣ още хиляди години, докато се прочете този материалъ. Въ лывата рѣка е капитала, който е вложенъ. Въ дысната рѣка е капитала, който си обработилъ. Онзи, кой-

то разбира, ще види въ лывата ти рѣка онзи капиталъ, който е вложенъ, а въ дысната рѣка е туй, което ти си обработилъ. Сега мнозина уповаватъ на онова, което имъ е дадено. Но дадениятъ капиталъ трыбва да се обработи. Човыкъ може да бѣде даровитъ безъ да използвава своиты дарби. Пѣкъ може да бѣде малко даровитъ и да използвава дарбиты си.

Да кажемъ, че привидно се движатъ въ две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че е противоположно. Но тия хора, които се движатъ успоредно въ противоположни посоки - не е едно противоречие. Ако двамата се движатъ въ една и сѣща посока, може временно да се движатъ въ противоположни посоки. Вземете движението на двамата въ кръга. Може ли да се движатъ въ една и сѣща посока, когато единиятъ отива напредъ, другиятъ като че отива въ противоположна посока, когато вториятъ отива вдысно, първиятъ отива влыво? Въ туй движение единиятъ и другиятъ не знаятъ, но ты вървятъ успоредно. Та казвамъ: Вие по ныкой пѣтъ се спъвате, казвате: "Този не върви съ мене". Този, който остава назадъ, той е тиль, заради васъ. Следъ това ще бѣдете тиль, заради него. Тѣй щото въ даденъ случай не можете да държите първото мѣсто.

Казвамъ: Кое ви интересува? Религиозниты хора искатъ да бѣдатъ въ оня свытъ. Какъвъ ще бѣде оня свытъ? Че е ныкакъвъ свытъ. Ныкакъвъ красивъ свытъ. Материалиститы, които не приематъ оня свытъ, казватъ, че въ този свытъ ты искатъ да бѣдатъ богати. Какво богатство? Да иматъ хубаво направена кѣща, въобразаватъ си. За тяхъ, материалиститы, раятъ е тукъ, а за духовниты раятъ е ныкѣде другаде. Но едниты и другиты ще се разочароватъ. Материалиститы, въ края на краищата, трыбва да остаряятъ и умиратъ. Искать-не искать, вырватъ-не вырватъ - трыбва да умратъ. Виждатъ, че отиватъ ныкѣде. Кѣде отиватъ - не знаятъ, дигатъ си раменеты. Онызи, които вырватъ въ другия свытъ, ты се утешаватъ, малко утѣха иматъ. Единиятъ го осѣждатъ, нима никаква надежда за помилване. Религиозниятъ пѣкъ има малко надежда, че като иде въ другия свытъ ще го опростятъ.

тъ вече. Вие вырвате въ оня свѣтъ, но имате пакъ ныщо, което ви мѣчи. Ти вырвашъ въ Бога, но се сърдишъ на другаря си, за малка работа кипнешъ. Защо - и ти не знаешъ. Ныкой взелъ ныкой кривъ тонъ, размърдалъ въздуха, казвашъ: "Не го взелъ хубаво", сърдишъ се. Или ныкой не е облыченъ, ныкой цвѣтъ има, който ви дразни. Може вие да сте облычени въ червена дреха, но минавате между биволи, ще ги разсърдите, ще ви гонятъ.

Та казвамъ: Първото ныщо, че вие имате една мисия, дадена въ свѣта. Тази мисия вие ще я намырите. Ще намырите разгадката. Щомъ ви дамъ яденето, вие сами намырате какъ да го ядете. И най-малкиты сѣщества знаятъ какъ да ядатъ. Въ яденето, ако си уменъ, ще придобиешъ ныщо. Ако не си уменъ, много малко ще придобиешъ. Имате условия да бѣдете здрави хора, да бѣдете щастливи хора, но трыбва да разбирате закониты на щастieto какви сѣ. Ныкои искатъ да добиятъ религиозно щастие. Религиозниты искатъ да се молятъ само на Бога. Ты считатъ, че тылото е мысто на грѣха. Че туй тыло трыбва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаешъ какъ да употребишъ тылото си, то е другъ въпросъ. Но безъ тылото какво ще направишъ? Ако нымашъ здраво тыло, ако нымашъ здрави рѣце, очи, уши, всички тия удове*, какво ще направишъ въ свѣта? Зависи отъ очиты какъ ще гледашъ. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ ныщата красиви въ човыка. Ако не знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ това, което не е красиво. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ красота въ устата, но да гледашъ, когато тази красота иде. Защото всыко ныщо на своето време иде. Красотата, която сутринъ има слънцето, на обыдъ не може да я намыришъ, по обыдъ има друга красота. Ако, когато слънцето изгryва, вие не може да я видите, ако по обыдъ вие сте подъ ныкоя круша, подъ крушата какъ ще видите красотата? Въ какво седи красотата на обыдното слънце? Че на обыдъ имате най-голымата свѣтлина. Следователно предметиты ще ги видите много ясно. Сега обыдната свѣтлина азъ уподобявамъ, имате най-голымото благословение, което Богъ вие далъ. На обыдъ той почива или той работи и не може да види красотата. Като дойде обыдъ е заетъ съ ныкаква своя преживылица. Да кажемъ

вие сте служащъ въ ныкоя банка или учреждение, щомъ се върнете по обыдъ, каква красота ще видите? Уморенъ сте отъ работата, искате да почивате на обыдъ. Когато имате най-голымиты условия за блага да ви дадатъ, вие сте заетъ съ посторонни* работи. Случило се ныкѣде въ учреждението сте изгубили 1000 лева, вие се смущавате кѣде отидоха 1000 лева пари. Ако сте семеенъ, имате дъщеря, дошла бележка отъ училище, че дъщеря ви не учи, слаба е. После хванали се ныкакви поетически писма, които тя приема и праща. Какво лошо има, поетъ е. Върне се на обыдъ, мисли за писмата на дъщерята. Азъ ги наричамъ: това сѣ засади. Въ свѣта има сѣщества, които правятъ само засади за човыка. Тѣй както рибариты ходятъ, виждали ли сте ги? Туриль мрежата на рамото, трыгналъ по брыга, прави научни изследвания. Току погледнешъ, хвърли мрежата, започне да тегли едно възже, погледнешъ - 10-15 риби се хванали. Извади ги, тури ги въ торбата, пакъ ходи. Ныкой пѣтъ и вие може да попаднете като тия риби въ такава мрежа. Вървишъ, тамънъ си хубаво разположенъ, ныкой рибаръ току хвърли мрежата и ти попаднешъ въ неговата мрежа. Христосъ казва на своиты ученици: "Елате, ще ви направя ловци на човыци". Има два вида рибари: едни, които спасяватъ хората и други, които ги погубватъ. Сутринъ, като станете, вие сте разположенъ духомъ. Ныкой пѣтъ вие сте неразположенъ духомъ. Не знаете причината. Измынете посоката на вашата мисль. Може би мисльта ви отива, ныкѣде се движи. Може да мислите за децата си, понеже имате единъ центъръ на главата, вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години трыбва да я жените, какво ще правите, дали ще намырите такъвъ момъкъ на свѣта. Казвате, че дъщеря ви е деликатна, дали ще се падне такъвъ деликатенъ. Смущавате се. Разбира се азъ ви навеждамъ единъ примыръ. Вие нымате дъщеря, не ви е така приятно, но следъ колко години може да имате такава дъщеря? Ныкой пѣтъ вие се занимавате съ себе си, какво ли ще стане съ васъ. Нищо ныма да стане. Вие сте една пѣпка на едно дърво, ще цѣвнете, ще завържете, ще дадете плодъ. Не се безпокойте. Безпокойте се колко голымъ ще стане плода. Плодътъ ще стане, колкото трыбва. Една ябълка ще стане колко? Повече отъ едно

кило не може да стане. Въ България веднажъ гледахъ една дюля надъ едно кило тежка. Такива дюли дървото не може да ги удържи. Ако има 400-500 дюли, ще изпочупятъ клонищата. Сега правя сравнение, за да ви обясня някои работи. Вие имате заложи вътре въ себе си. Едно голымо богатство, което не го знаете къде е заровено. Мене съ ми разправяли за много богати хора, които, като ги е страхъ да не ги обератъ, иде, че си зарови имането нѣкъде. Като го зарови, понеже земята се движи, следъ 4-5 години имането се преместило 4-5 пръста и не може да намери гърнето. Търси го, не може да го намери. Изгуби той настроение, търси, търси, започне да мисли, че го видѣлъ нѣкой и обралъ гърнето. Но гърнето се преместило. Тръбва да знаете посоката, по която се мисти. Едно дърво, единъ дѣбъ въ сто години се премества на два метра. Следъ сто години ще го намерите не тамъ, кѣдето е посадено. Ако турите едно гърне при единъ дѣбъ, туй гърне ще се премести по посоката, по която се движи дѣбътъ.

Да кажемъ: Кое е онова, на което вие може да разчитате? Вие казвате, че имате выра. Вырата ви трѣбва да бѣде като една побудителна причина и единъ стимулъ. Вие сте изкусенъ архитектъ, или изкусенъ художникъ, или изкусенъ музикантъ. Ще турите вырата си въ туй, за да развиете въ васъ дарбата. Ако сте музикантъ - ще свирите. Цѣлъ животъ няма да бѣде музика. Музиката ще улесни човѣка. Когато музиката се е появила въ човѣка, станало едно подобрене на цѣлата раса. Адѣтъ е мѣсто безъ музика. Най-голымото страдание е безъ музика. Ныма музика - няма какво да те насърдчи. Когато се е появила свѣтлината - то е музика. И звукътъ въ уши ты на хората - то е благословение. Тръбва да се вслушвате въ природата. Не само да гледате свѣтлината, но да видите какви промѣни тя прави. Вие трѣбва да правите опити лѣтно време, когато се печете на слънцето, какъ се печете, запримыръ? Пекли ли сте лѣвата страна, после дѣсната страна, да видите какво влияние ще упражни слънцето върху васъ? По нѣкой пѣтъ нѣкои излагатъ главата си на слънцето по обыдѣ. Единъ нашъ приятель быше правилъ опити, по нѣколко часа се пекалъ, но като се върне - замае му се главата.

Сега, ако се спра да ви обяснявамъ, то съ технически, лыкарски работи. Защо се замайва главата на човѣка? Ако минавате по единъ мостъ надъ нѣкое високо мѣсто, мостътъ е тысенъ. Ако е широкъ - добре, но представете си, че мостътъ представ(лява) една греда надъ нѣкоя пропасть (съ) 40-50 метра дълбочина, започва да ви се вие свѣтъ. Две противоположни чувства имате. Най-първото се зароди чувството на самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онѣзи акробати, които вървятъ по вѣже съ върлина? Върви човѣкътъ по вѣжето съ върлината отъ единия край до другия край на вѣжето. Азъ съмъ превозда-лъ примѣри за смелостта на хората. На единъ акробатъ опѣватъ едно вѣже надъ Ниагара, минава самъ по вѣжето съ върлината. После взелъ одного на гърба си и минава съ него. Питамъ: Кой е по-смелъ - онзи, който минава съ върлината или онзи, който се качилъ на гърба му? Онзи, който минава съ върлината, има выра въ себе си, че може да мине. Онзи, който се качилъ на гърба му, има выра въ онзи, който го носи. Когато вие вършите нѣщо сами, но когато вие се качите на гърба на нѣкого да минете Ниагара, надъ това голымо бучение, една малка погрѣшка и ти, и той ще идете. Когато се качите на гърба на провидението, имайте выра въ онзи, който върви по вѣжето. Той не пада, той е провидението, което ще ви пренесе по това вѣже. Казвамъ: По нѣкой пѣтъ вие може сами да минете, по нѣкой пѣтъ може да носите нѣкого на гърба си. Ти ще се радвашъ, че онзи, който е на гърба ти, има выра. Казвашъ: "Тръбва да имашъ выра". Ако азъ може да премина по това вѣже, той има выра въ мене. Казва: "Качи се на гърба ми". Казвамъ: Ако имашъ выра - качи се, ако нямашъ выра - не се качвай. Ако азъ имамъ выра, че може да го пренеса - да го покания, ако нямамъ выра - ще кажа: "Не трѣбва да се качишъ, защото азъ за себе си едва гарантирамъ дали ще може да мина или не". Казвамъ: Всинца въ живота минавате по това вѣже. Нѣкой пѣтъ минавате презъ много стрѣмни мѣста.

Казвамъ: Има съ какво да се занимавате. Най-първо имате три нѣща, съ които трѣбва да се занимавате сега. Да изучавате какво нѣщо е любовта въ всичкиты течения и всестранни проявления. Да изучавате какво нѣщо е Божията мѣдрость. Да изу-

чавате какво ныщо е Божията истина въ всичкиты нейни проявления. На ныкои отъ васъ коситы сѣ побылыли. Защо побылы- вать коситы? Отъ тревога. Ще повикамъ всички, които сѣ напра- вили главиты си были, казвамъ: Слушайте, искамъ сега косата ви да почерные. Казватъ ныкои, че е хубаво да побылые главата. Ныкой пѣтъ е хубаво, но ныкой пѣтъ не е хубаво. Ако вие посые- те жито въ была прѣстъ и посыеете жито на черна прѣстъ, черната прѣстъ дава по-хубаво жито. Сега вие имате желание да бѣдете праведни, да не направите никаква погрышка. Че да прави чов- ыкъ погрышки е приятно ныщо. Въ музиката или въ изкуството се правятъ погрышки. Разправяше ми една актриса, че онзи ди- ригентъ се ще намыри ныкаква погрышка, педантъ, ще намыри грышка въ движението, че не си турила рѣцеты, както трыбва, поза не взела, темпераментъ нымала, нымала това, нымала оно- ва, не била доста сериозна. Какво ще бѣдешъ сериозенъ на сце- ната? Представяшъ какъ бесятъ ныкого, какъ ще го представи- шъ? Или представяшъ ныкаква комическа работа, какъ ще я пред- ставишъ? Гледамъ комическиты работи сѣ пресилени. Рыдко ще намыришъ естествени. Всичкиты ныща сѣ се пресилени. Казва- мъ: Всички ние изобщо пресияме работиты. Не е лошо това.

Като станете сутринъ, опредѣлите си да има ныщо ново да внесете въ себе си. Говорите за вашиты вырвания. Въ какво седятъ вашиты вырвания? Казвате, че Богъ е любовь. Какво отно- шение имаме къмъ Него и Неговата любовь? Какво отноше- ние има къмъ мене? Най-първо Божията любовь има отношение къмъ способноститы, които Богъ ми е далъ. Той всыкога ни по- ощрява, казва: "Имашъ хубавъ гласъ, имашъ хубава паметъ". Да кажемъ ныкой отъ васъ може да е способенъ, много лесно изуча- ва езици. Ныкой е пивецъ, много лесно изучава пысни. Ныкой лесно изучава ныкое изкуство, ныкой лесно изучава шивачест- во, ныкой - художникъ, да знае кѣде да тури думиты. Знае да тури единъ глаголь на най-хубавото мысто. Омразата има ли глаголь? Може ли да ми кажете единъ глаголь на омразата? "Мра- зя" - какво означава "мразя"? "Мразя" излиза отъ мразъ. То е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, кой-

то те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявишъ. Единъ разбойникъ, като те хване, ще ти запуши устата, да не издадешъ никакъвъ звукъ. Ако издадешъ звукъ, ще дойдатъ ония, които искатъ да те освободятъ, ще те намырятъ. Той ти запушва устата, да не говоришъ, да не знаятъ кѣде си. Вие се намирате въ трудно положение. Тогава, ако устата ви е запушена, какво трыбва да правите? Трыбва да вырвате. Човыкъ е свободенъ въ своята мисль. Ныкой не може да ограничи мисльта на човыка. Има три ныща, на които може да вырвате: мислите ви ныкой не може да ограничи, чувствата ви ныкой не може да ограничи и постѣп- киты ви ныкой не може да ограничи. Постѣпкиты азъ разбирамъ даже, като си вързанъ, едно малко движение пакъ можешъ да направишъ, не може да те спѣватъ. Има единъ законъ: ако вие знаете да се движите - и най-дебелото вѣже може да го скѣсате. Пъкъ ако знаете музика, вѣтрешно като изпыете една пысень, да скѣсате вѣжето. Трыбва да бѣдете единъ гениаленъ музыкантъ, за да скѣсате едно дебело вѣже. Вие имате едно обезсърчение вѣтре въ душата си. Не е ли това едно дебело вѣже, което ви е вързало? Като изпыешъ една пысень, да скѣсашъ това вѣже. Трыбва да има ныщо, на което да разчитате. Казвате: "Господъ всичко може да направи". Това е заради Него. Ние трыбва да имаме выра въ това, което Той може да направи. Казва: "Това, което ми казвашъ, ще стане". - "Азъ не го виждамъ". - "Ти не го виждашъ, но ще стане. Дали го виждашъ или не - ще стане". Ние виждаме ли, че земята се върти? Наблюдавали ли сте месечина- та, че когато месечината е обърната къмъ насъ, е валчеста. Защо именно ние гледаме месечината оттукъ-оттамъ? Че тя е надъ на- сь. А пъкъ, ако идемъ на месечината, ще виждаме земята. Ние виждаме месечината надъ насъ. Ако идемъ на месечината, ще виждаме земята надъ насъ. Като гледаме месечината, гледаме сѣщество по месечината, виждаме неговата глава. Понеже гледа- ме неговата глава, накѣде ще гледа това сѣщество?

Ние по ныкой пѣтъ, като правимъ упражненіята въ еди- нъ кръгъ, една частъ на кръга се движи вливо, другиты се движа- ть въдысно. Ако вземешъ дысната страна, противоположната стра- на се движи вливо, но движението е едно и сѣщо. Дали вливо

или вдисно се движатъ, движението е едно и сѣщо, въ една опредѣлена посока. Щомъ си въ този центъръ, въ каквато и посока да се движишъ - всичко ще постигнешъ. Щомъ си извънъ този центъръ, въпросътъ е другъ. Щомъ вырвашъ въ Бога, постижение ще имашъ, каквито и да сѣ постижения. Ако искате да бѣдете богати, колко богатство ви трыбва? Ти, за да бѣдешъ богатъ, ще имашъ толкозъ пари, колкото ти тежи тылото. То е мырката. Тежишъ 65 кила - 65 кила злато, ако е злато. Но ако сѣ диаманти? Ако човыкъ е отъ радий*? Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става вънъ отъ васъ. Радвайте се на постиженията на всыки единъ човыкъ, понеже и тия постижения сѣ и ваши. Радвайте се на вашия прѣстъ, понеже вашиятъ прѣстъ като расте, всички други части растатъ пропорционално. Щомъ една часть се развива въ васъ, съразмырно съ това въ васъ се развиватъ и другиты способности. Та казвамъ: Ние водимъ единъ животъ и считаме, че другиты хора ныматъ никакво отношение къмъ насъ. Мислимъ, че само онова, което ние може да постигнемъ, то е реално само. Не е така. Когато краката се движатъ повече, съразмырно съ тяхъ се развиватъ и рѣцеты, съразмырно съ краката се развива и човышкиятъ умъ. Сега всыки единъ отъ васъ се нуждае отъ ныщо. Общи ныща трыбва да се започнатъ. Какъ вие се справяте съ вашиты мѣнотии? Разправяше ми единъ приятель, казва: "Хванала ме е една индеферентность*, нищо не ме интересува, безразлично ми е". Пресищане. Като човыкъ ялъ много сладки работи, не му се яде вече, преситилъ се. Ядешъ ныщо много, пресищане става, ражда се контрастъ, искашъ ныщо киселичко. Ныкой пѣтъ, когато ныкой хора сѣ яли кисели работи, въ тяхъ се заражда желание да ядатъ сладки работи. Казвамъ: Избыгвайте пресищанията. Не мислете постоянно върху едно и сѣщо ныщо. Казвашъ: "Ныма да бѣде тази работа". И ныма да бѣде тази работа. Хубаво е ныкоя работа, която е много вървыла, да се спре. Ако сте много богатъ, хубаво е да се спре богатството. Даже земята, като се движи съ голыма бързина, не се движи едновременно съ една и сѣща бързина. Но има едно малко намаление на бързината и усиление на бързината. Въ този промежутокъ тя си почива. Представете си, че вие се движите съ

бързината на една кола или, че се движите съ колата на свѣтлината. Ако пѣтувате съ колата на свѣтлината, колко време ви трыбва, за да се спрете на една гара? Една тристахилядна часть отъ секундата се изисква. Знаете колко е това време? Вие мислите какъ ще излызете. Съ каква бързина трыбва да излызете? Вие седите по ныкой пѣтъ и изгубвате вашето щастие, понеже трыбва да бѣдете много внимателни. То се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човыкъ трыбва да бѣде много внимателенъ. Никого не допускайте една отрицателна мисль да ви обсеби. Казвате: "Остарыхъ". Макарь да ви казвать, пакъ не вырвайте, че сте остарыли. Вие оставете отслабването. Старостъта не е нищо друго, освенъ една неорганизирана материя въ човыка. Всичкиты негови лоши мисли образуватъ отлагания, утайки, отлагатъ се около неговата нервна система, наричатъ се "артериусъ склероза". Не допускайте лоши мисли въ ума си. Вие по ныкой пѣтъ говорите за новото учение. Въ новото учение трыбва да бѣдете. Ние сме спокойни, когато сме добре облычени, но трыбва да се облычешъ съ скѣсани дрехи, да имашъ сто дупки на роклята на една сестра и закрѣпени. После, да бѣдете съ боси крака, хубаво измити, като вървишъ - хората да обръщатъ внимание, ти да вървишъ и да не обръщашъ внимание. Ти се безпокоишъ какво ще ти кажатъ хората. Ако бихъ направилъ опитъ да ви кажа да идете боси въ града, колцина бихте го направили. Азъ ныма да направя този опитъ никого, защото вие ще се върнете. Какъ? После, вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледамъ дрехиты ви, но ты не съответствуватъ на вашиты желания, цвытътъ на коситы ви не мяза*, цвытътъ на веждиты, на очиты не съответствува. После, правите известни движения, които никакъ не съответствуватъ. Бутаешъ лывата си рѣка. Ако не си разположенъ - бутай нежно лывата си рѣка. Като буташъ лывата си рѣка, внимателенъ трыбва да бѣдешъ. Ти буташъ прѣститы си грубо. Обхода нымашъ, ти нарушавашъ Божествената хармония. Ние мислимъ, че сме господари на себе си. Човыкъ трыбва да има една хубава обхода. После, не се смущавайте. Гледайте само хубавиты работи въ свѣта. Гледалъ съмъ - двама души си приказвать. Третьятъ стои, като че не го интере-

сува, пъкъ дава уху. Защо ти е това, което ще кажат? Азъ да ви кажа какво ще каже. Този човък е пѣтникъ, билъ на студено, ще разправя за студа, какъ ходилъ. После разправя, че се е простудилъ, че го болѣлъ коремъ, какъ пилъ топла вода, разправя, че миналъ презъ една местностъ, падналъ, навихналъ си крака. Сега ти казвашъ да чуешъ. Хубаво. Двама млади си приказватъ, ти искашъ да чуешъ. Какво има, че си приказватъ. Братъ и сестра, и двамата млади, си приказватъ. Азъ да ви кажа за какво си приказватъ. Приказватъ си за баща си и майка си. Братътъ и сестрата благодарятъ на Господа, че се намыриха, толкозъ години минали - сега се намыриха, прегърнатъ се. Какво лошо има? Ты сега казватъ: "Не може така". Щомъ мислимъ другояче, ние вървимъ по пѣтя на онызи, които създадохъ противоречията въ живота. Та най-първото ныщо: Не допускайте противоречие въ вашата душа.

/Учительтъ нагласи цигулката/. Българиты, които разрешавали този въпросъ, толкозъ хиляди години пыли, играли, безъ да разрешатъ въпроса на живота. По този начинъ, и хиляди години да минатъ, въпросътъ нима да бѣде разрешенъ. Българинътъ разрешава въпроса така: /Учительтъ свири тѣжна българска пѣсень/. Какво е разрешението? Българинътъ, като иска утеха, казва: "Попыйте ми". Следъ туй е миналъ въпросътъ на болния. /Учительтъ пѣе: "Има излазъ въ живота, има излазъ въ живота за благо на душата. Онзи, който върва въ любовта, той ще намыри своя пѣтъ, веднага свѣтлината ще озари неговата душа. Той ще бѣде свободенъ да намыри мыслото на своята душа"/.

Казвате: "Въ какво седи?" Ще пыете. /Учительтъ пѣе: "Всичко може да постигна, всичко може да постигна"/. Ти може да се подмладишъ и може да остарѣешъ, зависи отъ твоето знание, което ти имашъ. Ако си уменъ - ще се подмладишъ. Ако си глупавъ - ще остарѣешъ. - "Колко време ми взема да го наредя?"

Та казвамъ: Ще бѣдемъ свободни да изразимъ онова, което е въ насъ, онзи поривъ. Никога не въздействувай на единъ Божественъ поривъ. Всички трыбва да пазите правилото: Кога-то има ныщо Божествено - дайте ходъ. Не въздействайте на

Божественото въ себе си, понеже се осакащате. Казвате: "Това не може да направя, онова не може да направя". Всичко въ Божествения поривъ е право. Направишъ една малка погрышка - нищо не значи. Казвамъ: Първо ние ще се научимъ да бѣдемъ хора свободни. Ние на земята сме дошли да правимъ погрышки. Защото отъ погрышкиты ти си свободенъ. Погрышката не произтича отъ факта, че ти искашъ да направишъ погрышка, но отъ желанието да направишъ ныщо добро. Давашъ на едно дете една ябълка, (но) понеже то нима зѣби да я сдѣвчи, отхапне и цѣли парчета гълта въ стомаха. Не че искашъ ныщо лошо, но отъ несъобразителность. Втори пѣтъ ще счукашъ или ще сваришъ ябълката и ще му дадешъ. Често ние като страдаме, страдаме отъ доброто желание. Всички искаме да бѣдемъ здрави. Една наша сестра, доста напреднала, иска да бѣде здрава и пита: "Кога?" Ако искашъ да оздравѣешъ - не питай кога ще оздравѣешъ. Дали сега ще оздравѣешъ или следъ хиляда години, хиляда години - то е единъ день, и единъ день сѣ като хиляда години. Така казва Писанието: "Хиляда години предъ Бога сѣ като единъ день". Ще оздравѣешъ. Кога? Следъ хиляда години. Казвамъ: Днесъ ще оздравѣешъ, довечера. На друга една сестра майка ѝ болна и казва на майка си: "Вървашъ ли?" - "Вървамъ". - "Ако вървашъ, ще оздравѣешъ". Майката повървала, хванала тоятата и оздравѣла. На мене това ми разправыхъ и азъ ви го разправямъ. Вървайте. Вървашъ - ще се подмладишъ. Казвашъ: "Главата ми ще почерные ли?" Ако вървашъ - главата ти ще почерные. Ако можешъ главата си да боядисашъ съ боя, а не можешъ да я боядисашъ съ мисль. Ако можешъ да стѣстишъ свѣтлината, главата ти ще почерные. Ще разрыдишъ свѣтлината и главата ти ще побылые. Ние разрыждаме свѣтлината повече, отколкото трыбва и следствие на това косата става была. Дали сме отъ тылото повече, отколкото трыбва. Икономия трыбваше.

Та казвамъ: Въ новото учение вървайте въ Божествената сигурность. Онызи, които ви обичатъ, сѣ ви дали повече, отколкото вие съзнавате. Не се колебайте въ онова прозрение. Може да имате прозрение. Мислите: "Какво има да се учимъ много?" Едва сме започнали новото. Ако този кръгъ се намалява или уве-

личава, съ намаляването или съ увеличаването на предмета, ние знаем, че предмета или се отдалечава или се приближава. Това показва една относителна реалност, която показва посока на движение. Ако ныщата се намаляват - ты се отдалечаватъ отъ насъ. Ако се уголымвяватъ - ты се приближаватъ при насъ. Ако ныкой път ние изгубваме посоката на истината - или ние се отдалечаваме отъ истината или истината се отдалечава отъ насъ. Защото, ако едно същество отъ невидимия свътъ (дойде) при васъ и вие къмъ него храните едно недовырие, то ще се отдалечи. Ако любовта дойде при васъ и вие къмъ нея храните едно недовырие, тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали ныкой ви обича или не. Ако човыкътъ оставилъ единъ самунъ хлыбъ, като миналъ край васъ - той ви обича. Като минете покрай единъ изворъ, питате (ли) обичали ви? Онзи, който направилъ извора, ви обича. Ныкой минава покрай извора и се кланя предъ него. Ныкой казва: "Много нависоко гледа, много е горделивъ". - "Не съмъ толкова горделивъ, азъ при всыки изворъ кыкамъ, навеждамъ се и съ смирение поздравлявамъ извориты. Навеждамъ се да пия вода. Не казвамъ водата да дойде при мене". Кой отъ васъ не е кыкалъ при извориты? Казвате: "Горделивъ човыкъ". Не е толкозъ горделивъ. Ние въ дадения случай мислимъ, че сме повече, отколкото сме. Въ даденъ случай азъ съмъ повече отъ ныкого. Той се безпокои, пъкъ азъ съмъ спокоенъ. Той се безпокои, че е сироманъ, пъкъ азъ зная, че има заровено богатство. Той седи и се безпокои азъ като гледамъ долу. Той гледа и казва: "Черната земя". Тя е черна, но има ныщо хубаво. Черната земя трябва да се обработи. Той като замине, изваждамъ гърнето. Той казва: "Кѣде е гърнето?" Всичкото богатство е заровено въ човышкыя мозъкъ, само трябва да го обработите, да разровите. Ако идете на телефона и повикате ныкого, няма ли да дойде? Ако имате закона на любовта и ще ви говорятъ вашиты по телефона. Тамъ е станцията, вие сте забравили номера, не знаете кѣде да идете. Тукъ, въ главата, седи станцията. Ти казвашъ: "Имамъ нужда отъ малко хлыбъ. Имамъ нужда отъ малко спокойствие, имамъ нужда отъ малко паметъ, имамъ нужда отъ хубаво разсѣждение, имамъ нужда отъ музика, имамъ нужда отъ изкуст-

во". За хиляди работи трябва да се работи. Сега често питате колко сте успыли.

Имайте една тетрадка и направете опитъ съ три букви: **А, Б, В**. Сутринтъ като станете - напишете ги. На другия день ги разгледайте. Защото има хора, които започватъ дебело и свършватъ тънко. Има други - започватъ тънко и свършватъ дебело. Други ги пишатъ равномерно отъ единия до другия край. Тызи, които започватъ тънко и свършватъ дебело, увеличаватъ лихвиты. Други, които започватъ дебело и свършватъ тънко, намаляватъ лихвиты. Казва: "На другиты вземамъ 16 %, пъкъ на тебе ще взема 5%". Другиятъ казва: "Азъ съмъ вземалъ 5 %, но на тебе ще взема 16 % накрая". По-хубаво е да имате тызи, смирениты, отъ началото до края тънко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Започватъ дебело сутринтъ, на обядъ - тънко, и вечертъ - дебело. Какво се е постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъмъ, тънкото е идеализъмъ. Най-тънкиты работи на едно мысто съ дебелы възета. Едно желание въ човыка може да се удебели. Може ныкой да ви каже десетъ пъти, че ви обича и нищо да не направи. Пъкъ може веднага да ви каже, че ви обича и да направи ныщо.

Въ вашата мисль, въ вашиты чувства и въ вашиты постѣпки, каквото кажете - направете го. Кажете, че ще направите ныщо за Господа - направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа - направете я. Макарь да си чиновникъ, вземи отпуска, иди, не казвай нищо на хората, иди, направи една разходка за Господа. Въ този пътъ, като направишъ една разходка, ти ще се разправяшъ съ Господа. Като се върнешъ, ще бѣдешъ радостенъ. Ти казвашъ: "Време нымамъ, условията съ такива". Време има доста, който знае. Съ биволска кола много време се изисква да идешъ до слънцето, но за свътлината се изисква 8 минути. Съ биволска кола трябва да се върватъ 250 милиона години, а съ свътлината - 8 минути. Невъзможниты ныща съ съ биволската кола, възможниты съ съ свътлината. Вървайте въ свътлината и работата ще се уреди. Азъ искамъ да се освободите отъ всичкиты ваши книжни пари и да остане ефективъ златото. И другото не е лошо.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИН-
НАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРА-
ТИЛЪ.

XX година

32. Лекция на Общия Окултенъ класъ

21 май, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

Отче нашъ.

Цвытята цъвтыха.

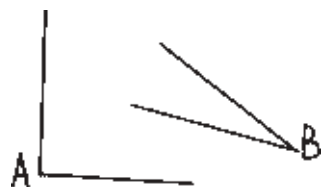
Сега, като седите, имате две състояния. Половината отъ васъ обичате да давате, другиты имате да вземате. Седите по ныкой път недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави?

Или ще вземашъ или ще давашъ.

Щомъ си боленъ, какво е състоянието? Имашъ да давашъ. Щомъ си здравъ - имашъ да вземашъ.

Здравето взема, болестъта дава.

Болестъта, като дойде, ще те затвори, ще те тури на легло, казва: "Дай тукъ. Защо не си изпълнилъ обещанието?" Сега всичкиты хора иматъ една философия, която нищо не разрешава. Питате: "Това защо е така, онова защо е така? Какъ трыбва да бѣде?" Ами защо слънцето изгryва отъ изтокъ? Защо залызва на западъ? Откъде трыбва да изгryва и да залызва слънцето? Казвате: "Защо трыбва да изгryва отъ изтокъ?" Хубаво, откъде трыбва да изгryва? Засега най-хубавото мысто, откъдето изгryва слънцето, е изтокъ. За бѣдеше отъ другаде може да изгryва. Слънцето не изгryва отъ едно и сѣщо мысто никога. Мислимъ - идната година пакъ отъ едно мысто изгryва. Всыкога има едно различие въ изгryването. Ты сѣтънки работи. Има трудни и лесни работи. Азъ наричамъ лесниты работи "дебело предене". Щомъ не можешъ тънко да предешъ, преди дебело, колкото можешъ. Щомъ имашъ вълна - ще предешъ дебело. Дебелото трыбва да го направишъ гладко туй вѣже. По какво ще се познае, че прогресиращъ? Дебелото ще го направишъ тънко, по-тънко и по-тънко. Трыбва да предешъ. Слушамъ, (че) ныкой

отъ васъ предете доста дебело. Гледамъ, (че) ныкой отъ васъ даже не пьете, установили сте се. Има единъ анекдотъ изъ американския животъ. Отиватъ на едно събрание, дето всички сѣ весели, пьятъ. Бащата казва на сина си: "Синко, ты пьятъ весели, нека пьятъ. Азъ съмъ установенъ. Пылъ съмъ едно време, няма какво да пьа. Нека пьятъ другиты". Детето си казва: "Баща ми е установенъ". Единъ день бащата впрыга една малка бричка*, коньтъ спира и не върви, навикъ ималъ да спира. Детето казва: "Татко, коньтъ се установи".

Установяването е да изхвърлите всичко изъ живота. Тукъ, преди години, идвамъ отъ нашето шосе отъ София, качвамъ се по нашия път нагоре. Единъ полковникъ съ своя адютантъ въ единъ файтонъ се возятъ. По едно време двата коня спиратъ, единиятъ гледа настрани и не иска да върви. Слызе полковникътъ отъ коня, коньтъ тръгва. Като се качи полковника, той спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавамъ. Ныколко пѣти се качи и слызе полковникътъ и най-последъ каза на войника: "Карай нагоре, азъ после ще дойда". Какъ ще си го обясните? Може да си го обясните, както искате. Качи се на колата - коньтъ върви назадъ, слызе отъ колата - коньтъ тръгне. Качи се адютантътъ му - коньтъ върви. Питамъ сега: Какво трыбва да правишъ? Необходимо ли е да се качишъ, да те вози този конь? И безъ файтонъ може. Сега изводътъ какъвъ е? Да допуснемъ, че вие нымате обуца и ви е срамъ да излызете изъ кѣши. Казвате: "Кѣде ще излыземъ, обуца нымаме." Питамъ: Вашата мисль права ли е, че нымате обуца, не искате да излызете? Че вие сѣ обуцали се родихте? Безъ обуца се родихте. Ако ви трыбвахъ обуца, щыхте сѣ обуца да се родите. Когато Мойсей отиваше при Господа, като виды онази кѣпина, каза му: "Изуй човышкиты си обуца, сѣ боси крака трыбва да дойдешъ, сѣ обуцата, сѣ които си роденъ". Азъ бихъ желалъ единъ день да ви видя сѣ боси крака тукъ. На туй мысто трыбва да си изуετε обуцата. Не върви. Докато държите обуцата,

нищо няма да стане. Боси трябва да бъдете всички тукъ. Вие ще кажете: "Голыма эксцентричностъ". Сега е два пѣти по-голыма эксцентричностъ. Сега е по-голыма эксцентричностъ, не е до буквата.

Имашъ една идея като общата, една стара идея, стари възгледи - обуль си ги. Казвашъ: "Не се мърдамъ" и вървишъ. Седи идеята въ ума ти: "Какво ще кажатъ хората?" Ако ходишъ добре, хората ще кажатъ, че ходишъ добре. Ако ходишъ криво, хората ще кажатъ, че ходишъ криво. Ако се клатушкашъ като гемия*, хората ще кажатъ, че като гемия се клатишъ. Ако пьешъ добре, хората ще кажатъ, че добре пьешъ. Ако пьешъ лошо, лошо пьешъ. Какво ще кажатъ хората? Кои сѣ хората? Тази грѣцка дума "хоръ", "хора", "хоро" - какво значи? Ти на хорото като се хванешъ, трябва да знаешъ какъ да се въртишъ. Той отива напредъ, ти назадъ, това игра ли е? Въ играта има единъ ритъмъ. Той, като отива напредъ, и ти трябва да отивашъ напредъ. Единъ напредъ, другъ назадъ - дисхармония има. Въ мисълта е сѣщиятъ законъ. Хармония трябва да има. Еднакви трептения - силни и меки трептения, наричатъ ги мъжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърдцето. Ты трябва да се комбиниратъ. Едниты трептения произвеждатъ топлина въ сърдцето, другиты произвеждатъ свѣтлина. Ако трептенията въ ума произвеждатъ свѣтлина, ты сѣ нормални. Ако трептенията произвеждатъ топлина, ты сѣ нормални. Щомъ едниты не произвеждатъ топлина, други - свѣтлина, ние казваме, че сѣ аномални. Намирашъ се въ едно особено състояние. Ти чувствувашъ свѣтътъ стъгнать. Дойде топлината - обръща се. Дойде свѣтлината - отвори свѣта предъ тебе, умътъ ти е отворень. Сега васъ ви е страхъ по ныкой пѣтъ отъ хората и има защо да ви е страхъ. Заекътъ, като се намыри предъ нѣкое куче, го е страхъ. Защо? Защото кучето може да постѣпи съ заека така, както той не иска. Всыкога ние се страхуваме, когато знаемъ, че ония хора няма да постѣпятъ

съ насъ, както ние искаме. Тогава какво трябва да правишъ? Трябва да бѣдешъ отъ тия, лошиты хора. Азъ вземамъ "лоши хора" условно. Лоши хора въ живота сѣ ония, които зле постѣпватъ. Ония хора, които добре постѣпватъ спрямо насъ, ние сме свободни. Вие казвате: "Тия работи ние ги знаемъ". Хубаво. Направете единъ опитъ. Знание е туй, което можешъ да приложишъ въ даденъ случай. Имашъ знание. Имашъ една болка долу на прѣста. Ако знаешъ, веднага може да престане болката. Ти знаешъ вече закониты на организъма, можешъ да премахнешъ туй прѣпятствие на болката. Какъ ще го премахнешъ? Хубаво, турямъ голымъ товаръ на палеца. Палецътъ усыща болка 10, 20, 30, 40 килограма желызо тежи, усыщашъ, че палецътъ е притиснать, усыщашъ болка. Умниятъ човыкъ взема товара, туря го настрана, освобождава палеца. Ти седишъ и викашъ този, онзи, гледашъ да ти помогнатъ. Не си свободень човыкъ. Значи сила нымашъ въ себе си. Ти, ако не можешъ 20-30 килограма, които тежатъ на палеца ти, да ги премыстишъ, пѣкъ искашъ да давашъ умъ на хората. Ще вземешъ товара. (Когато) не знаешъ да вземешъ товара, какво достоинство имашъ? Казвашъ: "Не искамъ да се покланямъ". Какво значи "не искамъ да се покланямъ"? Казватъ: "Азъ не съмъ се научилъ да се покланямъ". Казвамъ: Ти не можешъ да живьешъ, докато не се кланяшъ. Ще идешъ при ныкой изворъ, ще се поклонишъ. Ти не може да живьешъ, докато не се кланяшъ. Какво ще правишъ? Не можешъ да кажешъ на извора: "Ти знаешъ ли азъ кой съмъ?" Изворътъ казва: "Азъ нищо не искамъ да зная за хората, които не се покланятъ. Петъ пари не давамъ". Той върви надолу. Наведешъ се, казва: "Заповыдай-те" (и) веднага ще вземешъ вода.

Вие сега сте отъ тызи, които не се кланяте. Не че не искате да се покланяте, но ныкой пѣтъ крака се вдърви (и) не може да го свиешъ. Какво трябва да се прави? Ныкой пѣтъ искате да вземете ныкой тонъ, но ларингсътъ* не се поддава (и) не може да вземете тона. Всыкога трябва

да държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не дръжете въ вашето сърдце.

Азъ искамъ да изпыемъ едно упражнение: “Азъ ще пазя топлината, която внася въ моето сърдце Божииты блага”. Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ топлината, която внася въ твоето сърдце Божииты блага, ти всыкога ще бѣдешъ недоволенъ. Божествената топлина внася Божииты блага. Ти може да четешъ молитви, колкото искашъ. Сега вие разбирате (отъ) четене на молитви. Пѣтуватъ двама души, единиятъ слабъ, другиятъ силенъ. Единиятъ казва: “Азъ, каквато мѣнотия (ми) дойде, чета молитви и тя се премахва”. Иде единъ бикъ. Той (човыкътъ) чете молитви, но бикътъ го настига, натиска го на земята, както имаме такъвъ единъ случай съ единъ нашъ приятель отъ Беброво на име Симеонъ. И тукъ има единъ братъ, който се казва Симеонъ, Симеоновци има, пѣкъ и нашиятъ престолонаследникъ се казва Симеонъ. Този бикъ не разбира отъ молитва. Този бикъ не е научилъ твоиты молитви, натиска те. Онзи, силниятъ, хваща го за рогата и му казва: “Пусни ме” и бикътъ го пуца.

Една мѣнотия, ако не можешъ да я хванешъ за рогата, ти не си силенъ човыкъ. Молитвата подразбира сила да имашъ. Молитва, която не носи сила, не е молитва. Въ момента, въ който се боришъ, Богъ, Който дойде въ тебе, е силенъ, Той хване бика и казва: “Ще го пуснешъ”. Като речешъ да се молишъ, станешъ проводникъ. Натисналъ те този бикъ на земята, като се обърнешъ - хванешъ го за рогата. Господъ казва: “Ще го пуснешъ”. Бикътъ разбира, че има сила и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за бѣдеще да станете силни. Всинца сте се свикнали да очаквате времето. Казвате: “Времето не е дошло”. Като младъ - времето не иде, като възрастенъ - времето не иде, и като остарыете - и тогава нима да дойде времето. Като дете имашъ добри условия, като младъ имашъ още по-добри условия, като възрастенъ имашъ най-добри условия. Ако ти, като дете при

добриты условия, като младъ и като възрастенъ не използвашъ добриты условия и чакашъ да остарыешъ - ти не ще имашъ никакъ тогава условия, нима да имашъ. Като чуватъ въ свята, че има стари хора, отъ цыль свытъ изпращатъ комисия да ги видятъ. Въ миллиониты години едва ли ще се роди единъ старъ човыкъ. Че като се роди, стариятъ човыкъ е единъ зрыль плодъ. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе въ оня свытъ. Голымо тържество даватъ на стария човыкъ. Всички идватъ да го видятъ. То не е лесна работа. Вие сега ставате стари хора, казвате: “Остарыхме”. Комисия дойде ли? Като дойде, ще донесе царска мантия на стария човыкъ, корона, огърлица и ще тръгне. Вие мислите, (че) стариты хора сѣ се сгушили. Сега това не е разрешенъ въпросъ. Казвате: “То тѣй сѣществува, но да има човыкъ”. Какво да има? Да има пари. Питамъ: Дървото ли отива при децата или децата отиватъ при дървото, при плодове? Имате единъ банкиръ. Той има вече зрыли плодове. Ще идете при него, ще изпыете една пысень (и) той ще ви даде. Азъ сравнявамъ. Защо не се позволява едно дърво съ плодове да го търсишъ? Като ида при дървото, погледна го, дойде вытъръ и като го разтърси - започнатъ да падатъ плодове. Плода, който падне долу, имамъ право да го взема. Онзи, който не е капналъ, трыбва да искамъ позволение. Онзи, който е капналъ, имамъ право да го взема. Дойда при дървото, не ги събирамъ всичкиты (плодове), взема единъ-два, другиты ги оставямъ на земята.

Та казвамъ: Ако вие съ вашата мисль не можете да накарате плодове на едно дърво да капнатъ на земята, де ви е силата? Да допуснемъ, че има едно въже, съ което сте вързани (и) то има две хиляди нишки. Не можете да ги скэсате наведнажъ. Питамъ: Ако всыка минута бихте откэсвали по единъ конецъ, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скэсали? Две хиляди като раздылите на 60, колко правятъ? Ами ако всыка секунда кэсате по една нишка, за колко часа ще ги скэсате?

Вие въ обикновения животъ може да употребите каквито искате думи съ едно, съ две, съ три, съ четири значения, но като ученици въ живота, за да бъдете силни, трябва да имате единъ речникъ, че всяка дума да има свое значение. Ти казвашъ “топло”. Какво означава “топло”? Ти казвашъ “студено”. Какво означава “студено”? Ако кажешъ: “Гладенъ съмъ”, какво означава? Като говорите за любовта, казвате: “Божествена любовъ, човышка любовъ, плътска любовъ”. Въ човышката любовъ има известни съображения, известни интереси. Въ човышката любовъ ние всякога искаме да вземемъ. Всяка любовъ, която иска първо да взема, е човышка любовъ. Всяка любовъ, която първо дава, е Божествена любовъ. Ако свържемъ думата “давамъ” съ Божествената любовъ, “вземамъ” съ човышката любовъ, ние ще имаме идеята. Казваме сега: “Не ме обичатъ хората”. Всички казватъ: “Ти обичашъ ли ме?” Децата сѣ много умни. Азъ съмъ забелязалъ, (че) децата най-първо питатъ: “Ти жененъ ли си? Деца имашъ ли?” Значи, пита ме дали съмъ жененъ. Защото, ако съмъ жененъ и имамъ деца, далъ съмъ нищо отъ себе си. Децата иматъ една определена идея. (Детето) пита: “Деца имашъ ли и колко деца имашъ?” Искане да знае колко си щедъръ. Колкото повече деца имашъ, счита, че си щедъръ. Като нямашъ деца, счита, че ти още не си влизълъ въ Божествения свѣтъ. Казва: “Че защо сега да нямашъ деца?” Какво ще му кажешъ? Азъ често казвамъ: Жена нямамъ, деца нямамъ. Казвамъ имъ: Младъ съмъ още. Казвамъ имъ: Вие имате ли деца? - “Като израснаме”. Казвамъ: И азъ не съмъ израсналъ. Жененето става точно навреме. Не можешъ да се женишъ всякога. Какво разбирате вие подъ думата “женене”? Не само трябва да се качите на една каруца, но тази каруца трябва да тръгне, и да тръгне добре. Не да ме прекатури на пѣтя, да си пукна главата и да слыза да ходя пешъ. Като се кача - да ме занесе на мыстоназначението. Женитбата е качване въ Божествената каруца, на каруцата на любовта. И

двамата седнатъ на каруцата вече нашироко. Женитбата въ свѣта е най-приятниятъ животъ, който никога човѣкъ може да има. Отдето минешъ - съ овации, съ вынции, посрыщане, ядене, пиене. Да живые човѣкъ. Сега вие казвате: “Лошо е”. Ние не сме отговорни за това. Когато те турятъ на нѣкое менгеме*, не си виноватъ. Стыгатъ те. Защо те стыгатъ? Да извадятъ нищо отъ туй менгеме. Ние, съвременниты хора, сме стыгнати много. Менгемета има. Трябва да бѣдемъ по-свободни. За да бѣдемъ свободни, има закони човышки, има закони духовни и Божествени закони. Най-първо трябва да изпълнимъ човышкиты закони, после закониты на духоветы и най-после Божествениты закони да разбираме. Тия закони сѣ закони на тылото, закониты на човышкото сърдце и закониты на ума. За да можемъ да се освободимъ, то става по единъ начинъ.

Сега въ васъ седи идеята: “Азъ съмъ вече на 45 години, остарыхъ. Азъ съмъ на 40 години, азъ съмъ възрастень”. Че ти още нищо не си свършилъ. 40 пѣти земята обиколила около слънцето, върти се съ 39 километра въ секунда, тя се движи, пѣкъ ти, като си седълъ на пружината - ти си остарылъ, не е ли смышно? Тя обиколила 40 пѣти, ти казвашъ: “Остарыхъ”. Като се върти земята, тя има единъ ритъмъ. Чули ли сте ритъма на земята? Като се върти, тя пые. Знаешъ ли какъ пые земята? Толкозъ деца има по кората си, правятъ ѣ главоболия, ровятъ кожата ѣ, тя хичъ не обръща внимание на тия деца. Като погледне слънцето, пые си тя. Слушали ли сте гласа ѣ? Евагелиститы казватъ за земята: “Този плачевенъ идолъ”. Земята пые и като пые - всичко върви, като пые - всичко расте, слънцето изгрыва и зализва, вытроветы выятъ отъ пыенето на земята.

Сега можете ли ми изпы: “Азъ ще пазя тази Божия топлина, която внася въ моето сърдце Божииты блага”. Можете ли да ми я изпыете? Трудно е. Защо е трудно? Азъ ще изпыя пысенъта, не се безпокойте, ако я забравите. По единъ начинъ, по втори, по трети, никога няма да

забравите тази пысень. Както и да я пиете, е правилно. Не мислете, че трябва да я научите и само по единъ начинъ да я пиете. /Учительтъ пые: “Азъ ще пазя тази топлина, която внася въ моето сърдце Божииты блага”/. По който начинъ и да я пиете, няма погрышка. Сега азъ бихъ ви изпыль “Отче нашъ”. “Отче нашъ” ще пиете по единъ начинъ, но като дойде “и избави насъ отъ изкушение”, ще го пиете по другъ начинъ. “Отче нашъ” е тържествено. /Учительтъ изпы “Отче нашъ” тържествено, после изпы “не води насъ во изкушение, но избави насъ отъ лукаваго”/. “Не води насъ” е опасна работа. Има единъ голымъ пехливанинъ*, като те хване, казва:”Знаешъ ли да се боришъ?” Ако се боримъ съ дявола, той ще ни блъсне на земята и ще пострадаме. /Пые: “И не води насъ въ изкушение”/. Ние може да минемъ отъ една гама* въ друга. Не ме въвеждай, Господи, въ това изкушение, за да мога да ти служа, както трябва. Ако се изкушавамъ, няма да мога да ти служа. Ще се справимъ съ дявола. Той засега е по-силень отъ мене. Тъй ще пиемъ:”Не ни въвеждай въ изкушение”. Дяволътъ, като дойде, като те погледне - знае слабостта ти къде е. Обичашъ париты, току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седне отгоре ти, натисне те и казва:”Вардете го”. Като те върже дяволътъ, тогава изтегли соковеты, после те остави. Ти си разнебитень духомъ, казвашъ:”Прекарахъ голымо изкушение”.

Ще оставимъ тия (ныща). Искамъ да мислите. Не искамъ да ви запознавамъ съ дявола, вие сте запознати съ него. Вие сте го видели облыченъ съ цилиндъръ, съ фракъ*. При мъжете той се явява като красива дама, като ги погледне - поусмихне имъ се, казва:”Високоуважаеми господине, моиты почитания. Високопочитаеми”, че като го хване за врата, сега няма да представямъ страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите. На дявола ще му дадете почитание. Ныма да му казвашъ какъвъ е, не е твоя работа, че той изкушава този-онзи. Не е твоя

работа, то е негова работа. Вие сте чудни. Че когато видите онзи желызаръ съ своя чукъ (какъ) кове на наковалнята, наклалъ* огнь, казвашъ ли му кой му далъ правото да нажежава желызото? Той го нажежи, удря го съ чука, туря го въ огня, после въ водата, ще кажешъ:”Какъвъ е този човыкъ?” Дяволътъ е скулпторъ. Съ благоговение ще се спрешъ, ще кажешъ:”Много хубаво, намысто постѣпа човыкътъ”. Съпротивлявайте се на дявола и той ще побыгне. Никога досега не съмъ срыщаль това тълкувание. Като срещнешъ дявола - обикни го, той ще побыгне. Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една котка, той не е по-лошъ отъ една котка. Горкиятъ, навсыкъде го хукатъ, няма кой да го обича. Каквото стане въ свята, все той (е) виноватъ. Само като го погледнешъ, като дойдешъ до него, на голымо изпитание е това същество. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, не може да победи. Иска да завладее и не може да завладее. Тамънъ дойде - хванатъ го. Колко пѣти сѣ му рызали ноктиты, колко пѣти сѣ му чупили зѣбиты, майсторъ е. Счупятъ му единъ зѣбъ, направи другъ, по-хубавъ. Изрыжатъ му ноктиты, направи по-хубави нокти. Майсторъ е човыкътъ.

Сега да имате една ясна представа за онази борба вѣтре, на която вие минавате, за свытлината, която трябва да дойде. Една млада сестра ми казва:”Господинъ Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе въ живота?” Ако го разбирашъ, ще те ползува. Ако не го разбирашъ, ще ти бѣде товаръ, няма защо да го носишъ. Ако научишъ пысеньта, ще те ползува. Ако една пысень само я носишъ, какво те ползува? Хубаво. Какво те ползува свытлината, какво те ползува вытѣрѣтъ, какво те ползуватъ камѣчетата, какво те ползуватъ рыкиты? Онѣзи, които не разбиратъ закониты, може да кажатъ, че ныматъ полза. Тия рыки не сѣ създадени само заради мене. Какво ме ползува рыката? Ако тази рыка ме ползува мене,

тя ползува хиляди риби, които живият в вятре. Ако в дадения случай въздухът не ме ползува, той ползува хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползува като духа вытърът? Не е право така да се мисли. Благото не е само заради мене. Благото е свързано с всички. За да мисля азъ, преди мене безброй съществували са мисли, приготвили са условията. Ако азъ съм първият човък, който трябва да мисли, тя е изгубена работа. Ако вие сега трябва да мислите, за да уредите вашата работа - късно е. Ако работите ви не са редени от по-рано - нищо не може вие да уредите.

Колко ни говорят, че трябва да имаме любов към Бога. Въ какво седи любовта към Бога? Въ Божията Любов ти няма да вземеш ни повече, ни по-малко. Вие за Божията Любов отивате с голыми чували. Една капчица, като взема от нея, е достатъчно. Вие вземате цяла стомна или идете с бурета да си напълните. Тъй не може. Малко ще вземете, една капка е достатъчна от Божията Любов. Какво ще разберете? Една капка какво ще произведе? Трябва да знаеш, да мислиш. Какво може да произведе една искра? Нищо зло? Но тази искра може да запали цялата земя, ако ѝ се дадат условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зрънце? Ако на туй житеното зрънце дадете условия, то след време има магическа сила. Казвам: Малкото въ нас е, което е живо. От любовта ти ще вземеш един малък зародиш. Но любовта ти ще посиеш въ своя ум, твоето сърце и твоето тыло. Веднага ще имаш резултати. Няма да се безпокоиш, ще се оставиш Божията Любов да се проявява, както тя знае. Няма да поставиш закон какво нещо е любовта. Азъ съм говорил толкоз за любовта. То още не е любов. То е външна работа. Сега казват, че любовта имала цытове, но цытоветы не са любов. Може да кажете, (че) любовта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любов. Може свитлина да носи, но любовта не е това, което

носи. Чистота може да носи въ себе си, но тя е проявление на Бога въ всичката Негова пълнота. Като кажем: "Бог е Любов", имате вече всичките възможности въ себе си, не само за даден момент, но за цяла вечность имате всичките възможности. Ако вие схващате така - вие ще се радвате. Вие ще се уплашите, ако престане Божията Любов. Казвате: "Ако постигнем всичкото познание, после какво ще има?" Че тамъ се спъвате всички. Азъ съм слушал много мъже да казват: "Сега ме обича, ами за бъдеще не зная дали ще ме обича". За мене въпросът е ясен. Ако го виждам, че носи едно шише с вода, зная след колко време, като започне да излива водата, ще излее водата из шишето. Няма да иде цял ден, но няколко, 10-15 минути. Ако шишето е от едно кило - за 15 минути ще свърши водата. Любовта ще престане. Тогава казвате: "Това не е любов". Но ти си повървал въ любовта въ шишетата. Шишето не е един извор, това не е любов. Любов е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата "изтича" има двако значение. Любовта никога не се свършва.

Дошли тукъ някои за първи път да ме търсят, влезли въ салона, отворили там и взели бушониты, задигнали крайната крушка, два бушона по 150 лева, за 40-50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казват ми: "Няма свитлина въ салона". Отварям въ моята стая, понеже е друга фаза - свити. Идвам тукъ, няма ги бушониты. Дошъл, извадил бушониты и си заминал. Казвам: Затваряйте. Какво означава това? Безъ бушони свитлината ще дойде ли? Ние ги поправихме безъ бушони, но днесъ трябва да купимъ. Казвам: По кой път и въ васъ дойдат електротехници, вие сте заинтересовани другаде, задигнатъ бушониты. Тогава въ ума не свити, сърцето не работи. Не дръжте отворено, както тукъ. Ще заключиш, че само ти да стъпваш. Ще отключиш, ще заключиш. Щом дойде до сърцето, този ключ да го държите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърдце-

то си. Никога не давайте да отваря и затваря сърдцето ви нъкой другъ. Само на едного може да повырите. Като дойде Господъ, понеже Той ви е далъ сърдцето и ключа на сърдцето ви, само на Него може да повырявате ключа. Като дойде нъкой другъ, ще кажете: "Не". Като дойде нъкой младъ момъкъ при една мома, казва: "Може ли да ми дадешъ сърдцето си?" Че защо му е? Ако една мома иска моето сърдце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърдце - две сърдца. Защо ѝ сѣ две сърдца, кажете ми?

По сѣщиятъ начинъ онзи техникъ дошълъ тукъ и ми открадналъ бушониты. Не зная другъ пѣтъ да сѣ крали. Разбира човыкътъ, той ще ги продаде евтино. Ако знаемъ, ще ги купимъ. Ще ги вземемъ по-евтино. Който отъ васъ го намыри, купете бушониты и азъ отгоре ще ви дамъ 20 лева. Работиты не вървятъ, защото бушониты ги няма. Всичкиты наши неразположения на сърдцето се дължатъ, че бушониты на сърдцето ги няма, бушониты на ума ги няма, бушониты на тылото ги няма. Ще бѣде заключено, да се не губятъ бушониты.

Та казвамъ пысенъта: */Пые: "Азъ ще пазя тази топлина, която внася Божииты блага въ моето сърдце или въ моята душа"/*. Като станете сутринъ - пийте пысенъта. Всыки день до идната срыда, като ставате - пийте я. Кой както знае - да я пые.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ИЗПРАТИЛЪ.

XX година

33. Лекция на Общия Окултенъ класъ

28 май, 1941 год., Срыда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

Отче нашъ.

Духътъ Божи.

Пишете тогава върху: Защо човыкъ се ражда младъ и защо става старъ? Но ако не знаете нищо, ще пишете: "Не зная". Но ако ви дойде никаква мисълъ, ще кажете: "Зная защо човыкъ се ражда младъ". Ако ви дойде нѣкоя мисълъ, пишете. Човыкъ остарява отъ седене, подмладява се отъ работа. За подмладяванетоъ трыбва работа.

Имате посока на движение А и В. Стариятъ, като се качва нагоре, полека върви, стрѣмно е. Раницата му доста голѣма. Младиятъ, като се е качилъ - изылъ всичко, той се подмладява и слиза надолу, даже безъ да ходи слиза надолу, търкаля се. Отъ нѣкой планински връхъ търколете единъ камѣкъ, кой и да е камѣкъ - той ще слызе долу. Казвамъ: Трыбва да разбирате отношението, да разбирате отношението горе и долу. Надолу лесно се слиза, нагоре мѣчно се качва. Ако ти на мѣчното не се качишъ, какъ ще слызе-шъ на лесното? Запримырь: Вие всички искате да имате единъ учитель да ви тури 6. Едно съчетание има. Ученикътъ трыбва да бѣде много способенъ, трыбва да има богатъ езикъ, да има изразъ, да се изкаже. Ако той се запѣва като говори, ако се колебае тукъ-тамъ - учительтъ ще му тури 3-4, 6 слага на най-способниты. Нѣкъде тури единица, нѣкъде тури двойка. Тамъ се създава вече неприятность. Всичкиты ученици, които иматъ единици и двойки, иматъ голѣмо неразположение, считатъ учителя виновенъ за това, казватъ, че той не е щедъръ. Представете си, че азъ турямъ тази работа малко по-практично да се изяви бележката. Ако на всѣко едно кило товаръ се плаща по единъ левъ, петъ кила носишъ - петъ лева ти плащатъ, десетъ кила носишъ -

десетъ лева ти плащатъ, на 15 кила - 15 лева, 30, 40. Казвашъ: "Защо на мене плащатъ петъ лева, а на него 30 лева?" Много ясно. Какъ искате? Носи 30 кила, 30 лева ще му дадатъ. Ти искашъ петъ кила, а искашъ да вземешъ 40 лева. Питамъ: Справедливо ли е? Същевременно желанието не е право, понеже хората харчатъ много енергия, а много малко сѣ свършили. Много имъ се плаща. Добре, има и друго сравнение. Добре, ако единъ конь пренесе една кола скѣпоценни камѣни, негови ли оставатъ камѣниты? Колко плащатъ на коня, който пренесе скѣпоценниты камѣни? Малко сенце, малко слама и въ обора. Единъ конь, който носилъ царъ на гърба си, де го турятъ? Въ обора го турятъ. Защо е сега така? Азъ не искамъ вие да отговаряте, но мислете. Вие по нѣкой пѣтъ мислите, че сте нѣщо хубаво, че сте нѣщо. Но какво сте, и вие не знаете.

Запримырь вземете религиозниты хора. (Ты) казватъ, че за каквото се помолятъ, Господъ ги слуша. То е много общо казано. Нѣкой пѣтъ има едно съвпадение. Стотина-двеста души сѣ се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господъ му дава. Пада му се едно на стоты, той мисли, че е заради него. Казва: "Азъ се помолихъ, Господъ ме послуша". Ако не быха сто души, Господъ не щыше да го послуша. Вие представяте работата както не е. Единъ човыкъ не може да свърши работа на сто души за единъ день. Сто души може да свършатъ много. Единъ колко може да свърши? Тогава какво сте изработили? Да кажемъ - учили сте по пыене, но да ви изпитатъ по пыене, какво сте научили? Като быхте млади, пыехте повече, по-хубаво. Като по-остарыхте, гласътъ започна да става дрезгавъ. Тукъ имаше една сестра, много даровита по гласъ, и сега даже запазила гласа си, но я нѣма тука. Тя мислеше, че като не пые - гласътъ се разваля. Човыкъ постоянно трыбва да се въодушевява. Сега представете си, че вие сте пывци, пѣкъ ви прекарватъ презъ циганско търне* съ модерни обуча. Обучата сѣ тънки, съ тънки чорапи, трѣниты ви набодятъ, нареждате се на сцената, какъ ще пѣете? Ще усытите една болка въ краката. Да допуснемъ, че пѣете, но сте яли мѣчносмилаема храна. Мѣчите се на сцената. Какъ ще пѣете? Може да пѣете. Казвамъ: Какво трыбва да прави човыкъ, трыбва

ли да се наяде, като отива на концерт? Малко трябва да яде, малко водица или по-добре хич да не яде. Трябва да работи. Всыкога, който работи, безъ изключение, се благославя. Не какво мислят хората. Вотре въ себе си ще знаеш работиш или не. Ако съмъ художникъ, щомъ работя - ще излагамъ картиниты си. Правятъ хората забележки. Има карикатуристи. Той ще направи една линия. Ще направи едно лице. Колко ще му турите? Геометрически този човыкъ не е уменъ. Толкозь любопитенъ, мисли, (че) като снесе едно яйце - цылиятъ свытъ е оправенъ. Когато се изучава физиономията, има работи, които се изучаватъ, но има много работи, които не се казватъ. Не трябва да се знае всичко. Вие носите признациты на хиляди поколыния, носите добриты признаци и лошиты признаци. Ты се пазятъ въ тайна. Ныкой твой прадыдо ималъ лоша черта и дыдо ти турилъ на тебе. Ныкой пѣтъ виждашъ, че дойде, той ималъ гласъ - не

го обичашъ. Дразни се човыкъ за нищо и никакво. Ныкой пѣтъ дали ли сте си отговоръ защо се дразнишъ? Върви ныкой човыкъ, дразни ме. Отъ лывата страна като върви - ме дразни, и отъ дысната страна като върви - пакъ ме дразни. Той обича отъ лывата ми страна да върви. Азъ искамъ да го туря отъ дысната. Знаете ли защо? Отлыво кои турятъ? -Грышниты. Отдысно турятъ праведниты. По европейски щомъ вървите, отъ коя страна турятъ дамиты? Мэжете, като се разхождатъ, вървятъ отлыво, жениты отдысно. Защо? Защо турятъ жениты отдысно? То сѣ порядки. Единъ порядкъ минава отдысно или отлыво. Когато се говори, въ речѣта може да се наведатъ много примыри. Запримырь: единъ ораторъ говори ныкой пѣтъ, намиратъ, че речѣта не съответствува, намиратъ, че не е съобразна съ порядъка на ныщата. Искане да се наруши порядъка. Въ турско време само бедниты хора имаха право да ходятъ боси, които ныматъ нищо, отъ нымай-къде. Казватъ, че е закэсалъ. Или ходи гологлавъ. Ако ныкой другъ трѣгне гологлавъ, мисляха, че е изфирясалъ. Сега всички ходятъ гологлави, безъ шапки. Ако се пренесемъ въ турско време, това не е въ реда на ныщата, но сега намираме, че на гологлавиты хора умѣтъ имъ е на мысто.

Тукъ има една сестра, която страда отъ кракъ. Азъ я убеждавамъ, казвамъ: Ти сега вървишъ по стария порядкъ, трябва да вървишъ боса, ще хвърлишъ галошиты, боса ще ходишъ. - "Какъ? Какво ще кажатъ изгрывци?" Сега по слънце ходятъ само по едни сандали, боси крака. - "Глулавиты ходятъ боси". Сега започнаха да ходятъ безъ палта, само по жилетки. Въ турско време, като се напие, хвърли палтото, стане чакъркефлия*.

Казвамъ: Има ныщо, съ което мэчно ще се справите, но трябва да се справите. Казвамъ: Отъ чисто хигиенично гледище съ галоши не е хубаво, съ галоши. Галошиты сѣ лошъ проводникъ. Ако иска човыкъ да боледува - да носи галоши. Всыки ще дойде да препорѣча, че подметката е по-хубава отъ галошиты. Подметката е кожа и е по-добъръ проводникъ между земята и тылото на човыка. По-добре е човыкъ да носи добри проводници. Само въ крайни случаи. Казвамъ: Ако боса ходишъ, ще стане обмына между енергиииты на земята и тылото, по-скоро ще оздравые кракътъ ти. Казвамъ: Кракътъ ти быше подутъ, поспадна, още малко остана и то ще мине. Сега другото, болестыта като гледатъ, ще питатъ: "Какъ се поду кракътъ?" Подуль се. "Какъ се подуль?" Носила тысни обуца. Сега отъ подутъ кракъ кой не е страдалъ? Сега, щомъ те боли кракътъ, ще глeдашъ да станешъ добродетеленъ, да мине кракътъ. Болятъ те краката - основата на твоиты добродетели е разклатена. Болятъ те рѣцеты - основата на твоята справедливость е разклатена. Боли те глава - не си много отъ умниты. Казва: "Глава не ме боли". Глава не те боли, кракътъ те боли. Кракъ не те боли, глава те боли. Глава не те боли, рѣце те болятъ. Когато престанатъ да те болятъ рѣцеты, краката, главата - вие сте въ нормално състояние. Туй е общо казано. Ще дойде ныкой, заболылъ го кракътъ. Ныкой пѣтъ кракътъ може да ви боли по симпатия. Ако обичашъ единъ човыкъ, хармонирашъ се съ трептенията, ти ще приемешъ половината отъ неговата болка. Сега мнозина, които не знаятъ да лыкуватъ, мислятъ, че е лесно, искатъ съ ныкакви трeви, като сварятъ и да мине. Ако съ трeви се лыкуваше, лыкуването съ трeви е баене. Бабата ще ти бае, но излиза ныщо отъ нея, тя трябва да даде ныщо отъ себе си. Ако не излызе ныщо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, безъ да дадете нищо отъ себе си. Сега запримырь: има ныкои увеличени ныща. Приказватъ за она свѣтъ. Она свѣтъ е свѣтъ на голыма интеллигентность. Тамъ всыки е заетъ съ сериозна работа. Тамъ не е свѣтъ на развлечение. Ние се намираме въ единъ свѣтъ, който Господь направилъ за развлечение. И най-великиты сѣщества, които работятъ хиляди години, приятно имъ е да дойдатъ тукъ, на земята, да си починатъ. На земята на курортъ идватъ. Като кажатъ, че ще дойдатъ на земята, идватъ на курортъ. Вие сте дошли на земята и сте се опрѣтали на сериозна работа. Тамъ е вашата погрѣшка. Като дойдатъ хората тукъ, искатъ да направятъ единъ апартаментъ, учени да станатъ. Тукъ за учение не сте пратени, за курортъ сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате. После всички, които идатъ на земята, искате да се опознаете. Тукъ на земята никога не може да се опознаете. И Христа не Го познаха. Въ другия свѣтъ, като влизете, тамъ ще се опознаете. Всыки си има по една особена маска. Хубаво е да сте свободни. Ныкой пѣтъ вие мислите, че ви познаватъ хората. Ако маската е сериозна, казватъ: "Сериозенъ е". Ако маската не е сериозна, ако е смышкарска, казватъ, че е смышкаръ. Вие нито сте сериозни, нито сте смышкари. Приятно е като ги гледашъ различни и ти имашъ муцуна. Приятно ти е, че не те познаватъ. Позволявашъ си всичко да говоришъ, преправяшъ си гласа, няма да говоришъ естествено. Казвате: "Трыбва да говоримъ тѣй, както трыбва". Когато искашъ ти да заповыдвашъ, туришъ другъ тонъ. Когато искашъ да ти услужатъ, ти ставашъ мекичѣкъ. Въ единия и въ другия случай има ныщо неестествено. Въ единия случай си мекичѣкъ повече, отколкото трыбва, въ другия случай си повече твърдѣ. Казвашъ: "Азъ ти заповыдвамъ". То не е естествено. Какво ще заповыдвашъ. Споредъ мене ти не можешъ да заповыдвашъ, ако не заповыдвашъ на себе си. Ти кажешъ ныщо на себе си и го направишъ. Ти не може да заповыдвашъ, ако не заповыдвашъ на себе си. Ти като не можешъ да го направишъ, искашъ другиты да го направятъ. Това е невъзможно. Казвамъ: Трыбва да има една подбудителна причина. Запримырь: вие имате една работа.

Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не свършвате, както трыбва. Всичкиты неприятности въ живота произтичатъ отъ дишането. Вие имате най-културната работа - дишането, и вие не го свършвате, както трыбва. Ныкой пѣтъ дишате бързо, не се диша бързо. После по ныкой пѣтъ поемате дълбоко въздухъ. Защо го приемате? Или ныкой пѣтъ го приемате много плитко, не вземате достатѣчно количество въздухъ. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате. Даромъ ви се дава. При това всыки день половината отъ въздуха остава неупотрыбенъ. Питате: "Защо дойдоха болеститы?" Не сте взели достатѣчно количество въздухъ. Не сте приели достатѣчно количество топлина. Не сте приели достатѣчно количество свѣтлина. Не сте приели достатѣчно количество сила и въ следствие на това има единъ недоимѣкъ въ тылото ви, свѣтлината ви е малка, затова се спѣвате. Топлината ви е малка, затова движението ви е слабо, силата ви е малка, затова и работата, която свършвате, е малка.

Силниятъ най-първо ще се качи, ще започне трудната работа да свърши. Онзи, който знае да пые, може да пые. На коя страница се намира "Въ начало бы Словото..."? - На 38. Сега може една пысень да се създаде по православному, може да я изпыа сега на единъ гласъ, но какво ще разберете отъ този гласъ? Да кажемъ да се тури единъ новъ гласъ на пысеньта - то е единъ проводникъ. */Учительтъ пые по църковному "Въ началото бы Словото"/*. Може да ви направя цыла литургия съ туй пыене, но съ туй еднообразно пыене, какво се постига? Като не знаешъ нищо, да не пыешъ. Защо така не се пые? */Пые по попси/*.

Казвамъ: Свѣтътъ, въ който живиемъ, е строго опредѣленъ. Азъ по ныкой пѣтъ наблюдавамъ. Щомъ правя никаква бележка, защото свѣтътъ не търпи никаква корекция. За да коригирамъ ныкого, трыбва да пыа. Не трыбва да му казвамъ, че той не знае да пые. Азъ ще покажа, пѣкъ той, ако иска да се ползува. Азъ може да накарамъ всыки отъ васъ да пые добре. Азъ съмъ добре разположенъ, ще пыа хубаво. Щомъ бързамъ, зная, че не мога да пыа. Нымамъ търпението да ви чакамъ. Много учители по пыене има, като видятъ ученициты, че не може да пыятъ, учительтъ е неразположенъ, той иска способни ученици.

Та казвамъ: Тъй както е написана писеньта “Въ началото бы Словото” - има разрешение. Отъ какво започва тази писень? -Ла. Имате вече узрелия плодъ. Плодъ, който е присень, този плодъ ще го опитате. Всыкога, когато една писень почва отъ **ла**, трыбва да имате същото разположение. Започва една писень съ **солъ** - вие трыбва да знаете смисъла, красотата, какво ныщо е красотата. Или започва отъ **ми** - вие трыбва да знаете какво ныщо е обхода. Отъ **ре** - посоката на пыене трыбва да знаете. Ако искате да предадете енергия въ себе си, трыбва да започнете съ писень, която ще даде потикъ за работа. Ако искате обхода, пыйте пысни, които започватъ съ **ми**. Вие безъ музика искате да се изправите. Човыкъ безъ музика не може да изправи характера си. То е единъ начинъ, за да нагласишъ мозъка си - се трыбва да излызешъ изъ една писень. Той трыбва да е нагласень. Не се ражда една идея, едно чувство лесно въ мозъка на човыка. Онызи, които съ били светии, ты съ прекарвали 30 години, работили съ много усилено тия хора при най-голымиты неудобства на живота, преодолюли съ неудобствата и съ станали светии.

Сега изпыйте само думиты “Въ начало бы Словото”. Въ второто има ныщо, което не е пълно. Изпыйте “Въ начало бы Словото” музикално, изпыйте го, като че всичкото ви щастие ще дойде отъ него, като че всичко ще ви дойде оттамъ. Сега вие го пыете, като че нищо нима да ви дойде. Представете си, че като го изпыете, веднага сто хиляди ще дойдатъ, като го изпыете, единъ апартаментъ ще дойде, яденето ще дойде. Боленъ си. Като го изпыешъ, ще оздравыешъ. Думиты трыбва да се разбиратъ. / *Учительтъ пые “Въ начало бы Словото и Словото бы у Бога”* / . Сега може да вземемъ думиты “Само Тебъ Господи азъ обичамъ”, тогава ще дойдемъ до разрешението. “Само Тебъ Господи, Който всичко си създалъ, може да те обичамъ”. Има защо да Го обичамъ. Единъ лыкаръ, който излыкувалъ хиляди хора - може да го обичатъ. Единъ лыкаръ, който изморилъ хиляди - не може да го обичатъ. Единъ учитель, който бие и постоянно осакаща своиты ученици - кой ще го обича? Но учитель, който повдига всичкиты - може да го обичатъ.

Като дойдете до закона на любовъта, всички имате една

погрышка. Вие искате да ви обичатъ. Вие сте обичани, нима какво да ви обичатъ. Вие търсите туй, което нима да дойде вече. Да ви обичатъ, не може отсега нататъкъ вече, отсега нататъкъ Богъ не може да ви обича. Остава вие сега да обичате. Че вие още не сте се научили да обичате. Вие мислите, че обичате, но това не е любовь. Вие очаквате да ви обичатъ. Че вие сте обичани. Туй тыло, което имате, умътъ, който имате, сърдцето, което имате показватъ, че вие сте обичани. Вие какво чакате? Вие сте заровили вашия талантъ. Като дойде господарътъ, ще ви каже: “Какво направихте?” Сега ныкои казватъ, че не обичатъ. Но казвамъ: Цылата нова раса, която иде, трыбва да има любовъта. Тъй, както вие искате да ви обичатъ, обичайте вие. Досега Господъ не се явилъ да ти каже: “Ти трыбва да ме обичашъ”. Днесъ говоря върху този предметъ. Господъ се е затулилъ и азъ съмъ отъ онызи, не-обичаниты - времето е облачно. Затуй е облачно. Онзи не казва: “Азъ, който съмъ направилъ толкозъ много ныща - не ме обичатъ”. Защото, когато обичаме Господа, времето е ясно. Той тогава отъ нашата необичъ превръща и помага на растенията. Когато ние не Го обичаме - работи между растенията, тыхъ полива. Защото не може да ни изпраща повече. Ако отъ любовь нахранишъ едно дете, следъ половинъ часъ пакъ може ли да го хранишъ? Ако една майка на всыки половинъ часъ храни детето, съвсемъ ще го развали. Трыбва да се минатъ три-четири часа. Три пэти като го храни - то съ деветъ часа. Сега вие търсите любовъта. Най-първо имайте уважение единъ къмъ другъ. Ако е за критика, ако има единъ, който знае да критикува, то съмъ азъ. Азъ не се спирамъ върху погрышкиты. Азъ зная защо хората правятъ погрышки. Вие искате винаги много да имате, вие искате да се осигурите на земята. Че ние сме осигурени. Съ въздуха азъ съмъ осигурень, какво ще го турямъ въ шишето. Може би като се качвамъ по високиты планини да ми трыбва повече въздухъ. Но тъй, както съмъ, заради мене, като се качвамъ по планиниты, на високиты мыста не ми трыбва да нося въздухъ. Колкото се качвамъ нагоре, започвамъ обыдиты да ги правя много рыдки. Трыбва да знае човыкъ какъ да ги прави. Ще дишашъ полека и ще задържашъ въздуха. Ако се качишъ нагоре и започнешъ да

дишашъ бързо - ти си слабъ човыкъ. Седишъ въ ума си и се смущавашъ защо си беденъ. Беднотията е едно голымо благословение. Не го съзнавашъ това. Забогатыешъ, радвашъ се. Богатството е голымо нещастие. Ти си измынилъ ныщата. Въ нещастие то ти си щастливъ и въ щастие то ти си нещастенъ. Обърналъ си знациты. Ще ги смынишъ - на щастие то ще туришъ плюсь и на нещастие то ще туришъ минусъ. Сега ныкой отъ васъ ще кажете, че здраве нымате. Ти не си здравъ по единствената причина, че не обичашъ. Всыкога, когато човыкъ престане да обича - боледува. Изопачената любовь носи всичкото нещастие въ свята и неразбирания. Ще обичашъ ныкого, понеже е законъ. Ако искашъ да живыешъ. Ако обичашъ баща си и майка си - животътъ ти ще се продължи. Ако не обичашъ баща си, майка си, брата си - ще се съкрати животътъ ти. Този законъ отъ памти-выка е констатиранъ. Казва: "Азъ не може да го обичамъ". Сега какъвъ е аргументътъ, че не можешъ да го обичашъ. Има да ти дава - не можешъ да го обичашъ. Понеже не си платилъ. Искалъ си ныщо да направи, ныщо за тебе. Не го направилъ - не го обичашъ. Правъ е поводътъ. Но тогава ще му платишъ по следната причина. Отива единъ поетъ при единъ богаташъ. Богаташътъ казва: "Кажете му, че азъ не съмъ тукъ". Поетътъ чува това. Слугата казва: "Не е господарътъ тукъ". Следъ време този богаташъ ималъ нужда отъ поета, поетътъ да направи ныщо заради него. Той (поетътъ) му казва: "Ныма го тукъ". - "Какъ, казва (богаташътъ), чувамъ гласа му". - "Азъ, казва, повырвахъ на твоя слуга, че не си въ кэци. Ти на мене не ми ли вырвашъ? Тукъ съмъ, но не съмъ заради тебе".

Обичъ ныматъ хората. Ныма законъ, който трыбва да определи какъ трыбва да се обичаме. Нымате правило. Какво правило има да обичашъ единъ човыкъ? То е единствениятъ законъ, който произтича отъ първата причина. Никой не може да ви определи колко трыбва да обичате. То е новото положение. И когато ти се откажешъ отъ това подбуждение, усыщашъ една скърбъ. Ти изпълнишъ това вътрешно подбуждение, ти се радвашъ, ти си на добрата страна. Изпълнявашъ Волята Божия, имаме одобрение. Не изпълнявашъ Волята Божия, нымаме вътрешно одобрение. Кой каквото да ти казва, ако нымашъ вътрешно одобре-

ние, ти ще констатирашъ работата.

Сега азъ нося два плода. Опредылилъ съмъ по-хубавиятъ плодъ за себе си, другиятъ плодъ искамъ да го дамъ на другиты. Сега иде ныкой при мене. Какъ ще направите вие? Знаешъ, колко мэчно се дава хубавото на другиты. Азъ правя обратното - това, което съмъ опредылилъ на другиты, го давамъ на себе си и това, което съмъ опредылилъ на себе си, го давамъ на другиты. Пъкъ ныкой пътъ оставамъ за себе си това, което съмъ опредылилъ за себе си. Казвамъ: Той не го заслужава. Ты сѣ философствувания. Всыкога е хубаво ти, като дылишъ работиты, за себе си да оставишъ най-малкото, не оставяй най-голымото. Ако не искашъ да се изкушавашъ, като ти дадатъ кошница съ грозде - остави за себе си най-малкото, ако искашъ да бѣдешъ радостенъ. Ако оставишъ за себе си най-хубавия гроздь и на другиты - малки, работата не е свършена. Хубаво е, ако ти си пывецъ, всички да пыятъ и ти да останешъ най-после, като ныма вече кой да пые. Всички сѣ изморени, тогава попый ти. Колкото да ти рѣкоп-лыскать или не, ти да бѣдешъ доволенъ. Ти искашъ да излызешъ на първо мысто, да кажатъ, че като тебе пывецъ ныма. Ныкой хора сѣ по-одарени, работили сѣ въ миналото, иматъ хубавъ гласъ. Има сега едно съчетание на доброто, справедливостъта и разумностьта. Ларингсътъ* е правенъ ныкѣде, не е проста ципа. / *Учительтъ пые "саааму"*/. Какво ще разберете? Една дума е разбрана въ тебе, когато даде единъ импулсъ. Ти вземешъ, направишъ едно усилие и следъ туй импулсътъ зависи отъ първия. Когато ти пыешъ, се усилва пыенето, тия думи сѣ прави. Ако съ всыко движение отслабва движението, проявата на мисльта не е правилна.

Вие казвате: "Какво ще се качвашъ горе?" После вървишъ, вървишъ, казвашъ: "Днесъ е много топло". Като трыгнешъ, да ти е приятно, че е топло. Като се качишъ горе на върха, какво ще придобиешъ? Ще придобиешъ ныщо, което никѣде другаде не можешъ да придобиешъ. Като се качишъ, какво ще чуешъ? Ще чуешъ това: "Така всыкога постѣпвай въ живота си, качи се на върха, на най-високо мысто". Така постѣпвай винаги, качи се на възможно най-високото мысто. Станешъ сутринъ, бѣди благода-

ренъ на положението, въ което си. Ако си слызалъ въ долината, че станешъ неразположенъ - зарадвай се, че си долу на работа. Поработи малко, пакъ се качи горе на върха. Не си доспалъ - нищо. Може да си починешъ.

Та казвамъ: Въ мисълта си намырете единъ човыкъ, който да се е научилъ. Винаги правете връзка съ всички добри хора. Правете връзка съ умнители хора. Правете връзка съ справедливители хора. Постоянно трыбва да се прави връзка съ добриты хора, умнители и справедливители хора, за да стане една обмына. Щомъ не правишъ връзка съ доброто - добъръ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ справедливостта - справедливъ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ умнители хора - уменъ не можешъ да станешъ. Да мислимъ за Господа тый, както се проявява въ цылото битие. Всыки човыкъ, въ когото Богъ се проявява - направи връзка съ него. Това е единъ отъ най-добриты методи. Съ най-малкиты разходи става. Сега се заражда възражението: "Нымаме условия". Въ свята условията ние сами си ги създаваме. Ако влыза въ кладенеца и остана вътре, кой ме караше да влыза въ кладенеца. Преди да влыза, трыбваше да опитамъ възето. Ако се скэса или ако оставя едно дете да ме тегли, детето не може да ме изтегли. Като влизамъ въ кладенеца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завържа и азъ ще хвана единия край. Като влыза, самъ ще се изтегля. Ако искашъ да влизешъ въ кладенеца, свържи едното възето, прехвърли го презъ колелцето, то е най-сигурното, и самъ започни да се теглишъ. Ще излизешъ. Ныма да уповавашъ на никого. Щомъ остане ныкой да те тегли, тогава работата е проблематична. Самъ като се теглишъ, трыбва да бэдешъ здравъ.

Казвамъ: Най-първо уповавайте на себе си. Разбирамъ - уповавайте на Бога, Който е въ васъ. Той ви учи. Ако вие Него не разбирате, тогава какъ ще се разберемъ съ хората. Най-първо имайте почитание единъ къмъ другъ. Естествено да произтича. Богъ изисква всички ние да се уважаваме и почитаме. Ако ти почиташъ еднакво зелената и узрылата череша, почитанието е на мысто. Ти почиташъ повече узрылата череша. Но и зелената върви по процеса на узриването. Следъ това ще дойде другъ процесъ.

За всички ныща въ Божественния свытъ трыбва да имаме една и сэща любовъ. Въ любовта не може да има различие. Ние се лъжемъ. Любовта е неизмынна. Тя дава и си заминава. Любовта не остава. Тя ти остави ныщо и си заmine. Ныма да те пита: "Ти доволенъ ли си?" Ако си доволенъ - доволенъ, но ако не си доволенъ - тя ныма да те убеждава. Такова ныщо ныма въ Божественната любовъ. Тя ти оставя точно онова, отъ което ти се нуждаешъ. Ако право го употребишъ - добре, ако не - втори пътъ тя друго благо ти оставя. Тя остави трето, четвърто благо и най-после ние оставаме нещастни, понеже благата, които Богъ ни дава, ние не сме ги изпользували.

Казвамъ: Сега трима души кандидати да се явятъ, да изпыятъ втория пътъ "Сила жива" или "Въ начало бы Словото". Или може да вземете "Единъ си ти, мой Мусала". Отъ де започва? Отъ *до* - напрежение.

Какъ си представяте? Като идете въ оня свытъ, трыбва да знаете езика на оня свытъ. Ангелскиятъ езикъ вие не сте го учили. На кой езикъ ще говорите, като идете тамъ? Точенъ езикъ е той. Като идете тамъ и ако говорите на български, трыбва да намырите ныкой преводчикъ*. Докато намырите - ще чакате, докато ви разбератъ ангелиты. Като се научатъ, че сте българинъ, ще кажатъ: "Викайте ныкой българинъ". Тогава ще се осведомятъ. Ако сте французинъ, ще намырятъ ныкой французинъ. Ако сте българинъ, да говорите съвършено български.

Търпението е въ качването къмъ върха */чертежа/*, слизването е лесно. Хората не вървятъ по единъ пътъ. Казватъ: "По първия кой върви?" Оттамъ, отдето мъжътъ се качва, жената слиза. Оттамъ, отдето жениты се качватъ, мъжете слизатъ. По това се отличаватъ мъжеты и жениты. Отдето мъжеты слизатъ, жениты се качватъ. Затова не могатъ да бэдатъ на единъ умъ. Искатъ сега да бэдатъ на единъ умъ. Не могатъ да бэдатъ. Мъжеты се качватъ, жениты слизатъ. На другата страна пакъ ще се размынятъ.

Другото ныщо, за което вие правите погрышка е, че вие искате сърдцето на ныкой човыкъ. То не се позволява ныкой да има сърдцето. Не се позволява ныкой да залага сърдцето. Сърдцето ныма да залагате. То не се залага. Сърдцето ще бэде изворъ

- да извира. Него няма никъде да залагате, нито да се оплаквате. Няма да туряте сърдцето на показъ, да го пипат хората. Сърдцето надалечъ трыбва да бѣде отъ човышкиты рѣце. Сърдцето не трыбва да се пипа. Щомъ започнатъ да пипатъ сърдцето, отиде и се не види.

Ныма никой право да ме пита обичамъ ли го или не. Азъ зная самъ. Щомъ го обичамъ - ще придобия живота, щомъ не го обичамъ - ще загубя живота. Щомъ го обичамъ - ще придобия знание, щомъ не го обичамъ - ще загубя знанието. Щомъ го обичамъ - ще придобия сила, щомъ не го обичамъ - ще загубя силата. Казвамъ: Най-първо обичъта и необичъта засыга мене. Та казвамъ: Вие, ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казвашъ: "Азъ не го обичамъ". Ти ще страдашъ. Единъ човыкъ, който не иска да го обичашъ, мине-замине, остави ябълката. Сега ние искаме да накараме ныкой човыкъ да ни обича, който не ни обича, ние искаме да му покажемъ, че го обичаме. Няма какво да му показваме. Няма какво да спираме Господа на мыстото, нито да го извиняваме. По отношение на любовъта никога не коментирайте. Кой колко обича - този е единствениятъ въпросъ, на който не трыбва да се спирате. Ныкой искатъ да знаятъ колко ги обичамъ. Колко ме обичатъ хората - хичъ не мисля за това. Пъкъ и азъ колко обичамъ хората - и за това не мисля. Не е моя работа. Казва: "Колко ме обичашъ?" Казвамъ: Не ви обичамъ. Какво ще разберете подъ думиты "не ви обичамъ" или "обичамъ ви"? Какво разбирате, като казвате, че ви обича ныкой човыкъ? Човыкъ, който ви обича, като мине и види ябълката - я остави. Който не ви обича - ще вземе ябълката и ще я изяде, ще замине. Мине, ябълката седи на мыстото - той ви обича. Мине, ябълката изчезнала - той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката. Който не ви обича, няма да ви остави ябълката. Пише ви писмо - обича ви, не ви пише писмо - не ви обича. Има три вида писма - на физическото поле, въ духовния свытъ и въ Божественния свытъ. Най-лесно се пишатъ Божествениты писма, духовниты се пишатъ по-мѣчно, а физическиты - най-мѣчно. Единъ-два часа ще вземе, докато напишешъ едно любовно писмо. Понеже ще бѣдешъ критикуванъ. Въ любовъта знаешъ колко сѣ

прецизни.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИН-
НАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ
ПРАТИЛЪ.

XX година

34. Лекция на Общия Окултенъ класъ

4 юний, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

НАЙ - РАЗУМНИТЫ ОТНОШЕНИЯ

Отче нашъ.

Духътъ Божи.

Пишете една тема, която не знаете. Писали сте върху темата “Защо човыкъ е младъ и защо остарява”. Вие не знаете. Трыбваше да пишете: “Не знаемъ”. Сега какво казвате? Човыкъ идва младъ на земята да се учи. Че младиятъ не учи, стариятъ учи. Младиты правятъ погрышки. Който учи, не прави погрышки. Сега толкозъ години вие сте разбрали криво учението, което проповыдвамъ. Вие не сте живыли тѣй, както трыбва и сте добили навици, които сѣ атакызъмъ*. Не виждамъ никакво въздържание въ васъ. Вие се въздържате, както страхливиты се въздържатъ. Страхъ го отъ дървото, казва: “Търпеливъ съмъ”. Щомъ е силенъ, хичъ не е търпеливъ, защото въздържатъ се не слабиты, но силниты. После, трыбва да търпи силниятъ, не слабиятъ. Слабиятъ не може да търпи. То сѣ неразбирания. И вие постоянно говорите за любовта. Това, за което хората говорятъ, не е любовъ, защото казватъ, че любовта ражда всичкиты нещастия. Любовта ражда всички нещастия - туй е вѣрно. Тя дава живота на човыка. Като дылятъ хората живота, ражда се нещастие. Едни взематъ повече, други по-малко. Ако остане на любовта, тя би имъ дала толкозъ, колкото имъ трыбва. Понеже ты дылятъ живота и отъ изобилието се ражда нещастие. Като ныма човыкъ нищо, ще крадатъ ли отъ него? Сега казвамъ, че по този начинъ Божественото учение не се разбира.

Какво означава едно? Какво означава единъ мъжъ, една жена? Кой быше по-напредъ - мъжътъ или жената? Едното е мъжътъ. Щомъ е едно - работи. Мъжътъ е едно дърво, дървото на живота. Но кога излызе кражбата

въ свята? Щомъ дървото роди плодъ. Тогава започватъ да крадатъ хората отъ плода. Самото дърво, като едно, не се краде. Щомъ роди плода, вече на плода има кражба. Тукъ, на Изгрыва, казвате: “Всичко е на Господа”. Хубаво. Всичко е на Господа. За ядене сме първи всички, за пиене на вода сме първи всички, за обличане, за обуца, за дрехи. Щомъ дойде за работа, казвате: “Все ние първи ныма да бѣдемъ”. После, ныкои има тукъ, не съмъ ги виждалъ да работятъ физически. Минаватъ за аристократи. Не съмъ ги виждалъ да работятъ. За ядене е за Господа, но за работа не е за Господа. Сега критици сте. Колко ви обичатъ? Никой не знае колко ви обичатъ. Единствениятъ, който обича, то е Богъ. Ние, които обичаме - то е отражение. То не е никаква любовъ. Ти, като обичашъ, какво давашъ? Ако азъ нося свытлината, азъ не съмъ създавалъ свытлината. Грые свытлината, но електричеството грые. Казва: “Азъ му давамъ свытлина на него”. Вие давате хлыбъ ныкому. Този хлыбъ не иде отъ васъ, не давате ныщо отъ себе си. Ще вземете да четете отъ Библията и проповыдвате: “Азъ туй, което проповыдвахъ, какво ще му проповыдвамъ на този човыкъ”. Та казвамъ: Ако е за проповыдъ, всички знаете да проповыдвате, всыки отъ васъ проповыдва, както живые. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичкиты хора се събиратъ, каква нужда има да се събиратъ? Човыкъ, безъ да се събира, безъ да му проповыдвашъ за Господа, той ще живые. Овцата, каквато религия и да ѝ се проповыдва, ще пасе трева. Вълкътъ, каквато религия да му се проповыдва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единиятъ ще бѣде вегетарианецъ, другиятъ ще бѣде месоядецъ. Тогава ще примиряваме месоядството съ вегетарианството. Питамъ: Кое е по-доброто учение - да бѣдешъ вегетарианецъ или да бѣдешъ месоядецъ? Месоядецътъ се храни съ консервирана храна, храни се съ консерви. Консервирана енергия има. Хване една овца, консервирано месце има. Сега, разбира се, религиозниты вырвания, че Господъ създавалъ животниты за храна на хо-

рата, сѣ човышки схващания. Быхте ли при Господа, кога-то ги създаваше? Кой отъ васъ (е чуль), че животниты сѣ за храна на хората? Господъ казалъ, Мойсей така е писалъ. Мойсей билъ ли е тамъ? Не е билъ. Тѣй му скимна-ло. По какво се отличава, когато Богъ говори? Всыка Бо-жественна дума, ти не можешъ да я изопачишъ по никой начинъ. Тази дума ти не можешъ да оцапашъ по никой на-чинъ, сѣ нея не можешъ да злоупотрыбишъ. Божествениты думи си оставатъ чисти като диамантъ. Значи за тебе само онова, което остава неоцапано, е Божествено. Всыко ныщо, което се цапа, не е Божествено. Тогава привили ли сте опитъ, да видите кое не е оцапано? Вие говорите за вашата душа. Вие, като душа, познавате ли се какво ныщо сте? Спорили се младиятъ вълкъ и стариятъ вълкъ. Ста-риятъ вълкъ казва: "Ти не знаешъ какъ да давишъ овциты. Така не се давятъ". Стариятъ, като ги давилъ, младиятъ му казва: "Много време взе. Ныма време така да се яде. Малко по-бързо". Кое е по-хубаво - бавно да ядешъ или бър-зо да ядешъ? Ако имашъ зѣби - бързо яжъ, ако нымашъ зѣби - бавно яжъ. Какво показва бавното ядене? Нымашъ зѣби. Има зѣби човыкътъ - дѣвчи бързо.

Добре, ние искаме правото въ свята. Какъ ще тури-те правото? Едновременно вие не можете да турите ед-накво право и на двата си крака. Азъ бихъ желалъ еднакво право да дадете на двата си крака, еднакво да вървятъ напредъ. */Учительтъ подскочи сѣ двата си крака еднов-ременно/*. Туришъ лывия кракъ напредъ, дысниятъ остане назадъ. Туришъ дысния кракъ напредъ, лывиятъ остане на-задъ. Туй право ли е? Трыбва да разрешите въпроса. Кога-то единъ човыкъ има много полици* да плаща, за правото не може да говори. За правото говори, но е относително право. Всыки човыкъ, който иска да разреши ныщата за Божествената истина, не трыбва да има дългове. Да ка-жемъ грышенъ е човыкъ, но той се интересува да му прос-ти Господъ, ще се моли. Но тая молитва не е още по зако-на на любовта. То е принуждение. Грыхътъ е, който те

принуждава. Ти отивашъ да се молишъ не отъ любовъ, не отъ съзнание, (а) отъ страхъ. Ако навреме не си плаща-шъ дълговеты, има по-друго положение. Не че първото по-ложение, да се моли, е лошо, но то не произтича отъ лю-бовта.

Казвамъ: Дотогава, докато умътъ на човыкъ се сму-щава - той не може да намыри истината. Смущението е единъ потикъ, но смущението не разрешава страха, по-тикъ да быгаме. Може да има причини, но причината мо-же да е толкозъ малка, че да се смыешъ на себе си. Вырата е единъ потикъ. Обезвыришъ се - ныма потикъ. Надежда-та е единъ потикъ, милосърдието е единъ потикъ, спра-ведливостта е единъ потикъ. Въ тебе се явява едно съз-нание, че тѣй трыбва да постѣпишъ - това сѣ потици. Какъ ще откажешъ на единъ потикъ въ съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, какво е мырката? Тази линия не е права. (*Въ оригинала липсва чертежа*).

Тази е плоскостта, по която се движи земята. Всыка линия, която не е хоризонтална сѣ плоскостта, по която земята се движи, не е права. Първата линия отъ дветы страни е крива. Следователно - коя е права? Наши-ятъ пѣтъ е правъ, когато е въ Божествената плоскостъ, въ която ние вървимъ. Значи трыбва да имашъ въ ума си една права. Правата тукъ, на черната дъска, сравнявате сѣ рѣбоветы на дъската. Ако тази линия быше въ въздуха, ако ныма сѣ нищо да я сравнявате, тази линия щыхте да я видите права. Казвамъ: Често вие за мырка вземате гор-ния или долния рѣбъ на дъската. Мислите ли, че тызи ли-нии сѣ хоризонтални сѣ плоскостта на земята? Наше-то дюшеме* хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални сѣ две линии, когато сѣ еднакво отдыле-ни. Всичкиты точки на две прави линии, които сѣ еднакво отдылени въ посоката, тогава сѣ хоризонтални.

Казвамъ: Вие сте въ живота. Какво разрешавате? Казвате, че човыкъ се родилъ младъ. Следъ като се цани човыкъ на работа - той е младъ. Следъ като го изпѣдятъ

отъ работа - той е старъ. Вие влизате чиновникъ, следъ 30 години васъ ви пенсионираатъ. Младъ ли сте? Старъ сте. Защо ви пенсионираатъ? Понеже не може вече да работите. Всыки човыкъ, който има въ запасъ енергия - той е младъ. Всыки човыкъ, който изхарчилъ енергия - той е старъ. То е едното изяснение на ныщата. Вие подмладявате и остарявате. Вие имате сила, вие имате цена въ себе си. Вие имате едно шише. Ако го напълните съ вода - то е младо. Щомъ го изпразните - то е старо. Старото шише, като го напълните - пакъ е младо. Стариятъ - това е състояние на човышката душа. Съзнавашъ, че въ младини си ималъ ныщо, въ старини си го изгубилъ. Въ старини си придобилъ ныщо, което въ младини си го нымалъ. Казвашъ: "Похарчихъ енергията на младостъта само, за да добия знание". Ныкой пѣтъ казвашъ: "Не разбрахъ живота". Сравнявашъ и казвашъ: "Дали туй, което го изхарчихъ, съответствува на знанието, което придобихъ?" Сега човыкъ, като живые, се старае да бѣде красивъ и най-после става грозень. Всички започватъ съ красота и свършватъ съ грозота. Защо става така? Ти имашъ красотата до известно време, после - обратното. При А слънцето изгry-

ва, при Г зaлызва. Като изгryва слънцето, ние виждаме красотата, като зaлызва слънцето - красотата не се вижда. Щомъ красотата не се вижда, явява се грозотата. Или казано другояче: красотата е изобилна свyтлина, грозотата е тъмнина. Сега вие очаквате отъ живота чакате това, което никой не го е добилъ. Вие очаквате отъ живота ныщо отвънъ да ви дойде. Отвънъ ще дойдатъ условията, а отвѣтре ще дойдатъ зародишты. Вие очаквате зародиша на една мисълъ да дойде отвънъ. Никога няма да бѣде. Условията ще дойдатъ отвѣтре. Да бѣдешъ добъръ. Условията ще ви дадатъ отвънъ, но добро-

тата е вѣтре въ васъ. Да бѣдешъ справедливъ, ще ви дадатъ условия отвънъ, но справедливостъта е вѣтре въ васъ. Та казвате: "Не съмъ добъръ". Имате възможность да бѣдете добъръ, но условията сѣ отвънъ. Зародишътъ на тия условия е въ човышката душа. Казвамъ: Това трыбва да се приложи. То е една и сѣща дума, въ приложението трыбва да се приложи. Какъ трыбва да се каже? Повтаря се една дума два пѣти. Зародишътъ трыбва да се посые въ почвата, тогава ще му се дадатъ условия да расте. Приложението трыбва да се приложи. Значи трыбва да се посые семето. Посытото семе трыбва да даде плодъ, който вие очаквате. Не само вие, вие разбирате само на васъ. На всичкиты хора е потрыбенъ единъ вѣтрешень стимулъ. Вие ныкой човыкъ не може да го обичате, защото има си причини. Обичамъ единъ бакалинъ, понеже има захаръ, няма захаръ - не го обичамъ. Обичамъ едно дърво - има плодъ, обичамъ една пчела - въ кошера има медъ, обичамъ една кѣща - понеже е хубаво осветена, добре устроена, има кухня, баня, всички удобства. Една колиба, на която прозорциты не сѣ на мысто, не може да я обичамъ. Казвамъ: Така не може да се живые. Какъ може да живыешъ въ една колиба, както въ една хубава кѣща? Условията не сѣ едни. Ти може да преобразишъ колибата и може да развалишъ хубавата кѣща. Казвамъ: Причиниты и на двамата сѣ добри, но не може да живыятъ, понеже и двамата искатъ едно и сѣщо ныщо. Всыкога, когато двама души искатъ едно и сѣщо ныщо, ты ще се скаратъ. Турете двама чиновници за една и сѣща служба, ты ще се скаратъ. Единиятъ ще каже, че той е по-способень. Има двама инженери да се турятъ на една и сѣща служба съ едно възнаграждение - 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турятъ за арбитъръ, какъ ще определите вие кой отъ двамата инженери да се назначи? Допуснете, че единиятъ е на 30 години, другиятъ инженеръ е на 90 години. Ако е за работа, ще турите младия инженеръ да свърши работата. Ако е за да даде планъ, единъ хубавъ съветъ - ще вземете ста-

рия. Ако е за опитност, за скица - ще вземете стария. Ако е за работа, за приложение - ще вземете младия. Азъ, ако съмъ, ще ги примиря. Ще кажа: Тази заплата, 30 хиляди лева, ще я раздылите на две, тъй щото за двама инженери има мысто, отъ тяхъ зависи и двамата, и младиятъ, и стариятъ да работятъ. Кога стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ? Само при единъ случай - когато стариятъ е уменъ, а младиятъ е глупавъ. Тогава стариятъ и младиятъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, а стариятъ е уменъ - тогава пакъ не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е глупавъ, и стариятъ е глупавъ - тогава не могатъ да работятъ. Когато младиятъ е уменъ, и стариятъ е уменъ - тогава и двамата не могатъ да работятъ. Тогава тукъ често се случва двама да се не погаждатъ. Тогава или стариятъ е уменъ и младиятъ глупавъ, или стариятъ е глупавъ и младиятъ е уменъ едновременно. И тогава не се спогаждатъ. Животътъ е една служба, трыбва да живиемъ, трыбва да работимъ ныщо.

Сега да ви попитамъ: Кое е най-право да се живие? Какво трыбва да се разбира подъ думата “животъ”? Животътъ не е нищо друго, освенъ една малка проява на любовта. Любовта, като иска да направи една проба, тя като една дреха вика живота и оттамъ изважда терковеты*. Направи единъ теркъ - не става, после втори, трети, четвърти - все теркове прави. Това е любовта, това се нарича животътъ. Когато теркътъ стане хубавъ, тогава казваме, че животътъ е добъръ. Когато теркътъ е лошъ, казваме: “Не се сбѣдна животътъ”. Сега въ дадения случай, кое е по-лесно - да пълнишъ шишето или да го празнишъ? Отъ кое човыкъ може да придобие повече? Когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашниятъ животъ говоримъ. Ще ви преведа мисълта си малко по-конкретно. Кога печелите повече - когато ядете или когато постите? Кое е за предпочитане - яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега - яденето или постенето? Азъ бихъ предпочелъ яденето. Пос-

тътъ ще го оставя настрана. То е изключително ныщо. Постимъ само тогава, когато отиваме въ оня свытъ. Щомъ сме на този свытъ, на общо основание ще ядемъ, по всичкиты правила. Щомъ мислимъ да идемъ въ оня свытъ, ще постимъ, понеже отиваме въ една по-рыдка срыда, трыбва да олекнемъ. Азъ съмъ натоваренъ съ ядене, въ оня свытъ не може да ида, азъ ще изгубя оня свытъ. Вие се намирате въ трудно положение, като ученици, на които учителятъ преподалъ една лекция и търси дали знаятъ урока. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кой отъ васъ не знаятъ да ядатъ? Има ли ныкой? Всички по яденето сте специалисти, даже въ ныкои отношения по-хубаво отъ мене ядете и сте недоволни. Може би ныкой пътъ отъ яденето сте недоволни. Ныкое дете е по-довошно, знае да яде. Не мислете, че детето не знае да яде или че не знае да диша. Детето знае по-добре да диша. Ако дойдемъ до мисълта - другоаче седи. Въ дадения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага съ достатъчно енергия, не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходимата енергия, неговата мисль е права. Тогава, за да мисли детето, майката и бащата съ, които спъватъ детето да мисли право. Ако майката, когато била бременна съ детето, се страхувала - детето става страховливо. Ако майката била буйна и се сърдила - детето става гневливо. Ако майката, когато била бременна, била суевърна - детето става суевърно. Ако майката, когато била бременна, била мързелива - детето става мързеливо. Каквито наклонности имала майката, всички тия наклонности се отпечатватъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ изкуство - детето става художникъ. Ако тя се е занимавала съ музика - детето става музикантъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ религия - детето става набожно. Съ каквото се занимавала майката, такова направление ще даде на детето, което носи въ себе си. Всичкиты ваши мисли ставатъ точно такива, каквито сте вие. Какво-

то е вашето състояние, такава е и вашата мисъл, която ще се роди отъ васъ. Запримъръ: Проповыдвашъ ныкому за оня свытъ и ти се колебаешъ, ти самъ не си убеденъ въ оня свытъ, не си ходилъ тамъ. Вие сте излызли отъ оня свытъ. Какъвъ е оня свытъ? Вие не го знаете. Накѣде е оня свытъ? Тукъ на земята или е горе ныкѣде? Че е ныкѣде, ныкѣде е. Вие подигате очиты, се нагоре гледате, но това е вътрешно заблуждение. Щомъ се премахне онова препятствие, което имате въ себе си - веднага ще се отвори онзи свытъ, ще го видите. Да кажемъ вие предъ очиты сте си турили преграда, слънцето изгрыло, но вие нищо не виждате. Щомъ махнете препятствието, веднага ще видите. Значи, щомъ не виждате оня свытъ, предъ вашето зрение има турено ныщо. Щомъ махнете предмета, веднага ще видите оня свытъ. Туришъ рѣката си предъ очиты - не виждашъ оня свытъ. Щомъ махнешъ рѣката - веднага ще видишъ оня свытъ. Вие разсѣждавате за оня свытъ, но рѣката ви седи предъ очиты. Искате да влизете въ оня свытъ, но държите рѣката си близо до очиты. Какво разбирате, че държишъ рѣката си близо до очиты? Ако идешъ въ оня свытъ, ще вземешъ ли тази рѣка съ себе си? Защо умиратъ хората? Искатъ отъ невидимия свытъ да ни покажатъ, че не трыбва да туряме физическо препятствие предъ очиты си, за да не забуляме оня свытъ. Но трыбва да се освободимъ отъ този свытъ, за да видимъ оня свытъ. Ти като умрышъ, ще оставишъ рѣцеты, краката, всичко тукъ ще оставишъ и ще идешъ въ оня свытъ. Този човыкъ ще го видите, че той е етеренъ. Пакъ същиятъ човыкъ е - и крака има, и прѣсти има, толкозъ фина материя, прозрачна, че и рѣце има, и крака има, и стомахъ има, но физическо не може да тури. Тамъ трыбва етерна храна. Казваме, че човыкъ нымалъ хранителни органи. Има, но тогава ние се плашимъ. Казвате: "Като умремъ, какво ще стане съ насъ?" Какво ще стане? Да кажемъ - ти си въ затвора, имашъ букаи*, турени на краката, казвашъ: "Като излыза вѣнъ въ свыта". Какво ще стане като

ти махнатъ букаиты? "Какъ ще ходя безъ букаи?" Кога по-хубаво ще ходите - съ букаиты или безъ букаиты? Безъ букаи е по-хубаво. Букаиты какви трыбва да бѣдатъ - желызни, златни или тънъкъ конецъ коприненъ? Когато говоримъ за светииты, разбираме, че ты иматъ букаи отъ коприна направени на земята. Много сѣ лекички, широки сѣ. По ныкой пѣтъ ты ги взематъ въ рѣце, както едно време дамиты си хващаха роклиты. Нали сега има владици, на които имъ хващатъ опашката отъ подире.

Всички казвате: "Учительтъ тѣй каза". Ако твоята выра не може да развива свытлина - слаба е вырата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила - слаба е тази надежда. Ако твоята обичъ не може да развива топлина или да образува магнетическо поле да привлича - слаба е любовта. Всички вие търсите любовта. Любовта има ныколко проявления. Има магнетическа любовъ, която привлича. Тази любовъ е **СД**, тази е привлекателната любовъ. Имате любовта **АВ** - тя е отблъсквателната любовъ. Имате любовта, която отблъсква и любовта, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаки - отблъсква. Туй, което дава, като се обърне наопаки - взема. Туй, което взема, като се обърне наопаки - дава. Следователно, вие виждате ныкой човыкъ да дава, трыбва да знаете, че той като се обърне - ще взема. Онзи банкиринъ, отидешъ при него, дава. Следъ три, четири месеца - взема. Найпърво той е **АВ**. Като се обърне става **СД**. Какъ стана? Много естествено. Гостилничарьтъ, щомъ влизешъ въ гостилницата, той ти даде, после казва: "Азъ ти дадохъ единъ примыръ какъ се дава, искамъ сега и ти да дадешъ". Даване съ даване, вземане съ вземане. - "Ти искашъ да вземешъ и азъ искамъ да взема. Ти дойде при мене, каза: "Дай". Веднага турихъ чиниятъ, напълнихъ я, дадохъ. Сега азъ искамъ, трыбва да отворишъ кесията си, да дадешъ". Ти

казвашъ: "Какъ тѣй?" Той ти дава и ти ще давашъ. Той взема и ти ще вземашъ. Даване и вземане едновременно вървятъ. Вземашъ, после ще давашъ, давашъ, после ще вземашъ. Богъ ви прати въ земята и ви далъ, въ земята на това и Той иска нищо отъ васъ. Вие ще кажете: "Азъ съмъ свободенъ". Разбирайте свободата. Азъ съмъ свободенъ дотогава, докато изпълнявамъ Волята Божия. Щомъ не изпълнявамъ Волята Божия, изгубвамъ своята свобода. Богъ е всеблагъ, всъкога е свободенъ, понеже никога не е отказалъ на всъко, и на най-малкото същество, каквото поиска отъ него - Той му дава. Кое и същество да иде при Бога, туй, което иска, Той му дава. Въ туй седи величието на Бога. Всъко същество взема толкозъ, колкото може да носи и Богъ ще му даде. Казвамъ: Ние, докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щомъ престанемъ да изпълняваме Волята Божия, не сме свободни. Азъ чакамъ единъ автомобилъ да дойде, азъ не съмъ свободенъ. Въ мене има по-голяма свобода, имамъ два крака, тръгвамъ, свободенъ съмъ. Имамъ две рѣце, съ които трябва да работя, чакамъ да дойде да работи някой заради мене. Ты съ относителни работи. Тази работа, която ние работимъ по 8 часа на день, не е Божественъ законъ. Тази любовъ, която ние сме турили въ свѣта, и това не е любовъ. Значи създамъ единъ порядъкъ. Искамъ да изпълня единъ човешки порядъкъ по-добре, отколкото единъ Божественъ порядъкъ. Кой баща досега е станалъ пълень господарь на сина си? Коя майка е станала господарка на дъщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го носила на рѣце? Кой сѣ онѣя деца, които майка имъ ги носила цѣль животъ на рѣце? Като порасне детето, всѣка майка се отказва да го носи. Ако туй дете дойде до 21 години, иска да го носятъ на рѣце. То казва, че му дотегнало да върви. Не е възможно да се носи на рѣце. Щомъ стане на 5 години, само ходи. Най-първо майката работила за него всичко - кѣпала го е, после го праща на работа. Сега вие сте ста-

нали доста възрастни, искате някой, все някой да работи за васъ. Имате въпроси, които вие не сте разрешили. Очаквате да дойде вдъхновение. Знаете ли какъ идва вдъхновението? Вие знаете какъ идва вдъхновението. Вдъхновение - да се вдъхновишъ. Въздухътъ минава покрай мене, но азъ се трябва да вдъхна. Вдъхновение, то е - трябва да бѣда въ състояние да го приема. Да дойде вдъхновението - трябва да искашъ, да можешъ да го приемешъ. Щомъ дойде най-малкото препятствие, вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на мисълта - вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на чувствата и вдъхновението не върви право. После се зараждатъ такива състояния като остаряването. Виждамъ какъ хората остаряватъ. Ти седишъ, прекарвашъ единъ конецъ около себе си, смьешъ се. Прекарвашъ още веднажъ, 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пѣти, речешъ да го скѣсашъ, оплелъ си се, не можешъ, сега трябва да се размотавашъ. Ако оставишъ едно дете да те омотае, пѣкъ оставишъ това дете да си заминѣ, какво ще правишъ тогава?

Толкозъ години азъ като проповѣдвамъ за любовта, говоря за любовта, казвамъ: Трябва да се обичаме. Казвате: "Тѣй не може да се обичаме". То е завъртане. Ти вече като младъ може да обичашъ, като старъ не можешъ да обичашъ. Като млади може да ядемъ, като стари не можемъ да ядемъ. Ты сѣ относителни ныща. Ти своити зѣби си развалилъ. Защо си развалилъ зѣбиты си? Има единъ анекдотъ въ турско време. Въ Варненско, било въ времето на еничериты*, имало единъ навикъ турциты искали българиты да имъ плащатъ дишъ-хакѣ*. Като (дойде) някой турчинъ на гости, следъ като се нахрани, ще му платятъ по единъ грошъ за всѣки зѣбъ. Тогава имало още обичай, че като дойде единъ турчинъ на гости, ще се качи на гърба на българина, че на 2 километра ще го изнесе изъ селото навънъ и тогава ще се върне. Този анекдотъ ми го разказваха и азъ на васъ го разказвамъ така. Единъ тур-

чинъ отива на гости при една бедна вдовица, тя няма какво да му даде, трыбвало да продаде ныщо, че да му плати за зэбиты. Тя отива и се оплаква на валията*, казва: "Да имамъ да му дамъ, да му платя, но откъде да взема 32 гроша, де да ги спечеля?" Вика турчина валията и му казва: "Нымашь ли страхъ отъ Бога? Даже и отъ бедниты искашь". Заповыдва да го свалятъ на земята и съ чукъ да му избиятъ всичкиты зэби. Тогава му казва: "Сега нямашь право да искашь дишь-хакэ". Оттамъ-насетне всичкиты турци, които ходили при българиты, не искали вече дишь-хакэ. Ныкой ще дойде, като този турски чорбаджия, ще дойде, ще яде въ дома ти и ще се качи на гърба ти. Какво е туй сега? Нали ужъ любовта ще се качи на гърба ти. Любовта, когато качва хората по гърбоветы, то е едно престэпление. Когато майката вземе детето, туй дете ни най-малко не иска, то седи и плаче, казва: "Щомъ ми трыбваше да идвамъ въ този свытъ, като крачетата ми сэ слаби, рэцеты слаби. Кой ме караше, защо дойдохъ отъ оня свытъ? Щомъ ми трыбваше този будалькъ*?" То седи и плаче, майката се съжали, вземе го на рэце и то пакъ плаче. Като го сложи, пакъ плаче. Като се научи, казва: "Много ти благодаря, че ти ми помогна". Вие сте разбрали любовта (като) дишь-хакэ - да ви даватъ хората, не да ви носятъ на гърба. Любовта - това е най-разумното отношение, което могатъ да иматъ двама души. Ты мязать* на двама цигулари, които свирятъ. Ныкой пэть човыкъ свири, но ныкой пэть му е приятно да му свирятъ. Когато двама души се обичатъ, единиятъ е публика, другиятъ му свири. После - той слуша, а другиятъ му свири. И единиятъ, и другиятъ си казватъ: "Много хубаво". Свиришь - то е любовта. Онзи, който ви обича, наготвилъ и двамата ядете. Ти казвашъ на себе си: "Много хубаво е сготвено яденето". Като идешъ на гости при твоя приятелъ и той наготви, и ти казвашъ: "Много хубаво е наготвено". Казвамъ: Готвеното трыбва да бэде много добре наготвено.

Мислите ли, че Господь би дошълъ на едно мысто, дето има раздори? Господь няма да дойде, кракътъ му няма да стэпи. Въ една душа, въ която има раздори, Господь е отвънъ. Той ще изпрати единъ посланикъ, втори, но кракътъ му не стэпва. Когато човыкъ стане чистъ и свытъ, Господь като го посети, като дойде при него, ще му каже: "Синко, готовъ ли си съ мене да вървишь?" Той тръгне и ти заминешъ съ Господа за оня свытъ. Тръгнешъ не съ сълзи, но радостно, лицето ти е свытло. Тръгвашъ съ баща си. Дотогава, докато съ страхъ ни викатъ, не сме за оня свытъ, но въ затвора. Докато съ стражарь ви каратъ - не ви водятъ при баща ви, но въ затвора. Ще ви приведа още единъ примырь, въ Варненско се е случилъ. Единъ баща казва на сина си: "Ти човыкъ прокопсанъ* няма да станешъ, нищо отъ тебе няма да стане, дебела глава имашъ". Отива синътъ въ странство, свършва, дошълъ въ България, назначили го за управитель, за губернаторъ. Праща двама души стражари при баща си, задигатъ го и го докарватъ при него. Казва: "На, ти казваше, че човыкъ няма да стана". - "Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изпоплаши ме. Що не ми прати единъ файтонъ, но съ стражари ме викашь. Ти ме изплаши. Голымо магаре си". Че и ние точно така постэпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеиты* и митариты*, не може да влизете въ Царството Божие. Ако вашата правда надмине тыхната правда - ще влизете. Ние въ нашиты възгледы, въ ума, въ сърдцето се занимаваме какъ живые свытътъ. Свытътъ си живые, както си разбира. И ние ще живыемъ тѣй, както ние разбираме. Отъ нашето разбирање ние ще се ползуваме. Не само ние, но ще се ползуватъ и другиты. Онызи, които сэ създали скэпоценниты камъни, се ползува той, но сэщевременно отъ скэпоценниты камъни се ползуватъ и другиты. Онызи, които създадоха златото, се ползуватъ ты. Но като оставиха златото, всички се ползуватъ отъ него, ползуваме се и ние. Всичкиты хубавы ныща, които сэществуватъ въ приро-

дата, сѣ създадени отъ онызи, които сѣ живыли по закониты на любовѣта. Чистиятъ въздухъ е създаденъ по закониты на любовѣта, създадохъ го онызи преди насъ. Свѣтлината Господъ я създаде преди. Сега отъ тази свѣтлина, отъ този въздухъ, отъ тази храна, отъ всички блага на онызи, които сѣ минали въ една по-висока фаза на живота, ние се ползуваме отъ тяхниты блага. Ние като напуснемъ земята отъ онова, което ние сме създали, други ще се ползватъ отъ нашиты блага. Затова Писанието казва: ”Дылата имъ ходятъ подиръ тяхъ”. Ако нашиты хубави мисли не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашиты хубави чувства не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашиты постѣпки не могатъ да ходятъ подиръ насъ - тогава нима какво да ни гарантиратъ насъ. Казвамъ: Онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, оставете го. Никога не е късно. За една година може да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Сръщамъ сестри, които казватъ: ”Тази сестра кракътъ я боли”. Казвамъ: Какво очаквате? Очакватъ да се подмладятъ. Подмладяването е сутринъ, като станете да изхвърлите малко отъ непотрыбниты мисли. Една мисль, едно непотрыбно чувство ще го изхвърлите. Една непотрыбна постѣпка - ще я изхвърлите. Всѣки день има ныщо, което трыбва да се изхвърли. Видите ныкое камъче на пѣтя, отмахнете го. Каль има, прахъ има въ кѣщи - изчиствате я.

Запримыръ вие, изгrywчани, като идете при ныкой вашъ приятель, ни най-малко не си изувате обучаата. За бѣдеще, като идете ныкѣде, да си носите лапчуни*. Щомъ влызешъ, ще си изуешъ обучаата, ще обуешъ лапчуниты. Ако това не го туряте, новото учение не можете да го приемете. За салона най-после ще стане. Когато отивате ныкѣде, ви съветвамъ да носите лапчуни, изуите обучаата, обуите лапчуниты и тогава влызте. Ныма какво да се извинявате. Та кой какъ дойде при мене, казва: ”Извинете, извинете”. Да, извинете. Единъ мой съветъ е това - обувайте си лапчуни. Азъ трыбва да си купя пръвъ лапчу-

ни. Намислилъ съмъ да си купя хубави лапчуни. Като отида ныкѣде, ще ги нося. Често трыбва да влизаме въ своята душа, да си очистимъ работиты, да очистимъ тылото. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние очакваме, но онова само по себе си ныма да дойде. Трыбва да се работи. Никой не трыбва да се миси въ работиты на другиты хора. Азъ гледамъ мнозина отъ васъ, които постоянно проповыдватъ, образуватъ крѣжоци, учатъ другиты. Оставете се отъ това. Излызте въ свѣта. Тукъ да образувате крѣжоци - тия ныща ги оставете. Вие разваляте работата, която азъ върша, отколкото да я поправяте. Най-после съмъ намислилъ: Ако вие не вземете това, което ви уча - азъ самъ ще напусна, ще се откажа отъ работата си въ България, ще напусна България, ще намыря единъ народъ, дето да прилагатъ любовѣта. Не обичамъ хора, които не обичатъ Бога. Досега всинца сте неблагоприятни, като че азъ съмъ дошълъ да уреждамъ живота. Уреденъ е животътъ ви. Ако е за уреждане, вие сте бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповыдвайте (това), което не сте приложили, но говорете за любовѣта, която знаете, говорете за правда, която знаете, говорете за миръ, който знаете. Че азъ не съмъ отъ слыпиты хора. Утре като замина, ще започнатъ да дылятъ азъ какво съмъ казалъ. Азъ не искамъ вие да казвате азъ какво съмъ казалъ. Но онова, което азъ съмъ казалъ, какъ Богъ ви го открилъ вътре и вие какъ сте го приложили. Да сте опитали вие плода. Ако не сте опитали плода на учението, което ви уча, не е полезно никому. Не обръщамъ внимание на този, който ныма плодъ. Постоянно коригираме ныкои работи. Тѣй, както говоря, не одобрявамъ ныкои работи. Има ныкои ныща, за които ныщо ми казва: ”Остави ги, какво ще ги учишъ. Нека си теглятъ”. Но пакъ има единъ егоизъмъ, казвамъ: Ще паднатъ, пакъ ще ходя да ги вадя. Ще ми вземе повече време тогава. Сега е по-добре да ви дамъ единъ съветъ, понеже ще ми вземе само 10 минути, пкъ иначе трыбватъ ми часове да ви

изваждамъ навънъ. Сега ще кажете:”Тъй не се говори”. Какъ се говори? Да живиемъ по любовь. */Учительтъ го изговори нѣколко пѣти много тихо/*. Азъ ще ви говоря сега: Да живиемъ по любовь, по любовь да се живие. */Сѣщото го изговори много високо/*. Сега остава последното - “по любовь”. Една мѣтна каша. Ныма никаква любовь. (Ныкой) казва:”Той по любовь не живие”. Тъй не се живие по любовь. Азъ съмъ решилъ едно ныщо. Понеже си казвамъ: Тия хора не искатъ да живиятъ по любовь, какъ ще ги уча? Ще взема всичкиты погрышки и ще ги поправа. Пари назаемъ вече не давамъ, не искамъ никого вече да уча, защото законъ е, ако ныкой е дошълъ при мене - Богъ ви е привлыкалъ при мене. Азъ съмъ длъженъ да му покажа пѣтя къмъ Бога. Христосъ казва:”Азъ съмъ Пѣтьтъ, Истината и Животътъ”. Ако така кажа азъ, че съмъ Пѣтьтъ, Истината и Животътъ, азъ съмъ едно съ Бога. Ако не съмъ едно съ Бога - никакъвъ Пѣть, никаква Истина и никакъвъ Животъ не съмъ. Щомъ кажа “Азъ съмъ Пѣтьтъ, Истината и Животътъ”, азъ и Богъ сме едно. Следователно Богъ е въ мене и азъ съмъ въ Бога. Азъ не може да работя за себе си. Всыки човыкъ, който работи за себе си - нищо не може да постигне. Щомъ кажешъ “Азъ съмъ” - ти и Богъ трыбва да бѣдете едно. Щомъ въ мене е Богъ и щомъ азъ съмъ въ Него, въ тебе няма да има никакво противоречие. Ще бѣде Неговата Воля.

Азъ искамъ да изпълните Волята Божия тѣй, както вие разбирате, не както азъ разбирамъ. Вие ще бѣдете свободни. Азъ ще изпълня Волята Божия тѣй, както азъ я разбирамъ и азъ съмъ на правата страна. Ако азъ нося единъ голымъ товаръ - то е за моята сила. Ако вие носите малъкъ товаръ - той съответствува на вашата сила. Пропорционално. Азъ съмъ толкова силенъ, колкото и вие. Нищо не значи. Цената седи въ работата, която направимъ. Който носи голымиятъ товаръ - добре да го носи. Който носи малъкъ товаръ - и той добре да го носи. И двамата еднаква заплата носятъ. Всыко ныщо, което пра-

вите - правете го съзнателно, че Богъ е вѣтре въ васъ и вие сте въ Бога. Само така може да се поправи свѣтътъ. По другъ начинъ не може да се поправи. Тамъ, дето Богъ не пребѣдва въ хората, и ты не пребѣдватъ въ Него, нищо не се постига. Постигатъ се временни работи, но вычни работи не могатъ да се постигнатъ.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

35. Лекция на Общия Окултенъ класъ

11 юний, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ - София.

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

*Отче нашъ.
Духътъ Божи.*

Всички говорите за правия път, ходите въ него. Бихъ желалъ всеки единъ да пише за правия път, тъй както той го вижда.

Правиятъ път е път безъ препятствия. Пътъ, който има препятствия - той не е правъ. Пътътъ на свътлината, напимуръ, е правъ. Тя минава и няма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щеше да закъснее. Тя има много малки препятствия. Пътътъ, въ който има много препятствия, не е правъ. Той сега се прави, шосира се. Та по ныкой път, когато се намерите въ затруднение въ вашия път, отклонили сте се въ някоя драка*, залостили сте се тамъ и казвате: "Много мъченъ път". Пъкъ вие новъ път си правите. Никъде имате такива понятия, които не съвпадат. Има много причини - мъченъ е животътъ. Вози ви земята, казвате: "Мъчно е да се живеятъ на земята". Че какво е мъчно да се живеятъ на земята? За въздуха не работишъ, за свътлината не работишъ, за водата не работишъ, за хляба не работишъ. Хлябътъ трябва да го съдъвчешъ. Голыма работа, голыма мъчнотия е. Че каква работа е, че си съдъвкал хляба? Казва: "Много мъчно се яде". После: "Много мъчно се добива хляба, много мъчно се живеятъ". И вие си създавате такива изкуствени мъчнотии, като на кино. Видишъ ныкой актьоръ, казвашъ: "Страшна работа". Че каква страшна работа има на киното? Казва: "Война". Никаква война. Казва: "Гръмотевица, пукотъ, ужасна работа". Няма нищо тамъ. Има ныща съществени, да се освободите отъ личния животъ, отъ живота на дълговеты. Имашъ личенъ животъ, казвашъ: "Личностъ". Съзнавашъ, че си едно отдалечно

същество, което иска да живее щастливо. Имате известни схващания, понятия за себе си. Такива, че трябва да минатъ години, за да се убедишъ доколко е върно туй, което мислишъ за себе си. Имашъ на сто души да давашъ, всеки денъ ти искатъ. Може да си баща или майка, този човъкъ като те срещне, казва: "Имашъ да ми давашъ". - "Че нямамъ". - "Трябва да ми дадешъ". Единъ следъ другъ казватъ: "Да ми дадешъ". Срещнешъ единъ - давашъ. Срещнешъ другъ - давашъ. Като видишъ тия хора, още отдалече ги познавашъ. Кой е виноватъ сега за туй състояние? Ако беше умень човъкъ, хичъ не биха те безпокоили. Ти имашъ една определена форма, знаятъ те, измени формата си, да не те познаватъ. Ако ти си на 35 години, взелъ си пари, ще те знаятъ. Измени се и стани на 21 години. Ималъ си брада и мустаци, останешъ безъ мустаци и брада - гладко лице. Ще те срещнатъ и няма да те безпокоятъ. Та сега ви казвамъ: Сега не носете определени лица - ще ви знаятъ всичкиты.

Другото положение, че ныкой път ние искаме да бъдемъ справедливи. Но въ какво седи справедливостта? Имаме едно отвлечено понятие, считаме за справедливи ныща, които намъ ни съвпадат. Вие живеете, но представете си, че онзи, който страда, не сте вие. Той е ныкой другъ, който страда. Нали сте имали случай да видите, когато единъ акробатъ ходи по възето, пъкъ ти седишъ и треперишъ. Той си играе съ върлината* по възето, пъкъ тебе долу ти се свива сърдцето. Казвашъ: "Ще падне, ще се претрепе". Той върви по възето, клыка. Ти, като го видишъ да клыка, казвашъ: "Отиде". Той се хване съ краката, тебе ти настръхва косата, пъкъ то е майсторъ.

Сега вие всички се плашите отъ сиромашията. Вие настръхвате отъ сиромашията. И мене ме е плашила сиромашията, съ гугла ме е плашила. Единъ смълъ, като срещналъ сиромашията съ гуглата, той я взелъ и отъ платното си направилъ риза. Оттамъ-насетне, като си

направилъ риза отъ гуглата на сиромашията, тя престана да го плаши и той забогатылъ. Вие искате да бѣдете богати, не искате сиромашията. Една философия, една ясна представа, една максима*. Ако ти не можешъ да влизешъ въ една кѣща, ти не си свободенъ човѣкъ, не си силенъ човѣкъ. Ако ти не можешъ да излизешъ отъ една кѣща, ти не си силенъ човѣкъ. Влизането и излизането, ты сѣ две положения, които сѣ необходими. Сега ныкои отъ васъ влизате и не можете да излизате, наполовина сте свободни. Ныкои излизате и не можете да влизате. Пакъ наполовина сте свободни. Сега въ какво седи богатството? Богатството влизане ли е или излизане? Сиромашията влизане ли е или излизане? Кой работи въ свѣта? Богатиятъ работи или сиромашѣтъ работи? Кой яде - гладниятъ или ситиятъ? Това сѣ състояния вѣтре. После по ныкой пѣтъ ние дѣлимъ, казваме: "Той е набоженъ човѣкъ, другиятъ не е набоженъ". Кой е набоженъ? Който яде, е набоженъ. Който не яде, не е набоженъ. Ами, че отъ безбожницѣ ставатъ набожници. Всѣки, който е набоженъ, следъ време ще стане безбоженъ. Като се наяде, не иска да яде. Онзи, който е безбоженъ, стане набоженъ. Ние предполагаме, че ныкои хора въ свѣта сѣ лоши. То е наше понятие сега. Запримырь: Ако тонѣтъ сега въ музиката е дисхармониченъ по отношение на другъ тонъ. Има тонове, които сѣ дисхармонични. Тонѣтъ, самъ по себе си, не е дисхармониченъ. По отношение на ныкои други тонове - ты не се съгласуватъ, ныкои акорди* не се съгласуватъ. Та казвамъ: Понеже Богъ е построилъ живота по известни гами*, щомъ ние се отклонимъ отъ тия гами - страдаме. Всѣки единъ човѣкъ е построенъ по една гама. Тази гама той трыбва да я измыни. Въ цѣлокупния животъ ти не вървишъ по една гама, но постепенно всѣки день ще се измыни гамата. То е за ныкои, които разбиратъ музиката, не знаятъ какво ныщо е гама. Музикантиты знаятъ, но много малко знаятъ. Една гама може да е минорна*, може да е мажорна* - то е единъ методъ за пыене. Или

основниятъ тонъ на една гама е *до* или може да е *ре*, може да е *ми*, може да е *фа*, може да е *солъ*, може да е *си*. Ако е *до*, какво иска да каже съ тази гама? Ако започва съ *до*, ако е *до-мажоръ*, какво иска да каже? Въ природата ти си въ една гама на живота, ти си постоянно въ едно вѣтрешно напрежение, искашъ да излизешъ отъ едно състояние. Азъ наричамъ това една гама, която излиза отъ *до*. Напрежението - то е едно яйце, което се мѣти ныкѣде, турено е подъ квачката, мѣти се 21 день и пилето трыбва да излызе. Щомъ излызе пилето - няма напрежение. Ти чувашъ гласа на това малкото пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Като седи, казва: "Клокъ, клокъ". Англичаниты оттамъ взеха думата "клокъ" (clock). Добре използвай времето - клокъ. Какво казва пилето? Майката казва: "Клокъ". Пилето не казва "клокъ", то казва: "Чипъ, чипъ". На турски значи - "излызъ". Питамъ: Защо пилето казва "чипъ", а майка му казва "клокъ"? Чипъ - клокъ. Българиты казватъ: "Ключи - ныщо, което бѣбли". Майката казва: "Приготи се за работа". То казва: "Ще излыза, ще излыза", и излыза. Каквото казва пилето и го прави - излыза. Сега вие седите и казвате: "Откѣде го намыри това ныщо сега?" Ще кажете, че е ныщо много оригинално. Ныщата вырни ли сѣ или не? Выренъ тонъ е онзи, съ който въ даденъ случай можешъ да свършишъ дадена работа. Невыренъ или неправъ тонъ е, съ който не можешъ да свършишъ една работа. Не може да ти помага. Много пѣти васъ ви трыбватъ пари. Че вие, ако знаехте да пыете, че можехте да ги имате навсыкѣде. Въ сегашното общество, ако имавте хубавъ гласъ - веднага 10, 20 лева ще ги имате. Ще се спрешъ ныкѣде, ще кажешъ: "Да ти попыя. Трыбватъ ми 15 лева. Ще ти попыя една пысень. Обичашъ ли?" Изпыешъ - не 15, но 25 изведнажъ ще ти дадатъ. Ида при единъ боленъ човѣкъ, зная известни музикални формули, на васъ няма да ви ги кажа, то е престѣпление, сами ще ги намырите. Като изпыешъ тази формула, веднага човѣкъ става здравъ. Но въ живо-

та не е най-важното парити. Ты сѣ едно срьдство. Въ живота най-важното е човыкъ да има свытлина. Второто важно ныщо е да има топлина. И третото важно ныщо е да има сила. Свытлината ще я поставишь горе въ ума си. Топлината ще я поставишь въ сърдцето си. Топлината и тя дава онзи ритъмъ на движението. Сърдцето показва топлината и онзи ритъмъ на топлината. Докато той е правиленъ, животътъ върви. Силата е туй, което е въ връзка съ цялото тыло. Тя дава възможность да ходишь, да работишь. То е сила. Умътъ е, който дава начинъ какъ да се справишь съ всичкиты мѣнотии. Сега, като ви говоря, вие казвате, че туй ныщо го знаете. Какво ныщо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти ныкакво знание? Майката ти дава възможность, но майка ти, като те роди - трыбва да идешъ на училище, да се учишь отъ ныкой учитель. Майката иска да знаешъ, да придобиешъ туй знание. Но възможноститы сѣ въ тебе. Майка ти няма време да те учи. Едно дете много мѣчно се учи отъ майка си, едно дете много мѣчно се учи отъ баща си. За да се учи детето, бащата трыбва да го прати отвънъ, други да го учатъ. Кой ще го учи? Вие не може да се учите, ако нымате въ сѣщность свытлина въ ума си и, ако нымате топлина въ сърдцето си и, ако нымате сила въ тылото си - вие не може да се учите. Възможно е човыкъ безъ свытлина да живые, възможно е безъ топлина да живые, но то е обикновено положение. Има единъ животъ извънъ свытлината, има единъ животъ извънъ топлината, извънъ силата. Ние не го знаемъ какъвъ е. Има, сѣществуватъ сѣ теории, предположения. Вие въ сегашния животъ имате идеята, създадена отъ хиляди години, че няма ныщо по-лошо отъ сегашния животъ. Всички индуси работятъ да се освободятъ отъ живота. Какъвъ ще бѣде онзи животъ, въ който ты искатъ да влызатъ? Казватъ: "Другъ животъ, животъ на Давакана". Питамъ: Кѣде е Давакана*? Кѣде е правилниятъ тонъ? За да намыря единъ правиленъ тонъ, на колко километра далече да го намыря? Въ

мене е тонътъ, въ мене е възможностьта да създамъ този тонъ. Правилниятъ, хубавъ, мекъ, силенъ тонъ - то е въ мене. Той е въ мене, въ главата ми, мыството съ милиметри не може да се мыри.

Изобщо мнозина отъ васъ не искате да пиете. Но пиенето е първиятъ потикъ. Човыкъ, който не пие - той е далече отъ любовта. Човыкъ, който пие - той е близо до любовта. Всички онызи, на които имъ се продължи живота, ставатъ весели, позапаятъ. Когато човыкъ престане да пие, то е болезнено състояние. Той е впадѣнъ въ ныкая дълбока мисль. Но и въ една дълбока мисль има пиене. Всыка мисль, която е вырна, произвожда състояние, въ което човыкъ се радва. Когато човыкъ разреши една мѣчна задача, въ него се образува една вътрешна радость, че неговото лице просиява. Сега, въ каквото и общество да сте, хората се чоплятъ постоянно едни-други. Искатъ да знаятъ кой е по-красивъ, кой е по-силенъ, по-умень. То сѣ външни състояния на човыка. Кой е по-умень човыкъ? Ако азъ изпия при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпия една пысень, тази плоча следъ 15-20 минути и тя пые като мене. Тази плоча, която се върти и пые, създава ли пиенето? Ако й кажа да изпые ныкая друга пысень, тя ще каже: "Азъ пыя само това, което ми преподали. Днешната пысень, която ми преподадоха - нея пыя. Друга пысень не пыя". Казвашъ: "Азъ ходя само по този пѣтъ". Като ходишь само по този пѣтъ, ти си въ положението на една грамофонна плоча. Ще разбирате този пѣтъ. Въ този пѣтъ, въ който ходишь, има вече разнообразие. Днешниятъ пѣтъ, въ който ходя, втори пѣтъ няма да го мина. Той ще се различава. Пѣтътъ, който утре ще мина, и той се различава. Всыки день пѣтътъ, който изминавамъ, той се различава. Ти този пѣтъ не го знаешъ, сега го учишь. Пѣтътъ въ живота, който сега минаваме - сега го учимъ. Ние мислимъ, че знаемъ пѣтя. Казва: "Азъ го зная този пѣтъ. Пѣтя за Бога го зная". То е тѣй - да вземешъ една карта и да кажешъ: "Това е България". И ще

кажешъ: "Тукъ е Варна". Казвашъ: "Зная този път на картата". Но я тръгни да ходишъ въ действителностъ, знаешъ ли го? Казвашъ, че на картата го знаешъ, казвашъ откъде се минава за Варна, тръгни самъ да видишъ какъ се ходи оттукъ до Варна. Може и на картата да видишъ пътя оттукъ до Америка, но я тръгни да видишъ какъ се отива. Вырна ли е тази карта, тази крива линия?

Ныкой път слушамъ ныкой човыкъ въодушевилъ се, мисли, че знае. То е едно побуждение, но въ себе си трыбва да събудишъ онзи вътрешенъ интересъ. Често съмъ загатвалъ, че човыкъ трыбва да се подмлади. Но, за да се подмлади човыкъ, трыбва да се освободи отъ известенъ товаръ. Ние сме натоварени психологически. Седишъ и мислишъ. Майката остарыла, 4-5 деца има. Бащата остарылъ, защото тия деца трыбва да ги храни. Хубаво. Азъ ныкой път гледамъ много научно. Едно куче, като остарые, отъ какво (е) остарыло? То е остарыло отъ мислене за храната си. Тукъ го биятъ, тамъ го биятъ - неспокойно. Ония кучета, които не сѣ бити, които сѣ галени, не остаряватъ много рано. Онызи, които сѣ бити, по-скоро остаряватъ. За всяко малко парченце хлыбъ - бой. Знаете ли колко мѣчно е да възпитаешъ едно куче или една котка? Но ныкой път има много възпитани котки, много възпитани кучета. Единъ български свещеникъ ми разправяше за една своя възпитана котка въ Варна. Остави въ стаята печена кокошка, плешки отъ курбанъ на Гергьовденъ, котката вътре не бута, седи и чака. Като влызе той, ако ѝ даде едно парче - (яде), ако не - не яде. Той, като излызе, тя върви подиръ него, иде до вратника*, той излызе, тя се качи на дървото, слызе и пакъ се върне въ къщи. Преди тя да се върне, знае кога ще дойде и го посрыща на вратника. Но, кѣдето и да я остави, никога не си позволява да вземе отъ копанчето*. Тя е една възпитана

котка. Какъ мислите? Други не съмъ виждалъ, той ми разправяше. Доколкото ги зная азъ, все обичатъ да бутатъ. Доколкото котки съмъ оставилъ, нито една не е издържала. Оставилъ съмъ ги при хубави баници - опитвали сѣ баницата, оставилъ съмъ ги при хубави работи, като се върна и погледна, (котката) казва: "Изкусихъ се". Азъ я погледна.

Трыбва да станемъ свободни въ своята мисль. Ныщата могатъ да се разбиратъ отъ много гледища. Една пысень може да я пыя по много начини. Но въ дадения случай има единъ правиленъ начинъ. Имашъ свобода да измынишъ ныщата. Щомъ влыза въ една система, напрымъръ сега музиката се изучава споредъ начини, както сега се развива, както сега се образуватъ гамиты, както е наредена музиката. Ако идешъ да свиришъ на единъ органъ - ще свиришъ, както е нареденъ. Какъ сѣ наредени клавишты? Като знае - ще знае какъ да свири. Но въ свиренето всичкиты ныща иматъ полза. Човыкъ да пые и да свири, той съ музиката внася свътлина въ ума си, и съ музиката той внася известна специфична топлина, и съ музиката внася известна сила въ организма си. Всички ония хора, които сѣ музикални, характериты имъ сѣ съзнателни. Човыкъ, който е музикаленъ, самъ познава погрышката си, казва: "Извинете". Онзи, който не е музикаленъ, няма да ги познае. Има една аналогия, че въ музиката ти виждашъ погрышката си. Казва: "Не е тази погрышка много голыма". Голымиты погрышки и малкиты, ты се различаватъ. Но имате сѣщото: имате малкъ огнь, (който) и голымъ може да стане, и голымиятъ огнь малкъ може да стане. То е отношение. Една погрышка е малка, микроскопическа. Може да струва една стотинка, но ако оставишъ тази погрышка съ години, тя ще стане голыма. Единъ математикъ изчислява, че ако 25 стотинки въ времето на Христа се дадатъ подъ сложна лихва, то се получава едно грамадно число следъ 2000 години отъ тия 25 стотинки. Той казва, че ако цылата земя е злато, няма да

може да изплати дълга. То е една малка добродетел въ тебе, ако ти я развиваш, следъ 2000 години ще стане грамадна. Законътъ е същъ и за доброто и за злото. На малкото, ако ти дадешъ условия, следъ време то става мощно. Казвате: "Какво като съмъ добъръ?" Следъ 2000 години ще бѣдешъ толкова богатъ, че няма да има като тебъ втори толкова богатъ. Този математикъ не се спира само на това, но той отива по-далечъ. Азъ не съмъ провѣрявалъ доколко сѣ вырни неговиты изчисления, но той казва, че ако всѣки 5 минути падатъ въ една банка по една земя, като нашата, злато - то трыбвало 9000 години да пада на всѣки 5 минути, за да си изплати дълга.

Та азъ вземамъ другата страна: Дайте възможность, не спѣвайте себе си. Вие седите и казвате: "Нима да я бѣде тази работа. Ние не вървимъ по правия пѣтъ. На зло отиваме ние. Нима хора". Какъ нима хора? Два милиарда хора има. Хора има. Оставете хората на страни, но всѣки единъ въ себе си да каже: "За какво съмъ дошълъ азъ на земята".

Всички се оплакваме, че нѣкой ни обижда. Че ако ни обижда, ако една вода се размѣща, какво лошо има? Река-та Нилъ, нали като се размѣти, носи всичкиты богатства. Най-богато мѣсто за пшеница е областта на реката Нилъ, кѣдето се образува най-хубавото жито, най-хубавиты класове, които даватъ по 260 зърна. Сега ние казваме: "Лошъ е животътъ. Хората не сѣ добри". То е пресилена работа. То е наполовина вырно. Направи една погрышка, не взелъ *фа* вырно. Казва: "Не пѣе хубаво". Казвамъ: Направилъ една малка погрышка, не взелъ *фа* или *ми* вырно. Нѣкой *ми* не може да вземе вырно, нѣкой *фа* не може да вземе вырно, нѣкой *ре* не може да вземе вырно. Сега нѣкой, който се учи да ходи дълго време, трыбва да ходи, за да се научи какъ да вземе *ре*. Нѣкой пѣтъ може да направимъ единъ опитъ, да пуснемъ 10 души да ходятъ и да познаемъ по хода (имъ) може ли да взематъ вырно *ре* или не. Като трыгне, още по движението азъ може да зная може ли да

взема *фа* или не. Единъ човыкъ, който обича парициты, единъ човыкъ, който обича винцето, единъ човыкъ, който обича яденето - *фа* го взема много добре. Когато обича винцето - *фа* го взема много добре. Когато обича ракийцата - *фа* взема много вырно. Който обича хлыбеца - *фа* взема много вырно. Всѣки човыкъ, който обича нѣщо материално, той *фа* взема вырно. Това е твърдение. Нѣкой ще каже: "Докажи". Нѣщата трыбва да се докажатъ само не на теория, но научно. Кой нѣща сѣ научни. Научни нѣща сѣ онази истина, която сега изучаваме. Изучавате гамиты* - това е наука. Ще изучавате положението на гамиты, какво отношение иматъ, строежа въ създаването на една пѣсень, въ създаването на една музикална пиеса или въ създаването на една симфония. Или има хора, които сѣ години работятъ въ музиката. Сега, като говоря, не искамъ да ви кажа, че трыбва да станете гениални музиканти. Понеже музиката има хиляди години да я изучавате. Да допуснемъ сега, това е единъ анекдотъ. Въ какво седи анекдотътъ? Може да е вырѣнь, може да не е вырѣнь. Всичкиты анекдоти сѣ нѣщо украсено. Нѣщата въ единъ анекдотъ не сѣ поставени тѣй, както въ сѣщность (сѣ), но има нѣщо украсено въ тяхъ. Запримырь: Анекдотъ има за жената на Сократа, че била много сприхава, много лоша. Каква била тя, има много анекдоти. Но пѣкъ и Сократъ не билъ стока. Той има толкозъ дефекти въ себе си, понеже тя, като гъркиня, е много взыскателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядѣчния животъ, който Сократъ не обичалъ. Като се гледа черепа на Сократа, черепътъ (му) е много правиленъ, но въ строежа на неговия носъ има нѣщо. Тя е трыбвало да го възпитава, като нѣкое малко дете. Благодарение на Ксантипа, той стана Сократъ. Ты турили единъ анекдотъ. Той казва така, азъ ще го преведа. Питали го защо се оженилъ за нея. Той казва, че се оженилъ за нея да види, ако може да трыпи негодиты на тази Ксантипа, на тази изящна жена, ако на нея може да угоди. Тогава животътъ му ще стане

веселъ. Казватъ, че била много лоша. Въ какво седи лошото? Единъ день той довелъ единъ приятель въ къщи. Тя носи единъ легень, обаче следъ като полыла да си измиятъ рѣцеты, Сократъ направилъ една погрѣшка. Тя взела легена и го излыла на двамата на главиты имъ. Онзи, който създалъ анекдота, казва, че тя имъ давала наставление. Сократъ не знаелъ какъ да си тури краката. Тя казва: "Събери си краката", казва и на неговиятъ приятель: "Събери си краката". Сократъ казва: "Ти трыбва да знаешъ, че следъ тия наставления ще дойде дъждъ отгоре". Сега вие, като се разгнѣвите, току изведнажъ дигнете рѣката си и ударите ныщо, счупите го. Сега, защо трыбва да ударишъ този предметъ и да счупишъ? Музикално азъ го намирамъ много естествено. Онзи музикантъ, който извади своя камертонъ*, удари го. Ти ударишъ чашата. Тази чаша какво казва? Ако е отъ стъкло, което пружинира? Ударишъ чашата и тя отскочи. Даде тона *до*, после *ре*, *ми*. Сега казвашъ: "Да търпишъ". Ныкой казалъ: "Да изтърпишъ една жена е по-голымо (изпитание), отколкото да изтърпишъ всичкиты мѣнотии въ свѣта". Сега онызи отъ васъ, които сте женени, го знаете. Ныкой пѣтъ може да държите на лицето, но обективно, отъ опитността, която имате. Лошото въ хлыба, кѣде е? Най-хубавиятъ хлыбъ може да имате и да останете недоволни отъ хлыба, понеже ако горчи този хлыбъ или яденето, което много хубаво е сготвено, ако не чакате да изстине - туй ядене ще причини вреда. И най-хубавото ныщо не трыбва да бързаме изведнажъ да го изыдемъ.

Вие всички имате желанието да бѣдете щастливи. То щыше да бѣде най-голымото нещастие. Въ какво седи щастието на човыка? Щастието на човыка, то е единъ моментъ. Падамъ въ реката, давя се, дойде единъ човыкъ, извади ме. Въ дадения случай виждамъ, че щыхъ да изгубя живота. Избави ме този човыкъ и къмъ него се заражда едно хубаво чувство на благодарность. Виждамъ Божествениятъ промисль - турило единъ уменъ човыкъ да ми

помогне. Благодаря на Бога, благодаря и на този човыкъ въ дадения случай. Накѣдето (и) да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съмъ се докачилъ ныкѣде, влыза въ водата да се давя, започна да се давя и виждамъ, че не е хубаво, но няма кой да ме извади. Изважда ме този човыкъ и въ мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човыкъ, че е дошълъ да ме избави. Казвамъ: Да се дави човыкъ въ водата (е) по-лошо, отколкото да страда отъ вѣнъ. Та казвамъ: Хубавиты условия въ живота трыбва да ги изпользуваме. Сега при всичкиты лоши състояния, които имаме, все има ныкоя хубава мисль, която седи край брыга. Седишъ и мислишъ. Ныкой пѣтъ ти минава една мисль и казва: "Погледна ме малко другояче Богъ, Който създалъ свѣта, промислилъ всичко, заради тебе". Ти не виждашъ благото, което Богъ е създалъ. Гледамъ - няма нито едно нещастие. Имате толкозъ блага, които Богъ ви е далъ и азъ се чудя, че не ги виждате. Само да бутнешъ едно копче и всичко ще имате на разположение. Въ банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави дрехи имате - въ съдрани ходите, не ги знаете. Носите скѣсани обуца, а имате хубави - и тыхъ не ги знаете. Пиано имате - не го знаете кѣде е. Ходите и казвате: "Какво да правимъ?" Вземате единъ лотариенъ билетъ, (за) да ви се падне единъ милионъ. Милиони вие имате въ банката, казвате: "Кѣде сѣ?" Едни тукъ се усмихватъ, други сѣ много сериозни. Представете си една отлична картина на ныкой художникъ, усмихнете се. Азъ зная една усмивка какво означава. (Ныкой) казва: "Виждъ какъвъ билъ". Ныкой казва: "Азъ мислыхъ, че може да пыя". Но като мисля, виждамъ, че той трыбва да пые. Ныкой седи и мисли, че може да пые. Ти самъ като си - попый на себе си най-първо. Пыйте на себе си първо. Вие пыете на другиты. Пыйте на себе си. Вие сутринъ като станете - попыйте на Господа. Господъ казва: "Я да видимъ какво си научилъ по музика". Вие станете сутринъта и сте недоволни, камертонътъ* не е выренъ, не си взелъ

единъ вырeнъ тонъ. Какъвъ тонъ вземате сутринъ като станете? Сега казвате: "Стани, бре". Единъ ми казва какъ казвалъ на себе си. Казва: "Иванчо, стани бе". Самъ на себе си казва това: "Стани, бе, Иванчо, Иванчо". После казва: "Бре, Иванчо, не ставашъ. Стани, бе". Пакъ лежи. - "Стани, бе, Иванчо".

Сега ныкой пѣтъ вие мислите, че сте ныщо въ свѣта, че сте ныщо. Тѣй е. Че имате дарби - тѣй е. Всички ние страдаме, че нашиты дарби не сѣ проявени. Ние искаме да се проявимъ предъ хора невежи. Какво ще покажемъ - чудна работа? Тия лампи, които свѣтятъ, сами се показватъ. Ти си цвѣтъ, който живые. Като цвѣтъ, казва: "Елате да помиришите". Като помиришешъ, знаешъ, че този цвѣтъ е цѣвналъ. Казва: "Не трыбва да има иллюзии". Казва: "Трыбва да бѣда добъръ човыкъ". Трыбва да живыешъ като цвѣтъ. Ти си музикантъ - трыбва да проявишъ музиката. Ти си добъръ човыкъ - трыбва да проявишъ доброто. Доброто дава основниты тонове - *до, ми, соль* - доброта, справедливость и разумность. Това сѣ основниты тонове. Въ *соль* ныщата цѣвтятъ, въ *ми* ныщата взематъ посока. Единъ художникъ, за да нарисува една картина, трыбва да разбира какво ныщо е *ми*. За да може да рисува, трыбва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е платно. На морскиятъ брыгъ, ако нарисува - ще дойдатъ вълниты и ще го заличатъ. Трыбва да има хубаво платно. Сега влизамъ въ положението, развивамъ една философия. Казвамъ: Пийте добре. Но комуто и да кажа отъ васъ, се стыснява. Ныкой пѣтъ азъ може да пия. Казвамъ си: Какво ще имъ пия? Ты не разбиратъ отъ тази музика. Казвамъ: *До* е напряжение, не го виждате какво напряжение може да има въ единъ тонъ. Ако вземешъ вырно тона *до*, имашъ една болка, която те стыснява. Изпыешъ тона *до* и болката мине. Пый на крака си */Учительтъ пье: "Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли ме крака"/*. Изкуство е това. Азъ пия, но мене кракътъ не ме боли. Ще търпишъ, ще

пыешъ и кракътъ ще престане (да те боли). Ще смынишъ своето състояние. Трептенията се смыниха, влизашъ въ хармония. Болкиты на крака показватъ, че сме влызли въ дисхармония съ ныкого отъ висшиты свѣтове. Казватъ: "Основата ти не е правилна". Измѣни камертона. Ела въ съгласие съ Великия Законъ и ти ще пыешъ. Сега изпыйте ми вие. Трудна работа. Азъ пия тѣй хубаво, защото не съмъ боленъ. Но ви казвамъ: Когато ви боли крака, какъ трыбва да пыете? Болестъта въ свѣта е едно условие. Най-първо създайте си въ ума една мисль, че Богъ е приготвилъ неизчерпаемы условия за васъ. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Да бѣдешъ благодаренъ, така да бѣде погълната мисльта, че цылиятъ свѣтъ представля възможность за твоего подигане. Ныма какво да се безпокоишъ. Че дошло безпокойството - ти се радвай на това. Отиваме на экскурзия. Казватъ: "Вали". Казвамъ: Вали, не вали - ще вървимъ. Трыгнахме, ты мислятъ, че азъ като отивамъ, ще престане. Мислятъ, че азъ ще кажа на дѣжда да престане. Казвамъ: То едва е започнало. Вървимъ, и дѣждъ - и отвънъ и отвѣтре. Трыбва да ни умие главиты, краката. Всички казватъ: "Защо е този дѣждъ?" Казватъ: "Неблагоприятны условия". Но всички, които минаха презъ неблагоприятниты условия, се чувствуваха добре. После, дѣждътъ быше пълень съ магнетическа энергия, която като пада дѣждътъ, все ще остане въ насъ. Ние имаме криво понятие. Дѣждътъ може да развали фасона на дрехата. Чорапиты ми быха были, станаха черни отъ калъ. Обущата ми се оцапаха, до колыне мокри, и външниты гащи мокри, и вѣтрешниты мокри. Вали дѣждъ, трыбва да се преоблыка, какво ще правимъ? Казватъ: "Днесъ ли намыри да идешъ на экскурзия?" Казвамъ: Днесъ тамънъ е при най-лошиты условия на живота. Благодарете на Бога. Всички имате добро желание. Сега мога да ви кажа, че отъ васъ по-добри хора ныма. Ще кажете, че е подигравка. Ныма по-добри хора отъ васъ. Че не сте добри - то е другъ въпросъ. То е ваше схващане сега.

Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора няма. Даровити сте, но не използвате вашата даровитост. Имате добродетели. Някои ваши приятели мислят, че сте добри, някои не мислят - две мнения има. Две мнения са необходими. Когато някои наши приятели мислят, че сме добри и когато някои мислят, че са лоши - много добре мислят. При доброто сме свободни, и при злото сме свободни. Щомъ сме лоши - проявяваме се, както разбираме. Щомъ съмъ добъръ - то е ваше схващане. Казва: "Като баба няма да бѣдешъ, ще се проявишъ, трябва да се уважаватъ хората". Другиятъ казва: "Меко постѣпи". Вода си. Като падне нѣщо въ водата, казва: "Заповыдайте". Отвори мысто да влѣзе. Пъкъ, ако сте нѣкоя канара, че хвърлятъ камъкъ (по нея), тя казва: "Навѣнъ отскочи". Тогава кой е правъ? И водата е права, и канарата е права. Нѣкой пѣтъ разсѣждаваме. Някои хора са като водата - пушатъ, но затварятъ. Другиты не те пушатъ, отскачатъ. Казватъ: "Навѣнъ работи". Като влѣзешъ вѣтре, не можешъ да излѣзешъ. Канарата казва: "Навѣнъ". Водата казва: "Влѣзъ, ще те науча. Ти мислишъ, че азъ съмъ отъ мекиты. Като влѣзешъ въ мене, азъ ще те тѣпча. Най-първо ти ще ме тѣпчешъ, после азъ ще те тѣпча". Канарата те отхвърля, казва: "Азъ искамъ да останешъ свободенъ". Онызи, които насъ ни гонятъ, искатъ нашата свобода. Да не ни тѣпчатъ. Онызи, които не ни гонятъ, ты отгоре ще ни тѣпчатъ. Ще си изберешъ на канара ли да паднешъ или въ водата ще влѣзешъ. Ще изберешъ единия или другия. Пъкъ единъ день водата, като изтече, ще отвори мысто. Пакъ ще останешъ свободенъ. Тя е щедра. Тя ще те остави наследникъ. Сега тя, като напусне това мысто, като замине, камъниты ги оставя наследници. Следователно всичката опитность, която придобиваме въ водата или върху камъниты, тази опитность остава. То е богатството, което остава. Следователно - всички преживявания, които имаме въ свѣта, от каквато и форма да са, ты са едно богатство. Сти-

хтъ казва: "Всичко онова, което се случи на онызи, които любятъ Бога, то ще се превърне за добро". Значи, каквото и да се случи на човѣка, ще се превърне на добро. Щомъ е добро, то е богатство, което ще занесешъ съ себе си. То влиза като строежъ въ твоя умъ, въ твоето сърдце и твоето тыло. Трябва да благодаримъ за онова, което става. Не трябва да остава въ насъ едно понятие, че сме нещастни. Ще благодаришъ, че нещастieto те е засегнало малко съ крачето си и щастieto съ малкото краче ще те засегне. Ще благодаришъ въ себе си за всѣко нѣщо, което ви се случва, защото Богъ е, Който примирява противоречията въ насъ. Ние ще ги опитаме, Той ще ги примири. Ние ще констатираме само факта. Любовта е единственото нѣщо, любовта ще дойде последна. Когато съберемъ всички данни и факти, най-противоположни въ насъ, тя ще примири всичкиты и ще изкара най-хубавото, което нѣкога сте мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живѣемъ въ това, събраното.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО
ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

36. Лекция на Общия Окултенъ класъ

18 юний, 1941 год., Сряда, 5 ч.с.

Изгрьвъ - София

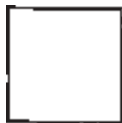
НОВО ВОЮВАНЕ

Отче нашъ.

Изгрыва слънцето.

Каква беше темата? “Правият път”.

Ако вие запитате гладният - защо е гладен, ситият - защо е сит, мислите, че е много лесна работа. Да кажем, че имате точката *A*, лесна работа е точката *A*. Имате правата линия *A* _____ *B*. Лесна работа. Имате квадрата *C*. Казвате: “Лесна работа”. Но какво нещо е точката? Точката е безпространствена, никакво пространство не завзема. Какъ ще схванете? Тази точка, която е безпространствена, прави пространството, образува правата линия. Но всяка права линия съ нищо не може да се определи, само има дължина. През нея може да се мине, не представя никаква преграда. Казвате: “Отворете вратата”. Що е врата? Врата е, което затваря. Щом вратата се затваря, не може да влезеш и да излезеш. Щом вратата се отваря, ти можеш да излезеш и да влезеш. Нужни ли са врати за духовния живот? Но законите и правилата за сегашния живот са нужни. За един музикант, за едно дете, което учи по музика, не се е измынило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия правила не са нужни. Музикално музикантът е над всички правила. Има разни методи за свирене - че лъкът как трябва да се държи. Има разни методи за пиене - как трябва да се пие. Едни пишат така (1 на чертежа), други (2 на чертежа). Кое е правото? Едни пишат наклонено надясно, други пишат наклонено наляво. Единият е прав и другият е прав. Отиваш наляво - прав си. Отиваш надясно - прав си. Казва: “Вляво отива”. Какво има? Може да отива надясно. Ако няма ляво и дясно, тогава накъде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казва: “Има морал”. Зап-

ример: богатите хора имат един морал, бедните хора имат друг морал. Богатият мисли, че каквото има, ако никога му го вземе - не е право. Бедният мисли, че ако му платят повече, отколкото са му казали, е право. Но ако му платят по-малко, отколкото му обещаваха, не е право. Богатият, ако повече има, и бедният, ако му платят повече, смята, че е право. Но ако на богатият вземат нещо или на бедният платят по-малко, смята, че не е право. То са относителни неща. Представете си, че вие сте богат човек и няма друг на света. Какъв закон ще туриш? Представи си, че ти си богат човек. Какъв закон ще туриш? Щом има подобни на тебе, ще туриш закон, но щом ти си сам, какъв закон ще туриш? Казвам: Ти си последен, искаш да ядеш. Наядеш се, искаш да си почиваш. Кое е хубавото - гладен ли да си или сит да си? Ситият произлиза от гладния и гладният произлиза от сития. Как ще го разберете? Или казано другояче: гладният, като се наяде, става сит. Ситият, след като мине дълго време, огладнява. Значи това не са две статически положения. Гладът не е статическо положение и ситостта не е статическо положение. Значи - променливо е то. Да определя: ти се движиш в една посока, но ако се движиш по земята, земята една равнина ли е, една плоскост ли е? Има голямо разнообразие. Ако се движиш в всяко място, положението, в което ти ще се изложиш, ще се различава. Ако изучавате земята, ако вие се движите от южния полюс към северния и ако се движите от северния към южния полюс, вие ще видите голямо различие. Ако обикаляте земята около екватора, пак ще намерите голямо различие. Сега запример: тук всеки ден става ден и нощ. Ако идеш на северния или на южния полюс, там има само един ден. Като изгрее тук слънцето, издига се и залезва, заобикаля. Там наоколо се върти слънцето. Северният полюс става южен и южният става северен. Слънцето се върти навсякъде, върти се нагоре, излиза и пак слиза надолу и се изгубва. Ще кажете сега: “Кои са причините?” Учените хора обясняват, то е един дълъг и широк въпрос. Но след като ти го обясни, пак остава непонятно. Един съботянин*, като ми говори за съботата,

искаше да ме убеди и азъ да празнувамъ съботата. Казвамъ му: Ако е за единъ свещенъ день, то е на северния полюсъ. Който иска хасълъ* съботянинъ да бѣде, тамъ да иде. Като изгрѣе, само единъ день има. Тогава два вида съботяни има: едни - северняци и други - южняци. Тогава мѣжете-съботяни трыбва да живѣятъ на северния полюсъ, а жениты - на южния. Само по единъ день ще има. По какво се отличава северниятъ полюсъ, по какво се различава земята? Запримырь: северниятъ полюсъ е нагоре, южниятъ е надолу по отношение на нейната орбита. Защото южната страна е по-тежка, остѣга не е перпендикулярна, но е малко наклонена съ 23 градуса. Сега тия работи сѣ свързани съ нашия животъ. Казва: "Мене що ме интересува, че нашата земя е наклонена 23 градуса?" Всыки единъ човыкъ не е наклоненъ и той се движи наклонено, както е наклонена земята. Така и всыки човыкъ е наклоненъ. Всичкото противоречие произтича отъ този наклонъ, отъ 23-ты градуса. 23 е число на раздора. Човыкъ, който има 23, неговиятъ умъ, неговото сърдце - постоянна бъркотия има. Откъде-накъде? 2-ты постоянно обърква каша, а 3-ты примирява. Имаме постоянно примирение и размирение. Постоянно вие се смущавате, запримырь, за нищо и никакво. Ныкой (е) боленъ и вие се опасявате, че ще умре. Сега казващъ, че ти ще умрешъ. Единъ ми казва: "Ти ще умрешъ". Казвамъ: Не съмъ умиралъ, но зная какво е умирање. Не съмъ умиралъ, нымамъ понятие за смъртъта. Казва: "Ще умрешъ". Казвамъ: То е понятие само. Казвамъ: Ти умиралъ ли си? - "Не, предполагамъ". Да предполагашъ ныщо не е наука. Казвамъ: Сега зная, че живыя, че ще умра - предполагамъ, че ще изчезна. Кѣде ще изчезнешъ? Когато ледътъ изчезне и се стопи, изчезналъ ли е? Когато водата изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е? Най-първо вие мислите за себе си. Всыки единъ отъ васъ има понятие за себе си, че е ныщо, но какво е - и той не знае. Запримырь: вие нымате ясна представа вие какво сте, вьнъ отъ вашето тыло. Вие сте сраснати, седите въ една кѣща, имате понятие за кѣщата, имате понятие, че каквато е кѣщата - това сте и вие. Не е вырно. Кѣщата ви седи на едно мысто, вие излизате и влизате въ кѣщата. Сега вие мислите, че тылото и вие се движите, но тылото ви не се

движи, вие се движите, тылото ви седи на едно мысто. Представете си, че имате кѣща на две колела. Впрыгнали сте единъ конь. Накѣде върви коньтъ - натамъ върви и колата. Питамъ: Кой се движи - кѣщата или вие? Кѣщата се движи съ васъ. Ако вие останете на едно мысто, и тя остава на едно мысто. Ако вие я движите, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материалниятъ животъ изисква ныщо. Материалниятъ животъ не изисква нищо. Материалниятъ животъ е единъ резултатъ на онова, което ние сме направили. Азъ, човыкътъ, се интересувамъ за доброто. Защо? Като основа, върху която може да съградя своята кѣща. Интересувамъ се отъ справедливостъта, понеже ми трыбва материалъ, чрезъ който може да градя тази кѣща. Следователно: справедливостъта дава материалъ, съ който може да се гради. Доброто дава основа, разумното дава начинъ какъ да се движимъ. Казвамъ: Мене не ми трыбва никаква основа, мене не ми трыбва никакъвъ материалъ, мене не ми трыбва никакъвъ начинъ за живыене. Тогава питамъ: Какъвъ ще бѣде животътъ, какъ ще живыешъ тогава, каква ще бѣде представата за живота? Казвамъ: Когато има единъ цигуларъ, който има една хубава цигулка, той ме интересува самиятъ, но въ дадения случай ме интересува цигулката. Азъ ще го слушамъ, той ще ми свири - това е реално. Всички ныща отвьнъ не сѣ музикални. То сѣ само условия за музиката. Щомъ като свири, чрезъ въздуха той предава една своя идея, една истина и между мене и него се образува една вѣтрешна връзка. Че въздухътъ се движи - това не е музика. Въздухътъ е проводникъ на музиката. Презъ въздуха минава самата музика, тя става единъ хубавъ начинъ да се приеме животътъ. То е музиката, то сѣ музикалниты тонове. Всыки тонъ е проводникъ на Божественото, което хората не го знаятъ какво е. Ныкой мисли сега, че той е музикаленъ. Може да има единъ хубавъ животъ. Добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината материя, добриятъ животъ съдържа (въ себе) най-фината топлина, добриятъ животъ съдържа въ себе си най-фината свѣтлина. А пѣкъ тази топлина и тази свѣтлина сѣ пакъ проводници на това, което хората не го знаятъ. Свѣтлината е проводникъ. Като дойде свѣтлината, се проявява знанието. Свѣтлината е едно условие за знанието, ко-

ето трябва да научимъ. Ако нямашъ свѣтлина, няма да имашъ знание за нѣщата. Често ние мислимъ, че изпълняваме Волята Божия. Какъ си представяме ние Господа? Азъ си Го представямъ като едно същество, което никога няма да произведе смутъ въ ума ми, представямъ си Бога - едно същество, което никога няма да произведе смутъ въ сърдцето ми, представямъ си Богъ - едно същество, което никога няма да произведе смутъ въ тылото (ми). Следователно, туй, което смущава ума ми, туй, което смущава сърдцето ми и туй, което смущава тылото ми - не е Богъ. Туй, което смущава ума ми, сърдцето ми, тылото ми - то не е Богъ. То сме ние. Що съмъ азъ? Азъ съмъ, който може да смущавамъ ума си, азъ съмъ, който може да смущавамъ тылото си, азъ съмъ, който може да смущавамъ сърдцето си - нищо не съмъ азъ. Тогава вие, като се смущавате, сте обърнали работата, не разсѣждате правилно. И вие, като смущавате сърдцето, умътъ и тылото си, казвате, че Господъ смущава ума ви, сърдцето ви и тылото ви. Когато ти си спокоенъ, казвашъ: "Това съмъ азъ". Замыслили сте Господа. Господа сте турили на вашето мысто. Вие сте се поставили на мыстото на Господа, та сте объркали свѣта. Казвашъ: "Господъ живые въ мене". Ако Господъ живые въ тебе, Господъ е много малъкъ. Има две нѣща важни въ свѣта - движението отъ безкрайно голымото къмъ безкрайно малкото и отъ безкрайно малкото къмъ голымото. Който разбира тия два полюса, веднага той ще нагоди живота си на земята и въ духовния свѣтъ, и въ Божествения, навсякъде ще бѣде господарь на положението. Ныма да умира, няма да боледува, няма да бѣде сиромашъ. Въ този свѣтъ ние няма да имаме тия противоречия, които сега имаме. Запримырь: свѣтътъ има голыми смущения. Ние сме на единъ вулканъ. Всыкога този вулканъ може да ни изхвърли нѣкъде. Вземете единъ Лондонъ, преди години какво быше, пѣкъ сега е развалини. Много градове сега се развалятъ. Защо се развалятъ? Идеиты на хората сѣ такива. Сега хората искатъ да обсебятъ земята, да станатъ господари. Има сега една борба между Бога и човыка. Сега Господъ се е запретналъ и казва: "Ти съ кого ще се боришъ, съ мене ли?"

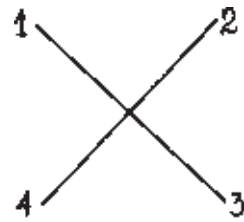
Та сега тази война е война на духоветы. Черниты духове

сѣ хората. Свѣтлиты духове е Богъ въ тяхъ. Сега една война има между Бога и човыциты. Казватъ: "Кой ще надвие?" - Богъ. Де е Богъ сега? Свѣтли духове има между англичаниты, между германциты, между руситы, между българиты. И отъ черниты има между българиты, между англичаниты, между руситы, германциты. Объркали сѣ се, че не може да ги познаете. Сега азъ да ги определя, да имате една ясна представа. Черниты човышки духове сѣ много красиви отвънъ, а отвѣтре сѣ много грозни. Като ги срещнешъ - отвънъ на светии мязатъ, но отвѣтре сѣ черни, като го погледнешъ - страшилище. Но той е скритъ въ маската. Ти го виждашъ, меко говори. На свѣтлиты духове маскиты сѣ отвънъ грозни, много страшни, но отвѣтре, като смъкнешъ маската, сѣ ангели. Сега вие се смущавате като сръщате грозниты хора. Казвате: "Той е дяволъ". Пѣкъ той отвънъ е такъвъ, а отвѣтре е красивъ човыкътъ. А пѣкъ азъ казвамъ обратното: Дяволътъ е ангелъ отвънъ, ангелътъ е дяволъ отвънъ. Отвънъ грозното е Божественото, а красивото отвънъ е човышкото. Отвѣтре красивото е Божественото, а отвѣтре грозното е човышкото. Обратни сѣ процеситы.

1 е Божествено, 2 е човышко, 3 е Божествено, 4 е човышко. 1 и 3 е Божествено, 2 и 4 сѣ човышки. На васъ идеята не е ясна. Ныма защо да става ясна. Трябва да мислите сто години още по цѣль день. Вие определяте по половинъ часъ да мислите. Човыкъ, ако разбира една идея, той трябва да измѣни живота си. Казвамъ: По кой начинъ се познава Божествения порядъкъ? Ако азъ съмъ гърбавъ, щомъ мисля по човышки - гърбицата ми остава. Щомъ мисля по човышки - краката ми се завръзватъ, рѣцеты ми се завръзватъ, очиты ми се завръзватъ, ушиты ми се завръзватъ. Щомъ мисли по човышки, човыкъ остарява, космиты му ставатъ не само были, но като свинска четина дебели ставатъ. По човышки щомъ мислишъ, главата почернява. Черниты коси сѣ човышки. Сега какъ обичате вие - черниты глави или былиты? Былиты глави сѣ на стариты, черниты сѣ на младиты. Питамъ: Ако въ зимата не падне никакъвъ снѣгъ по земята, да побылые, ако зимно време земята не побылываше и ако лѣтно време дѣждъ не падаше, тогава какво щыше да бѣде състоянието на земята?

Щыше да бѣде една пустиня. Сныгътъ, този материалъ, който пада като една покривка, но същевременно е единъ материалъ, отъ който се изработва ныщо. Между сныга, между дъжда, между свътлината, топлината, има отношение - всички ты сѣ резултатъ на стариты хора. А пкъ растенето, това, което расте и дава плодъ - то е на младиты. Отношение има. Но ако ныма влага, ако ныма топлина, ако ныма свътлина - младиятъ не може да расте. Следователно онызи, които не разбиратъ дълбоко отношението, което съществува въ природата, казватъ: "Този човыкъ е старъ". Но стариятъ ще се превърне, той ще даде условия на младия да излызатъ сладкиты плодове.

Та казвамъ: Ако вие въ васъ постоянно не се подмладявате и ако вие постоянно остарявате - вие сте човыкъ. Човыкъ е този, който постоянно се подмладява и постоянно остарява. Какъ остарява? Знае да придобива. Стариятъ човыкъ, който има знание, не е старъ. Младиятъ човыкъ, който не расте и не придобива сила, не е младъ. Младиятъ човыкъ постоянно трыбва да придобива сила, стариятъ трыбва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединятъ, образуватъ живота, тогава животътъ въ свыта се явява. Вие питате: "Вырвамъ ли въ Бога?" Азъ Господа Го виждамъ въ една моя мисль да коригира ныщата. Въ една моя постѣпка Господа Го виждамъ, казва: "Тази постѣпка не е права". Въ едно мое отношение къмъ ныкой хора - къмъ едни съмъ разположенъ, къмъ други не съмъ разположенъ. Казва: "Разположенъ си, защо?" Този човыкъ е богать, не че не го обичамъ, но за парицты. То е политика. Има знание. То е политика. Но политиката не е животъ. То е хубаво, не е лошо. То е хубава дреха. Та казвамъ сега: Трыбва да се образуватъ ония, правиты отношения между хората. Сега двама силни хора се борятъ. Нали сега се бориха единъ ромънинъ и единъ българинъ. Вестницты нищо не говорятъ, само едно малко антрефиле*. Когато Данъ Коловъ се бори, много го разгласиха. Тогава политическата констатация быше друга, сега политическата констатация е друга. Борятъ се 47 минути и борбата свър-

ши. 47 минути се хващатъ за рѣце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинътъ хваща ромънина, дига го и го блъска въ земята. Свърши се работата. 47 минути хване го, той се изплъзне, хване го за врата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хваща за гърлото? Тамъ е дихателната система, като го стисне за гърлото - отслабне. Онзи мръдне съ главата, освободи си главата. Всички вие сте въ положението на Данъ Коловъ и на този Ферещановъ. Всѣки човыкъ въ свыта се бори. Борба има. Борите се сами съ себе си. Дойдешъ ныкъде, искашъ да проявишъ ныкой мораль, борба има. Ныкой пѣтъ съблазнъ имашъ. Дойдешъ ныкъде, пари има или видишъ плодове. Ако идете въ Америка, хората минаватъ покрай градиниты и никой не кѣса плодове. Въ България, ако минете покрай пѣтя, всички плодове сѣ обрани, дори плодове паднали на земята не ги взематъ въ Америка. Българи, като минаватъ въ Америка, ще ги познаете. Като минатъ - откъснатъ си. Българинътъ е много практиченъ, казва: "Защо да го оставя да гние на земята? Трыбва да се яде". Три понятия трыбва да имате въ свыта. За да добиешъ сила въ свыта, трыбва да имашъ едно здраво тыло. Безъ здравето тыло, силата не идва. За да бѣдешъ добъръ, трыбва да имашъ сърдце, което да функционира добре. За да бѣдешъ уменъ, трыбва да имашъ едно разбиране за свътлината. Че ако ти допуснешъ каква и да е дисхармония, ти нарушавашъ онзи законъ на вычната, Божествената хармония. Ти на земята не можешъ да се подигнешъ. Защото на земята, за да се подигнешъ, за да станешъ ученъ човыкъ, трыбва ти свътлина. За да бѣдешъ ученъ, трыбва ти една хубава глава. За да бѣдешъ едно гениално същество, трыбва ти едно добро сърдце. За да можешъ да постигнешъ своя идеалъ въ мисльта си, трыбва ти едно здраво тыло. Казвамъ: Здравината на на нашиты тыла зависи отъ нашата мисль и отъ нашиты чувства. Мисльта внася свътлина. Тя е необходима. Безъ свътлина нищо не става въ свыта. Безъ топлина нищо не става въ свыта и безъ сила нищо не става въ свыта.

По ныкой пѣтъ азъ за любовта говоря, но любовъ ныма на земята. Не може да има любовъ. На земята има отражение на любовта. Запримыръ: вие влызете въ единъ салонъ, дето има

изложени картини на разни мыстности, но тия картини нямат никаква реалност. Имате нарисувани картини, но това не е реалността, това е отражение на някаква реалност нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, ни най-малко не съответствува на онова, което е въ природата. Даже и при най-добрата фотография пакъ е така. Мене като сѣ ме фотографирали, гледамъ - много страшенъ ме фотографиратъ, азъ не се познавамъ, турятъ ми лоша маска. Фотографиратъ ме по същия законъ, страшенъ ме рисуватъ. Турятъ ми отвънъ маска. Казвамъ: Отвътре съмъ добъръ, отвънъ съмъ страшенъ. Гледамъ ныкого като го фотографиратъ - отвънъ го ретуширатъ*, направятъ го красивъ. Казвамъ: Този е отъ черниты. Сега това не трябва да го навие на пръста си. Човыкъ като носи една маска, той е свободенъ човыкъ. Ти, като не носишъ маска, не си свободенъ. Всичкиты хора на земята носятъ маски, няма нито единъ безъ маска. Затова сѣ свободни. Утре, като заmine отъ свѣта, кой ще го знае? Представете си сега ныкой пътъ, ако азъ като изяснявамъ ныщата, вие ще си извадите едно заключение съвсемъ странно. Представете си единъ барабанчикъ бие барабана, представете си тази кожа е одрана отъ нѣкое животно, (което) има съзнание. Като биятъ барабана, мисли, че нея биятъ. Какво е направила, като биятъ барабана? Голымото зло е направено, кожата е одрана отъ гърба на животното, турена е на единъ барабанъ. Барабанчикътъ я бие съ две тояжки. Казвамъ: Какво престѣпление прави барабанчикътъ? Какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще турите на единъ човыкъ, който би ви казалъ: "Ти не си умѣнъ човыкъ" или ти каже: "Ти си лошъ човыкъ". Какво наказание ще турите сега? Най-първо туй, което казва, върно ли е? Какво (се) подразбира, че е лошъ човыкъ? Че съмъ енергиченъ човыкъ. Казвамъ ныкому: Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаешъ ли, като те блъсна... Кой е добриятъ човыкъ? Блъснешъ го този човыкъ, той казва: "Благодаря". Ти го ударишъ, той казва: "Заповѣдайте". Ти ударишъ две плысници. Щомъ ти ударишъ две плысници, ти минавашъ за добъръ човыкъ.

Единъ индуски учитель пратилъ единъ отъ своиты ученици при единъ воененъ. Казва: "Ще идешъ, ще му ударишъ една

плысница. Ще идешъ при другъ, който се моли, и на него ще ударишъ една плысница. И на единъ философъ, който философствува, и на него ще ударишъ". Отива при военния и като му ударишъ една плысница, той му ударишъ две, прекатурилъ го. Показалъ му какъ се бие. Онзи таманъ вдигналъ рѣцеты да се моли, и този ученикъ му ударишъ една плысница. Рѣцеты му потрепери, но понеже се молилъ на Господа, не го ударишъ. Отишълъ при философа, който така се занимавалъ съ книгиты си, че когато го го ударишъ, той хичъ не отделилъ вниманието си, изучава човыкътъ. Връща се при учителя си и му разказва. Казва: "Какъ е?" Казва: "На военния ударихъ една плысница, пъкъ той ми удари две. Онзи, който се молыше, ударихъ му една плысница, само му потрепераха рѣцеты, но не ме удари. А като ударихъ философа, той даже не обърна внимание". "Кой, казва, обичаше най-много?" - "Онзи, който хичъ не обърна внимание". Сега вие идете въ свѣта. Азъ правя сравнение. Вие ударите на военния една плесница, (той) удари ви две. Кривъ ли е човыкътъ, че ходишъ да го биешъ? Че той си върши своята длъжностъ. Чудни сѣ, когато казватъ, че това не е право. Че кажете имъ кой е правъ въ свѣта. Онзи, който отива да съче едно дърво, правъ ли е? Като съче дървото, правъ ли е? Онзи, който изыде единъ конь или изыде едно агне, правъ ли е? Казвамъ: Де е престѣплението въ свѣта? Има едно право. Азъ го определямъ така, казвамъ: Всѣко ныщо въ свѣта, което става безъ любовь, е престѣпление. Всѣко ныщо въ свѣта, което става съ любовь, то е Божие благословение. Всѣко ныщо, което става по законъ, е Божия мѣдрость, то е благословение. Всѣко ныщо, което става безъ мѣдрость, то е престѣпление. Та казвамъ: Тамъ, дето любовта не взема участие и дето мѣдростъта и истината не взематъ участие, тия постѣпки сѣ престѣпление. А тамъ, дето любовта взема участие, дето мѣдростъта и истината взематъ участие, то е Божие благословение въ свѣта. Заради менъ е така, то е моето правило.

Да кажемъ тия двамата борци, дето се бориха, ако вие като българи искате българинътъ да победи, но ако българинътъ е силенъ - той ще победи. Ако онзи ромънецъ е силенъ, а българинътъ е слабъ, тогава? Ти ще се питаешъ: "Защо да не победи

българинът?” Защото е слабъ. Така е споредъ мене. Българинъ е онзи, на който душата е пълна съ любовъ. Българинъ е онзи, на който умътъ е пъленъ съ знание и мъдростъ. Българинъ е онзи, на който тылото е пълно съ истина, съ свобода. Той е българинъ. И англичанинътъ е същиятъ, и германецътъ е същиятъ, който и да е - всыки човыкъ, който има тия качества, той е човыкъ, той е българинъ. Който ги няма, не е българинъ. Казвамъ: Тази трыбва да бѣде вашата представа. Всыки човыкъ, който няма въ себе си любовта, той не е никакъвъ, няма какво бѣдеше. Само ония хора иматъ бѣдеше, които иматъ любовта. Бѣдещиятъ свытъ е за хората на любовта, не настоящата любовъ. Заради насъ, хората, ни трыбва спокойствие на ума.

Сега се биятъ хората, биятъ се германци и руси. Защо? Не можеше ли безъ бой? Можеше. Щомъ не може безъ бой, тогава съ бой. Азъ ще ви приведа единъ примырь: българиты, следъ като изгъчатъ плата, нали го валятъ. Представете си, че валынето това е бой, защото като турятъ плата - тамъ има две тупалки, тупатъ го, обръщатъ го и най-после платътъ уплътнява. Можеше ли безъ да се бие този платъ? Тѣй, както е изтъкано, и безъ бой можеше. Но като е валыно, е по-гѣсто, по топли. Хората, като се биятъ, по-топли ще станатъ. И безъ бой може. И съ бой може, и безъ бой може. То зависи споредъ разбиранията на хората.

Помнете едно въ свыта, че вие не сте фактори на нищо. Всичко въ свыта, което става, е точно отмырено, разумно, то е единъ Божественъ планъ, който туря всичкиты народи да извършатъ Неговата воля. Ныма народъ въ свыта - ты не го знаятъ това - всички служатъ. Англичаниты мислятъ за себе си, руситы мислятъ за себе си, българиты мислятъ за себе си, но въ този смисълъ има единъ Божественъ планъ. Българиты ще служатъ на Господа и англичаниты, безъ да знаятъ, и ты всички служатъ на Господа. Казвамъ: Не се пристрастявайте, дръжете въ себе си Божественото, считайте всичкиты народи въ свыта като синове Божии. Господъ, като съгрыши единъ синъ, хване го за ухото. Еврейскиты народъ, който быше избранъ народъ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердахъ яде и още яде. Сега мисли-

те: ”Объркана работа”. Върху една была книга ще се пише. Вие искате да живыете въ свыта безъ страдание, но самиятъ животъ на земята изисква. Ако ние не страдаме, отъ насъ нищо няма да излызе. Сега казвате, че културата седыла, че единъ килограмъ грубо желызо струва 10 лева. Ако това желызо го направите на тънки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. Следъ като изпредете това желызо на тънки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желызото? Самото желызо какво е придобило?

Каква е Волята Божия въ свыта? Вие вземате участие въ войната, искате едни да победятъ отъ тызи, които се биятъ, искате едни да победятъ. Че то сѣ хиляди и милиони хора, които иматъ майки и бащи, плачатъ. Какво допринася това въ свыта? Ние не можемъ да предотвратимъ ныщата, не е въ нашата сила, не е въ нашата сила ние да спремъ хода на тия събития. Тогава какво трыбва да се прави? Ще кажемъ: ”Господи, да бѣде Твоята воля”. Всыки единъ отъ васъ трыбва да знае кой е на правата страна. Не да предполага само кой е на правата страна. Богъ е на страната на слабиты. Бащата на земята най-първо започва съ Христовия законъ. Като дойде детето, по Христовото учение Го приема, милва го по любовъ. Като стане детето на 5-6 години, дойде законътъ, гледашъ детето започне да пые. Наложатъ това дете бащата и майката, казватъ му: ”Ти ще се подчинявашъ на баща си и майка си”. Единъ день тия деца станатъ по-силни отъ бащата. Разправяше ми единъ баща, казва: ”Хванаха ме двамата ми синове, държатъ ме и жена ми ме налага. Единъ ме държи за главата, другъ за краката, а жена ми ме налага. Ти, ако си, казва, на моето мысто, какво ще правишъ?” Рекохъ: ”Ще търпя. - ”И азъ съмъ отъ тия”. Пита ме ныкой: ”Ти защо не си жененъ?” Защото не искамъ да ме биятъ. Той после ме пита: ”Ти защо не се ожени?” Не искамъ да ме биятъ. Онзи, който се жени, трыбва да знае ще го биятъ или не, да е ясновидецъ. Ако синоветы, които ще дойдатъ, ще го биятъ - да се откаже. Ако няма да го биятъ, ако ще живыятъ по любовъ - тогава да се ожени. То е само единъ примырь. Азъ го вземамъ, но то е изключение. Не че всички били, само одного били. Толкозъ бащи има, които никакъ не сѣ

бити. Тарасъ Булба, като пратилъ синоветы да се учатъ, като се върнали, искалъ да знае колко се подобрили. Най-първо по-младия синъ набилъ, дошълъ да голымия синъ, но той набилъ баща си. Казва бащата: "Ти си се научилъ". Бащата удря, и синътъ удря. Той казва: "Така те искамъ, да удряшъ".

Въ свята трыбва да се боримъ. Да удари човыкъ съ любовъ и да се търкули. Да удари човыкъ съ знание и да се търкули. Търкуляне - значи човыкъ да се движи. Азъ по ныкой път не харесвамъ. Азъ съмъ представилъ работиты и вие казвате: "Учителътъ говори за любовь". За любовь говоря, но азъ правя наблюдение - никъде няма любовь. Гледамъ въ тревата, две същества се хванали, давятъ се. Гледамъ онзи паякъ хваналъ една муха, тя бръмчи, моли се. Той казва: "Така е предопредылено, ти трыбва да се жертвувашъ". Казвамъ на паяка: Защо я хвана? Той казва: "Моя работа". Рекохъ: Не е право. Казва: "Не е право". Законъ има, какво търси тукъ? Казвамъ: За мой хатъръ* не можешъ ли да я пуснешъ? Казва: "Че кой си ти?" Азъ съмъ по-силенъ отъ тебе. Ако ти не ме послушашъ, азъ ще ти покажа азъ кой съмъ. Казва: "Че ти по-голымъ ли си отъ паяциты?" Много по-голымъ. Ти ще ме слушашъ. Ако не - имамъ единъ законъ. Казва: "Говоришъ ли ти истината или се шегувашъ? Да не би ти да си голымъ паякъ?" Азъ съмъ най-голымиятъ паякъ. - "Щомъ си най-голымиятъ паякъ...", и той започна да кэса мрежата и остави свободна мухата. Казва: "Бела да нямамъ". Вие какво ще разберете сега? Вие по човышки, ако го разбирате. Но има единъ законъ. На паякътъ може да му предамъ това не съ думи. Азъ мисля и пращамъ известни вълни, казвамъ: Пусни мухата. Пращамъ известни вълни и произвеждамъ една дисхармония. Като пращамъ тия вълни, той започва да ги чувства, спре се най-първо, най-първо искаше да я оплете. Като пратя мисълта, той се спре. Дойде до едно място, че вече тия мои влияния не може да ги издържи или той быга отъ паяжината, или започва да кэса тази паяжина. Щомъ се послуша, азъ се спра да мисля. По ныкой път нищо не казвамъ и той изыде мухата, наблюдавамъ го какъ я яде. Виждалъ съмъ паяци какъ я оплитатъ, тя бръмчи, той я оплете, дойде до врата ѝ, изпие сока. Следъ като я изыде, няма

нищо, откэсне я, пакъ направи паяжината - да няма престэпление.

Сега да оставимъ паяциты. Ние какъ трыбва да живыемъ? Тамъ седи философията. Всыки единъ човыкъ трыбва да бэде единъ добъръ проводникъ на Божественото. Всыки единъ човыкъ трыбва да бэде проводникъ на духовното. И всыки единъ човыкъ трыбва да бэде проводникъ на човышкото. То съ три ныща, за да се изпълни Волята Божия. Трыбва да бэдемъ проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човышката енергия. На човышкото, значи на човышката мисълъ. На Божествената любовь и на Божествената мэдрость всычки трыбва да бэдемъ проводници, за да видимъ каква е Волята Божия. Тогава ще поправимъ живота си и животътъ ни ще бэде като днешния день ясенъ. */Вънъ е ясно и слънчево/*. Ако има престэпление, ще има облаци. Ако има по-голыми престэпления, ще се явятъ дъждове и бури. Ако живыемъ както трыбва, Той ще превърне всичко за добро. Помнете едно ныщо: Ние се намираме въ една преходна епоха въ свята. Стариятъ свътъ си отива съ всычки свои порядки. Нашата мисълъ, като едно дете, е била малка, но щомъ като стане на 21 години казва: "Не съмъ младъ, но като възрастенъ човыкъ ще живыя".

Трыбва да знаемъ, че всыкиты хора страдатъ. Не ние страдаме. Единственото същество, което страда - това е Богъ. Ние се мэчимъ, гнывимъ. Туй, което страда и съжالياва въ насъ, казва: "Създадохъ тия хора, дадохъ имъ всычки блага, ты не оценяватъ и изпитватъ моето търпение". Той не е отъ слабиты, може да ги смаже, но Той търпи. Той страда и казва: "Станете умни, не ме предизвиквайте. Ако азъ излыза вънъ отъ себе си, да стана като васъ, ще ви изпопердаша синца ви". Седи Той и ние казваме: "Слабо същество е онова, което страда". То е силното въ свята. Това, което не страда, е слабо същество. Онова, което страда, то е силното въ свята. Онова, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато ние страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато ние мислимъ, ние сме силни. Дотогава, докато ние работимъ, ние сме силни. Щомъ не работимъ, ние сме слаби. Щомъ не мислимъ, ние сме отъ слабиты. Щомъ не страдаме, ние сме

отъ слабиты. Вие имате понятие, вие не трябва да бъдете отъ стариты хора. Ние трябва да влеземъ въ страданията, да станемъ съучастници на Неговиты страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е добро, но туй зло, което съществува, не може да се изправи по другъ начинъ. На тия хора две хиляди години се проповядва, не разбиратъ. Иде сега войната. Казватъ: "Не може ли безъ война?" Сега щомъ се биятъ - не може. Следъ като се биятъ, всичкиты набрани енергии като изчезнатъ, ще се спре войната. Хората се биятъ съ желязо. Ако няма този предметъ, войната ще престане. Единъ день като няматъ пушки, като няматъ барути, като няматъ взривни вещества, аероплани, като няматъ автомобили, танкове, съ какво ще се биятъ? Единъ день, ако Господъ имъ вземе ръцеты, ако имъ вземе краката, ако имъ вземе очиты, ако имъ вземе сърдцата, съ какво ще се биятъ? Днесъ се биятъ, защото иматъ умъ. Ако Богъ имъ вземе всички тия работи, съ какво ще се биятъ? Та казвамъ: Азъ не съмъ противъ войната. Има една война, която е по любовъ. Всички воюватъ. Азъ съмъ противъ войната, която е безъ любовъ. Една война, която ще произведе едно по-голымо благо, отколкото ако не се биятъ хората, азъ съмъ за тази война. Но една война, която ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се биятъ, азъ съмъ противъ войната. Азъ съмъ противъ всяка постѣпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Азъ съмъ противъ всяка постѣпка, която ще произведе повече страдание, а по-малко блага. Азъ съмъ за всяка постѣпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казватъ: "Да се не биемъ". Това много общо казано. Ако една война ще произведе по-голымо благо за една свобода за цѣлото човѣчество - да се биемъ. Азъ съмъ противъ тази война, която ни разваля. То е вече едно определение. То е разумното въ свѣта. За прѣвъ пѣтъ войната не съществува. Тя съществува и за напредналиты сѣщества, и за ангелиты. Ангелиты, и ты воюватъ сега, и хората воюватъ. Казвамъ: Всички трябва да воюваме съ любовъ. Всички трябва да воюваме съ знание, съ мѣдрость. Всички трябва да воюваме съ истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи

истина, туй, което носи мѣдрость, което носи знание, което носи животъ въ себе си - ние сме за това.

Казвамъ: Сега не бъдете пристрастни, не спорете кой трябва да победи. Ние сме за победата на любовта въ свѣта. Ние сме за победата на мѣдростта въ свѣта. Ние сме за победата на истината въ свѣта. Ние сме за победата на живота въ свѣта. Ние сме за победата на знанието въ свѣта. Ние сме за победа на свободата въ свѣта. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими* трябва да имате. Всички трябва да ядемъ, всички трябва да дишаме, всички трябва да мислимъ. Благата, които Богъ ни далъ, ние ще ги оставимъ, единъ день ние ще напуснемъ земята, ще се явимъ при Господа. Какво ще Му занесемъ? Напуснете вашиты стари възгледи. Бѣдете върни на любовта, бѣдете върни на мѣдростта, бѣдете върни на истината, върни на знанието, върни на свободата, върни на живота, върни на доброто ядене, върни на доброто дишане, върни на доброто мислене. Това е разрешението. Всыки единъ трябва да го приложи, да направи ныщо отъ себе си. Да бѣдемъ отъ тия, които ще оправятъ свѣта. После, не се произнасяйте за всички тия водачи на човѣчеството. Не мислете лошо. Гледайте онзи капитанъ, който рѣководи единъ параходъ, каквото знае - човѣкътъ ще направи. Безъ него е още по-лошо.

Та казвамъ: Онызи, които рѣководятъ сѣдбиниты, които сѣ турени надъ сѣдбиниты, разбиратъ работата. Васъ, ако турятъ, какъ ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправи България? Да координира тия хора, тыхниты интереси? То е много трудна работа да ги организирашъ. Но трябва да внесемъ ныщо. Вижъ азъ какво разбирамъ. Съвременното човѣчество е затворено въ единъ салонъ, няма въздухъ. Ние ще дойдемъ да разбиемъ тия прозорци, да влезе въздухъ. Всыки трябва да стане проводникъ, да влезе една енергия на любовъ въ човѣчеството, всяки трябва да стане проводникъ, да влезе една енергия на Божията мѣдрость въ свѣта. Да станемъ проводници на енергииты на Божията истина въ свѣта. Проводници се изискватъ. Казваме: "Господъ ще дойде отгоре". То е механическо схващане. Той ни направиль по образъ и подобие на себе си,

за да работимъ сега заедно. Де е Неговиятъ образъ сега? Гледамъ нѣкои тукъ сте се влюбили, всѣки си има по една възлюблена. Мѣжтъ, който хваналъ своята възлюблена подъ рѣка - хубаво е. Ако азъ се влюбя само въ единъ косъмъ, търся само него, какво щѣе да стане съ другитѣ? На главата си имамъ 25 хиляди, всички трыбва да ги обичамъ. Казва: "Моята жена". Жена ти, като заминѣ, кѣде ще я намыришь? Жената кѣде ще намыри своя възлюбленъ? Обичашъ тия пари. Като ги дадешъ на бакалина, кѣде ще ги намыришь? Чудни сѣ хората. Единственото реално нѣщо, което трыбва да свършимъ, какво е? Единственото реално въ свѣта - това е само Богъ. Богъ въ любовта, Богъ въ мѣдростта, въ знанието, въ свѣтлината, Богъ въ свободата, въ истината, въ правото въ свѣта.

Казвамъ: Всички сега трыбва да бѣдете вырни на Господа. Единъ приятель иде при мене. Всички иматъ мнение. Азъ съмъ за всѣко хубаво мнение. Когато едно дете прави нѣщо хубаво, радвамъ се. Когато едно дърво дава хубавъ плодъ, радвамъ се и на него. Радвамъ се на всичко въ свѣта. Като тече рыката, пакъ се радвамъ. Всичко въ свѣта е за добро. Всичко въ свѣта носи добро. Казвамъ: Да станемъ проводници на Божественото. Не по закона на насилието, защото насилието сѣществува въ свѣта. Ако поддържаеме насилието, ние не носимъ нищо ново въ себе си. Турете закона. Отвѣнь нека има насилие, отвѣтре въ васъ да нѣма никакво насилие. Да имаме единъ животъ безъ насилие. Искамъ отвѣтре да бѣдете силни. Казвамъ: Който обича, е силенъ. Който знае, е силенъ. Който е свободенъ, той е силенъ. Който е здравъ, той е свободенъ. Желая на синца ви отвѣтре да бѣдете свободни, а отвѣнь да бѣдете ограничени. Отвѣнь ние не можемъ да бѣдемъ свободни. На физическото поле никой не е свободенъ. Само въ Бога е свободата. Щомъ е Богъ вѣтре въ тебе, ти си свободенъ. Съ Бога сте свободни, безъ Бога не сте свободни. Свободата определя. Никой човѣкъ, въ когото не прониква Божията любовъ, Божията мѣдрость и истина, той е ограниченъ човѣкъ. Този, въ когото Богъ прониква, Богъ ще мисли дали той знае или не знае, ще започне неговата свобода. Той (е) силенъ човѣкъ. За да бѣдемъ силни, непременно трыбва да зна-

емъ. Да бѣдемъ проводници. Като се сръщаме, всѣки да вижда въ другия проявлението на Бога. Дето го видимъ, да имаме всичкото уважение и почитание. Тамъ, дето е човѣшкото, може да си каже мнението. Азъ съмъ за критиката. Постѣпвашъ по човѣшки. Казва: "Азъ трыбва да му платя". Казва: "Защо го биешъ?" - "Има да ми плаща. Ще го бия, понеже закѣснѣлъ да изплаща". Казвамъ: Хубаво, но остави го, на - мене удари. Кой отъ васъ би направилъ това? Христосъ, Който дойде да спаси свѣта, защо остави гърба си да го биятъ? Казва: "Нѣмамъ ли властъ да поискамъ 12 милиона ангели да ме освободятъ?" Но какъ ще се спаси свѣтътъ? Ангелитѣ не сѣ слаби сѣщества. Въ Стария заветъ имаме единъ ангелъ, който се явява една вечеръ и поражая 15 хиляди. Колко ангели се изискватъ, за да очистятъ българитѣ?

Нѣма по-страшно оръжие отъ оръжието на любовта. Нѣма по-страшно оръжие отъ оръжието на знанието, на Божията мѣдрость. Нѣма по-страшно оръжие отъ оръжието на истината. Най-страшнитѣ оръжия сѣ ты. Казвамъ: Вѣорѣжете се всички. Не да кажемъ сега: "Ще сѣдимъ, нѣма какво да правимъ". Ще туримъ ума си на работа. Ще туримъ сърдцето си на работа. Това е, което Господъ иска отъ насъ сега.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

37. Лекция на Общия Окултенъ класъ

25 юний, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

САМООБЛАДАНИЕ

Отче нашъ.

Изгрыва слънцето.

Размишление.

Всички трябва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на някой ваш приятел, едно кратко писмо. Някой от вас може да напише какъ е билъ въ класа, някой може да напише на приятеля си, че е ходилъ на екскурзия, някой може да напише, че е направилъ посещение на някому. Каквато и да е работа, едно хубаво писмо ще напишете на единъ ваш приятел и ще се подпишете. Сега хората остаряватъ, когато започнатъ да мислятъ, че много знаятъ. Щомъ започнете да мислите, че много знаете, вие сте въ старостта. Че много знае човыкъ, то е като туришъ единъ товаръ и започвашъ да усыщашъ, че е тежъкъ. Колкото повече усыщашъ тежестта, толкозь тежестта е по-голяма. Голымата тежестъ състарява човыка. По възможность човыкъ трябва да носи малка тежестъ. Въ ума си не трябва да носите тежестъ. Всыка мисль, сыко чувство да бѣде леко, да не тежи. Казва: "Тежи ми ныщо на сърдцето". Извади тежестта отъ сърдцето. Казва: "Тежи ми на ума". Извади този товаръ отъ ума си. "И на тылото тежи ныщо".

После мнозина отъ васъ трябва да се научите да пишете. Щомъ дойде до истината, тази част (на) стрелката показва, че трябва да каже истината. Знаете ли, (че) за да кажешъ истината, какъвъ умъ трябва да имашъ? Ти виждашъ ныщо и да го нарисувашъ естествено. Човыкъ, който вижда лошото въ хората, той не знае какво ныщо е истина. Истината седи да видишъ въ най-голымото лошо да видишъ хубавото. Това е истина: и въ най-лошото да видишъ хубавото, доброто. Да виждашъ най-

лошото въ доброто - това не е истина. Казва: "Азъ виждамъ истината". Истината е да видишъ доброто и въ най-голымото лошо. Мислите ли, че една тигрица, която дави някое животно, отъ омраза го дави? Хванала животно и го дави отъ любовь, заради любовьта си къмъ децата си го дави. Ако няма любовь къмъ децата си, ни най-малко няма да хване да го дави. Неразбраната любовь ражда онази, кривата ревность. Някой пътъ вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичатъ. Туй не зависи отъ васъ. То отъ хиляди години съществува. Чувството на ревность съществува, не сте го изобретили вие. То съществува и между най-възвишениты същества. Само чехъ тыхната ревность е малко отъ другъ характеръ, а вашата е отъ другъ. Запримырь, ако ви кажа, че рисувамъ. По някой пътъ нарисувамъ такъвъ единъ образъ. */Въ оригинала липсва рисунката/*. Туй е неразбиране. Това изкуство ли е? Не е. То съ детински ныща. Вие се възхищавате, но заради мене има съдържание. Тия уста, този вдлъбнатия носъ, тия линии, отъ тыхъ вече имаме една представа за характера на човыка какъвъ е. Вижъ носа, за да видишъ какъвъ е. Вижъ ухото, за да видишъ какъ се проявява. Вижъ устата, за да видишъ какъвъ е и какъ се проявява въ дадения случай. Запримырь: На някой отъ васъ устата показватъ стыснение, устата показватъ, че се намирате въ стыснени условия. Като гледамъ устата на някой, виждамъ, че сърдцето не е свободно. Като гледамъ носа на някой, виждамъ, че умътъ не е свободенъ. Като гледамъ ухото на някой, виждамъ, че тылото не е свободно. Някой пътъ ухото е близо до главата, някой пътъ е отдалечено.

Казвамъ: Когато се изучава човыкъ, трябва да бѣдете много благороденъ, за да не би по външниты признаци, които има, да си съставите едно понятие, да кажете: "Той е лошъ човыкъ". Подъ думата "лошъ човыкъ" ние разбираме човыкъ, който е въ дисхармония съ насъ. Общото понятие е това. Някой човыкъ по мисль, по чувство, по пос-

тэпка не хармонира. Казваме:”Лошъ човыкъ, той нима обхода”. Сега ние трыбва да имаме една обхода. Трыбва да имаме една мырка. Тази мырка откъде ще я вземемъ?

Както сте насыдали, едни държите рэцеты прекръс-тосани, други ги държите надолу, други - отдалечени, ныкой турилъ крака отгоре. Всичко туй, защо е? Ако речешъ да измынишъ единъ старъ навикъ, знаешъ колко мъчно е. Искашъ пакъ старото. Да кажемъ, (че) имашъ ныкой пэть слабостъ, сърби те ныкъде и казвашъ:”Ныма да се чешамъ”. Като те засърби, неволно се почешешъ. Не се чешай. Мислишъ, че като се почешешъ, ще ти мине. Ныма да ти мине. Като се почешешъ веднажъ-дважъ, три пэти, тия ныща оставатъ въ вашия характеръ. Сърби те, казвашъ:”Ныма да се чеша”. Упорствуващъ, искашъ да имашъ характеръ. Нека те сърби, да търпишъ ныщо. Заболи те ныщо, не можешъ да търпишъ. Ще кажешъ:”Не ме боли”. Речи си:”Онзи, когото боли, той е другъ. Мене не ме боли. Ти искашъ да ме убедишъ, че мене ме боли”. Най-после те убеди, че те боли крака, ти повывашъ и те заболи крака, нищо повече. Вие ще кажете:”Това е философия”. Следете вашата выра. Заболи ви крака, много проста работа е - станало е свиване на капилярниты сэдове, преминало повече електричество въ тази областъ, свили се капилярниты сэдове (и) става напоръ. Кръвътъ, която минава, не може свободно да мине. Въ кръвътъ се намиратъ твърди частици, които, като минаватъ, образуватъ триене. Образува се известно възпаление, вие чувствувате болка. Ако държите вашата мисълъ въ естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи крака, изпратете топлина на крака, единъ топъль компресъ. Като ви заболи ныщо ныкъде, не ходете да разправяте за болестъта. Вие ходите и разправяте какво ви боли, казвате:”Боли ме хълбокътъ”. Твойтъ хълбокъ оздравява. На онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбока. Предавате си болестъта. Най-първо следете въ себе си. Има състояния въ васъ, които трыбва да ги наблю-

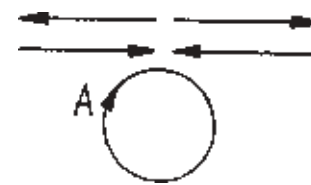
давате. Минава единъ човыкъ, плюе или се изсекне, ти го видишъ, намръщишъ се. Ти не си господарь на носа. Виждашъ го, ти извади поука. Този човыкъ дошълъ, иска да направи добро, казва:”Пари нымамъ, но каквото имамъ въ носа - давамъ го”. Понеже то е богатство, което седи въ носа, каква мекота въ носа. Казва:”Отъ ценното, което имамъ въ носа - давамъ”. Така азъ го тълкувамъ. То не е тый. Той нима поведение, не знае какъ да се обхожда. Така е, че не знае да се обхожда - не знае. Но трыбва да дадемъ едно хубаво тълкувание. Тогава какво ще направишъ? Той като заминe, ще идешъ да заровишъ това съкровище. Той се изсекне тамъ, ти чакай като си заминe - вземи една клечица, отвори една дупка, закрий го, тури му знакъ кде заравяшъ това съкровище. Бихъ желалъ тукъ, на Изгry-ва, който плюе ныкъде - да се зарови тази плюнка, тя е ценна. Писанието казва:”Ще залича греховеты ви”. Господъ, като мине, вижда много ныща, всичко заличава и казва:”Ныма да помена вече пристэпленията ви”.

Та казвамъ: Трыбва ви единъ новъ начинъ за постэпка. Всыки день, като се срещате, трыбва да откривате ныщо ново въ другия. Вие не се стремите да откривате хубавиты работи въ себе си, но търсите дребниты на баба ви, дыдо ви. Редъ поколыния сэ оставили старини. Намыри ныкаква старина, защо го държи? Държи го човыкътъ за споменъ на дыдо си. Има единъ навикъ - дыдо му обичалъ да плюе, и той плюе. Дыдо му обичалъ да пие винце - и той пие. Дыдо му обичалъ да пуши цигари - и той пуши. Дыдо му обичалъ да носи биръ-бучуклия* гащи - и той носи като него. Докато се научатъ българиты да носятъ панталони, доста възражения правыха, казваха:”Какво сэ турили тия кюнци*, нахлузени на краката? Безобразие. Такива гащи, носятъ ли се? Биръ-бучуклия разбирамъ”. Сега модерниты (панталони) сэ широки. Турскиты сэ прилепнати. То има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявамъ, то е губене на време. Следъ като ви обясня, каква полза ще имате вие? Вие имате една добродетель, но има

ныщо, което стига добродетелта. Защо стигате добродетелта? Често забелязвамъ някои деца. Ныкой деца има, или ныкоя жена, като погледнешъ краката - събере краката. Турциты скриваха рэцеты, гушата, да не ги видятъ, да не съблазнятъ. Пъкъ въ новата култура всичко туй се отваря - да се виждатъ рэцеты, врата. Казватъ: "Господь го създалъ хубаво". Отваря рэката, да бэде както Господь я създалъ да е хубава рэката, и вратътъ да е хубавъ. Като видишъ - да излиза свитлина и топлина. Като пипнешъ тази рэка - студена, защо ти е? Тя е мраморъ. Да е топла, да видишъ, че има движение. Рэката предава ныщо магнетично. По ныкой пѣтъ азъ бихъ ви препорэчалъ, като останете сами въ стаята, гледамъ тукъ - голтаци ходите, но то е безобразие. Ти ще се съблечешъ голъ въ стаята си и ако се харесашъ, тогава ще излезешъ така. Като се гледашъ, нищо да не те съблазнява. Като погледнешъ походката, ако има ныщо да те съблазнява, не ходи да поставяшъ своята съблазнь вѣнъ, да ходишъ голъ. Гледамъ единъ, тръгналъ голъ и турилъ едни гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи, хубави гащи, да прилгатъ по тылото. Като ходишъ отъ вѣнъ, не ходете съ обикновениты си были гащи. Направете си да прилгатъ или были, или червени, или сини, (но) като ги туришъ - да прилгатъ. Отъ трико може да си направите. Тогава съ тяхъ може да излезете. Единъ моралъ да има. Онова, което изявяваме, да има ныщо хубаво, да го изнесемъ. Ако рэката е хубава, изнеси тази рэка. Най-първо работи да е хубава, не е лошо. Казвамъ: Не трябва да даваме съблазнь единъ на другъ, да се критикуваме. Отъ всяко ныщо ти да си доволенъ и другиты да сѣ довольни.

Въ новото възпитание трябва да се внесатъ нови мисли, нови чувства, нови постѣпки. Критиката ужасно действува, обезвѣрява хората. Има хиляди правила дадени, не ползватъ. То мяза* на военщина. Може да се внесе единъ порядъкъ механически, но единъ механически поря-

дъкъ зле се отразява. Пъкъ потрѣбно е ныкой пѣтъ за порядъка на тылото (да) се изисква свобода. Но порядъкъ на сърдцето изисква още по-голыма свобода. А за ума още по-голыма свобода се изисква. Та казвамъ: Свобода трябва да внесемъ вѣтре въ живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърдце. Вие седите и се безпокоите. Казватъ: "Еди-кой си не ме обича". Ако не ви обича, намырете причината за тази необичъ. Двама души не се обичатъ по единствената причина, че вървятъ въ различни посоки.

Кои отъ тия се обичатъ? Тия двама се сръщатъ. То е единъ пѣтъ. Това колело е отъ старъ окултенъ произходъ. То е змията, която е така съединена, тя е безопасна.

А е главата на змията. Тя си (е) хванала опашката. Докато змията държи главата за опашката, тя е безопасна. Щомъ този кръгъ се отвори, веднага змията става опасна. И въ електричеството имате сѣщото движение. Обичътъ сега върви по права линия. То търси да разкѣса кръга. Щомъ разкѣса кръга, веднага туй разкѣсване произвежда поражение. Ныкой пѣтъ вие въ себе си имате една мисль, която ви поражява. Вие скѣсате този кръгъ. Като излизатъ тия енергии изъ кръга, този изворъ може да бэде въ сърдцето, може да бэде въ мозъка, въ крака ви, въ гръбнака, въ корема ви може да бэде, въ гърдиты ви. Всякога отъ тия удари произтичатъ много болести.

Казвамъ: Най-първо ще се научите да се самовладаете. Седи ныкой човыкъ, напада ви. Вие нымате въздържание, не сте търпеливъ. Кой е търпеливъ? Търпеливъ може да бэде силниятъ човыкъ. Слабиятъ човыкъ не може да бэде търпеливъ. Богъ е търпеливъ да задържи силата си. Едно дете, което не може да задържи единъ конъ, то не е търпеливо. Онзи всадникъ*, който се качилъ на коня (и) държи коня - той е търпеливъ. Ако вие не можете да задържате себе си, да задържите вашиятъ умъ, веднага

избухвате - силата ви е малка. Ако въ вашиты чувства вие не можете да задържите - силата ви е малка. Ако въ тылото, като вървите, вие не владате органиты си - слаби сте. Казвамъ: Най-първо трыбва да станемъ силни. Силни органически, силни по сърдце и силни по умъ. Тази сила нима да дойде по наследство. Върху туй трыбва да се работи дълго време. Ныкой пѣтъ седишь и вѣтре се дразнишь. Свири ныкой на пианото, дразни те. Говори ныкой, виждашь работиты не сѣ свързани, не сѣ логични. Религиозниты говорятъ ныкои работи, заблуждения иматъ. Представятъ за онзи свытъ туй, което не е. Менъ, дето сѣ ми разправыли за онзи свытъ какво сѣ виждали. Тия ныща сѣ вырни, но туй не е онзи свытъ. То сѣ редъ картини, филми. Ходилъ ныкой на ныкой филмъ, вижда войната, но то е филмъ, то не е войната. Тя е една малка картина, взета отъ ныкой сюжетъ отъ бойното поле.

Трыбва да се влызе сега въ Божествения свытъ, дето сѣ разумниты сѣщества. Само тогава човыкъ може да се облагороди. Стремете се по мисль, по чувство да се свържете съ напредналиты сѣщества. Земята е пълна съ тяхъ. Вие не може да ги намырите. Казвате:”Кѣде да ги намыримъ тия сѣщества?” Всичкиты ония сѣщества на земята какъ намиратъ слънцето? Я вижте онзи шурець, направиль дупка и я туриль оттамъ, отдето ще изгрые слънцето. Като изгрые слънцето, да може да хваща лѣчиты на това слънце. Казвамъ: Всичкиты ония добри хора въ свыта, ты мязать* на запалени факли. Вечерно време като пѣтувате, като се приближите къмъ тяхъ, ты ще ви ориентиратъ въ пѣтя, по който вървите. Сега вие имате за себе известни понятия. То е вырно. Кое показва настоящото състояние? Ако десетъ години вие се учите, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пѣете. Вие сте добъръ, но умътъ ви не е развитъ, пыние нымате. Следъ десетъ години вие се научавате да пѣете хубаво, да свирите хубаво, имате придаденъ единъ плюсь. Десетъ години като се за-

нимавате съ математика, имате единъ плюсь. Десетъ години се занимавате съ инженерство, имате понятие какъ се строи. Десетъ години сте изучавали земедѣлие, имате единъ плюсь приложенъ въ живота. Десетъ години сте изучавали психология, души ты на хората. Ныкой казва:”Изучавамъ психология”. Много мѣчно е да се изучава психология, понеже нымате нищо видимо въ дадения случай. Имашъ само чувство (при) този човыкъ като го видишь. Казвашъ:”Хареса ми”. То е една илюзия. Азъ може да скрия подъ благовидниятъ си изразъ единъ свой недостатъкъ. Трениране е това. Да видите дипломатиты. Религиозниты хора, понеже искатъ да бѣдатъ прыми, ты винаги взематъ сериозна поза. Никаква религиозность не е това. Сериозността разбира, че ти имашъ ныкоя важна мисль, която те занимава, или ныкое чувство, което те занимава. Тамъ сериозность има. Детето, като види една череша, цени колко струва. Колкото черешата е похубава, неговото внимание е по-сърсрыдоточено. Колкото черешата е по-недоразвита, вниманието е по-малко. Психологически може да разглеждашь какъвъ отенькъ иматъ очиты. Като види плода, има една усмивка. Ныкой ще погледне, седи спокоенъ. Щомъ не обича череши, казва:”Не ме интересуватъ черешиты”.

Всички търсите щастие въ живота, пѣтя, по който трыбва да дойде новиятъ животъ. Новиятъ животъ ще дойде по пѣтя на сърдцето. Не може да дойде правилень животъ, ако пѣтътъ на сърдцето не е отворень. Сърдцето е цыль свытъ. Трыбва тия пѣтища на сърдцето, всички да сѣ добре построени (така), че ходоветы по които животътъ ще дойде, да може да тече правилно. Ти седишь, безпокоишь се, пари нымашъ. Ныкой казва:”При сегашниты условия паметъ нима. Не може да мисли”. Добре, паметъ нымашъ, понеже мислишь за много работи. Разсыйва се човыкъ. Азъ съмъ превождалъ онзи примыръ, дето единъ американски професоръ отива на пощата и си забравиль името. То сѣ изключения. Чиновникътъ (му) каз-

ва: "Моля, кажете си името". (Професорътъ) казва: "Извинете" (и) отива да пита жена си за името. Сръща го на пътя единъ неговъ приятель и му казва името. Той отива пакъ на пощата и си казва името. Отъ какво зависи това? Туй зависи отъ голымото неспокойствие. Набрала се млычна киселина въ мозъка. Може сега да ви обяснявамъ, но тия обяснения нима да ви ползватъ. Когато се намали млычната киселина въ човышкия мозъкъ, пирамидалниты клетки, отъ които зависи човышката мисль, не могатъ да функциониратъ. Ако разгледате повърхността на мозъка, тызи, живиты клетки, иматъ крачка, че когато човыкъ започва да мисли - съединяватъ крачката и теченията ставатъ правилно. Като се съединятъ клеткиты, токоветы минаватъ правилно. Когато се намыри млычната киселина, клеткиты свиватъ крачката си и мисльта е разкъсана. Дойде ныкъде, не съединени крачката на тия клетки, мисльта върви трудно. Историческата паметъ е насрыдъ челото. Ти искашъ да си спомнишъ, (но) не иде, не иде. Или музикалната паметъ, която е на срыдата на челото, но въ страни, или паметътъ за цвыта въ долната часть на челото. На разниты мыста на челото специфична паметъ има. Казвамъ: Въ новото учение ти трыбва да знаешъ какъ да възпитавашъ мозъка си, какъ да възпитавашъ сърдцето си. Намыри ныкой добра черта въ ныкой човыкъ за самия тебе. Че той може да е човыченъ, но въ дадения случай този човыкъ не се обхожда добре съ тебе, но той се обхожда много добре съ другиты. Намыри страна защо той се обхожда съ другиты добре, а съ тебе не. Не туряй, че ти си на правата линия, той на кривата. Тури, че и той е на правата, ти не си на правата. Понеже въ себе си лошото по-лесно може да го поправишъ, отколкото въ другиты. Азъ лошото въ мене може моментално да го поправа, но лошото въ другиты не мога така лесно да го поправа. Ако взема неговата погрышка, лесно мога да я поправа. Да допуснемъ, че ныкой пътникъ пэтува отныкъде, но има високоразвито чувство на са-

моуважение. Три дена той не е ялъ и иде при васъ. Вие имате хлыбъ, но не искате да му дадете. Окото ви го не хваща. Казвате: "На такъвъ човыкъ хлыбъ не искамъ да давамъ". Какво ще стане съ такъвъ човыкъ? - Ще ви намрази. Като го срещнешъ и (ще) кажешъ: "Много ми е приятно, че ви сръщамъ", нахранишъ го, посрещнешъ го. Като дадешъ на този човыкъ, не дадешъ като на ныкой слуга, но да му дадешъ всичкото уважение тый, както на себе си. И въ чувствата си (да) имате същото уважение и почитание къмъ него.

Казвамъ: Въ такива класове, както сте тукъ събрани, вие изгубвате самоуважението. Ныкой отъ васъ не се самоуважавате достатъчно, ныкой отъ васъ съ по-развити, знаятъ повече. Тукъ се обезличавате. Казвате: "Какво знае, той свършилъ по химия, не ме интересува". Ныкой е музикантъ, кажете: "Не ме интересува". Кое ви интересува? Останали сте (такива, че) само като усытите, че ныкой има пари - вече ви интересува. Че по химия знае, че музика знае - не ви интересува. Като има пари и каже, че може да ви услужи - вие сте вече много любезенъ. Но то е лицемерие това. Той си има пари, нека да си има, нека да си обича париты, защото париты съ една развалена жена. Тя се усмихва на всичкиты. Въ който и джобъ да е - не протестира, всички обича. И съ разбойника, и съ развратника, и съ светията. Казва: "Все едно", безразлично е, ни най-малко не се оплаква. Азъ виждамъ известна страна на париты. Казвамъ: Бихъ желалъ да имамъ характера на париты, че въ който и джобъ да съмъ - да ми е се едно, да ме не интересуватъ хората кой какъвъ е. Азъ искамъ въ джоба да бѣда, нищо повече. Какво има да се безпокоите, че ныкой човыкъ е лошъ. Господъ не се безпокои, вие се безпокоите. На Господа този, лошиятъ човыкъ е единъ цвытъ, само единъ видъ екземпляръ е. Ныма двама хора еднакви. Този, лошиятъ човыкъ, е единъ екземпляръ, единъ специфиченъ цвытъ, бодилъ. Държатъ го, за да го показватъ ныкъде. Вие не сте недоволни отъ него.

Дойде ви една мисъл във васъ, дойде ви една лоша мисъл, вие не можете да се освободите.

Първото ныщо - старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Богъ не обича да държимъ нечисти работи във ума, във сърдцето. Очисти съзнанието отъ набраниты неестествени ныща във сърдцето. Освободи се отъ тяхъ. Не можете свършено да се освободите. Поне на половина да се освободите. Вие ще кажете: "Нымамъ време". Но една лоша мисъл, едно лошо желание ще ви вземе много повече време. Ако не намырите време да се освободите отъ него, после ще ви вземе повече време. Сега тия работи сѣ необходими. Това психологически е необходимо за тылото ви, защото тылото, за да се обновява, не трыбва да се претоварва. Чрезъ сърдцето, чрезъ ума си ние разваляме тылото, понеже чрезъ нашиты мисли, чрезъ нашиты чувства ние покваряваме кръвта. Тази кръвъ е носителка на всичкиты болести. Тогава лошиты мисли започватъ да се наслояватъ долу въ пръститы, въ колыната, въ ставиты, въ гръбначния стълбъ, въ храносмилането, въ дихателниты органи, най-после въ кръвта се отлага и въ мозъка започва да чувствувашъ неразположение, тъмно ти е, мъчно ти е.

Казвамъ сега: Научете се да бѣдете философи. Двама души се каратъ, не питайте защо се каратъ, седете и ги гледайте. Кажете: "Колко хубаво си говорятъ, колко откровено, никаква лъжа няма". Единиятъ казва: "Ти си такъвъ, ти си онакъвъ". Казва: "Ти не си щедъръ. Говори истината". Казва: "Не знаешъ". Не зная, разбира се. Какво зная? На слънцето не съмъ ходилъ, на месечината не съмъ ходилъ, по звездиты, всичката земя не съмъ заобиколилъ, на дъното на океана не съмъ билъ. Казва: "Нищо не знаешъ". Правъ е човыкътъ. Казва: "Отъ градежъ нищо не разбирашъ". - "Разбирамъ малко". Какво разбирамъ отъ градежъ? - "Отъ рисуване не разбирашъ". - "Разбирамъ, но не мога да рисувамъ". Отъ литература не разбирамъ, но всички велики автори зная. Казва: "Ти не си религиозенъ".

На много религиозни хора съмъ казвалъ: Я ми кажи, съ коя дума Мойсей започна най-първо? Казва: "Въ начало". То е на български, но кажи ми Мойсей какъ каза? Не знаешъ ли? По мойсеевски ще ми кажешъ. Ныкой англичанинъ ще ми цитира. Въ началото, "In the begining". Кажи ми, какъ каза Мойсей? Кажи ми, какъ Христосъ каза? На кой езикъ говори Христосъ? Христосъ не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христосъ е казалъ. Какъ ще Го цитирашъ? Какъ е казалъ Господъ? Цитирайте, както Господъ е казалъ. Ако азъ дойда при васъ на първия езикъ - няма да ви говоря нищо, но ви нося една кошница съ най-хубави череши, ще ви се поклоня и ще ви дамъ кошницата. То е Божественъ езикъ. Ще се помѣча и на български да ви превода съдържанието. Това дърво азъ не съмъ го садилъ, менъ ми го даде дыдо ми, донесълъ го отъ странство. То роди първиты череши, понеже искахъ да ви покажа какво ныщо е Божествениятъ животъ. Донесохъ ви отъ тызи плодове, искамъ да опитате, да ми дадете вашето мнение за черешиты. Туй, което той (е) почувствувалъ отъ черешиты, то е Божествено и туй, което азъ съмъ почувствувалъ вътре - то е Божествено.

Вземете "ДОБРО" на български и на английски. Въ английски думата има други трептения. На английски "GOOD" има две условия, значи доброто има два зародиша О. Азъ така го тълкувамъ на английски. Едното е на сърдцето, другото е на ума. Човыкъ, за да бѣде добъръ трыбва да има единъ отличенъ умъ и едно отлично сърдце, здрава воля и здраво тыло. Англичанинътъ е практиченъ. Българинътъ казва: "ДОБРО". Добро е туй, което е излызло отъ Бога и което дава плодъ. Следъ (туй) казва: "Туй добро, което е излызло отъ Бога и което дава плодъ, трыбва да му се дадатъ условия, да го използваме хубаво". Българинътъ казва: "Доброто, което вземешъ, трыбва да даде ныщо". Българинътъ казва още: "Р-то, това показва, че като вземешъ доброто, да го не дадешъ само на единъ, но на всички". Българинътъ е много прак-

тиченъ. Казва: "За всички трябва да оставиш по малко". Въ българиты майката за всичкиты ще остави по една лэжица медъ. Въ птициты не е така. Птицата, като носи благо, едното дете, като покаже устата, казва: "Мамо, колко те обичамъ". (Тя) даде нему, пъкъ другиты църкаты. Тя казва: "Ныма за васъ". После пакъ, и което пакъ си покаже устата, й каже: "Мамо, колко те обичамъ", тя на него даде. Децата на птициты въ това отношение много се сърдятъ. Понеже бащата и майката иматъ пристрастие. Бащата обича ныкои отъ малкиты повече и майката обича ныкои отъ децата повече, като дойде да носи храна - азъ съмъ наблюдавалъ - въ гныздоты има 4-5, показали си устата. Като ги погледне, дойде до едното, тури въ устата му. Другиты, горкиты, гледатъ. Казва: "Тукъ ще се учите на възпитание". Не знаешъ тайната защо е. Има ныщо между туй малкото същество и между бащата, има по-голыма привлекателна сила. Туй малкото същество има по-голыма привлекателность. Дойде майката, тя не дава на онова, на което бащата е далъ. Тя ще тури въ устата на онова, което нея привлича.

Казвамъ: Не може въ васъ доброто да дойде, ако няма никаква привлекателна сила. Ако вие нымате стремежъ къмъ Бога, Той няма да се привлече къмъ васъ. Значи, що е стремежъ? Душата ви трябва да бэде отворена. Туй го забелязватъ учителиты. Ныкой пэть учителя има, като дойде ныкой ученикъ, може беденъ да е, но като го погледне, ученикътъ е отворенъ. Каквоты казва учительтъ, той поглэща. Приятно му е, че той го разбира. Него ще изкара на дэската - смыта хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пъкъ другиты и ты внимаватъ, но този импулсъ ныматъ вэтре. Човыкъ трябва да развива този Божественъ импулсъ.

Та казвамъ: Сега ще напишете това писмо. Ще бэдете свободни, всыки ще напише писмото тый, както иска на него да му напишатъ. Ныма да бэде много дълго, ни една чертичка повече. Отъ 30 реда, ниты редъ повече. Мо-

же да е 10, 20, 30 реда най-много. Десетъ реда най-малко, не петъ реда. Ако иска ныкой десетъ реда, ако иска 20, ако (иска) 30. Отъ едно до три, въ тия рамки. Азъ ви давамъ едно благородно число. Едното е Божествено. Дветы е да знаете какъ да се примирявате. 30-ты е какъ да постэпвате. Първо - да знаешъ какъвъ е идеалтъ. Второто е да знаешъ противоречията въ живота какъ да ги примирявашъ. И три - да знаешъ какъ да се обхождашъ. Въ 10-ты ще впрыгнешъ духа си, въ 20-ты ще се прояви вашата душа. Майката гледа да примири родениты деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, тя не може да обясни на децата защо на едното (е) дала повече, а на другото не дала. Детето казва: "Онзи, голымятъ братъ, колко е здравъ, а пъкъ мене си родила хилавъ*". Какво ще каже майката? Условията сэ повлияли на нея, тя не е била господаръ на условията и следствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката била господаръ на своя умъ, на своето сърдце, тя предала най-хубавоты ныщо. Ако ние не сме господари на ума си въ даденъ моментъ, не може да предадемъ на другиты хора. Ако не си господаръ, не може да възприемешъ добре ныщата. Две злини има: ако нямаме самообладание на ума и на сърдцето си - не може да предадемъ онова, което трябва да възприемемъ въ свыта, както трябва. Ние страдаме отъ две ныща: не може да предадемъ онова, което трябва да предадемъ и не може да възприемемъ онова, което трябва да възприемемъ. Тогава се заражда едно противоречие.

После вие мислите, че Господъ не ви обича. То е заблуждение на хората. Всыки, който мисли, че Господъ не го обича, тази идея е човышка. Една човышка идея вэтре въ васъ ви пошепва. То е човышко пошепване на вашето радио. Богъ ви създалъ, Той иска туй, което вложилъ въ васъ, да се развие. Ако се грижи за едно семе, далъ му условия, праща слънцето. Колко повече изпраща заради васъ. Вие седите и казвате: "Какво съмъ азъ?" Слънцето изгрыва заради тебе, вытърътъ вые заради тебе, звездиты

святятъ заради тебе, всичкиты хора се движатъ заради тебе. Ще кажете: "Какво си мислишъ?" За тебе, за онова Божественото, което Богъ е вложилъ въ тебе. Той иска да го обработвате. Като дойде Господъ въ дома ти, на черешата да има череша, на сливата да има слива, домътъ да бѣде чистъ. Не да дойде и да намыри всичко нечисто въ къщи. Ако дойде и намыри нѣкой да е ялъ пастърма, ако и дойде и намыри у нѣкой повече пари, отколкото трыбва. Колко пари ти трыбватъ на день? Като дойде Господъ, да не те намыри богатъ съ пари, защото ще мине и ще си заминне. Като те намыри беденъ и риза нымашъ на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредитъ въ Божествениты банки.

Азъ ще ви приведа единъ примыръ. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тукъ. Тя е друга сестра отвънъ. Тази сестра, за която говоря, е отвънъ. Казва: "Боли ме коремъ". Казвамъ: "Ти си се влюбила, пъкъ на твоя възлюбленъ не му е времето да се жени. Ти искашъ преждевременно да се ожени, затова те боли коремъ". - "Азъ никога нымамъ. Нымамъ сили въ тылото си". Искашъ сега да ме лъжешъ. Нымамъ сила, но ако взема едно дърво, не можешъ ли да ходишъ? Тогава ще ви приведа другъ единъ примыръ. Разправяше единъ свещеникъ въ време на войната въ 14-та година. Казва: "Не мога да ходя. Като ходя една крачка, клякамъ. Казвамъ си: едно време какъвъ быхъ, пъкъ сега какъвъ съмъ. Седълъ въ Варна предъ черквата, че като падна една голыма бомба отъ тызи морскиты дреднаути, като гръмна, като се пукна, че по едно време не зная какво е било, но се намырихъ два километра вѣнъ отъ града, въ новата махала. Излизамъ на шосето накрая и не само това, но гледамъ - нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си отъ кѣде съмъ взелъ тази тиква. Да съмъ взелъ хлыбъ, но тиква нося. Казвамъ си: Слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходишъ, освенъ, че два километра си изминалъ, но и тиквата носишъ". Ти се самоизлъгвашъ. Казвамъ на тази сестра: Има нѣкой тебе да те обича, но ти не го обичашъ. Обичашъ да лъжешъ, была лъжа. Показвашъ се, като го видишъ, пакъ обръщашъ гърба.

Като го срещнешъ сега, ще го погледнешъ хубаво, ще ти мине коремътъ. (Тя казва: "Отболы ме коремътъ"). Когато говоримъ за любовта, погледне ме, Господа виждамъ. Нѣкой човыкъ ме погледне хубаво. Трыбва да различавамъ. Всыкога въ хората има Божествено. Богъ ме погледналъ, то е Божественото. Тогава застана съ всичкото уважение. Погледне ме, не е Господъ, нѣкой пътъ хората ме гледатъ. Нѣкой пътъ Богъ те гледа чрезъ очиты на хората. То е моментъ. И въ този моментъ седя съ всичкото уважение. Бѣдете благодарни, че ви погледналъ. Като те погледне, тогава ти си веселъ, радостенъ, Господъ те е погледналъ. То не се дължи на хората. Когато се усыщашъ радостенъ и веселъ, то е Божествениятъ погледъ. Когато идатъ хубавиты мисли, хубавиты чувства - то е Божественото. Когато дойде здравето - то е Божествениятъ погледъ вѣтре въ насъ. Когато дойдатъ ония противоречиви ныща - то е човышкото. Та когато идватъ Божествениты погледи, трыбва да се радваме. Богъ е въ сила да преобрази всичко въ насъ. Казвамъ: Радвайте се на онзи погледъ, който Богъ предава на нѣкоя звезда да може да те погледне, който дава на нѣкой цвятъ да те погледне - зарадвай се. Господъ иска да те погледне чрезъ този цвятъ. Видишъ единъ чистъ изворъ - зарадвай се. Господъ е, Който излиза изъ чистия изворъ. Ти като идешъ (у) дома, този изворъ ще го усыщашъ въ дома, че блика въ тебе. Радвайте се на всичко онова, въ което Богъ се проявява за васъ въ дадения случай.

Днесъ ви харесвамъ.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

38. Лекция на Общия Окултенъ класъ

2 юлий, 1941 год., Срыда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

НЕВИДИМИТЫ ПОГРЫШКИ

*Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.*

Противоречията, които съществуват във живота.

Противоречията съществуват във един добър организиран свят. Противоречия във един неорганизиран свят не съществуват. Във изкуството, във художеството съществуват противоречия. За най-малката погрешка, която ще направиш, веднага казват: "Главата не е направена добре или въ лицето има погрешка, или въ тылото, или въ очите има погрешка или въ ушите". Погрешки съществуват и въ музиката, въ пиенето. Въ обикновения шум няма погрешки. Всичките хора са свикнали да живеят във един уреден живот. Виждат погрешката, но къде е погрешката - не знаят. Запримам казват, че никога човек е слаб. Какво подразбирате? Или казват, че слаба му е паметта. Въ какво седи слабата памет? Как ще го обясните? Никога казва: "Аз много помня, сега не помня". Вие, които говорите, с колко думи говорите? Всичките писатели не употребяват еднакви думи. Шекспир е употребил около 12 хиляди, Милтън - около 8 хиляди. Когато четете Шекспир, трябва много думи да търсите въ речника. Той употребява някои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажем вие имате едно болезнено състояние, не му знаете причината къде е. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича от нервната система на мозък, може да произтича от симпатичната нервна система* на тылото. Центърът на симпатичната нервна система се намира над пъпа на човека отгоре. Той е стомашният мозък, който се занимава с низши функции на храносмилането. Аз го наричам това симпатичен център. Там се привличат нишата. Мозъчният център е динамичен. Сега казват: "Симпатичен човек". Какво значи "симпатия"? Симпатичният човек

винаги привлича. Когато симпатичната нервна система е слабо развита, той е сприяхав. Когато тя не е развита, когато не е въ нормално състояние, човек постоянно се дразни за най-малките нища. Казва: "Не се дразня". Влезе един трън въ крака, ти ще стъпиш, чувствуваш болка, симпатичната нервна система ще чувствува, че болка имаш. Казва: "Не му мисли". - "Как да не мисля?" Този трън трябва да извадиш из крака си. Докато ти свикнеш с него, ще ти направи пакост.

Сега направите една погрешка. Има погрешки, малки като циганските търне*, има погрешки като тия голыми търне-плоговеты. Това е само изяснение. Казвам: Когато хората дойдат въ едно организирано общество, запримам религиозният живот е високо организиран живот не тъй, както се проявява на земята. Защото въ това отношение няма същество на земята, което да няма религиозно чувство, макар сегашните хора да разглеждат религията само въ човека. Всичките същества имат религиозно чувство. Ти имаш баща и майка, ти имаш религиозно чувство към бащата и майката. Хората трябва да се обичат преди да са дошли на земята. Как ще го обичате? Как трябва да се обичате? Вие започнете с една неорганизирана работа. Щом дойде до обичта, какво трябва да бъде? Няма закон въ свята, който да ти покаже как трябва да обичаш. Вземете един музикант, казва: "Трябва да пиеш добре". Как трябва да пиеш - ухото ще разпознава, че ясно трябва да бъде. Ухото ще покаже ясното пиене. Но меко трябва да бъде. Пак ухото трябва да различи. Ако тази ципица не е правилно развита, много мекно може да се справите с самия живот. Вие били ли сте никога път въ положението да кажете, че не можете да търпите? Тук гледам - някои кипват. Ако ти си войник, каквато дисциплина имат военните, ти можеш ли да кипваш? Там може да ти теглят куршума. Тук няма куршум. Ще кажете: "По любов". Че трябва да те обичат по любов. Каква любов е тази? Любовта е най-висшият организиран живот. Там ти сам се седиш. Сам си закон. Под думата "любов" разбирам - аз съм сам закон, сам се сядя. Толкоз справедлив съм, че не позволявам ни-

то най-малка погрышка. Сега, като говоримъ за погрышкиты въ живота, казвате: "Безъ погрышки не може ли?" Може безъ погрышки. Не можешъ да бѣдешъ бояджия, докато не се оцапашъ съ боя. Даже художнициты, които седятъ съ своята мантия, съ четкиты, колкото и да сѣ внимателни - се ще се оцапатъ ныкъде, ще остане малко леке по дрехиты имъ. Ныкои сѣ внимателни. На ныкои постоянно виждашъ по дрехиты лекета. Други, безъ да сѣ художници, виждашъ дрехиты имъ оцапани. Ныкои, като вървятъ, по гърба имъ има каль. Тази каль, която хората хвърлятъ, определя характера имъ какъвъ е. Азъ съмъ срыщаль само единъ човыкъ въ България, който въ кално време като ходи - каль да не падне по дрехиты му и обувката му. Въ Шуменъ быше, когато правыхъ своиты изследвания, казватъ ми: "Този човыкъ никога не се окалва, тѣй внимателно ходи". Но той като походи 4-5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тѣй внимателно върви, стѣпя по камъчетата, нима никаква каль по обувката. Други не съмъ виждалъ като него. На 10-15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обувката.

Въ живота е потръбна вътрешна хармония, която да имаме къмъ Бога. Имате едно понятие за Бога: Богъ е Любовь. Повече е. Думата "любовъ" е опаковка. Две същества се обичатъ, започватъ да се извиняватъ. Като обичашъ ныкого, каквато погрышка направишъ - ти я заличавашъ. Но туй заличаване не прави обикновеното същество, любовта ги заличава, но и погрышкиты започватъ да заличаватъ любовта. Дойдете после до състояние, казвате: "Едно време го обичахъ, сега не го обичамъ". Какво значи това? - "Едно време ясно четыхъ, сега 50-60 години станахъ (и) недовиждамъ, турихъ очила". Че едни очила, че двойни очила, пкъкъ очиты отслабватъ и най-после и очилата не помагатъ. Когато очиты отслабнатъ, кои сѣ причиниты за отслабването на очиты? Сега азъ правя една аналогия, едно сравнение. За да знаемъ какъ да възпитаваме ума си, за да знаемъ какъ да възпитаваме сърдцето си, умътъ и сърдцето сѣ два голыми източника, които зависятъ до известна степенъ отъ насъ. Има ныща, които не зависятъ отъ насъ. Въ малкиты проявления ние трыбва да бѣдемъ много внимателни. Когато очиты не се употрѣбаватъ -

ты отслабватъ. Ние, съвременниты хора, си движимъ врата. Вратътъ е много уякналь, очиты седятъ въ едно статично положение. 20-30 години като искашъ да видишъ ныщо, не си обръщашъ очиты, но обръщашъ врата си. Очиты отслабватъ. Ныкой дойде при мене и ми казва: "Отслабнаха очиты ми". Казвамъ: Ти движишъ повече врата, отколкото очиты. На очиты ще дадешъ работа. Не обръщай врата, но обърни очиты си, за да видишъ настрани. Обърни очиты си безъ да обръщашъ врата си. Ныкой ще каже: "Ишереть* дава". Безъ да движишъ очиты си, не давашъ ли ишереть? Ишеретьтъ не е въ очиты, той е въ човышкия умъ. Когато мислишъ едно и вършишъ друго, това е ишереть. Ишеретьтъ не е българска дума, но е съдържателна. После, щомъ отслабнатъ очиты - недовиждашъ, ныкъде ще се блъснешъ по пѣтя. Вечерно време недовиждашъ, днесъ се блъснешъ, утре се блъснешъ. Ныкой пѣтъ може да създадешъ много голыма злина на себе си. Синца, като станете сутринъ, затворете си очиты безъ ишереть, безъ да знаете. Обърнете си очиты нагоре, да вземете единъ эгълъ.

Окото трыбва да се обърне нагоре, или да обърнешъ окото надолу, или като затворишъ окото - да го обърнешъ настрани. Съ затворени очи да се стараешъ, да можешъ да видишъ ныщо нагоре или въ една, или въ друга страна. Вие може да направите единъ малкъ опитъ. Ныкои очи сѣ отслабнали. Правете малки упражнения, ще видите, че следъ единъ месецъ ще има едно малко подобрение. Защо на ныкои очиты сѣ съвсемъ осакатени? Ныкои трыбва да правите упражнения. Сега това е физическа страна. Щомъ очиты ти отслабнатъ, съ този процесъ на отслабване на очиты, ти започвашъ да не довиждашъ. Направишъ една погрышка, не я поправишъ, започвашъ да осакатявашъ онзи центъръ. Наричатъ го Божествена справедливостъ, съвестъ го наричатъ. Направишъ една погрышка, не я поправишъ, този центъръ отслабва. Направишъ втора, трета, четвърта - свиквашъ, започвашъ да недовиждашъ. Онызи, които иматъ хубави очи, справедливи, веднага ще видятъ погрышката си. Обичашъ ныкого, ти го извинявашъ. Не го обичашъ, не го извинявашъ. Онзи, когото не обичашъ, погрышката е много голыма. На какво основание? Онзи,

когото обичашъ, погрышката е малка. Азъ съмъ привеждалъ примыра. Ныкои хора има много справедливи.

Единъ американски адвокатъ, на когото единъ неговъ приятель направилъ една погрышка, той трыбвало да го сѣди. Осѣжда го за погрышката на една доста голыма глоба, но понеже неговиятъ приятель нымалъ пари, той му плаща глобата. Ако го извини по закона, ще се мѣчи. Той като сѣдия го осѣжда, но същевременно той му плаща глобата. Вие ще кажете: "Не е ли глупава тази работа?" Той за себе си го прави, защото ако не го осѣди - ще се мѣчи, че направилъ лицепрятие. Като изпълнилъ закона - той е доволенъ. Същевременно той плаща глобата. Казвамъ: Считамъ тази постпѣка за хубава. Ти приятеля си по законъ ще го осѣдишъ, същевременно ще платишъ глобата. Да бѣде доволенъ и приятельтъ ти, и ти. Като осѣдишъ приятеля си, той ще бѣде малко недоволенъ отъ тебе, но като платишъ глобата, той ще види, че въ тебе има приятелство. Ако го осѣждашъ, казвашъ: "Мислыхъ, че въ него има приятелство". Всичкиты хора другояче разсѣждаватъ: "Пъкъ мене той ме осѣди по най-голымата глоба". Има малки глоби, има и голыми глоби.

Казвамъ: Започнете да изправяте погрышкиты си. Не изправяйте погрышкиты, които хората виждатъ. Изправяйте погрышкиты, които хората не виждатъ. Ако ти изправишъ погрышкиты, които хората виждатъ, тамъ законътъ ще те хване, ще те теглятъ презъ сѣда. Направишъ една погрышка, която законътъ хваща - веднага въ затвора. Какво ще се изправяшъ? Като направишъ една погрышка по законъ, ти може би 3-4 години ще лежишъ въ затвора. Вие не се занимавайте съ тия погрышки. Вие изправяйте погрышкиты, които законътъ не хваща. Онызи погрышки, които законътъ хваща и хората виждатъ, ти, искашъ-не искашъ, ще се изправишъ.

Казвамъ: Сега вие искате да угодите на Бога. Ако вие не изправите тия погрышки, които само вие виждате, вие не можете да угодите на Бога. Богъ е още по-строгъ. Отъ този, американския сѣдия, е още по-строгъ. Той прощава, но той ще ви наложи най-голымото наказание. За всыка една погрышка ще ти наложи най-голымото наказание. Направишъ една погрышка, ни-

кой не знае, законътъ не те хваща. Отъ невидимия свытъ ще дойде ныкой, ще каже. Ти въздъхнешъ, мѣчи те ныщо. Поправи погрышката. Казвашъ: "Никой не знае". Поправи погрышката, защото ако хората знаятъ, ще влизешъ въ затвора. Сега отъ любовъ поправи погрышката. Поправи малката погрышка, докато е малка. Другояче ще дойде голымата. Като я поправишъ, веднага утихне съзнанието, ти чувствувашъ едно облекчение. Духовниятъ свытъ е добъръ въ това отношение, че като поправишъ една погрышка, въ невидимия свытъ има законъ. Всыки, който поправя погрышката, има възнаграждение. Като поправя погрышката, тогава не го сѣдятъ. Не иска да поправи погрышката, искатъ да го пратятъ на земята, да го сѣдятъ. Въ другия свытъ погрышки ныма. Пъкъ и тукъ ныма законъ за доброто. Направишъ ныкое добро, никой не обръща внимание. Направишъ една погрышка, има законъ. Ще кажешъ на кое основание ти си направилъ една погрышка. Въ невидимия свытъ има законъ за поправяне на погрышкиты. Щомъ поправишъ погрышката, веднага ще почувствувашъ една вътрешна радостъ.

Та казвамъ: Каква е погрышката въ единъ хоръ, че ныкой не взелъ *фа*-то, както трыбва? Взелъ го половинъ тонъ по-надолу или половинъ тонъ по-нагоре. Намалилъ трептенията, развижилъ въздуха по особенъ начинъ и веднага капелмайсторътъ погледне го строго и каже: "Така не се взема *фа*". Капелмайсторътъ или учитель по музика, или ныкой диригентъ, колкото ухото е по-развито, толкова е по-строгъ. Пъкъ има ныкои учители по музика, които взематъ толкозъ върно, колкото и другиты.

Та казвамъ: Вътрешниты погрышки трыбва да се изправятъ, за да може човышкиятъ умъ правилно да се развива и човышкото сърдце да се развива правилно. Всички ние си пакости-мъ. Въ съвременниты вестници постоянно само за престѣпления - това направилъ единъ престѣпникъ, онова направилъ, този открадналъ - все престѣпления. Накѣдето ходишъ, слушашъ само отрицателни работи. При това положение човыкъ постоянно се енервира. Питате: "Какъ ще се оправи свытътъ?" Никой не може да ви каже какъ ще се оправи свытътъ. Днесъ какво ще бѣде времето? Днесъ небето быше облачно, облаци има. Имаме ли власть

да кажемъ: "Да се махнатъ тия облаци"? На червения цвятъ не можемъ да му кажемъ да се махне. Червениятъ цвятъ показва какъвъ ще бѣде вытърътъ. Ако червеното е много силно, вытърътъ ще бѣде силенъ. Ако червеното е по-слабо, вытърътъ ще бѣде слабъ. Казвашъ: "Какво ме интересува?" Ами ти си пѣтникъ, искашъ да минешъ презъ планината. При червения цвятъ нима да можешъ да минешъ, понеже вытърътъ може да те отбие. Когато небето е червено много, нима да минешъ презъ планината. Когато небето е червено, ще минешъ презъ гората, тя ще те защищава. Кога вытърътъ ви духа? Кога направишъ погрышка, вытърътъ ви духа. Когато нямашъ погрышка, вытърътъ не те духа. Сега трыбва да се научите защо трыбва да ви духа вытърътъ. Знаете какво благо донася вытърътъ на растенията, на растителното царство. Тия растения сѣ много мързеливи, толкозь мързеливи, че едно растение като го посыешъ, за 100 години като се движи, едва изходва два метра мысто. Дървото въ сто години два метра ще изходи. Ако единъ човыкъ въ сто години изминава два метра, какъ ще го видите? Той ще бѣде на едно мысто, нима да видите никакво движение. Питамъ: Какво преобразуване ти правишъ въ себе си? То е преобразуването, както дърветата. Въ сто години колко погрышки ще поправишъ? Само две погрышки ще поправишъ, а ты сѣ сто погрышки. Сто години, като живыешъ, и всяка година като поправяшъ по една погрышка, ще можешъ да ги поправишъ. Ако не я поправишъ, тази погрышка си остава съ тебе и въ следното прераждане, като дойдешъ на земята - не можешъ да изправишъ погрышката. Имашъ да давашъ ныкому, обещахъ си. Или обещахъ си ныкакво морално задължение. Представете си, че вие сте направили ныкакво престѣпление, убили сте ныкого. Умирашъ, въ оня свытъ отивашъ. Казвате: "Ще го сѣдятъ". Въ оня свытъ за престѣпления не сѣдятъ. Ако си добъръ човыкъ, ще идешъ въ оня свытъ. Ако си лошъ, ще останешъ тукъ на земята. Та по ныкой пѣтъ вие мислите за оня свытъ това, което не е. Когато една майка прати своя синъ Драганчо, Драганъ - каквото име и да взема, се може да засегна ныкого - праща своя Драганчо въ странство. Майката много обичала своя синъ, че не могла да го прати. Бащата реши-

лъ да го прати, да се учи. Свършилъ гимназия, за да следва университета го пращатъ. Тя плаче и казва: "Драганчо, майка, какъ ще се раздылимъ? Не мога, Драганчо". И той обичалъ майка си, и нему не му се ходило въ странство. Бащата искалъ да го прати. Отиватъ на гарата, майката прегръща сина си, казва: "Кога ще се видимъ?" Качва се на трена* синътъ. Обаче Драганчо слиза отъ трена и преди майката да се върне въ къщи, той се връща. Като го вижда, майката казва: "Синко, свърши ли?" А той никакъ не е ходилъ. Вижда го въ къщи, не иска да ходи да се учи въ странство.

Ако правимъ погрышки, които не можемъ да ги поправимъ, какъ ще се оправимъ? Азъ говоря за невидимы погрышки. За тия, видимы, съ законъ ще ги оправимъ. Не говоря за погрышки, за които всяки може да ти напомни. Азъ говоря за погрышки, за които никой не подозира. Тыхъ като изправи човыкъ, по-лесно ще изправи и другиты. Голымиты погрышки се дължатъ на малкиты. Като изправимъ малкиты погрышки, които никой не вижда, и голымиты лесно се изправятъ. Когато не можемъ да изправимъ невидимы, дето никой не може да види, и другиты по-мѣчно ще изправимъ. На единъ светия му донасятъ малко хлыбъ, една пита. Ныкой пѣтъ на светииты носятъ хлыбъ. Дойде ныкой и му иска хлыбъ. Ако не иска да даде, то е погрышка. Не може да каже, че нима хлыбъ - то е лъжа. Или пъкъ като дойде да му иска, той ще му даде изгорылото, черния хлыбъ. Това го считатъ за престѣпление, мѣчи се, че не далъ хубавъ хлыбъ. Може би цыла седмица да нима миръ защо далъ изгорылото на човыка. Той цыла седмица не може да се освободи, че проявилъ егоизъмъ. Светията ще вземе най-хубавата страна на хлыба и ще даде, а за себе си ще остави изгорылото, хубавото ще даде. Като даде хубавото, усыща се доволенъ. Ныкой пѣтъ цыла пита може да даде.

Та казвамъ: Едно голымо благо е човыкъ да изправя малкиты си погрышки. Човыкъ, който се занимава съ изправянето на малкиты си погрышки, става здравъ, очиты му сѣ здрави, ушиты му сѣ здрави, дишането му е здраво. Човыкъ, който изправя всичкиты си погрышки, е здравъ. Болеститы се дължатъ на

погрышкиты. Ако ти си деликатен човък, най-малкото полъхване на вытъра може да те простуди. Ныкой път азъ се чудя, като привеждамъ ныкой примырь - засягатъ се ныкои. Въ езика си ще употрыбишъ една дума, отъ която хората се сърдятъ. Казвамъ: Дойде ти една дума на езика, като я кажешъ - угрубявашъ езика си. Кажешъ една дума хубава, пъкъ не е изразителна. Колко пѣти въ годината трыбва да употрыбишъ думата “смахнатъ” или думата “неодыланъ”? Колко пѣти трыбва да я употрыбишъ? Ако употрыбишъ думата “неодыланъ” за единъ камъкъ - иди-дойди, но ако употрыбишъ за едно дърво одылано - тогава вече кое е по-хубаво? Камъкътъ, като е одыланъ, е по-хубавъ. Но дървото, като е одылано, не е хубаво. Дървото е за предпочитане да е неодылано. За насъ одыланото дърво е на мысто, но за самото дърво като го одылатъ хората - не му е така добре. Казвамъ: Не се стремете да одылате хората. Въ съзнанието ви трыбва да има това. Оставете всыки човъкъ самъ да се оправя. Много лошо е, когато ныкой път искаме да изправимъ погрышкиты на ныкого. Азъ като обичамъ единъ човъкъ, като направи една погрышка, не може да му помогна. Направи той една погрышка, може да го обичамъ, но моята обичъ не може да премахне болката, която му се причинява въ дадения случай. Да кажемъ изкълченъ или счупенъ е кракътъ му. Може ли да му помогна? Може да му помогна, ако мога добре да му поправа кракътъ. Той направи една погрышка, няма законъ, който да го сѣди, но болката, която чувствува, не може да се освободи. Казва: “Не ме ли обичашъ?” - “Обичамъ те, но не мога да премахна болката ти”. Ныкои лыкари се ухитряватъ, турятъ наркотични срыдства, ще направи операцията. Онзи няма да чувствува болката. Следъ операцията болката се удвоява. Природата е толкозъ умна, че наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрышка, не може да го изыгнемъ, понеже съ туй наказание тя ни изправя. Когато азъ страдамъ, подразбирамъ, че въ нея има едно същество вънъ отъ мене. Казва: “Поправи тази погрышка”. Ако ти не искашъ да я поправишъ, азъ ще я поправа.

Казвамъ сега: Подчинявайте се на вътрешния законъ да поправете не вашиты видими погрышки, но невидимиты погр-

ышки. Онзи човъкъ, който знае да поправа своиты невидими погрышки, той е силенъ човъкъ. Преди ныколко деня идатъ да ми разправятъ, че ныкой направилъ никаква погрышка. Казвамъ: Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрышка. - “Защо?” Направена е погрышката. Ныкой ударилъ ныкого. Защо да го удари? Не можешъ да го поправишъ. Онзи, който е ударенъ, чувствува болка. Че азъ може да не споделямъ това. Болката си е болка, тази погрышка не е добра, азъ нямамъ единъ законъ да сѣдя. Онзи, ударениятъ, и онзи, който е ударилъ, да се събератъ двамата, да се поправятъ. Питамъ: Ти защо го удари? - “Не съмъ”. Че азъ по ныкой път, като хвана една муха, правя погрышка. Хвана ныкоя муха, не я обичамъ, изъ прозореца не я пушамъ, но като отворя прозореца я хвърлямъ навънъ. То е вече една вътрешна погрышка. Тя ще хвъркне, няма да падне, но въ самото хвърляне има ныщо, което не е хубаво. После свия вежди. Като хвъркне тази муха, кажи й: “Колко си хубава”. Разходи се навънъ. Тукъ, на рѣката, трыбва да я туря, да я погладя, да й кажа: “Хвърчи навънъ, да те видя какъ хвърчишъ”. По ныкой път я хващамъ, не я турямъ на рѣката, но я хвърлямъ навънъ. Ныкой не ме видѣлъ. То е една малка погрышка. Днесъ хвана една и я хвърля, утре друга, трета, четвърта. По ныкой път дрехата не е огладена, ти я теглишъ. То е погрышка. Или пъкъ дръпенешъ нервно. И то е погрышка, нямашъ търпение. Погледни на дрехата, считай, че е същество, което те слуша. Може да ти причини никаква болка, искамъ малко да те изтегля. Хванешъ рѣката, теглишъ го. Ныма никаква погрышка. Тогава какво трыбва да се прави? Малка погрышка, изтеглишъ дрехата, скѣсашъ дрехата, после започнешъ да сѣдишъ, че този дрехаръ не е направилъ дрехата хубаво. Скѣсана е дрехата, не е хубаво ушита. Изгърбишъ се, ныкоя дреха имашъ, носишъ 4-5 години, тогава си я правилъ, сега си се прегърбилъ. Причината не е въ дрехата, но въ тебе. Ами че забелязвамъ ныкои отъ васъ много започнахте да се прегърбвате. Не се позволява духовниятъ човъкъ да бѣде прегърбенъ. Нымашъ никакъвъ товаръ и си се прегърбилъ. Не се позволява. Казватъ: “Старостъта”. Не е старостъта, (а) немърливостъта. Станешъ сутринъта, казвашъ: “Богъ е горе, Богъ е до-

лу”. На земята като стѣпишъ, няма да казвашъ:”Господь е горе, Господь е долу”. Дето стѣпишъ, краката ти трыбва да бѣдаты чисти. Ако излызешъ отвънъ да ходишъ, ще си измиешъ краката. Гледамъ нѣкои отъ васъ не си миятъ краката. Споредъ този законъ трыбва да си умиешъ краката и тогава да ходишъ по тревата. Вие изувате обувката си и съ нечисти крака ходите по тревата. Казвате:”Лечебно е”. Погрышка е това. Ще си измиешъ краката хубаво. Съ много студена вода, ако умиешъ краката си - пакъ е погрышка. Ако водата е много топла - пакъ е погрышка. Ще си умиешъ краката съ такава вода, че краката да сѣ доволни. Ще идешъ да се разходишъ по тревата съ чисти крака. Ти по тревата съ нечисти крака няма да ходишъ. Като ходишъ съ нечисти крака, гледашъ - тревата пожълтыла.

Сега нѣкои казватъ, че иматъ мораль. Стѣпилъ съмъ на едно цвяте. Погрышка е. Не съмъ внимателенъ. Туй цвяте тамънъ излызло да се покаже нѣщо и азъ съмъ стѣпилъ. По нѣкой пѣтъ подигна го и казвамъ: Ще ме извинишъ. Стѣпя отгоре на цвятето, казвамъ: Много съмъ занятъ. Ныма никаква философия въ това. Каква философия има? Кой е създалъ свѣта? Че каква философия има въ това, кой е създалъ свѣта? Да му мисли онзи, който го е създалъ. Азъ, което съмъ създалъ, за него ще мисля. Ако искамъ да зная, ще ида да го питамъ, той ще ми каже кой го е създалъ.

Казвамъ: Когато започнете да изправяте малкиты, невидимиты погрышки, за които няма законъ, тогава никаква карма* не се образува. Отъ тия погрышки се образува кармата. И да ги поправяшъ, и да не ги поправяшъ - нѣкой не те сѣди. Този, който не поправя своиты невидими погрышки, пакъ го приематъ въ невидимия свѣтъ. Но като идете, онызи, които ныматъ желание да поправятъ невидимиты погрышки, като те видятъ, ще се усмихнатъ. Като се усмихнатъ, ще знаешъ, че те казватъ:”Този не се е научилъ да поправя погрышкиты”. Ты не говорятъ навѣсено, но весело. Казвашъ:”Много весело ме приеха”. То е признакъ, че ти не искашъ да поправяшъ погрышкиты си. Затуй въ религията казватъ:”И прости, Господи, онова невидимото, което не го знае, и то е погрышка”. Стѣпилъ съмъ на единъ цвятъ,

изулъ съмъ обувката си и съ нечисти крака ходя по тревата. После съмъ окалылъ краката си, пѣкъ не съмъ измилъ краката си. Накаралъ съмъ другиты хора да ми миятъ краката. Разболылъ съмъ се и искамъ другиты хора да ме лыкуватъ. Че си се разболылъ, то е погрышка и ти очаквашъ другиты да ти помагатъ. Стотвятъ ти хубаво ядене, разгнывишъ се, казвашъ:”Такова ядене!” Най-първо, като се разгнывишъ, ще кажешъ:”Погрышката е моя”. Вие въ болестъта си, гледамъ, всички сте страхливи. Щомъ дойде болестъта - тичате при лыкаръ. Хубаво, нымамъ нищо противъ това, но ти ще идешъ при единъ лыкаръ, той не може да ти помогне. Ще викашъ втори, трети, четвърти, пети лыкаръ. Кой лыкаръ може да ти помогне? Азъ да ви дамъ правилото: Не отивай при лыкаръ, когото не обичашъ. Иди при нѣкой лыкаръ, когото обичашъ. Да, има нѣщо, което те привлича. Погледнешъ - имашъ довырие. Въ тебе да има една вътрешна връзка, симпатия. Този лыкаръ, безъ да ти даде лыкарство, ще ти помогне. Ако нѣкой пѣтъ се лыкувате, идете при нѣкой вашъ приятель, който ви обича и когото вие обичате, всыкога може да ви помогне. Любобъта, въ туй отношение, е най-добриятъ лыкаръ. Идете между хора, които ви обичатъ. Дружете съ хора, които ви обичатъ и ще бѣдете здрави. Щомъ ходишъ между хора, които не обичашъ - ти губишъ. Като излизашъ - пакъ сѣщото правило. Минавай по пѣтъ, който обичашъ - ти си свободенъ. Като минавашъ по пѣтъ, който не обичашъ - правишъ пакостъ на себе си. Тръгни, избери най-хубавиятъ пѣтъ, по който да минешъ. Минавашъ изъ една местность, избери най-хубавата местность. Когато си вътрешно свободенъ. Когато е по команда - то е другъ въпросъ. Но когато си свободенъ, не минавай отдето и да е. Не чети книга, която не обичашъ. Не рисувай предметъ, който не обичашъ. Не пый пысень, която не обичашъ. Изучавай пысень, която обичашъ. Същевременно рисувай нѣщо, което обичашъ. Никога не прави това, което не обичашъ. Щомъ имашъ малко неразположение - не прави това. Когато искашъ да миешъ паницата си, не цапай рѣката си. Не си осакащай рѣката си, не мий паницата си съ рѣка. Вие, когато се миете, вие сте много груби. То е престѣпление. Вие, като се миете, търкате очиты си. Тѣй не се чисти. Дветы очи

за тебе ще бѣдатъ първокласни светии, ще ги пипашъ внимателно. Ти ги търкашъ силно, то е престѣпление. Ти нѣкъде се чешешъ. Не се прави така. Никакво почесване. Или ще вземешъ грубо да се решишъ - то не става така. Като си чешешъ косата, ще си кажешъ, че това сѣ антени на главата. Ти като се чешешъ, може да развалишъ свѣта. Изтеглишъ десетъ-петнадесетъ косъма, ти вече си направилъ престѣпление. Вие сега всички се стремите да изправите погрышкиты си, не, които законътъ ги хваща. Тия погрышки сѣ неизправими, тыхъ законътъ изправя. Какъ ще си чешешъ косата? Нѣкой пѣтъ имате навикъ да турите прѣста си въ ухото си и силно го трѣскате. Сега азъ като го правя и ви показвамъ - правя погрышка. Ушиты ми казватъ: "Защо ни излагашъ? Какво сме ние виновати". Какво съмъ виноватъ, че ты не слушашъ - правятъ погрышка.

Като станешъ сутринъ, ще отпуснешъ сърдцето си, ще обърнешъ ума си къмъ Бога, ще кажешъ: "За какво Ти ме създаде, Господи?" Ще оставишъ ума си спокоенъ, ще оставишъ всичкиты противоречия, да се отпусне лицето ти, очиты ти, всички да приематъ Божието благословение. Цѣлото тыло да бѣде свободно, че всичко въ тебе да почувствува, че има единъ господаръ, който разбира Божия законъ. Сега усыщашъ краката си натегнати, рѣцеты си натегнати, не знаешъ какъ да си помогнешъ. Ти си първиятъ лыкаръ. Въ себе си вѣтре ще дадешъ свобода на всичкиты органи, на очиты, на ушиты, 10-15 минути всичко да е на мысто. Като излызешъ - да се зарадвашъ, че си постѣпилъ добре. Ако река да пѣя на дебело - правя погрышка. Какво право имамъ да викамъ? Махнешъ съ рѣката си грубо - погрышка е. Свивашъ си веждиты - погрышка е. Спокойно да погледнешъ, нищо да те не смущава. Двама души се биятъ - стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще примирявашъ? Ако си по-силенъ отъ двамата, хвани ги и двамата, раздыли ги, кажи: "Не е хубаво да се бие". Щомъ си слабъ, гледай какъ се биятъ силниты хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременниты методи на възпитание свѣтътъ ще бѣде, както сега. Законъ има и трыбва да има. И неволи ще има.

Трыбва да дойдемъ до погрышкиты, които никой не виж-

да. Само Господъ ги вижда въ насъ. Да започнемъ да ги изправимъ. Да започнемъ добре, внимателно да се обхождаме съ косата си. Не че е грѣхъ, ако скубемъ косата си, никакъвъ грѣхъ не е. Като туришъ рѣцеты си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария заветъ, ще видите какво пророциты сѣ писали, ще видите тия погрышки. Иеремия казва: "Това Господъ, оно-ва Господъ", но като дойде - той самъ плака. Ако ние поправяме нашиты невидими погрышки, ако всичкиты хора така биха се възпитавали, ако всичкиты възпитатели, учители, ако всичкиты бащи и майки, и синове, и дѣщери, слуги изправиха тия погрышки, които никой не вижда, то е именно онзи, съвършениятъ животъ, къмъ който ние се стремимъ.

Тогава казвамъ: Сутринъ, като станешъ, отпрати ума си къмъ Бога, да направите връзка съ този, съвършения животъ. Тогава погледнете къмъ растителното царство, къмъ земята, къмъ всички тия тревизи, които растятъ. Къмъ всичко туй Божественото съзнание е толкозъ внимателно, че Господъ гледа всяка тревиза. Дето има, на всичко туй иска да се даде съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрышкиты на хората. Тамъ, дето нѣкой е миналъ, стѣпилъ нѣкоя тревиза, тази тревиза страда - Той веднага поправя. Той всичко туй поправя и не търси престѣпника. Той не пита кой е миналъ, не търси виновника. Може да е миналъ нѣкой волъ - Той ще поправи погрышката. Нѣкоя птичка може да е кацнала, и тя е направила погрышка. Богъ е съществото, Който всѣкога, когато въ насъ имаме една тежестъ, Той поправя. Ние искаме по механически начинъ да поправимъ. Нищо така не се поправя. Както Той поправя, така и ние трыбва да поправяме. Да бѣдемъ герои на търпението. Ние не можемъ да носимъ най-малкиты страдания. Имайте си едно огледало и сутринъ, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свѣтъ. Казвате: "Да се освободя отъ тылото". Ако това тыло, което Богъ ти далъ, се отнасяшъ зле съ него, какво тыло ще носишъ по-добре? Отнасяйте се добре къмъ вашия умъ и къмъ вашето сърдце, и къмъ всичко оно-ва, което Богъ ви е далъ. Ако вие съ себе си не се

отнасяте добре, какъ ще се отнасяте съ другиты хора? Човыкъ дотолкозь, доколкото познава себе си, дотолкозь може да познае и другиты хора. Казвамъ: Да направимъ най-малкиты усилия въ този животъ. Не да поправимъ голымиты погрышки, но най-малкото усилие да поправимъ, тия невидимиты погрышки, които съдѣтъ не ги хваща, които не съдържатъ никакъвъ грѣхъ. Въ усилието, като искате да поправите малкиты погрышки, тамъ е силата на човыка. Стѣпилъ си на цвѣтето, изправяшъ погрышката си, добивашъ сила. Поправи тази погрышка. Стѣпилъ си на ныкаква трева, обърни се, поправи, съзнанието си спѣвашъ, ако не поправишъ. Върни се, поправи. Тѣй проявявашъ вътрешната сила на характера си. Съзнанието започва да работи тѣй, както въ Бога работи. Да желаемъ всички същества около насъ да живыятъ така, както ние живыемъ. Господъ желае всички да живыятъ, както Той живые. Да бѣдете така внимателни, както е Той внимателенъ.

Та казвамъ: Азъ не засыгамъ другиты погрышки. Другиты погрышки другояче ще се поправятъ. Тыхъ ги считамъ за непоправими. Навехналиятъ кракъ, какъ ще поправишъ? Болкиты, които ще търпишъ, ще поправишъ искашъ-не искашъ. Но преди да навехнешъ крака си, да изыгнешъ ония условия, при които може да стане навехването. Ти можешъ да повредишъ окоото си отъ взиране. Върви ныкой, ти гледашъ. Не си туряшъ въ ума си да мислишъ какво движение да направишъ. Всыки човыкъ, като се движи, показва по какъвъ пѣтъ отива по движението. Че всыка една стѣпка е музикална на човыка. Онзи човыкъ, който е направилъ едно престѣпление, ходѣтъ му не е музикаленъ. Движението на тылото е особено на онзи, който е направилъ престѣпление. Наблюдавайте единъ паякъ. Гледамъ паяциты, ныкой пѣтъ въ паяжината има една муха, има брѣмчене. Той удвоява нишкиты, въ самиятъ начинъ на движение на тылото има ныщо неестествено. Като наблюдавате, ще видите - очиты му сѣ ококорени. Като гледа - разбойнически гледа. Лакомия има въ очиты. Очаква най-малкото помръдване. Като дойде ныкоя муха, много деликатно съ крака си я бута, само ще я ухапе. Казва: "Колко те обичамъ". Като хване съ крачето, вече има много тънки ниш-

ки. Казва: "Азъ ще те пазя, да не би да паднешъ, да си не счупишъ ныщо". Закачи оттукъ-оттамъ, вие гледате и казвате: "Господъ така направи свыта". Тия паяци по кой начинъ ядатъ мухиты? Господъ не ги направилъ така. Ты сами се направиха. Вълкѣтъ какъ яде овциты? Господъ не го научи да яде овци. Вълкѣтъ най-първо трева пасеше, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цыла, по-напредъ не ги глгаше. Господъ ѝ каза съ какво да се храни. "Съ прѣстыта, ѝ каза, да се хранишъ". Това сега е отъ нея.

Да оставимъ да не правимъ ония погрышки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създадени. Ние сме създадени по съвсемъ другъ начинъ. Ние сме създадени по единъ свытъ, който сме напуснали. Сега ходимъ въ единъ свытъ, който ние сме създали. Да се освободимъ отъ своето, което ние сме създали. Да влыземъ въ свыта, който Богъ е создалъ. Казвате: "Какъ да разберемъ това?" Азъ казвамъ сега по новото учение: Ако азъ не обичамъ себе си - азъ не мога да обичамъ и другиты хора. Сега хората казватъ: "Той е егоистъ". Бихъ желалъ всичкиты хора да бѣдатъ егоисти. Хората още себе си не обичатъ. Ако само въртишъ врата си и не обръщашъ очиты си, не упражнявашъ очиты си - ти не обичашъ очиты си. Ще дадешъ свобода на очиты си, ты да се движатъ навсыкъде. Ти, като чистишъ ухото си, вземешъ едно малко дръвче, туришъ памукъ и така чистишъ ухото си. Не се позволява и съ никакъвъ памукъ. По ныкой пѣтъ като те заболи ухото, нищо ныма да туряшъ. Ще идешъ при слънцето и ще кажешъ: "Моля ти се, помогни ми". Свытлината, като влызе, лыкува. Ти казвашъ: "Много ти благодаря". Щомъ бъркашъ вътре, правишъ непоправимиты погрышки, отъ които следъ хиляди години ще се роди ныщо много лошо, или пѣкъ не можемъ да прогресиране.

Казвамъ: Деликатни трыбва да бѣдемъ въ обходата си съ себе си. Мене ме интересува азъ какъ се обхождамъ. Какъ се обхождатъ хората, това е тыхна работа. Мене ме интересува азъ да бѣда внимателенъ, азъ да се обхождамъ тѣй, както Богъ се обхожда. "Бѣдете съвършени, както е Той съвършенъ". Трыбва да започнете от туй, отъ вниманието. Тия погрышки сѣ въ тебе, въ

хората. Хванешъ една муха, хвърлишъ я. То е добре заради нея, но азъ се огрубявамъ. Тури я на рѣката, поглади я. По ныкой пѣтъ не искамъ да я хвана. По ныкой пѣтъ натисна ныкой комаръ, после гледамъ като го хвана - не може да хвърчи. Казвамъ: Натисналъ съмъ го повече. По ныкой пѣтъ духна го и той си иде. Когато дойде ныкой комаръ, ныкой пѣтъ съ прѣстъ го бутна. То е погрѣшка вече. По ныкой пѣтъ само духна леко и той си иде. Казвамъ: Когато дойдатъ комари, духнете леко. Може и съ прѣста си да ги бутнете. Щомъ убиешъ единъ комаръ, стане червено. То е бояджийство вече. Убийството - то е въ свѣта на престѣпленията. Тѣй бихъ представилъ да бѣдешъ деликатенъ къмъ коситы си, къмъ веждиты си, къмъ очиты си, къмъ себе си. Като се изправишъ - цялото тыло да бѣде свободно отъ каквото и да е напрежение. Десетъ-петнадесетъ минути така да остане свободно, то е здравословно състояние, което трыбва да добиемъ.

Като станете, изпийте така една пысень. */Учительтъ пые: “Ти, Господи, на Тебе азъ отправямъ своята молитва. Да се освободи моето тыло отъ всичкиты неправди, които азъ самъ създадохъ. Господи, Господи, Господи, да бѣде Твоята милость къмъ мене, къмъ мене. Азъ, който не зная какъ да живѣя, Господи, Господи, Боже мой”/.*

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЫЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИН-
НАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРА-
ТИЛЪ.

XX година

39. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

9 юлий, 1941 год., Срыда, 5 ч.с.

Изгрывъ.

РЕЧНИКЪ

НА НЫКОИ РЫДКИ, ОСТАРЫЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

ВЪ ЛЕКЦИИТЫ

- адептъ** - посветенъ въ тайниты, опитенъ, вещь /лат./
акордъ - съчетание отъ ныколко тона съ различна височина, възприемани отъ слуха като звуково единство; съзвучие /муз./
алегория - дума или изразъ съ иносказателенъ смисълъ /гр./
алтъ - нисъкъ женски или детски пивчески гласъ /муз./
антрефиле - малка статийка, най-често въ вестникъ, кэсо съобщение /фр./
арбитъръ - лице, което е определено да разреши споръ между други лица, безъ да е сѣдия; посрѣдникъ /лат./
атавизъмъ - поява на белези у човыка, животниты или растенията, които сѣ свойствени само на тыхни предци; връщане къмъ ныщо отживыло /лат./
атрофиратъ - отслабватъ, загиватъ тылесни части, поради недохранването имъ /мед./
ачигъозъ - отворенъ, събуденъ /тур./
баиръ - хълмъ, височина, бърдо, ридъ /тур./
бакалия - магазинъ за дребна стока, предимно хранителни продукти /ар.-тур./
басъ - най-нискиятъ мъжки пивчески гласъ /муз./
бедуини - арабски чергари отъ скитническо арабско племе въ Арабия и Северна Африка /ар./
биръ-бучуклия гащи - кэси гащи, кэси панталони /тур./
бричка - видъ лека покрита кола, теглена отъ коне /рус./; остарыла, разнебитена кола, машина /рен./
брътвя - бърбора, плямпамъ /ост., диал./

- будалъкъ** - глупость, глуповатость /диал./
букаи - стоманена верига за спъване на конь; окови за затворникъ /тур./
бърна - устна /ост./
валия - управитель на вилаетъ въ Турция; областенъ управитель /ар.-тур./
вратникъ - главна врата на дворъ, домъ /ост./
всадникъ - конникъ, ездачъ /рус./
върлина - дълга, тънка прѣчка /диал., ост./
гама - възходящъ или низходящъ последователенъ редъ на тоноветы въ границиты на една октава /муз./
гемъ - юзда /тур./
гемия - неголымъ корабъ съ платна, платноходъ, ладия /тур./
Давакана - Деваяна - пѣтъ на боговеты; пѣтътъ, който води къмъ по-високо съзнание, отвѣдъ разума, пѣтътъ на мъдростъта и духовното познание /санскр./
деликатна - нежна, изявена, слаба, изтънчена, фина, внимателна, вежлива, учтива /фр./
дерибей - самовластенъ турски управникъ; самовластникъ, потисникъ /тур./
дисонансъ - нехармонично свързване на музикални звукове, неблагозвучие /муз./; липса на хармония, несъгласие, разногласие /рен./
дихарма - дхарма - букв. нося, държа; обобщаващо понятие за Великиятъ редъ, накойто е подчиненъ свѣтъ; основата на човышкия мораль и етика, закономырния редъ въ вселената, законътъ на кармически управляваното прераждане; духовни съдържания, обекти на мисълъта, идеи, представляващи отражения на ныщата въ духа на човыка /санскр./
дишъ-хакъ - дишъ-парасѣ, пари, които взимали самозабравили се османци отъ нагостили ги християни, задето били хабили зѣбиты си при яденето /тур./
драка - растение съ тръни, бодилчета или лепки, които се закачатъ за дрехиты /диал./; човыкъ, който обича

да се закача, да дразни /*прен.*/

дюшеме - дървенъ, дъсченъ подъ, дървена подова настилка /*тур.*/

еминджи - хора, които изработватъ или продаватъ обуща, обушари /*тур.*/

емини - плитка, лека обувка безъ токъ /*ар.-тур.*/

еничеръ - обученъ турски войникъ, който е взетъ отъ малкъ отъ християнско семейство /*тур.*/

етерни мазнини - етерични масла, които се съдържатъ и добиватъ отъ растения

звонкова - метална пара, монета /*рус.*/

зоръ-заманъ - крайна нужда /*ар.-тур.*/

ибрици - медни или глинени сѣдове съ чучурка за поливане при миене /*тур.*/

иждивявамъ - изразходвамъ /*ост.*/

изуй - събуй /*ост., диал.*/

индеферентностъ - безразличие, равнодушие, безучастностъ, безразлично отношение /*лат.*/

ишеретъ - таенъ знакъ /*ар.-тур.*/

кадия - върски и граждански сѣдия у мохамеданиты /*ар.-тур.*/

калпсъзъ - безъ форма, безформенъ /*ар.*/

калпаво - неистинско, фалшиво, подправено; неискрено, лицемерно, коварно /*ар.*/

камертонъ - установена нормална височина на тона; малка стоманена вилка, която издава винаги единъ и сѣщъ тонъ при ударъ въ твърдъ предметъ, понеже прави точно определени трептения въ секунда и служи за даване на тонъ или настройване на инструменти /*муз.*/

канонада - честа артилерийска стрелба /*фр.*/

карма - будистко учение за въздаяние за човышкиты дыла следъ смъртъта - праведниты отиватъ въ вычното небитие, а гръшнициты се прераждатъ /*санскр.*/

келяво - дървенъ валыкъ на кладенецъ, на чекръкъ и др. /*тур.*/

кимвалъ - музикаленъ инструментъ отъ два медни диска, които се удрятъ единъ въ другъ и издаватъ ос-

търъ звукъ; сръдни чинели /*гр.*/

киръ - тылесна нечистота; нечистотия отъ потъ по тыло или дрехи /*тур.*/

кирлива - мръсна, нечиста /*ост.*/

копанче - бутче отъ пиле или кокошка /*диал.*/

краска - боя /*рус.*/

курдисала - курдисвамъ - разполагамъ се, настанявамъ се; докарвамъ се, обличамъ се, нагласявамъ се; гордыя се, надувамъ се /*тур.*/

кюнци - циментова или глинена водопроводна трѣба /*тур.*/

кѣклица - паразитъ по житни или бобови растения

лансиране - пускане въ ходъ на слухъ, мълва, новина; разпространение; издигане на ныкого, прокарване ныкому пѣтъ за налагане въ обществото /*фр.*/

лапчуни - обувки отъ аба или отъ мека кожа /*ост.*/

ларингсъ - горната частъ на трахеята; гръклянъ, дихателно гърло /*гр.*/

мажорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуватъ мажорно тризвучие /*муз.*/

максима - основенъ принципъ, рѣководно начало, мэдра мисль, изразена въ кратка форма, правило /*лат.*/

махана - недостатъкъ /*пер.-тур.*/

меджидие - турска монета, която бива сребърна /*была*/ на стойность 20-25 гроша и златна на стойность 100-120 гроша; турски орденъ /*тур.*/

медлено - бавно /*рус.*/

менгеме - уредъ за стыгане и придаване устойчивостъ и неподвижностъ на предмети при обработката имъ; стыгало /*тур.*/

миньорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуватъ минорно тризвучие /*муз.*/

митари - чиновници, които събиратъ данъци; еврейскиты митари сѣ възприемани отъ сънароднициты си като езичници, на които не се позволявало да влизатъ въ храмоветы или да свидетелствуватъ предъ сѣдилищата /*евр.*/

монада - единица; най-простото неделимо единство като принцип на битието; въ философията на Лайбниц (1646-1716) - простъ, выченъ, неделимъ духовенъ първоелементъ на битието; низшъ организъмъ, който е преходъ отъ растение къмъ най-простия видъ животно /гр./

мющерия - купувачъ, клиентъ /ар.-тур./

мяза - прилича /тур./

наброски - скица, очеркъ, проектъ /рус./

наклалъ - наклалъ огънь, запалилъ огънь /разг./

непреривенъ - непрекъснатъ, безъ прекъсване /рус./

непричомъ - не на място, не въ случая, няма защо /рус./

октава - частъ отъ звукореда, която обхваща 12 различни по височина тонови степени /лат., муз./

омбрела - чадъръ, дъждобранъ /ит./

остороженъ - внимателенъ /рус./

осторожностъ - внимателностъ, съсредоточеностъ, съ внимание /рус./

панацея - лечебно сръдство за всички болести, търсено отъ алхимициты /лат./

пардонъ - прошка, извинение; простете, извинете /фр./

пехливанинъ - борецъ /перс.-тур./

полица - писменъ документъ, съ който се дава задължение за изплащане на сума въ определенъ срокъ или безъ срокъ /лат./

полка - игривъ и жизнерадостенъ чешки народенъ танцъ въ 2/4 тактъ; музика за такъвъ танцъ /чеш./

положка - пологъ за мътене на яйца /ост./

посторонни - чужди, външни, странични /рус./

преводчикъ - преводачъ /рус./

привилегия - изключително право, предимство, преимущество; юридически призната отъ закона облага на едно вземане, което се удовлетворява предъ всички други /лат./

прокопсанъ - успялъ, завършилъ съ успехъ, на добро /ост.-разг./

радий - химически елементъ, радиоактивенъ металъ, който излъчва топлина и ечиста енергия, при което се разпада на редица прости вещества /лат./

разчорленъ - рошавъ, невчесанъ, несресанъ /разг./

рединготъ - горна мъжка дреха, която е до колынеты, съ прави егли и два реда копчета; жакетъ /фр./

ретуширатъ - обработватъ негативъ или снимка за премахване на недостатъци; поправятъ съ тушъ; разкрасяватъ, правятъ по-хубавъ /фр./

сакъзъ - дъвка /тур./

серсеминь - замаянъ, слисанъ, зашеметенъ, захласнатъ; оглупыль, гламавъ; разсыянъ, занесенъ /тур./

симпатична нервна система - дълъ отъ вегетативната нервна система, която регулира редъ жизнени процеси - кръвообращение, дишане, храносмилане и др. /мед./

скържавъ - стиснатъ, скъперникъ /диал./

соба - печка; стая съ печка; стая /тур./

сопранъ - високъ женски пивчески гласъ /муз./

суббашия - турски полицейски началникъ на градче или голямо село; чиновникъ, който събиралъ десятъка /тур./

таксуване - натоварване, утежняване /ост./

такъми - наредба, принадлежности, комплектъ за обзидване на животно; накити /тур./

теноръ - високъ мъжки пивчески гласъ /муз./

терк,-ове - образецъ, кройка /ар.-тур./

трень - влакъ /фр./

търне - тръни, бодили /диал./

удъ, удове - телесни членове, крайници /ост./

фарисеи - членове на религиозно-политическа партия на огатиты градски слоеве въ древна Юдея, отличаващи се съ фанатизъмъ и лицемерно изпълнение на външната обрядностъ; лъжливо благодателенъ, външно благочестивъ, а въ действителностъ - много пороченъ човыкъ, лицемеръ /евр./

ферменти - сложни органични былтъчни вещества, които се образуватъ въ живиты организми и участвуватъ

като необходима съставка почти във всички жизненни процеси, безъ да влизатъ въ състава на крайниты имъ продукти /лат./; причинитель, виновникъ /прен./

фракъ - официална черна мъжка дреха, изрызана отпредъ, съ дълги краища отзадъ, срызани въ долния край /фр./

хаберъ - вестъ, известие, новина, съобщение /ар./

хайванъ - животно, добитъкъ; говедо, дрѣвникъ /ар./, /прен./

хайванъ гелди - дойде животно, добитъка /ар./

хакерене - напраздно, не си струва, не си заслужава /тур./

халъ - състояние, положение, обстоятелство; поведение; патила, премежdie; сила, мощъ /тур./

ханъма - женена туркиня, булка, кадъна /тур./

хасълъ - сѣщински, истински; наистина, действително, точно, въ сѣщность /ар.- тур./

хатъръ - угодливостъ, угодничество; почитъ, уважение; воля, желание /ар.-тур./

хилавъ - слабо, недохранено /ост./

хремелъ - хромелъ - рѣчна мелница; камъкъ на рѣчна мелница /ост./

хорталъкъ - околностъ, свитъ, хора /тур./

хроматическа гама - възходяща или низходящо мелодическо движение на полутонове въ границиты на една октава /муз./

цыръ - лыкарство /ост./

чакълдакъ - кречетало, детска играчка въ видъ на воденица; фъшкия подъ опашката на овце /тур./

чакъркефлия - подпийналъ, пийналъ повече, сръбнал си, развеселенъ отъ пиене /тур./

чакърче - сивоокъ, пѣстроокъ /тур./

чекатчия - чекръкчия - майсторъ по намыстване на счупени или изкълчени кости /ост./

чумберъ - кърпа за глава, чемберъ, забрадка /тур./

чутора - тиква, кратуна /ост./

шрапнелъ - артилерийски снарядъ, пълень съ оловни куршуми, който изгърмява въ въздуха и ги прѣска; куршумъ или кѣсче отъ такъвъ снарядъ

юрушъ - движение, шествие, ходъ /тур./

Съкращения

ар. - арабски
 ар.-тур. - арабско-турски
 гр. - гръцки
 диал. - диалектно
 евр. - еврейски
 ит. - италиански
 лат. - латински
 мед. - медицински
 муз. - музикално
 ост. - остарѣло
 перс.-тур. - персийско-турски
 прен. - преносно
 разг. - разговорно
 рус. - руски
 санскр. - санскритски
 тур. - турски
 фр. - френски
 чеш. - чешки

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ

1. Окултни лекции I Школна година, София 1922
Триты живота, год.I (1922), Русе 1922, София 1942
(нова редакция)
2. Правила за окултната школа, год.II (1922-1923), Русе
1923
3. Високият идеал, год.III (1923-1924), Русе 1923-1924
4. Абсолютна справедливост, год.IV (1924-1925), Русе
1927
5. Козативни сили, год.V, томъ I (1925-1926), София 1930
6. Святлина на мисълта, год.V, томъ II (1925-1926),
София 1930
7. Условия за разумния човък, год.V, томъ III (1925-1926),
София 1930
8. Отношение на простити истини къмъ човъка, год.VI,
томъ I (1926-1927), София 1933
9. Неразрешеното, год.VI, томъ II (1926-1927), София 1933
10. Възможни постижения, год.VI, томъ III (1926-1927),
София 1934
11. Четирити кръга, год.VI, томъ IV (1926-1927), София
1934
12. Великото и красивото, год.VII, томъ I (1927-1928),
София 1935
13. Малки и големи придобивки, год.VII, томъ II (1927-1928),
София 1936
14. Добри и лоши условия, год.VII, томъ III (1927-1928),
София 1937
15. Ключътъ на живота, год.VIII, томъ I (1928-1929),
София 1937
16. Смыни въ природата, год.VIII, томъ II (1928-1929),
София 1938
17. Форми въ природата, год.VIII, томъ III (1928-1929),

- София 1938
18. Определени движения, год.VIII, томъ IV (1928-1929),
София 1938
 19. Естественъ редъ на ныщата, год. IX, томъ I (1929-
1930), София 1939
 20. Степени на съзнанието, год.IX, томъ II (1929-1930),
София 1939
 21. Доброто оръжие, год.IX, томъ III (1929-1930), София
1939
 22. Божиятъ гласъ, год.X, томъ I (1930-1931), София 1940
 23. Просвѣтено съзнание, год.X, томъ II (1930-1931), София
1940
 24. Реалности и синки, год.X, томъ III (1930-1931), София
941
 25. Събуждане, год.XI, томъ I (1931-1932), София 1944
 26. Законътъ и Любовта, год.XI, томъ II (1931-1932),
София 1946
 27. Начало на мъдростта, год.XI, томъ III (1931-1932),
София 1946
 28. Новата мисълъ, год.XII, томъ I (1932-1933), София 1947
 29. Работа въ природата, год.XII, томъ II (1932-1933),
София 1948
 30. Триты посоки, год.XII, томъ III (1932-1933), София 1948
 31. Новиятъ свѣтилникъ, год.XXIII (1943-1944), София 1946
(редактирано)

Забележка: По решение на Просветния съветъ следъ заминаването на Учителя Петъръ Дъновъ (27.XII.1944) се напечатва произнесеното отъ Него Слово въ последната година (1943-1944) отъ лекциити на Младежкия Окултенъ класъ, Общия окултенъ класъ, Неделниты беседи и Съборниты беседи, влизнали въ “Заветътъ на Лю-бовта” томъ I, II, III. Презъ 1950 година печатницата на Изгрыва се закрива по решение на властити, поради което не се издава неотпечатаното Слово.

**ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ ПО
ОРИГИНАЛА**

1. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XIV (1934-1935)-
неиздадени
2. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XV (1935-1936) -
неиздадени
3. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVI (1936-1937)-
неиздадени
4. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVII (1937-1938)-
неиздадени
5. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVIII (1938-1939)-
неиздадени
6. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия,
год.XIX, томъ I (1939-1940), София 1998
7. Силата на мисълта, год.XIX, томъ II (1939-1940),
София 1998
8. Всеки день по една добра мисъл, год.XX, томъ I (1940-
1941), София 1997
9. **Правъ път, год.XX, томъ II (1940-1941), София
1998**
10. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXI (1941-1942)-
неиздадени
11. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXII (1942-1943)-
неиздадени

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

18. Учение и служение	
5 февруарий 1941 год	11
19. Правъ пѣтъ	
12 февруарий 1941 год.....	33
20. Слушайте съвета	
19 февруарий 1941 год.....	53
21. Триты връзки	
26 февруарий 1941 год.....	74
22. Музикални тактове	
12 мартъ 1941 год.....	97
23. Божествени закони	
19 мартъ 1941 год.....	117
24. Законътъ за Божествената хармония	
26 мартъ 1941 год.....	134
25. Музика и здраве	
2 априлъ 1941 год.....	153
26. Не разваляйте пакта	
9 априлъ 1941 год.....	167
27. Добре ще бѣде	
16 априлъ 1941 год.....	182
28. Самовъзпитание	
23 априлъ 1941 год.....	197
29. Основенъ тонъ	
30 априлъ 1941 год.....	212
30. Ще направимъ жилище	
7 май 1941 год.....	230
31. Приятно занимание	
14 май 1941 год.....	247
32. Правата посока	
21 май 1941 год.....	262
33. Две състояния	
28 май 1941 год.....	277

34. Качване и слизване	
4 юний 1941 год.....	290
35. Най-разумниты отношения	
11 юний 1941 год.....	305
36. Три основни тона	
18 юний 1941 год.....	323
37. Ново воюване	
25 юний 1941 год.....	339
38. Самообладание	
2 юлий 1941 год.....	359
39. Невидимиты погрышки	
9 юлий 1941 год.....	375
Речникъ.....	394
Поредица издания на Общия Окултенъ класъ.....	402